NORA ROBERTS

MARTORA

Fiica unei mame dominatoare, Elizabeth Fitch își trăiește supusă viața planificată de mama ei până în cele mai mici detalii. Dar după o ceartă aprinsă, Elizabeth se răzvrătește și, într-o seară, se lasă convinsă de un necunoscut să-l însoțească – iar evenimentele care urmează îi vor schimba viața pentru totdeauna.
Doisprezece ani mai târziu, o femeie pe nume Abigail Lowery trăiește la marginea unui orășel din zona munților Ozark, retrasă și reticentă la orice tentativă de comunicare, câștigându-și existența ca programator liber-profesionist, specializată în sisteme de siguranță. Femeia este un mister pentru toți locuitorii micului oraș și ajunge să-i stârnească șefului poliției locale, Brooks Gleason, întâi curiozitatea, apoi interesul și dorința, mai ales că acesta își dă seama că trecutul ei ascunde multe secrete. Relația dintre cei doi devine tot mai apropiată, astfel că Abigail începe să întrevadă un viitor pe care nu-l mai credea posibil și se vede nevoită să decidă dacă pentru ea este de-ajuns să rămână în viață sau vrea și *să trăiască*.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Lira

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-686-120-5
9 786066 861205

Nora Roberts

Martora

Traducere din limba engleză
Patricia Scurtu

LIRA
2013

ELIZABETH

Vârful otrăvit al săgeții suferinței unui copil este acesta: singurătatea intensă, indiferența acută.

OLIVE SCHREINER

capitolul 1

Iunie 2000

Rebeliunea adolescentină, de scurtă durată, a lui Elizabeth Fitch, a început cu L'Oréal Pure Black, o foarfecă și un act de identitate fals. S-a sfârșit sângeros.

În aproape întreaga ei viață, care însuma șaisprezece ani, opt luni și douăzeci și una de zile, Elizabeth urmase cu supunere dispozițiile mamei sale. Doctorița Susan L. Fitch emitea dispoziții, nu ordine. Elizabeth aderase la programele stabilite de mama ei, mâncase meniurile concepute de nutriționistul mamei ei și gătite de bucătarul acesteia și purtase hainele alese de achizitorul personal al mamei ei.

Doctorița Susan L. Fitch se îmbrăca într-un stil conservator, adecvat – după părerea ei – postului de șefă a secției de chirurgie a spitalului Silva Memorial din Chicago. Se aștepta ca fiica ei să facă la fel și chiar îi impunea acest lucru.

Elizabeth învăța cu sârguință, acceptând și excelând în programele academice pe care i le contura mama ei. În toamnă, avea să se întoarcă la Harvard, de unde voia să-și obțină diploma de medic, pentru ca mai apoi să poată deveni doctor, ca mama ei – mai precis chirurg, asemenea mamei ei.

Elizabeth – niciodată Liz, Lizzie sau Beth[1] – vorbea fluent spaniola, franceza, italiana, se descurca la un nivel acceptabil în rusă și avea câteva noțiuni elementare de japoneză. Cânta și la pian, și la vioară. Călătorise în Europa și în Africa. Cunoștea denumirile tuturor oaselor, nervilor și mușchilor din corpul omenesc și putea interpreta din memorie concertele pentru pian ale lui Chopin – atât nr. 1, cât și nr. 2.

Nu fusese niciodată la o întâlnire și nici nu sărutase vreun băiat. Nu hoinărise niciodată prin malluri cu o gașcă de fete, nu fusese niciodată la vreo petrecere în pijamale și nici nu chicotise cu prietenele la o pizza sau la o înghețată cu ciocolată și caramel.

La cei șaisprezece ani, opt luni și douăzeci și una de zile, Elizabeth era un produs al planurilor meticuloase și detaliate ale mamei sale.

Dar toate acestea erau pe cale să se schimbe.

O privi pe mama ei făcându-și bagajele. Susan, cu părul său șaten, bogat, deja prins în cocul acela franțuzesc ce devenise elementul ei definitoriu, atârnă cu grijă încă un costum în husa specială, apoi verifică lista cu împărțirea pe subgrupe a fiecărei zile din săptămâna dedicată conferinței pe teme medicale. Lista includea un tabel cu fiecare eveniment, întâlnire,

ședință și masă în parte, fiecare dintre ele având deja planificată o anumită ținută – cu geanta, pantofii și accesoriile de rigoare.

„Costume de firmă; pantofi italienești, firește", se gândi Elizabeth. Croiala impecabilă, stofele de calitate erau obligatorii. Dar nici măcar o nuanță mai caldă, mai vie printre toate tonurile acelea de negru, cenușiu sau taupe. Elizabeth se întrebă cum de reușea mama ei să fie atât de frumoasă, deși alegea cu bună știință să poarte haine lipsite de strălucire.

După două semestre de colegiu care trecuseră pe nesimțite, Elizabeth se gândise că poate era cazul să-și dezvolte propriul simț în materie de modă. De fapt, chiar își cumpărase din Cambridge niște blugi *și* un hanorac, *plus* niște botine cu tocuri groase.

Cu bani gheață, astfel încât cheltuielile să nu apară pe extrasul de cont, în eventualitatea că mama ei sau contabila lor ar fi verificat contul și ar fi pus întrebări în privința articolelor cumpărate, în prezent bine ascunse în camera lui Elizabeth.

Se simțea o cu totul altă persoană atunci când le purta – atât de diferită, încât intrase în primul restaurant McDonald's și-și comandase primul ei Big Mac, cu o porție mare de cartofi prăjiți și un shake de ciocolată.

Plăcerea fusese atât de mare, încât simțise nevoia să fugă la baie, să se refugieze într-o cabină și să plângă puțin.

Aceea era ziua când fuseseră sădite semințele rebeliunii, presupunea ea. Sau poate că ele existaseră întotdeauna acolo, în stare latentă, iar grăsimile și sarea aceea nu făcuseră decât să le scoată la suprafață.

Însă Elizabeth le simțea – la propriu – încolțind acum în trupul ei.

— Planurile tale s-au schimbat, mamă. Asta nu înseamnă că și planurile mele trebuie să se schimbe.

Susan avu nevoie de câteva clipe pentru a așeza un săculeț de pantofi în valiza elegantă, netezindu-l cu mâinile ei frumoase și abile – mâini de chirurg – cu unghiile perfect îngrijite. Manichiură franțuzească, așa ca întotdeauna – nici acolo nu zăreai vreun strop de culoare.

— Elizabeth! Vocea îi era la fel de calmă și de impecabilă ca garderoba: A fost nevoie de eforturi considerabile pentru a face această reprogramare și pentru a obține admiterea ta în programul de vară din semestrul ăsta. Așa că te vei supune tuturor cerințelor, în vederea admiterii tale la Facultatea de Medicină de la Harvard, cu un semestru întreg înainte de programul oficial.

Numai gândul la asta o făcea pe Elizabeth să simtă un ghem în stomac.

— Mi-ai promis o vacanță de trei săptămâni, cu tot cu săptămâna care urmează, la New York.

— Există momente când promisiunile trebuiesc încălcate. Dacă n-aș fi fost liberă săptămâna viitoare, n-aș fi putut să-i țin locul doctorului Dusecki la conferință.

— Ai fi putut să refuzi...

— Ceea ce ar fi fost o dovadă de egoism și de lipsă de profesionalism din partea mea. Periind jacheta pe care o atârnase, Susan se dădu un pas înapoi, pentru a-și verifica lista. Cu siguranță ești suficient de matură pentru a înțelege că obligațiile de serviciu au prioritate în fața distracțiilor și-a relaxării.

— Dacă sunt suficient de matură ca să înțeleg chestia asta, cum se face că totuși nu sunt suficient de matură ca să pot lua singură niște decizii? Vreau vacanța asta. Am nevoie de ea!

Susan abia dacă se obosi să-i arunce fiicei ei o privire fugară.

— O tânără de vârsta ta, cu condiția ta fizică și mentală, nu prea *are*

nevoie să ia pauză de la studii și activități. În afară de asta, doamna Laine a plecat deja în croaziera sa de două săptămâni. Nu prea pot să-i mai cer acum să-și amâne vacanța. Așa că n-are cine să-ți pregătească masa și să se ocupe de casă.

— Pot să-mi pregătesc singură masa și să am grijă de casă.

— Elizabeth! Am luat deja o hotărâre!

Tonul mamei reuși să se suprapună peste suferința lui Elizabeth.

— Și eu n-am nimic de zis? Cum rămâne cu teoriile cum că trebuie să-mi dezvolt independența, să-mi asum responsabilități?

— Câștigarea independenței e un proces treptat, la fel ca responsabilitatea și ca libertatea de a alege. Tu încă mai ai nevoie de îndrumări, de călăuzire... Așadar, ți-am trimis un e-mail cu programul actualizat pentru săptămâna care vine, iar pe birou vei găsi pachetul cu toate informațiile necesare privind programul de studii. Nu uita să-i mulțumești personal doctorului Frisco, pentru că ți-a asigurat un loc la studiile de vară.

În timp ce vorbea, Susan închise husa de protecție a hainelor, apoi valijoara Pullman. Se apropie de măsuța de toaletă, pentru a-și verifica rujul și coafura.

— Nu asculți nimic din ce spun eu!

Din oglindă, privirile lui Susan se îndreptară în direcția fiicei ei. În sfârșit, observă Elizabeth, mama ei catadicsea să o privească, pentru prima dată de când intrase în dormitor.

— Ba firește că te ascult. Am auzit tot ce-ai spus, foarte limpede chiar.

— Să asculți și să auzi sunt două lucruri complet diferite!

— Tot ce se poate, Elizabeth, dar deja am discutat despre toate astea.

— Asta nu e o discuție, e o decizie unilaterală.

Gura lui Susan se strânse ușor – singurul semn de până acum că discuția nu-i făcea plăcere. Când se întoarse către fiica ei, ochii îi erau de un albastru calm, rece.

— Îmi pare rău dacă asta simți. Ca mamă, trebuie să fac ceea ce eu consider că e cel mai bine pentru tine.

— După părerea ta, cel mai bine pentru mine este să fac, să spun, să gândesc, să mă port, să doresc și să devin exact ceea ce ai decis tu pentru mine chiar înainte de a te insemina artificial cu o spermă foarte atent selecționată!

Se auzi ridicând vocea, însă nu se putu controla; simți lacrimi fierbinți inundându-i ochii, fără să le poată opri. M-am săturat să fiu experimentul tău! continuă ea. M-am săturat ca fiecare minut al fiecărei zile din viața mea să fie organizat, planificat, regizat în așa fel încât totul să corespundă așteptărilor tale! Vreau să am dreptul la propriile alegeri, vreau să-mi cumpăr propriile haine, să citesc cărți pe care să vreau *eu* să le citesc. Vreau să încep să-mi trăiesc propria mea viață!

Sprâncenele lui Susan se ridicară, trădând o ușoară curiozitate.

— Ei bine, pot spune că atitudinea ta nu mă surprinde, ținând cont de vârsta pe care o ai, numai că ți-ai ales cel mai nepotrivit moment pentru a fi obraznică și arțăgoasă!

— Îmi pare rău. Nu era ceva planificat.

— Sarcasmul e și el specific vârstei, însă nu te prinde! Susan își deschise servieta și trecu în revistă conținutul acesteia. O să vorbim despre asta când mă întorc, mai adăugă ea. Voi face o programare la doctorul Bristoe.

— N-am nevoie de terapie! Am nevoie de o mamă care să mă *asculte*, o mamă căreia nu i se rupe de ceea ce simt eu!

— Limbajul ăsta nu dovedește decât lipsă de maturitate și de intelect.

Turbată de furie, Elizabeth își aruncă mâinile în aer și începu să se învârtă prin încăpere. Dacă nu putea fi calmă și rațională ca mama ei, avea să fie *dezlănțuită*.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— Iar repetiția nu ajută la nimic. Ai la dispoziție restul weekendului pentru a reflecta la comportamentul tău. Mâncarea este în frigider sau în congelator, etichetată. Lista cu pachetul de studii este pe biroul tău. Să te prezinți la doamna Vee, la universitate, luni dimineață la opt. Participarea ta la acest program îți va asigura toamna viitoare un loc la Facultatea de Medicină de la Harvard. Acum, du-mi, te rog, husa aceasta cu haine jos. Mașina mea trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta.

O, semințele acelea încolțeau, spărgând pământul arid și chinuindu-se să-și croiască drum spre suprafață. Pentru prima dată în viață, Elizabeth privi drept în ochii mamei ei și rosti simplu:

— Nu.

Apoi, se întoarse pe călcâie, se îndepărtă cu pași apăsați și trânti ușa de la dormitor în urma ei. Se aruncă pe pat și își ațintă privirile în tavan, cu ochii încețoșați de lacrimi. Și așteptă.

„În orice moment, în orice moment", își spuse ea. Mama ei avea să intre în cameră și să-i ceară să se scuze, să-i impună obediență. Iar Elizabeth n-avea să i le ofere.

Apoi aveau să se certe – să se certe de-adevăratelea, cu amenințări privind pedepse și alte asemenea consecințe. Poate aveau chiar să țipe una la alta. Poate, dacă ajungeau la țipete, mama ei avea s-o audă în cele din urmă.

Și poate, dacă ajungeau la țipete, putea să-i spună mamei ei toate acele lucruri care își făcuseră loc în mintea ei în ultimul an. Lucruri despre care ea avea acum impresia că fuseseră acolo dintotdeauna.

Nu voia să devină doctor. Nu voia să-și petreacă fiecare oră din viață după un program prestabilit, tot așa cum nu dorea să ascundă o pereche idioată de blugi doar pentru că aceasta nu corespundea codului de ținută impus de mama ei.

Își dorea să aibă prieteni, nu niște simple întâlniri de socializare aprobate de mama ei. Voia să asculte muzica pe care o ascultau fetele de vârsta ei. Voia să afle ce șușoteau fetele acelea, de ce râdeau și despre ce discutau în timp ce ea era izolată de restul lumii.

Nu-și dorea să fie un geniu și nici vreun fenomen.

Voia să fie o adolescentă obișnuită. Voia, pur și simplu, să fie ca toți ceilalți.

Își șterse lacrimile, se ghemui și privi țintă către ușă.

„În orice secundă", se gândi ea din nou. „În orice secundă." Mama ei era nervoasă, mai mult ca sigur. Trebuia să vină să-și impună autoritatea. Nu se putea altfel.

— Te rog, murmură Elizabeth, simțind că secundele trec, devenind minute. Nu mă face să cedez din nou. Te rog, te implor, nu mă face să renunț. Iubește-mă îndeajuns. Doar de data asta.

Dar, cum minutele se scurgeau, Elizabeth se dădu jos din pat. Răbdarea – știa bine – era cea mai puternică armă a mamei ei. Cu răbdarea și convingerea de nezdruncinat că are întotdeauna dreptate, Susan își punea la pământ toți adversarii. Și cu siguranță Elizabeth nu-i putea ține piept.

Înfrântă, fata ieși din camera ei, îndreptându-se spre dormitorul mamei.

Husa cu haine, servieta, micul troller Pullman nu mai erau acolo. De cum începu să coboare scările, Elizabeth știu că mama ei plecase.

— M-a lăsat aici. A plecat pur și simplu.

Rămasă singură, fata privi în jurul ei, în sufrageria curată și cochetă. Totul era perfect – materialele, culorile, obiectele de artă, felul în care erau aranjate. Antichitățile lăsate moștenire de la o generație Fitch la alta – toate se remarcau printr-o eleganță discretă.

Gol.

Nimic nu se schimbase, conștientiză ea acum. Și nimic nu avea să se schimbe vreodată.

— Prin urmare, am să mă schimb eu.

Nu-și oferi nici un răgaz de gândire, nici un prilej de a-și pune la îndoială decizia sau de a reflecta la ea. În loc de asta, se întoarse la etaj cu pași mari și hotărâți și înșfăcă foarfeca din biroul ei.

Ajunsă în baie, își studie în oglindă chipul pe care îl primise moștenire pe linie paternă – păr castaniu-roșcat, des ca al mamei ei, dar fără onduleurile acelea fine, frumoase. Pomeții înalți, ascuțiți ai mamei ei și ochii verzi adânciți în orbite, tenul palid și gura largă a tatălui ei biologic – oricine ar fi fost el.

Era o femeie atrăgătoare din punct de vedere fizic, reflectă Elizabeth, pentru că așa îi era ADN-ul, și, oricum, mama ei nu s-ar fi mulțumit cu mai puțin. Dar nu era frumoasă, nu avea frumusețea izbitoare a lui Susan – asta nu. Iar acest lucru, presupunea ea, fusese o dezamăgire pe care nici măcar mama ei n-o putuse remedia.

— O ciudățenie! Elizabeth apăsă oglinda cu mâna, detestând imaginea pe care o reflecta sticla. Asta ești: o ciudățenie. Dar începând din acest moment nu mai ești o lașă!

Trăgând adânc aer în piept, fata își izolă o șuviță din părul care îi venea până la umeri și o reteză.

Cu fiecare țăcănit al foarfecii simțea că devenea tot mai stăpână pe deciziile ei. Era părul *ei*, alegerea *ei*. Lăsă șuvițele deja tăiate să cadă pe podea. În timp ce continua să taie și să ajusteze, în mintea ei începu să se contureze o imagine. Cu ochii mijiți și cu capul plecat într-o parte, fata încetini ritmul tăieturilor. Era o simplă chestiune de geometrie, până la urmă, decise ea. Geometrie și fizică. Acțiune și reacțiune.

Întreaga povară – fizică și metaforică, se gândi ea – dispăru, pur și simplu. Iar fata din oglindă părea acum mai luminoasă. Ochii păreau mai mari, iar chipul nu mai era atât de slab și de tras.

Părea... o nouă Elizabeth, decise ea.

Puse cu grijă foarfeca jos și, realizând că respirația ei era foarte precipitată, făcu un efort conștient de a o încetini.

Atât de scurt. Pentru a verifica, duse o mână la gâtul și la urechile rămase la vedere, apoi își trecu degetele peste bretonul pe care și-l tăiase. Prea simetric, decretă ea. Căută forfecuța de unghii și își testă mâna la styling.

Nu era rău deloc. Nici prea bine, admise ea, dar, în orice caz, altfel. Asta era ideea. Părea și se simțea altfel.

Dar nu terminase.

Lăsând părul pe podea, acolo unde căzuse, Elizabeth se duse în dormitor și se schimbă în hainele pe care le ținea ascunse. Avea nevoie de produse – asta era denumirea pe care o foloseau fetele. Produse pentru păr. Și de farduri. Și de mai multe haine.

Trebuia să meargă la mall.

Încă sub imperiul acelei senzații de libertate absolută, fata intră în biroul

mamei ei și luă cheile de rezervă de la mașină. Inima îi bătea cu putere în timp ce alergă spre garaj. Se urcă la volan și închise pentru o clipă ochii.

— Am pornit, spuse ea încet, după care apăsă pe butonul de deschidere a ușii garajului și băgă în marșarier.

Își făcuse găuri în urechi. Îi păruse o mișcare îndrăzneață, deși ușor dureroasă, iar rezultatul se potrivea de minune cu vopseaua de păr pe care o alesese de pe raft după lungi și chibzuite analize și discuții. Cumpără ceară de păr, pentru că o văzuse pe una din fetele de la școală folosind așa ceva și spera să poată obține același efect. Mai mult sau mai puțin.

Cumpără farduri în valoare de două sute de dolari, pentru simplul motiv că nu știa prea bine ce anume i se potrivea.

Apoi fu nevoită să se așeze, simțind că-i tremură genunchii. Însă nu terminase încă, ținu ea să-și amintească, în timp ce se uita la găștile de adolescenți, la grupurile de femei sau la familiile care treceau pe lângă ea. Simțea doar nevoia de a se aduna.

Avea nevoie de haine, însă nu își făcuse un plan, o listă, o agendă. Stilul acesta de cumpărare impulsivă era palpitant și, totodată, extenuant. Accesul de furie care o adusese atât de departe o părăsea acum, lăsând-o cu o durere surdă de cap, iar lobii urechii îi zvâcneau ușor.

Soluția logică și de bun-simț era să se întoarcă acasă și să stea puțin întinsă. După care avea să pună la punct un plan, să întocmească lista cu obiectele care trebuiau cumpărate.

Însă aceasta era vechea Elizabeth. Cea de acum nu voia decât să-și tragă puțin sufletul.

Problema cu care se confrunta în acest moment era că nu prea știa la ce magazin sau magazine ar fi trebuit să meargă. Erau atât de multe, și toate vitrinele erau pline de tot felul de *chestii*. Așa că avea să rătăcească pe străzi, uitându-se după fete de vârsta ei. Apoi avea să meargă acolo unde mergeau și ele.

Își strânse sacoșele, se ridică în picioare... și se ciocni de cineva.

— Îmi cer scuze, începu ea, însă apoi o recunoscu imediat pe fată. A, Julie!

— Da. Fata aceea blondă, cu părul drept și cu ochii de culoarea ciocolatei topite îi aruncă lui Elizabeth o privire surprinsă: Ne cunoaștem?

— Probabil că nu. Am mers la aceeași școală. Eram profesor practicant la cursul tău de spaniolă. Elizabeth Fitch.

— A, Elizabeth, desigur. Gașca geniilor. Julie își miji ochii, posacă. Arăți altfel.

— A, păi eu... Jenată acum, Elizabeth își duse o mână la păr. M-am tuns.

— Super! Parcă te mutaseși sau ceva de genul ăsta...

— Am intrat la facultate. Acum, m-am întors acasă în vacanța de vară.

— A, da, așa e, ai absolvit liceul mai devreme. Ciudat.

— Presupun... Tu mergi la facultate în toamna asta?

— Ar trebui să mă duc la Brown.

— E o universitate foarte bună.

— Mda. Păi...

— Ai venit la cumpărături?

— N-am nici un ban. Julie ridică din umeri – iar Elizabeth îi trecu în revistă ținuta: blugi strânși pe corp, care coborau mult pe linia bazinului, tricou mulat, care nu îi acoperea abdomenul, o geantă de umăr supradimensionată și sandale cu talpă ortopedică. Am venit la mall doar pentru a mă întâlni cu prietenul meu, continuă fata. *Fostul* prieten, pentru

că m-am despărțit de el.

— Îmi pare rău.

— Să-l ia dracu'! Lucrează la The Gap. Stabiliserăm să ieșim împreună în seara asta, iar acum îmi spune că trebuie să stea la muncă până la zece, după care vrea să iasă cu prietenii lui. Mi-a ajuns până peste cap, așa că i-am dat papucii.

Elizabeth dădu să sublinieze faptul că băiatul n-ar trebui pedepsit pentru simplul motiv că își respecta obligațiile, însă Julie continua să vorbească – iar în momentul acela Elizabeth își dădu seama că, de când se cunoșteau, fata aceea nu-i adresase mai mult de zece cuvinte.

— Așa că mă duc pe la Tiffany, să văd dacă vrea să ieșim, pentru că acum am rămas fără prieten pe perioada verii. E nasol. Presupun că tu ieși cu tipi de la facultate. Julie o cântări din cap până în picioare, după care continuă: Mergi la petreceri ale frățiilor, la chefuri unde se bea bere direct din butoi și alte chestii de genul ăsta...

— Eu... La Harvard sunt foarte mulți băieți.

— Harvard! Julie își dădu ochii peste cap. Și? E vreunul în Chicago pe perioada verii?

— N-am idee.

— Un student, exact de asta am nevoie. Cine și-ar dori un ratat care lucrează la mall? Am nevoie de cineva care să știe să se distreze, care să mă plimbe peste tot, să poată cumpăra alcool... Numai că sunt slabe șansele să găsesc așa ceva dacă n-am acces în cluburi. Pentru că genul ăsta de tipi pe acolo își face veacul. Trebe doar să pun mâna pe un act de identitate fals.

— Aici te pot ajuta eu.

Chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, Elizabeth se întrebă de unde îi venise ideea. Însă Julie o apucă de braț și îi zâmbi de parcă erau prietene dintotdeauna.

— Pe bune?

— Da. Vreau să spun că nu e prea complicat să faci niște acte false dacă ai instrumentele potrivite. Un șablon, o fotografie, aparat de laminat, un computer cu Photoshopul instalat...

— Și ia zi, genialo, de ce ai nevoie ca să-mi faci un permis de conducere care să-mi asigure accesul în cluburi?

— Cum spuneam, un șablon...

— Nu, Dumnezeule! Ce vrei în schimb?

— Eu... Aha, deci era vorba despre o negociere. Un troc. Vreau să-mi cumpăr niște haine, dar nu știu ce anume. Am nevoie de cineva care să mă ajute.

— O parteneră de shopping?

— Da. Cineva care se pricepe. Tu te pricepi.

Gata cu privirea posacă și cu vocea plictisită! Julie pur și simplu radia.

— Ei, acum încep să te recunosc, geniule! Și, dacă te ajut să-ți alegi niște ținute, îmi faci actele false?

— Da. În afară de asta, aș vrea să merg cu tine în club. Așa că am nevoie de niște ținute potrivite și pentru o asemenea ocazie.

— Tu? În cluburi? Se pare că nu ți-ai schimbat doar coafura, Liz!

Liz! Ea era Liz.

— Am nevoie de o fotografie, și o să dureze puțin până aranjez actele. Aș putea să mă ocup de asta mâine. La ce club mergem?

— Păi, în cazul ăsta, am putea alege cel mai tare club din oraș. Warehouse 12. Și Brad Pitt a fost acolo când a trecut prin Chicago.

— Îl cunoști?

— Aș vrea eu! Bun, hai să mergem la cumpărături.

Toată această experiență era amețitoare pentru Elizabeth. Nu doar felul în care Julie o ghida prin magazin și înhăța hainele, după o scurtă privire, cât se poate de superficială. Dar și *ideea* în sine. O parteneră de shopping. Nu cineva care alegea în prealabil niște haine considerate adecvate, așteptându-se de la bun început ca ea să le accepte. Ci o persoană care înșfăca hainele la întâmplare și care îi spunea ce anume arăta grozav, super sau chiar sexy.

Nimeni nici măcar nu îi sugerase vreodată lui Elizabeth că ar putea arăta sexy.

Se închise în cabina de probă cu toată grămada aceea de culori, cu strălucirea de paiete și licăririle metalice și, copleșită, își pusese capul pe genunchi.

Totul se petrecea atât de rapid. De parcă ar fi fost prinsă într-un tsunami. Forța valului o luase cu totul.

Degetele îi tremurau în timp ce se dezbrăcă, își împături cu grijă hainele, după care privi buimacă la toate lucrurile care atârnau în cămăruța aceea.

Cu ce să se îmbrace mai întâi? Ce se asorta cu ce? Cum putea oare să-și dea seama?

— Am găsit o rochie absolut magnifică!

Fără măcar să-i treacă prin minte să bată la ușă, Julie dădu buzna înăuntru. Elizabeth își acoperi instinctiv sânii cu brațul.

— Încă n-ai probat nimic?

— Nu știam de unde să încep...

— Începe cu rochia magnifică!

Julie îi trânti rochia în brațe.

Dar, la drept vorbind, se gândi Elizabeth, la lungimea asta, rochia era mai degrabă o tunică de un roșu țipător, împodobită cu volane pe laterale, cu breteluțe extrem de subțiri ce străluceau argintiu.

— Cu ce se poartă asta?

— Cu niște pantofi mortali. Nu, mai întâi dă sutienul jos. Nu poți purta sutien la rochia asta. Ai un corp tare frumos, constată Julie.

— E moștenire genetică. În plus, îmi mențin forma fizică și sănătatea prin exerciții zilnice.

— Am înțeles.

În afară de asta, trupul acela gol – sau aproape – era complet natural, ținu Elizabeth să-și reamintească. Numai piele, mușchi, oase și nerv.

Își așeză sutienul peste hainele împăturite, după care își trase rochia pe ea.

— E foarte scurtă, începu ea.

— Probabil o să vrei să te descotorosești de chiloții ăia de bunicuță și să-ți cumperi unii tanga. Ei, *asta* chiar este o ținută demnă de purtat în club!

Elizabeth trase aer în piept și se întoarse către oglinda triplă.

— O!

Cine era aia? Cine era fata aia în rochie scurtă roșie?

— Arăt...

— Magnific! decretă Julie, iar Elizabeth zări un zâmbet înflorind pe propriul ei chip.

— Magnific.

Cumpără rochia aceea și alte două. Și fuste. Cumpără bluze care se opreau mult deasupra taliei și pantaloni care coborau sub linia acesteia. Își cumpără slipi tanga. Și, lăsându-se purtată de același val, își cumpără pantofi

cu tocuri argintii, cu care trebuia mai întâi să învețe să meargă.

Și, în tot acest răstimp, râse, asemenea unei fete obișnuite care făcea cumpărături cu o prietenă la mall.

Cumpără o cameră digitală, apoi o privi pe Julie fardându-se la toaletă. Îi făcu o poză lui Julie și făcu mai multe copii de rezervă, pe fondul de un cenușiu pal al ușii de la cabina de toaletă.

— Crezi că o să meargă?

— Da, mă ocup eu de asta. Ce vârstă ar trebui să ai? Cred că ar fi bine să rămânem cât mai aproape de vârsta legală. Pot folosi toate datele de pe permisul tău de conducere valabil, schimbând doar anul.

— Ai mai făcut asta până acum?

— Am făcut experimente. Am citit și am studiat cazuri de fals de identitate, infracțiuni cibernetice. Este interesant. Mi-ar plăcea să...

— Să ce?

— Mi-ar plăcea să studiez mai serios infracțiunile din domeniul informatic, metodele de prevenire și de investigare a lor. Mi-ar plăcea să intru în FBI.

— Pe bune? Ca Dana Scully.

— N-o cunosc.

— *Dosarele X*, Liz. Tu nu te uiți la televizor?

— La mine, posibilitatea de a urmări programe TV comerciale este limitată la o oră pe săptămână.

Julie își dădu peste cap ochii mari, de culoarea ciocolatei.

— Dumnezeule! Doar nu mai ai șase ani!

— Mama are opinii foarte ferme.

— Ești la facultate, pentru numele lui Dumnezeu! Uită-te la ce vrei tu! În fine, trec pe la tine mâine-seară. Pe la nouă e bine? O să luăm un taxi de acolo. Dar vreau să mă suni când termini actele, în regulă?

— În regulă!

— Știi ceva? Faptul că m-am despărțit de Darryl este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Alfel, aș fi ratat toate lucrurile astea. O să ne facem de cap, Liz.

Zicând acestea, Julie făcu râzând câteva mișcări rapide de dans din șolduri, chiar acolo, în toaleta femeilor.

— O să ne distrăm de minune. Acum trebuie să fug. Ora nouă. Să nu mă dezamăgești.

— N-o s-o fac.

Extenuată după o asemenea zi, Elizabeth își cără cumpărăturile la mașină. Acum știa despre ce discutau fetele la mall.

Băieți. Sex. Julie și Darryl o făcuseră împreună. Haine. Muzică. Își făcuse mental o listă de artiști despre care urma să caute informații. Actori de filme și de televiziune. Alte fete. Cu ce se îmbrăcau alte fete. Cu cine o mai făcuseră celelalte fete. Și ajungeau din nou la băieți.

Înțelegea că discuțiile și subiectele reprezentau un limbaj social și generațional. Însă era un limbaj care ei îi fusese interzis până astăzi.

Și avea impresia că Julie o plăcea, măcar puțin. Poate aveau să înceapă să-și petreacă vremea împreună. Sau poate avea să socializeze și cu prietena lui Julie, Tiffany – care o făcuse cu Mike Dauber atunci când acesta se întorsese în oraș, în vacanța de primăvară.

Îl cunoștea pe Mike Dauber, sau făcuse un curs cu el. Odată, acesta îi dăduse un bilețel. Sau îi dăduse un bilețel pe care să-l dea mai departe altcuiva. Dar era și asta ceva. Era o interacțiune.

Ajunsă acasă, Elizabeth puse toate sacoșele pe pat.

De data asta, aranjă toate lucrurile la vedere. Și strânse toate lucrurile care nu-i plăceau – mai exact, cam tot ce avea – și le puse în cutii, cu intenția de a le dona. Avea să se uite la *Dosarele X* dacă avea chef, să asculte Christina Aguilera, 'N Sync și Destiny's Child.

Și avea să-și schimbe specializarea.

Gândul acesta îi făcu inima să salte până-n gât. Avea să studieze ceea ce-și dorea. Și, de îndată ce obținea diploma în criminologie și științe informaționale, avea să aplice la FBI.

Totul se schimbase. Începând de astăzi.

Fermă în decizia ei, Elizabeth scotoci după vopseaua de păr. În baie, pregăti toate cele necesare și făcu testul de compatibilitate recomandat de producător. În timp ce aștepta, curăță părul tuns, după care goli dulapul de haine și comoda și atârnă sau împachetă frumos hainele cele noi.

Pentru că i se făcuse foame, coborî în bucătărie, încălzi una dintre casoletele pregătite și etichetate în prealabil și mâncă în timp ce studia pe laptop un articol privind metodele de a falsifica actele de identitate.

După ce spălă vasele, se întoarse la etaj, în camera ei. Cu un amestec de agitație și exaltare, Elizabeth urmă instrucțiunile pentru aplicarea vopselei de păr și porni cronometrul. În timp ce aștepta ca vopseaua să-și facă efectul, aranjă toate lucrurile de care avea nevoie pentru falsificarea actelor. Desfăcu CD-ul cu Britney Spears pe care i-l recomandase Julie și îl introduse în CD-playerul de la laptop.

Dădu volumul suficient de tare încât să-l poată auzi când intra la duș pentru a-și îndepărta vopseaua din păr.

Apa curgea atât de neagră!

Își clăti părul iar și iar, sprijinindu-se la un moment dat cu mâinile de peretele cabinei de duș, pentru că stomacul ei începuse să freamăte a anticipare și a groază. Când apa cu care se clătea deveni limpede, se șterse și își înfășură un al doilea prosop în jurul capului.

Femeile își modificau culoarea părului de secole întregi, își reaminti Elizabeth. Cu fructe de pădure, ierburi, rădăcini. Era un... ritual de trecere, decise ea.

Era o alegere personală.

Îmbrăcată în halatul de baie, se duse în fața oglinzii.

— Alegerea mea, mai spuse ea, înainte de a îndepărta prosopul.

O privi insistent pe fata cu tenul palid și ochi mari, verzi, fata cu părul acela scurt, țepos, negru ca pana corbului, care îi încadra chipul îngust, cu trăsături ascuțite. Ridică o mână și își trecu degetele prin păr, pipăindu-i textura, privindu-l cum se mișcă.

Apoi, se îndreptă de spate și zâmbi.

— Salut! Eu sunt Liz.

---

[1] Diminutive posibile ale numelui Elizabeth (n.tr.)

capitolul 2

Dat fiind ajutorul neprețuit pe care i-l oferise Julie, lui Elizabeth i se păru corect să se ocupe mai întâi de permisul de conducere al acesteia. Crearea șablonului se dovedi o procedură destul de simplă.

Conform tuturor surselor de documentare pe care le studiase, calitatea unui act de identitate depindea în mare măsură de calitatea hârtiei și a laminării.

Din acest punct de vedere, nu exista nici o problemă, pentru că mama ei nu era câtuși de puțin o adeptă a economiilor când venea vorba despre echipamentele și consumabilele de birou.

Cu ajutorul scannerului și al computerului, Elizabeth realiză o replică destul de decentă a actului, iar cu ajutorul Photoshopului îi atașă acesteia fotografia digitală și făcu ajustările necesare.

Rezultatul era acceptabil, dar nu suficient de bun.

După trei încercări și câteva ore bune de lucru, Elizabeth simți că obținuse ceva ce avea să înșele cu ușurință vigilența paznicilor de la intrarea în clubul de noapte. De fapt, după părerea lui Elizabeth, actul acela fals ar fi putut trece drept valabil și la un control mai riguros al poliției. Dar spera să nu se ajungă la asta.

Puse deoparte permisul fals al lui Julie.

Era prea târziu pentru a-i mai telefona lui Julie, constată Elizabeth atunci când se uită la ceas și văzu că era aproape unu noaptea.

Nu-i rămânea decât s-o sune de dimineață, se gândi ea și se apucă să-și facă propriul act de identitate fals.

Mai întâi fotografia, decise ea – și petrecu aproape o oră cu noile produse de machiaj în față, refăcând cu grijă toate etapele pe care le parcursese Julie la mall. Conturarea ochilor, iluminarea buzelor, adăugarea de culoare în obraji.

Nu-și imaginase niciodată câtă distracție – și câtă muncă – presupunea joaca cu toate acele culori, pensule și creioane dermatografe.

„Liz pare mai matură", se gândi ea, analizând rezultatele. „Liz e drăguță și încrezătoare în sine. Și normală."

Îmbătată de succes, tânăra desfăcu produsele de îngrijire a părului.

Aici era mai complicat, descoperi ea. Dar avea convingerea că, în timp, avea să învețe toate tainele. Îi plăceau însă țepii aceia neglijenți, oarecum dezordonați. Negrul ăsta scurt, țepos, strălucitor era atât de diferit față de părul ei castaniu-roșcat, lung, drept și atât de anost.

Liz era o persoană cu totul nouă. Liz putea face și avea să facă lucruri pe care Elizabeth nici măcar nu și le imaginase vreodată. Liz asculta muzica lui Britney Spears și purta blugi care îi lăsau buricul la vedere. Liz avea să colinde cluburile sâmbătă noaptea cu o prietenă, avea să danseze, să râdă și... să flirteze cu băieți.

— Iar băieții vor răspunde la flirturile lui Liz, murmură ea. Pentru că

Liz e drăguță, e amuzantă și nu se teme de nimic.

După ce calculă și potrivi unghiurile și fundalul, își folosi noua cameră foto, setând-o pe opțiunea de cronometrare, pentru a face mai multe fotografii odată.

Lucră până după ora trei, constatând că procedura era mai simplă acum, la al doilea document. Era patru dimineața atunci când puse deoparte toate instrumentele și echipamentele și își îndepărtă cu conștiinciozitate machiajul. Era sigură că nu avea să doarmă – mintea îi era atât de plină de idei, atât de preocupată.

Însă, din clipa în care închise ochii, se cufundă într-un somn adânc.

Și, pentru prima dată în viață, exceptând cazurile în care fusese bolnavă, Elizabeth dormi bușteан până la ora prânzului. Când se trezi, prima ei reacție fu să alerge la oglindă, pentru a se asigura că tot ce se petrecuse în ziua anterioară nu fusese doar un vis.

A doua reacție fu să-i telefoneze lui Julie.

— Ai terminat? o întrebă Julie, răspunzând după primul țârâit al telefonului.

— Da. Totul e gata.

— Și a ieșit perfect în regulă, da? O să meargă?

— Sunt niște falsuri excelente. Nu cred că vom avea vreo problemă.

— Grozav! Ora nouă. O să chem un taxi și o să-l rog pe șofer să aștepte – deci să fii gata. Și asigură-te că arăți potrivit rolului pe care-l joci, Liz.

— Am testat produsele de machiaj azi-noapte. O să mai fac după-amiază câteva încercări – și cu părul. Și o să exersez mersul pe tocuri.

— Așa să faci! Ne vedem mai târziu. Este vremea să ne distrăm!

— Da, o să...

Dar Julie închisese deja. Își petrecu toată ziua la ceea ce ea numea acum „Proiectul Liz". Îmbrăcă niște pantaloni trei sferturi și o bluză, ambele noi, se fardă și se ocupă și de păr. Exersă mersul cu pantofii cu toc și, când simți că stăpânește tehnica, începu să danseze.

Exersă în fața oglinzii, după ce găsi un post de radio cu muzică pop. Mai dansase așa în trecut – singură, în fața oglinzii – învățând mișcările pe care le văzuse la petrecerile din perioada liceului. Pe vremea când stătea mohorâtă pe margine, prea mică și prea inexpresivă pentru a atrage atenția vreunui băiat.

Tocurile făceau ca mișcările și întoarcerile să fie oarecum problematice, dar lui Elizabeth îi plăcea felul în care ele îi dădeau o ușoară senzație de lipsă de echilibru, forțând-o să-și relaxeze genunchii și șoldurile.

La ora șase, își scoase casoleta gata pregătită și etichetată și mâncă în timp ce își verifica e-mailul. Însă nu primise nici un mesaj, absolut nimic de la mama ei. Elizabeth fusese convinsă că avea să găsească vreo predică sau ceva asemănător.

Dar răbdarea lui Susan era inepuizabilă, iar felul în care folosea tăcerea în interesul ei era o adevărată artă.

Numai că de data asta strategiile ei n-aveau să mai dea rezultate, hotărî Elizabeth. De data asta, pe Susan o aștepta un adevărat șoc. O lăsase singură pe Elizabeth, dar avea să fie întâmpinată de Liz. Iar Liz nu avea de gând să se înscrie la programul acela de vară de la universitate. Liz avea să-și aleagă singură programul și cursurile în semestrul care urma.

Liz nu voia să devină chirurg. Liz avea de gând să colaboreze cu FBI-ul în domeniul infracțiunilor cibernetice.

Își rezervă o jumătate de oră pentru a căuta universitățile care ofereau

programele cele mai bine cotate în noul ei domeniu de studiu. Probabil avea să fie obligată să se transfere, iar asta ar fi putut ridica o problemă. Deși fondul ei de studii era legat de fondul fiduciar – și venea din partea bunicilor ei –, aceștia ar fi putut oricând să-i oprească finanțarea. Aveau s-o asculte pe fiica lor, să urmeze exemplul acesteia.

Dacă se ajungea aici, Elizabeth avea să-și depună dosarul pentru obținerea unei burse de studiu. Situația ei școlară avea să atârne greu în ecuația asta. Urma să piardă un semestru, dar avea să se angajeze. Avea să meargă la serviciu. Avea să-și câștige prin propriile eforturi biletul către destinația dorită.

Închise laptopul, amintindu-și ei înseși că seara asta era destinată exclusiv distracției și descoperirilor. Nu era momentul pentru griji sau planuri măreațe.

Urcă la etaj să se îmbrace pentru prima ei noapte în oraș. Prima ei noapte de libertate absolută.

Pentru că începuse atât de devreme cu pregătirile, Elizabeth avusese prea mult timp la dispoziție pentru a reflecta, a se îndoi, a ezita. Era prea îmbrăcată, insuficient fardată, iar părul îi era în dezordine. Nimeni nu avea s-o invite la dans, pentru că nimeni n-o făcea vreodată.

Julie avea optsprezece ani – era mai matură și mai experimentată; știa cum să se îmbrace, cum să se poarte în societate, cum să le vorbească băieților. Ea, pe de altă parte, mai mult ca sigur avea să facă sau să spună ceva complet deplasat. Avea s-o facă de râs pe Julie, drept pentru care aceasta n-o să-i mai vorbească niciodată. Relația aceea fragilă de prietenie avea să se rupă pentru totdeauna.

Reuși să-și inducă o asemenea stare de exaltare panicată, încât se simți deodată cuprinsă de febră și de greață. Se lăsă de două ori cu capul între genunchi, pentru a contracara atacurile de anxietate. Cu toate acestea, atunci când merse să-i deschidă ușa lui Julie, Elizabeth avea palmele asudate, și inima îi bătea nebunește.

— La dracu'!

— Nu-i bine. Nu sunt în regulă. Toate îndoielile și temerile lui Elizabeth culminară cu un dezgust față de propria persoană și cu un sentiment copleșitor de umilire în timp ce Julie se holba la ea. Îmi pare rău..., mai reuși ea să îngaime. Uite, poți să iei permisul.

— Părul tău...

— Nu știu ce naiba a fost în capul meu. Voiam doar să încerc...

— Este *grozav!* Arăți absolut grozav! Nu te-aș fi recunoscut. O, Dumnezeule, Liz! Tu chiar arăți ca o tipă de douăzeci și unu de ani – și încă una foarte sexy!

— Serios?

Julie se înclină, punându-și o palmă în șoldul ușor scos în afară.

— Și mai făceai pe neștiutoarea!

Inima lui Elizabeth i se urcase în gât și pulsa ca o rană deschisă.

— Asta înseamnă că e bine? Arăt bine?

— Arăți al naibii de bine! Julie făcu un cerc în aer cu degetul, dar, în loc de răspuns, Elizabeth o privi ușor confuză. Fă o piruetă, Liz, o îndemnă Julie. Să vedem imaginea de ansamblu.

Îmbujorată, gata să izbucnească în lacrimi, Elizabeth făcu pirueta cerută.

— O, da! O să facem multe victime în seara asta.

— Și tu arăți nemaipomenit. Ca întotdeauna, de altfel, nu?

— Drăguț din partea ta că spui asta.

— Îmi place rochia ta.

— Este a surorii mele. Julie făcu, la rândul ei, o piruetă, pozând în rochia neagră, mini, cu spatele dezgolit. Mă omoară dacă află că am „împrumutat-o".

— E plăcut, nu-i așa? Să ai o soră?

— Nu e rău să ai o soră mai mare care să poarte aceeași măsură ca tine, chiar dacă în jumătate din timp se dovedește a fi o adevărată scorpie. Dă-mi să văd permisul! Pierdem vremea, Liz.

— A, da.

Liz deschise poșeta de seară pe care o alesese din colecția mamei ei și scoase de-acolo permisul fals al lui Julie.

— Pare autentic, spuse Julie după ce îl analiză încruntată, apoi ridică spre Elizabeth ochii mari, cu reflexe întunecate. Adică, știi tu: autentic *pe bune!*

— Au ieșit foarte bine. Cred că puteau să-mi iasă și mai bine dacă aveam un echipament mai sofisticat, dar pentru seara asta sunt numai bune.

— Și la pipăit pare autentic, murmură Julie. Te pricepi, drăguțo. Ai putea face o avere din chestia asta. Știu niște puștani care ar plăti bani grei pentru niște acte ca astea.

Panica o cuprinse din nou.

— Să nu spui nimănui! E doar pentru seara asta. Este ilegal, și, dacă află cineva...

Julie duse un deget de la inimă la buze.

— De la mine n-o să afle nimeni!

„Mă rog, în afară de Tiffany și de Amber", își spuse în sinea ei. Apoi îi aruncă lui Elizabeth un zâmbet, sigură că o va putea convinge pe noua ei prietenă să mai facă vreo două falsuri, măcar pentru prietenele apropiate.

— Să înceapă petrecerea!

După ce Elizabeth închise și încuie ușa în urma ei, Julie o luă de mână și o trase după ea, îndreptându-se cu pași grăbiți către taxiul care le aștepta. Se strecură înăuntru, îi comunică șoferului numele clubului, după care se răsuci pe banchetă.

— OK, iată planul de bătaie. Mai întâi de toate, o să gândim la rece.

— Trebuia să-mi fi luat un pulover?

Julie râse, apoi clipi, înțelegând că Elizabeth vorbea serios:

— Nu, adică, noi trebuie să dăm dovadă de calm, să ne purtăm de parcă am merge prin cluburi tot timpul. Ca și cum asta nu-i mare scofală pentru noi. E doar o seară de sâmbătă oarecare.

— Cu alte cuvinte, să fim calme și să ne pierdem în mulțime.

— Asta zic. Odată intrate, ne așezăm la o masă și comandăm câte un Cosmopolitan.

— Ce-i aia?

— Știi tu, ca fetele din *Totul despre sex*...

— Nu știu despre cine este vorba.

— În fine, nu contează. Asta e la modă. Avem douăzeci și unu de ani, Liz. Mergem într-un club de fițe. Comandăm băuturi la modă.

— A... Elizabeth se dădu mai aproape de ea și coborî vocea: Părinții tăi n-o să-și dea seama că ai băut?

— S-au despărțit iarna trecută.

— A, îmi pare rău...

Julie ridică din umeri și privi pe fereastra taxiului pentru o clipă.

— Se mai întâmplă. În orice caz, nu mă văd cu tata până miercuri, iar

mama e plecată peste weekend la nu știu ce cabană cu prietenii ei anoști. Emma e la o întâlnire, plus că oricum n-o interesează. Așa că pot face tot ce vreau.

Elizabeth încuviință din cap. Erau amândouă la fel. Nu aveau pe nimeni acasă căruia să-i pese de soarta lor.

— Atunci, comandăm câte un Cosmopolitan.

— Așa te vreau! Și sondăm terenul. De aceea, vom dansa mai întâi una cu alta; așa, vom avea timpul necesar pentru a-i studia pe băieți – și îi lăsăm și pe ei să ne studieze în voie.

— De-asta dansează fetele între ele? Chiar începusem să mă întreb...

— În afară de-asta, e distractiv. Unde mai pui că mulți băieți nu vor să danseze. Ai mobilul la tine?

— Da.

— Dacă ne pierdem cumva una de alta, ne sunăm. Dacă vreun tip îți cere numărul de telefon, nu-i da numărul de-acasă. Îi poți da numărul de mobil – asta dacă nu cumva mama ta îți monitorizează apelurile.

— Nu. Pentru că pe mine nu mă sună nimeni.

— După cum arăți, situația o să se schimbe în seara asta. Dacă nu vrei ca un băiat să aibă numărul tău, dă-i unul fals. Mai departe. Tu oricum ești la facultate, așa că din punctul ăsta de vedere nu ai de ce să-ți faci griji. O să spunem că suntem colege de cameră. Eu studiez artele liberale[2]. Care ziceai că este specialitatea ta?

— Ar trebui să merg la medicină, dar...

— Mai bine rămâi la varianta asta. Spunem adevărul ori de câte ori este posibil. Asta ne ajută să nu ne pierdem în amănunte.

— În cazul ăsta, sunt la medicină și urmează să intru într-un program de stagiatură. Până și simpla idee o deprima pe Elizabeth. Dar nu vreau să discut despre școală dacă nu este absolut necesar, mai ținu ea să precizeze.

— Oricum băieții nu vor să vorbească decât despre ei. O, Dumnezeule, aproape am ajuns. Julie deschise poșeta, își verifică machiajul într-o oglinjoară, își împrospătă luciul de buze, iar Elizabeth o imită. Poți să plătești tu cursa? o întrebă Julie. Am luat o hârtie de o sută din rezerva secretă a mamei, dar, în afară de asta, nu am nici un cent.

— Sigur, nu-i nici o problemă.

— Pot să ți-i dau înapoi. Pe tata îl conving repede.

— Nu mă deranjează să plătesc eu.

Elizabeth luă bonul și calculă bacșișul.

— O, Doamne, mi s-a făcut pielea de găină. Nu-mi vine să cred că merg la Warehouse 12! E demențial!

— Și acum ce facem? întrebă Elizabeth după ce coborâră din taxi.

— Ne așezăm la rând. Știi, nu-i lasă pe toți să intre, chiar dacă au acte de identitate în regulă.

— De ce?

— Pentru că este un club de fițe, așa că proștii și nemernicii sunt întorși din drum. Însă tipele bine sunt întotdeauna lăsate să intre. Iar noi suntem niște tipe bine.

Coada era lungă, iar noaptea – caldă. Zgomotul traficului acoperea discuțiile celorlalte persoane care așteptau la rând. Elizabeth savură clipele acelea – sunetele, mirosurile, priveliștea. Era o seară de sâmbătă, se gândi ea, și stătea la coadă la intrarea unui club de fițe, alături de lumea bună. Purta o rochie nouă – o rochie *roșie* – și tocuri foarte mari, care o făceau să se simtă înaltă și puternică.

Nimeni nu o privea de parcă n-ar fi avut ce căuta acolo.

Bărbatul care verifica actele la intrarea în club purta un costum și pantofi foarte lucioși. Părul lui, închis la culoare, pieptănat pe spate și strâns într-o coadă de cal, îi lăsa chipul neîncadrat. O cicatrice urca pe obrazul stâng. În urechea dreaptă strălucea un cercel cu șurub.

— E de la forțele de ordine, îi șopti Elizabeth lui Julie. M-am documentat. E aici ca să-i dea afară pe cei care creează probleme. Pare foarte puternic.

— Nu ne rămâne decât să trecem de el și să ne strecurăm înăuntru.

— Clubul e în proprietatea companiei Five Star Entertainment, condusă de Mihail și Serghei Volkov, despre care se crede că ar avea legături cu mafia rusească.

Julie își dădu ochii peste cap, în maniera ei obișnuită.

–Mafia este italienească. *Clanul Soprano* nu-ți spune nimic?

Elizabeth nu vedea nici o legătură între soprane[3] și mafie, așa că începu să explice:

— După căderea comunismului în Uniunea Sovietică, crima organizată din Rusia a cunoscut o perioadă de ascensiune. De fapt, ea era deja foarte bine organizată și condusă de către SS, dar...

— Liz. Lasă lecțiile de istorie.

— Ai dreptate. Iartă-mă.

— Dă-i tipului actul tău de identitate și continuă să vorbești cu mine. Julie ridică din nou vocea în timp ce se apropiau de ușa de la intrarea în club: Faptul că i-am dat papucii ratatului ăluia a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut după luni bune. Ți-am spus că m-a sunat de trei ori azi? Dumnezeule, ce-și închipuie el?! Un surâs fugar aruncat gorilei de la intrare, după care Julie îi întinse acesteia permisul, continuându-și discuția cu Elizabeth: I-am spus să-și ia gândul! Dacă el nu-și poate face timp pentru mine, se va găsi, cu siguranță, altcineva care să-și facă!

— Cel mai bine e să nu te implici într-o relație exclusivă, cu atât mai mult în stadiul ăsta.

— Exact! Julie întinse mâna pentru a fi marcată cu ștampila clubului, răstimp în care continuă să vorbească: Și sunt pregătită să sondez și restul terenului. Fac cinste cu primul rând de băuturi.

Trecu pe lângă tipul de la pază, care începuse verificarea lui Elizabeth. Avea întipărit pe chip un zâmbet atât de larg, încât Elizabeth se întrebă cum de nu-l înghițise pe bărbat cu totul.

— Mulțumesc, spuse ea, atunci când acesta îi puse ștampila pe dosul palmei.

— Distracție plăcută, doamnelor!

— Noi suntem distracția, replică Julie, după care o apucă pe Elizabeth de mână și o trase după ea. O, Dumnezeule! Am intrat! exclamă Julie cu voce pițigăiată, atenuată de sunetul muzicii, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-i oferi lui Elizabeth o îmbrățișare.

Luată complet prin surprindere, Elizabeth rămase nemișcată, însă Julie țopăi din nou de bucurie.

— Ești un geniu!

— Da.

Julie râse, cu o privire ușor sălbatică.

— Bun! Masă, Cosmopolitan, dansăm și explorăm.

Elizabeth spera ca muzica să-i acopere bătăile nebunești ale inimii, tot așa cum acoperise și țipătul lui Julie. Atâția oameni... Nu era obișnuită să fie cu atât de multe persoane la un loc. Toată lumea roia și vorbea, în timp ce

muzica vibra, vibra, vibra – un torent care înăbușea fiecare suflu de aer. Oamenii se îngrămădeau pe ringul de dans, legănându-se, rotindu-se, asudând. Se înghesuiau în separeuri, în jurul meselor, la curba prelungă a barului din inox.

Era hotărâtă să rămână „rece", dar un pulover nu și-ar fi avut rostul. Trupuri încinse vibrau pretutindeni în jurul ei.

Efortul de a traversa mulțimea – se văzu nevoită să se ferească, să se strecoare și să se lovească de trupurile celorlalți – îi făcu inima să o ia la goană. Neliniștea îi urcă în gât ca o gheară și îi apăsă pe piept. Strânsoarea infernală a mâinii lui Julie era singurul lucru care o împiedica să o ia la sănătoasa.

În cele din urmă, Julie se duse glonț la o masă de dimensiunile unei farfurii mai mari.

— Victorie! O, Dumnezeule! Parcă *toată lumea* s-a adunat aici. Va trebui să căutăm o masă mai aproape de ringul de dans. E absolut fabulos. DJ-ul e super! În cele din urmă, privirea lui Julie se opri pe chipul lui Elizabeth. Hei, te simți bine?

— E foarte multă lume și e cald.

— Păi... da. Cine ar vrea să meargă într-un club pustiu și friguros? Ascultă, avem nevoie de ceva de băut, și asta cât mai repede, așa că mă duc la bar. Băutura o cumpăr eu, de vreme ce tu ai plătit taxiul. Asta o să-mi dea ceva timp să-mi încep tatonarea. Fă și tu același lucru, de aici. Două cocktailuri Cosmopolitan vin imediat!

Fără brațul lui Julie care să-i asigure echilibrul, Elizabeth își împreună mâinile într-o încleștare anxioasă. Recunoscu semnele – neliniște, senzație de claustrofobie – și făcu eforturi conștiente să-și aducă respirația la un ritm constant. Liz nu intra în panică doar așa, pentru că era înghițită de mulțime. Își porunci să se relaxeze, pornind de la vârfurile picioarelor și urcând tot mai sus.

Când ajunsese pe la nivelul stomacului, era deja suficient de calmă pentru a-și asuma rolul de observator. Proprietarii localului – și arhitectul– profitaseră la maximum de spațiul oferit de depozit și de zidurile vechi de cărămidă, apelând la un motiv industrial urban, cu rețeaua de conducte și țevile la vedere. Inoxul – bar, mese și scaune obișnuite sau de bar – reflecta dansul intermitent al luminilor, care erau, observă ea, sincronizate pe ritmul muzicii.

Două șiruri de trepte din fier, situate de o parte și de alta a încăperii, deschideau calea către al doilea nivel al clădirii. Acolo, sus, oamenii stăteau înghesuiți în dreptul balustradelor sau în jurul meselor. Probabil la etaj mai era un bar, bănuia ea. Băuturile aduceau profit.

Aici, jos, lucra DJ-ul, pe o platformă largă, sub luminile acelea intermitente. Un alt observator, decise Elizabeth. Situat într-o poziție care denota autoritate și respect, de unde putea studia mulțimea. Pletele lui lungi, închise la culoare, fluturau în timp ce-și făcea treaba. Purta un tricou cu elemente grafice. De la distanța aceea, Elizabeth nu putea observa prea bine modelul, însă vedea foarte clar un portocaliu țipător pe fondul negru al materialului.

Imediat sub platforma pe care se afla, mai multe femei se unduiau lasciv, mișcându-și șoldurile într-o invitație la împerechere.

Redevenind calmă, Elizabeth intră în starea de spirit indusă de muzică. Îi plăcea mult ritmul pătrunzător, repetitiv; bubuitul tobelor; țipătul metalic, aproape discordant, al chitarelor. Și, în afară de asta, îi plăceau modurile atât

de diferite în care dansatorii alegeau să se miște pe ritmul muzicii. Cu brațele în aer sau cu antebrațele ridicate precum cele ale unui boxer, cu pumnii strânși, împungând cu coatele, cu tălpile înfipte în podea, sau, dimpotrivă, cu ele ridicate.

— Oau! Pur și simplu oau! Înainte de a se așeza pe scaun, Julie puse pe masă niște pahare de martini umplute cu un lichid roz. Era cât pe ce să le vărs la întoarcere, iar asta n-ar fi fost deloc plăcut. Am dat opt dolari pe unul.

— Băuturile alcoolice asigură cea mai mare marjă de profit în cluburi și în baruri.

— Tot ce se poate. Dar sunt bune. Am gustat un pic din al meu și e bestial. Râse, aplecându-se spre Elizabeth. Ar fi bine să tragem de ele până găsim niște tipi care să ne cumpere de băut.

— Și de ce ne-ar cumpăra ei de băut?

— Mai întrebi?! Suntem sexy și suntem disponibile. Uite, bea puțin, și hai să mergem să arătăm de ce suntem în stare.

Docilă, Elizabeth sorbi ușor din pahar.

— E bun. Luă încă o înghițitură, de test, adăugând: Și arată tare bine.

— Vreau să mă îmbăt și să mă dezlănțui. Hei, ador melodia asta. Hai, e vremea să ne dezmorțim puțin.

Încă o dată, Julie o apucă de mână pe Elizabeth.

Când mulțimea se strânse în jurul ei, Elizabeth închise ochii. „Doar muzica", își spuse ea. „Doar muzica."

— Hei, te miști bine.

Cu prudență, Elizabeth deschise din nou ochii, concentrându-se asupra lui Julie.

— Ce spui?

— Știi, mi-era teamă că o să te miști ca o toantă. Dar te miști bine. Știi să dansezi, explică Julie.

— A... Păi muzica are un ritm tribal și e făcută în așa fel încât să te stimuleze. E doar o chestiune de coordonare a picioarelor și a șoldurilor. Și de mimetism. I-am studiat de multe ori pe alții cum dansează.

— Cum spui tu, Liz.

Lui Elizabeth îi plăcea să-și miște șoldurile. La fel ca tocurile înalte, mișcarea aceea a șoldurilor o făcea să se simtă puternică, iar felul în care rochia i se freca de piele adăuga un element de senzualitate.

Luminile făceau ca totul să pară ireal; muzica însăși părea să absoarbă tot.

Senzația aceea de disconfort din cauza mulțimii se domolise, așa că, atunci când Julie își izbi șoldurile de ale ei, Elizabeth râse din toată inima.

Dansară iar și iar. Întoarse la măsuța lor minusculă, își băură cocktailurile, iar în momentul când chelnerița trecu pe la masa lor, Elizabeth comandă fără grijă un nou rând.

— Dansul îmi provoacă sete, îi explică ea lui Julie.

— Deja mă simt cuprinsă de o amețeală plăcută. Iar tipul ăla de acolo nu ne mai scapă din ochi. Nu, nu te uita!

— Și cum îl văd dacă nu mă uit?

— Crede-mă pe cuvânt, e foarte drăguț. În următoarea secundă, o să-l privesc cu subînțeles și o să-mi dau părul pe spate, după care tu, ca din întâmplare, îți răsucești scaunul. Are părul blond, oarecum creț. Poartă un tricou alb, strâns pe corp, și geacă și blugi negri.

— A, da, l-am văzut mai devreme la bar. Vorbea cu o femeie. Tipa avea părul lung și blond și era îmbrăcată cu o rochie de un roz aprins, cu un

decolteu foarte generos. El are un cercel de aur în formă de tortiță în urechea stângă și un inel de aur pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

— Dumnezeule! Tu chiar ai o pereche de ochi la ceafă, cum zicea maică-mea că are? Cum de știi toate astea dacă nici măcar nu te-ai uitat la el?

— L-am văzut. Acolo, la bar, repetă Elizabeth. L-am observat pentru că femeia cea blondă părea foarte supărată pe el. Și-mi aduc aminte pentru că am memorie eidetică.

— Și se vindecă?

— Nu, nu este o boală sau o problemă medicală. A... Ușor îmbujorată, Elizabeth ridică din umeri. Era o glumă... Oamenii o numesc, de regulă, memorie fotografică, însă nu e foarte exact, pentru că e vorba despre ceva mai mult decât o simplă chestie vizuală.

— În fine... Pregătește-te!

Însă Elizabeth era mai degrabă interesată de strategia lui Julie – privirea aceea cu subînțeles la care făcuse referire includea un cap ușor plecat, un zâmbet vag, misterios, și o privire fugară, pe sub gene. Toate acestea, urmate de o mișcare rapidă și de o scuturare a capului care făcu părul lui Julie mai întâi să se ridice, apoi să-i alunece înapoi pe umeri.

Să fi fost oare o chestie înnăscută? Să fi fost ceva dobândit? Vreo combinație între cele două? Oricum ar fi stat lucrurile, Elizabeth se gândi că o poate imita pe Julie, cu toate că nu mai avea suficient păr pe care să și-l dea pe spate.

— Am recepționat mesajul. O, dar are un zâmbet absolut adorabil... O, Doamne, vine spre noi. Chiar vine spre noi.

— Dar asta și voiai, nu? De aceea i-ai... i-ai transmis semnalul.

— Da, dar... Pun pariu că are cel puțin douăzeci și patru de ani. Sunt absolut sigură. Fă ca mine.

— Poftim?

Elizabeth ridică privirea, întocmai precum făcuse Julie, însă nu riscă să-i imite zâmbetul. Mai întâi avea nevoie de ceva practică.

— Mă întreb dacă m-ai putea ajuta cu o chestie.

Julie își dădu din nou părul pe spate, cu o mișcare diferită.

— Poate.

— Mă tem că mă cam lasă memoria, pentru că nu uit niciodată o femeie frumoasă, dar, din păcate, nu-mi amintesc să vă mai fi văzut pe nici una dintre voi. Spuneți-mi că n-ați mai fost pe aici până acum.

— E prima dată.

— A, deci așa se explică...

— Probabil tu vii des pe aici...

— În fiecare seară. Este clubul meu. Vreau să spun – explică el cu un zâmbet strălucitor – că dețin ceva acțiuni aici.

— Ești unul dintre Volkovi? se trezi Elizabeth întrebând pe negândite, după care simți căldura din local crescând atunci când el se întoarse către ea, fixând-o cu niște ochi albaștri, pătrunzători.

— Alex Gurevici. Un văr de-al lor.

— Julie Masters, interveni Julie, întinzând o mână, pe care Alex o apucă și o sărută cu eleganță pe articulațiile degetelor. Iar ea este prietena mea, Liz, mai adăugă.

— Bine ați venit la Warehouse 12. Vă simțiți bine?

— Muzica e minunată.

Când chelnerița se întoarse cu băuturile, Alex se grăbi să smulgă nota de plată de pe tavă.

— Femeilor frumoase care intră pentru prima dată în clubul meu nu li se permite să-și cumpere singure băuturile.

Julie îi dădu un ghiont lui Elizabeth pe sub masă, în timp ce îi zâmbea lui Alex.

— În cazul acesta, va trebui să ni te alături.

— Mi-ar face plăcere, acceptă el, după care îi șopti ceva chelneriței. Sunteți în vizită la Chicago? se interesă el apoi.

— Născute și crescute aici, îl lămuri Julie, sorbind prelung din paharul ei. Amândouă. Am venit acasă în vacanță. Studiem la Harvard.

— Harvard? Alex înclină ușor capul; ochii îi sclipiră. Frumoase *și* inteligente. Deja sunt pe jumătate îndrăgostit. Dacă mai știți și să dansați, sunt pierdut.

Julie luă din nou o înghițitură din pahar.

— În cazul ăsta, o să ai nevoie de o hartă.

Bărbatul râse și întinse mâinile către fete. Julie îl apucă de una din ele și se ridică de la masă.

— Hai, Liz. Să-i arătăm cum se mișcă două tipe de la Harvard.

— Ah, dar el vrea să danseze cu tine.

— Cu amândouă. Alex continua să țină cealaltă mână întinsă. Ceea ce mă face să fiu cel mai fericit bărbat din încăpere.

Inițial, vru să refuze, însă, din spatele lui Alex, Julie îi adresă o altă variantă de privire cu subînțeles, variantă ce implica ochi dați peste cap, sprâncene încruntate și grimase. Prin urmare, apucă mâna lui Alex.

Practic, n-o invitase la dans, însă Elizabeth se gândi în sinea ei că bărbatul avea maniere – ar fi putut foarte bine s-o lase să stea singură la masă. Făcu tot posibilul să li se alăture și să nu-i incomodeze în vreun fel. Nu mai conta, adora să danseze. Adora muzica. Adora zgomotul acela care vibra în jurul ei, mișcările, mirosurile...

Când zâmbi, nu fu un zâmbet studiat, ci doar o arcuire naturală a buzelor. Alex îi făcu cu ochiul și îi zâmbi larg, în timp ce își puse mâinile pe șoldurile lui Julie.

Apoi, ridică bărbia, făcându-i astfel un semn cuiva din spatele ei.

În secunda în care se întoarse să vadă despre cine era vorba, cineva o apucă de mână și o învârti atât de repede, încât mai-mai că o făcu să-și piardă echilibrul.

— Ca întotdeauna, vărul meu dă dovadă de lăcomie. Își ia două fete, în vreme ce eu nu am nici una. În vocea aceea se simțea, exotic, un puternic accent rusesc. Asta dacă nu cumva ți se face milă și dansezi cu mine.

— Eu...

— Nu spune nu, frumoaso. O trase lângă el, pentru a o înclina pe spate. Doar un dans.

Nu reușea să-și ia ochii de la el. Era înalt, și îi simțea trupul puternic, ferm lipit de al ei. Acolo unde Alex avea trăsături luminoase, el avea trăsături întunecate – părul lung care îi cădea pe umeri, ochii care aveau sclipiri aproape negre, pe fondul tenului măsliniu. Când îi zâmbea, îi apăreau gropițe în obraji. Inima lui Elizabeth i se rostogolea în piept, tresăltând.

— Îmi place rochia ta, îi spuse el.

— Mulțumesc. E nouă.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— În plus, e culoarea mea preferată. Eu sunt Ilia.

— Eu sunt... Liz. Mă cheamă Liz. Ăă... *Priyatno poznakomit'sya.*

— Și mie îmi pare bine să te cunosc. Vorbești rusa.

— Da. În fine, numai puțin. Hm...

— O fată frumoasă care poartă culoarea mea preferată și vorbește rusa. E noaptea mea norocoasă, ce să mai!

Nu, se gândi Liz, atunci când, continuând să o îmbrățișeze strâns, el îi ridică mâna în dreptul buzelor lui. O, nu. Era noaptea *ei* norocoasă.

Era cea mai frumoasă noapte din viața ei.

---

[2] În sensul actual al sintagmei: literatură, limbi străine, filosofie, istorie, matematică și știință (n.tr.)

[3] Confuzie cauzată de sensul substantivului comun *soprano* (engl.) – „soprană", suprapus aici numelui propriu *The Sopranos – Clanul Soprano* (n.tr.)

capitolul 3

Se retraseră într-un separeu. Totul se petrecea atât de lin, atât de firesc, părea magic. La fel de magic precum băutura aceea drăguță, roz, care apăru în fața ei.

Era asemenea Cenușăresei la bal, iar miezul nopții era la o viață de om distanță.

Când se așezau, el venea aproape de ea și nu-și dezlipea privirea de la chipul ei. Trupul lui era aplecat spre ea, ca și cum mulțimile și muzica nu existau. O atingea în timp ce îi vorbea, și fiecare atingere a degetelor lui pe dosul pamei ei, pe brat sau pe umăr îi dădea fiori.

— Și ce anume studiezi la Harvard?

— Sunt la medicină.

Lucrurile nu aveau să stea așa, își promise ea, dar pentru moment era un adevăr convenabil.

— Doctor, carevasăzică. Asta durează mulți ani, nu? Ce fel de doctor vrei să devii?

— Mama ar vrea să-i calc pe urme, în neurochirurgie.

— Adică doctor care operează pe creier? Ăsta e un doctor mare, important, care face operații pe creier. Bărbatul își trecu vârful degetului de-a lungul tâmplei ei. Trebuie să fii foarte inteligentă pentru chestia asta.

— Chiar sunt. Foarte inteligentă.

Bărbatul râse, ca și cum ea spusese ceva fermecător.

— E bine să te cunoști pe tine însăți. Spui că asta își dorește mama ta. Dar asta îți dorești și tu?

Fata luă o înghițitură din paharul ei și se gândi că bărbatul era, la rândul lui, foarte inteligent – sau cel puțin perspicace.

— Nu, nu chiar.

— În cazul ăsta, ce doctor ai vrea să fii?

— Eu nu vreau să devin doctor.

— Nu? Atunci?

— Aș vrea să lucrez în domeniul infracțiunilor cibernetice, pentru FBI.

— FBI?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Da. Vreau să cercetez infracțiunile de înaltă tehnologie, fraudele informatice, terorismul, exploatarea sexuală. Este un domeniu important, care se schimbă în fiecare zi, pe măsură ce tehnologia avansează. Cu cât oamenii folosesc mai mult computerele și electronicele, cu cât depind mai mult de ele, așa că elementele infracționale vor exploata această dependență. Hoți, escroci, pedofili, chiar și teroriști.

— Asta este pasiunea ta.

— Păi... cred că da.

— Atunci trebuie să te ții de ea. Întotdeauna trebuie să ne urmăm pasiunile, nu?

Când mâna lui atinse în treacăt genunchiul ei, Elizabeth simți o fierbințeală ușoară, fluidă inundându-i pântecele.

— Niciodată n-am făcut-o. „E oare pasiune?“ se întrebă ea. „Fierbințeala asta ușoară, lichidă?“ Dar aș vrea să încep, adăugă ea.

— Trebuie s-o respecți pe mama ta, dar și ea trebuie să te respecte pe tine. Ești o femeie în toată puterea cuvântului. Iar o mamă își dorește fericirea copilului ei.

— Nu vrea să-mi irosesc inteligența.

— Dar inteligența îți aparține.

— Încep să cred și eu asta. Tu ești la facultate?

— Eu am terminat cu toate astea. Acum lucrez în afacerea familiei. Asta mă face fericit.

Îi făcu semn chelneriței să mai aducă un rând, înainte chiar ca Elizabeth să observe că paharul ei era aproape gol.

— Pentru că asta este pasiunea ta.

— Exact. Eu îmi urmez pasiunile – cam așa.

Avea de gând să o sărute. N-o mai fi fost ea sărutată până atunci, dar își imaginase adesea cum ar fi. Descoperi că imaginația nu era punctul ei forte.

Știa că sărutul transmitea informații biologice prin intermediul feromonilor, că actul în sine stimula toate terminațiile nervoase de la nivelul buzelor sau al limbii. Se declanșa o reacție chimică – una agreabilă, care explica de ce, cu foarte puține excepții, sărutul făcea parte din cultura umană.

Dar, *în practică*, sărutul era o chestiune cu totul diferită de simpla teorie.

Buzele lui erau moi și fine și se frecară ușor de ale ei, presiunea crescând încet, treptat, pe măsură ce mâna lui alunecă ușor în sus, dinspre șold spre cutia toracică. Inima ei o luă la goană deasupra mâinii bărbatului, atunci când limba lui își făcu loc printre buzele ei și alunecă alene peste limba ei.

Își ținu răsuflarea, apoi expiră cu un sunet involuntar, care aproape că trăda durere – iar lumea se puse din nou în mișcare.

— Drăguț, murmură el, iar vibrația cuvintelor în dreptul buzelor ei și căldura respirației lui în interiorul gurii ei o făcură să simtă fiori pe șira spinării. Foarte drăguț. Dinții lui o mușcară ușor de buza de jos, după care bărbatul se lăsă pe spate, studiind-o. Îmi placi foarte mult.

— Și tu-mi placi. Mi-a plăcut să te sărut.

— Atunci va trebui s-o facem din nou, în timp ce dansăm. O ajută să se ridice și își trecu din nou buzele peste ale ei. Tu nu ești... cum se spune... ternă. Da, ăsta este cuvântul. Nu ești asemenea multor alte femei care vin aici să danseze, să bea și să flirteze cu bărbați.

— Eu nu prea am experiență la nici unul dintre capitolele astea...

Ochii aceia negri sclipiră în luminile intermitente.

— Asta înseamnă că ceilalți bărbați n-au norocul meu.

Elizabeth aruncă în treacăt o privire înapoi, către Julie, în timp ce Ilia o conducea către ringul de dans. Văzu că și prietena ei era sărutată. Nu tandru, nu cu blândețe, dar ei părea să-i placă – la drept vorbind, participa pe deplin, așa că...

Apoi, Ilia o cuprinse în brațe, conducând-o altfel decât toți ceilalți, care se precipitau, se agitau și se învârteau întruna. O legăna încet, apropiindu-și din nou gura de a ei.

Elizabeth încetă să se gândească la reacții chimice și la terminații nervoase. În loc de asta, își dădu toată silința să se implice pe deplin. Instinctul o făcu să-și încolăcească brațele pe după gâtul lui. Când simți schimbarea aceea la el, tăria aceea care o apăsa, știu că era o reacție fizică normală, chiar

involuntară.

Dar conștientiză, în același timp, și miracolul situației: ea provocase reacția aceea. El o dorea, când nimeni altcineva n-o mai dorise până atunci.

— Ce-mi faci tu mie, îi șopti el la ureche. Gustul tău, parfumul tău...

— Feromonii sunt de vină.

El o privi de sus în jos, cu sprâncenele încruntate.

— Cine e de vină?

— Nimeni.

Își lipi obrazul de umărul lui.

Știa că alcoolul îi tulbura oarecum judecata, însă nu-i păsa. Și, deși era conștientă că nu-i păsa tocmai din cauza acestei tulburări, Elizabeth ridică din nou buzele. De data aceasta, chiar ea inițiе sărutul.

— Ar trebui să ne așezăm, spuse el după un timp. Mă faci să mi se înmoaie genunchii.

O luă de mână, și se întoarseră la masă. Julie, cu ochii extrem de sticloși și cu chipul îmbujorat, sări în picioare. Se legănă preț de vreun minut, râse, apoi își apucă poșeta.

— Ne întoarcem imediat. Haide, Liz.

— Unde?

— Unde oare? La toaleta fetelor.

— Aha. Scuze.

Julie o luă de braț – și din solidaritate, dar și pentru a-și putea păstra echilibrul.

— O, Dumnezeule! Îți vine să crezi? Am pus mâna pe cei mai tari tipi din club. Dumnezeule, sunt sexy rău băieții ăștia! Iar al tău mai are și accentul ăla... Aș fi vrut să aibă și al meu un așa accent, dar, pe de altă parte, sărută mult mai bine ca Darryl. Practic, clubul este al lui, știi? Și mai are și casa asta pe malul lacului... O să plecăm cu toții de aici și mergem direct acolo.

— La el acasă? Crezi că e bine?

— O, da! Julie se împinse în ușa de la baie și aruncă o privire la coada care se formase în fața cabinelor de toaletă. Era de așteptat! Și fac pe mine. Sunt atât de amețită! Tipul tău cum e? Sărută bine? Cum ziceai că-l cheamă?

— Ilia. Da, se pricepe. Îmi place de el, chiar foarte mult, dar nu cred că e cazul să mergem cu ei la Alex acasă.

— Of, relaxează-te, Liz! Nu mă poți lăsa baltă acum. Eu sunt hotărâtă să o fac cu Alex, dar nu pot să mă duc acolo doar cu el – nu de prima dată. Tu nu ești obligată s-o faci cu Ilia, dacă ești încă virgină.

— Sexul este un act natural și necesar, nu doar pentru procreare, ci, la oameni cel puțin, și pentru plăcere și eliberare de stres.

— De acord cu tine. Julie o înghionti cu cotul. Așadar, n-o să mă consideri desfrânată dacă mă culc cu Alex?

— Faptul că femeile sunt socotite stricate sau de duzină pentru că acceptă să facă sex de plăcere, în timp ce pentru bărbați acest lucru este considerat vital, nu este decât o preconcepție nefericită, derivată din ideologia unei societăți patriarhale. Virginitatea n-ar trebui văzută drept un premiu pe care să-l câștigi și nici ceva ce trebuie păstrat secret. Himenul nu are proprietăți care să aducă nu știu ce satisfacții, nu îți acordă puteri miraculoase. Femeilor ar trebui – nu, trebuie! – să li se permită să-și caute propria satisfacție sexuală, indiferent dacă procrearea este sau nu scopul final și dacă relația este sau nu una monogamă, tot așa cum un bărbat este liber să o facă.

O roșcată slabă și deșirată își ciufuli părul pentru a-i da volum, după care îi aruncă lui Elizabeth un zâmbet larg, fix când trecu pe lângă ea.

— Așa, soro, ciripește!

Elizabeth se aplecă spre Julie, în timp ce tipa își continua drumul spre ieșire.

— De ce să ciripesc? șopti ea.

— E doar o expresie. Știi, Liz, eu mi te imaginam altfel: genul de mironosiță care stă cu picioarele încrucișate și nu se lasă atinsă decât eventual deasupra taliei și peste haine.

— Faptul că n-am experiență nu înseamnă neapărat că sunt o mironosiță.

— Am priceput. Știi, inițial mă gândeam să te las baltă imediat ce intram în club și reușeam să mă cuplez; dar, din câte observ, ești tare nostimă – asta în ciuda faptului că vorbești ca o profesoară în jumătate din timp. Așa că, știi, îmi cer scuze că mi-a trecut prin cap așa ceva.

— Nu-i nimic. Important e că până la urmă n-ai făcut-o. În plus, știu că nu sunt ca prietenele tale.

— Hei! Julie își trecu ușor brațul pe după umerii lui Elizabeth, îmbrățișând-o. Acum ești prietena mea, nu?

— Sper. Niciodată n-am...

— O, slavă Domnului! Cu acest strigăt înflăcărat, Julie se repezi cu pași împleticiți spre una dintre cabine, a cărei ușă tocmai se deschisese. Așadar, mergem acasă la Alex, da?

Elizabeth privi în jurul ei, în toaleta aglomerată. Toate femeile își împrospătau machiajul, își aranjau părul, așteptau la coadă, râdeau, vorbeau... Era, probabil, singura virgină din încăpere.

Virginitatea nu era un premiu, își reaminti ea. Prin urmare, nu era nici o povară. Era a ei, și numai ea avea dreptul să decidă dacă era cazul s-o păstreze sau s-o piardă. Opțiunea ei. Viața ei.

— Liz?

— Da. Regăsindu-și suflul, Liz se îndreptă către următoarea cabină deschisă. Da, spuse ea din nou, închizând și ușa, și ochii. Mergem. Împreună.

La masă, Ilia își ridică paharul cu bere.

— Dacă fetele astea au douăzeci și unu de ani, atunci eu am șaizeci!

Alex se mulțumi să râdă, ridicând din umeri.

— Sunt destul de aproape. Iar a mea e în călduri, crede-mă!

— E beată, Alexi.

— Așa, și? Doar nu i-am turnat eu băutura pe gât. Am venit după ceva prospătură, iar în seara asta am de gând să i-o trag. Frățioare, doar n-o să-mi spui acum că tu nu ți-ai propus s-o tăvălești puțin pe bruneta aia focoasă.

— E o dulceață. Un zâmbet apăru pe buzele lui Ilia. Și e puțin necoaptă. Nu e la fel de beată ca a ta. Dacă vrea, o să mă culc cu ea. Îmi place cum gândește.

Buzele lui Alex se strâmbară într-un rictus.

— Hai, frate, scutește-mă cu tâmpeniile astea!

— Nu, serios. Asta adaugă o notă... Se uită în jur. Prea multă monotonie, constată el privindu-le pe femeile care treceau pe lângă el, prea mult previzibil. O notă de prospețime, completă el. Da, ăsta e cuvântul potrivit.

— Blonda pregătește terenul ca să mergem la mine. Cu toții. A spus că nu merge fără prietena ei. Poți folosi camera de rezervă.

— Prefer să merg la mine acasă.

— Uite ce e, ori merg amândouă, ori nu merge nici una. Doar nu mi-am irosit mai bine de două ore din viață ca s-o amețesc, pentru ca acum s-o văd cum mă lasă cu ochii în soare fiindcă tu nu poți să închei afacerea cu prietena ei.

Ilia îl săgetă cu privirea pe deasupra paharului cu bere.

— Pot să închei afacerea, *dvojurodny brat*.

— Și cam ce crezi tu că o să le dea pe spate, *vere*? Apartamentul de rahat în care încă mai locuiești sau casa mea de pe malul lacului?

Ilia ridică dintr-un umăr.

— Prefer casa mea mai simplă, dar în fine... Mergem la tine. Fără droguri, Alexi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

— Fără droguri. Ilia se aplecă în față și înfipse degetul în masă. Rămâi la chestii legale. Nu le cunoaștem pe fetele astea, dar a mea cred că nu ar fi de acord. Spune că vrea să lucreze la FBI.

— Încerci să mă duci cu prețul.

— Deloc. Fără droguri, Alexi, altfel eu nu mai merg – iar tu nu i-o mai tragi în seara asta.

— Bine. Uite-le că vin.

— Ridică-te! Ilia îl lovi pe Alex cu piciorul pe sub masă. Prefă-te că ești un gentleman.

El se ridică și îi întinse mâna lui Liz.

— Am vrea să ieșim de aici, anunță Julie, încolăcindu-și brațele în jurul lui Alex. Am vrea să-ți vedem casa.

— Atunci așa o să facem. Nimic nu se compară cu o petrecere privată.

— Tu ești de acord? o întrebă Ilia în șoaptă când porniră spre ieșire.

— Da. Julie își dorește foarte mult asta, și am venit împreună, așa că...

— Nu, nu te-am întrebat ce își dorește Julie. Te-am întrebat dacă *tu* îți dorești.

Elizabeth se uită la el și simți un nod în gât și un fior. Pentru el, chiar conta ce își dorea ea.

— Da, vreau să merg cu tine.

— În regulă. Îi luă mâna și și-o apăsă în dreptul inimii, în timp ce-și croiră drum prin mulțime. Și eu vreau să fiu cu tine. Și poți să-mi spui mai multe despre Liz. Vreau să știu totul despre tine.

— Julie îmi spunea că băieții – bărbații – nu vor să vorbească decât despre ei.

Ilia râse și își trecu brațul pe după talia ei.

— Și atunci cum mai descoperă femei fascinante?

Când ajunseră la ușă, un bărbat în costum veni către ei și îl bătu pe Ilia pe umăr.

— O clipă, se scuză Ilia față de Liz și făcu un pas într-o parte.

Elizabeth nu reuși să audă cine știe ce, plus că vorbeau în rusă. Însă din expresia pe care o surprinse atunci când zări în treacăt profilul lui Ilia, reuși să înțeleagă că nu era deloc încântat de veștile primite.

Era aproape sigură că acel *chyort voz'mi* aruncat printre dinți era o înjurătură. Îi făcu semn bărbatului să aștepte, după care o conduse pe Liz afară, la Alex și la Julie.

— A apărut ceva de care trebuie să mă ocup. Îmi pare foarte rău.

— Este în regulă. Înțeleg.

— Mai las-o dracu', Ilia. Pune pe altcineva să se ocupe.

— Sunt chestiuni legate de afaceri, spuse Ilia scurt. N-ar trebui să dureze prea mult – în orice caz, nu mai mult de-o oră. Tu mergi înainte cu Alexi și cu prietena ta. Vin și eu imediat ce termin aici.

— A, dar...

— Haide, Liz, o să fie bine. Poți să-l aștepți pe Ilia acasă la Alex. Are toate

genurile de muzică – și un televizor cu ecran plat.

— Așteaptă puțin. Ilia se aplecă și o sărută pe Elizabeth prelung și profund. Vin și eu curând. Condu cu atenție, Alexi. Ai o încărcătură valoroasă.

— Așadar, acum am două femei frumoase. Ca să nu scape ocazia, Alex le prinse pe ambele fete de braț, explicându-le: Ilia ia totul în serios. Mie, pe de altă parte, îmi place să mă distrez. Suntem prea tineri ca să fim serioși.

Un SUV de culoare închisă se apropie pe nesimțite de marginea bordurii. Alex făcu un semn, apoi prinse cheile pe care i le aruncă băiatul de la parcare. Deschise portiera. Constrânsă de bunele maniere și de obligații, Liz urcă în spate. Privi țintă către ușa clubului, întinzând gâtul să nu o piardă din ochi nici măcar atunci când Alex demară, în timp ce Julie cânta împreună cu aparatul de radio.

Nu părea în regulă. Fără Ilia, entuziasmul și așteptarea aceea înfrigurată se stinseseră și totul devenise searbăd și monoton. În combinație cu acoolul, călătoria pe bancheta din spate îi dădu o senzație de rău de mașină. Fiindu-i greață și simțindu-se dintr-odată extrem de obosită, își sprijini capul de geamul lateral al mașinii.

Nu aveau nevoie de ea, constată Elizabeth. Și Julie, și Alex cântau și râdeau. El conducea mult prea repede, luând curbele într-un mod care îi făcea rău la stomac. Dar nu avea de gând să lase să i se facă rău. Chiar dacă se simțea cuprinsă de valuri de fierbințeală, își impuse să respire, rar și regulat. Nu avea să accepte umilința de a i se face rău pe bancheta din spate a mașinii lui Alex.

Coborî fereastra câțiva centimetri și lăsă aerul să-i adie pe obraz. Ar fi vrut să se întindă, să doarmă. Băuse prea mult, iar asta era doar o altă reacție chimică.

Nici pe de parte la fel de plăcută precum sărutul.

Se concentră la respirație, la adierea care îi răcorea obrazul, la case, mașini, străzi. La orice altceva în afară de stomacul și de capul pe care și le simțea fremătând.

În timp ce Alex conducea pe Lake Shore Drive, Elizabeth se gândi cât de aproape erau de casa ei din Lincoln Park. Dacă s-ar putea duce pur și simplu acasă, s-ar putea întinde în pat în liniște și și-ar alunga starea de greață și amețeala printr-un somn bun. Dar, în clipa când Alex se opri în fața unei case tradiționale, relativ vechi, cu două etaje, se gândi că măcar putea coborî din mașină, să simtă pământul sub picioare.

— Am niște priveliști extraordinare aici, spuse Alex în vreme ce coborî din mașină împreună cu Julie. M-am gândit inițial să cumpăr un condominiu, dar țin mult la intimitatea mea. Aici am suficient loc pentru petreceri și, în plus, nu mă freacă nimeni la cap că e muzica prea tare.

Julie se împletici și râse nestăpânit atunci când Alex o prinse să nu cadă și o ciupi de fund.

Elizabeth păși în urma lor – a cincea roată la căruță. Se simțea mizerabil.

— Locuiești singur aici, reuși ea să îngaime.

— E suficient spațiu pentru oaspeți. Descuie ușa de la intrare și făcu un gest larg. Doamnele mai întâi.

După care îi dădu lui Elizabeth, în glumă, o palmă ușoară peste fund, în momentul când aceasta păși înăuntru.

Ar fi vrut să-i spună că avea o casă frumoasă, însă adevărul era că totul părea prea luminos, prea nou, prea modern. Numai linii abrupte, suprafețe sclipitoare și piele lucioasă. Un bar de un roșu aprins, o canapea imensă din piele neagră și un televizor enorm cu ecran plat dominau camera de zi, deși

punctul de atracție al încăperii ar fi trebuit să fie glasvandul larg și ferestrele ce dădeau spre o terasă.

— O, Dumnezeule! Ador chestia asta. Imediat ce rosti aceste cuvinte, Julie se aruncă pe canapea, tolănindu-se. E... decadent.

— Tocmai asta e și ideea, scumpo. Alex luă o telecomandă, apăsă pe buton, și o muzică bubuitoare umplu încăperea. O să vă pregătesc ceva de băut, se oferi el.

— Poți face Cosmopolitan? îl întrebă Julie. Ador Cosmopolitanul...

— Se rezolvă.

— Eu aș vrea niște apă dacă se poate, ceru Elizabeth.

— Of, Liz, nu strica atmosfera.

— Sunt puțin deshidratată. Și, Dumnezeule, simțea că se sufoca! Pot ieși puțin să văd împrejurimile?

Zicând acestea, Elizabeth se îndreptă încet spre ușile terasei.

— Sigur. *Mi casa es su casa.*

— Eu vreau să dansez.

În vreme ce Julie se ridică împleticindu-se și începu să se unduiască, Elizabeth deschise în grabă ușa terasei și evadă. Își imagina că priveliștea trebuia să fie una extraordinară, însă totul deveni tulbure în fața ochilor ei în timp ce se îndreptă pe bâjbâite spre balustradă și se sprijini de ea.

Ce căutau ele aici? Ce fusese în mintea lor? Era o greșeală. O greșeală stupidă, nechibzuită. Trebuiau să plece. Trebuia s-o convingă pe Julie să plece.

Dar auzea râsul îmbibat de Cosmopolitan al lui Julie, care acoperea chiar și sunetul muzicii.

Poate, dacă se așeza aici, afară, preț de câteva minute, putea să-și limpezească gândurile, să aștepte ca stomacul ei să se liniștească. Putea pretinde că a sunat-o mama ei. Ce mai conta o minciună după o noapte plină de baliverne? O să inventeze o scuză – un pretext logic, plauzibil – ca să poată pleca. După ce i se limpezeau gândurile.

— Aici erai.

Se întoarse când Alex păși pe terasă.

— Unul din fiecare.

Elegant în lumina slabă, bărbatul ducea un pahar cu apă și gheață într-o mână, iar în cealaltă unul cu cocktailul ăla roz frumos, care acum îi dădea stomacul peste cap lui Elizabeth.

— Mulțumesc. Dar cred că nu iau decât apa.

— Trebuie să alimentăm starea asta de euforie, scumpo, comentă Alex, însă puse paharul deoparte. Știi, nu este nevoie să stai aici, singură-sigurică, mai adăugă el, după care se întoarse și o lipi de balustradă. Putem să ne distrăm în trei. Pot să mă ocup de amândouă.

— Nu cred...

— Cine știe dacă Ilia mai vine. Muncă, muncă, muncă... Asta e tot ce știe. Cu toate astea, uite că ai reușit să-i atragi atenția. Și mi-ai atras și mie atenția. Hai înapoi înăuntru. O să ne simțim bine cu toții.

— Cred că... îl aștept pe Ilia. Trebuie să merg la baie.

— Cum dorești, dar tu ai de pierdut, scumpo. Deși bărbatul nu făcu decât să ridice din umeri, lui Elizabeth i se păru că zărește o sclipire de răutate în privirea lui. Ia-o la stânga, mai spuse el. E dincolo de bucătărie.

— Mulțumesc.

— Dacă te răzgândești..., îi strigă el din urmă, când ea fugi spre ușă.

— Julie! Elizabeth o apucă pe Julie de brat, tocmai când aceasta din urmă

încerca să execute o piruetă șovăielnică.

— Mă distrez atât de bine! E cea mai grozavă noapte pe care am petrecut-o vreodată.

— Julie, ai băut prea mult.

După ce scoase un bolborosit de protest, Julie se smulse din strânsoarea lui Elizabeth.

— Nu se poate.

— Trebuie să plecăm.

— Ba trebuie să rămânem aici și să petrecem!

— Alex spunea să ne culcăm amândouă cu el.

— Pfui! Râzând zgomotos, Julie făcu din nou o piruetă. Se prostește, Liz. Acum nu te transforma într-o tocilară antipatică. Tipul tău o să apară în câteva minute. Mai bea ceva și relaxează-te.

— Nu mai vreau să beau nimic! Mă simt rău. Vreau să plec acasă.

— Nu pleci acasă. Acolo nu-i pasă nimănui de tine. Haide, Lizzy! Dansează cu mine.

— Nu pot. Liz își duse o mână la stomac, în timp ce pielea îi devenea lipicioasă din cauza transpirației. Trebuie să..., încercă ea să mai adauge. Incapabilă să-și stăpânească senzația de rău, Elizabeth o luă la goană în stânga, zărindu-l în treacăt pe Alex sprijinit de ușa de la terasă rânjind către ea.

Aproape plângând, fata se împletici prin bucătărie, gata-gata să cadă pe gresie în goana ei către baie.

Riscă să mai zăbovească o jumătate de secundă pentru a încuia ușa în urma ei, după care se prăbuși în genunchi în fața vasului de toaletă. Vomită o substanță roz, oribilă, grețoasă și abia reuși să-și tragă puțin sufletul înainte de a o lua de la capăt. Lacrimile îi șiroiau pe obraz atunci când se ridică, sprijinindu-se de chiuvetă. Pe jumătate orbită de lacrimi, dădu drumul la apa rece, sorbi puțină din căușul palmei, după care se stropi și pe față.

Tremurând din tot corpul, ridică încet fruntea și își văzu chipul în oglindă – alb precum ceara, cu rimelul și dermatograful întinse sub ochi ca niște vânătăi. Urme și mai adânci coborau pe obraji, asemenea unor lacrimi negre.

O copleși un sentiment de rușine, chiar înainte ca un nou val de greață s-o facă să cadă din nou în genunchi.

Epuizată, simțind cum se învârte camera cu ea, Elizabeth se ghemui pe plăcile de gresie și plânse. Nu voia s-o vadă nimeni în starea în care se afla acum.

Voia să plece acasă.

Voia să moară.

Rămase acolo, întinsă pe jos, tremurând, cu obrazul lipit de gresia rece, până ce se simți în stare să încerce să se ridice. Încăperea mirosea greu, a vomă și a sudoare, dar Elizabeth nu putea să iasă înainte să se spele.

Se curăță cât putu de bine cu săpun și apă, frecându-și obrazul până când își zdreli pielea, oprindu-se după fiecare minut pentru a se apleca din nou peste chiuvetă, să-și înăbușe un nou val de greață.

Acum, părea palidă *și* murdară. Ochii îi erau ca de sticlă și aveau contururi roșii. Dar îi tremurau mâinile, așa că încercarea ei de a-și împrospăta machiajul avu un efect opus celui dorit.

Trebuia să accepte umilința. Avea să iasă pe terasă, să respire aer proaspăt și să aștepte sosirea lui Ilia. Apoi avea să-l roage s-o conducă acasă, și spera că el avea să fie înțelegător.

El nu va dori s-o mai vadă vreodată. Nu va dori s-o mai sărute vreodată.

„Cauză și efect", își spuse ea. Minți se în repetate rânduri, iar rezultatul era această umilință; mai rău chiar – această scurtă întrezărire a ceea ce ar fi putut fi, pentru ca ulterior bucuria să-i fie răpită cu totul.

Coborî capacul de la toaletă, se așeză, își încleștă mâinile în jurul poșetei și își adună curajul pentru a face următorul pas. Epuizată, își scoase pantofii. Ce mai conta? O dureau picioarele îngrozitor; pentru Cenușăreasa sosise miezul nopții.

Cu toată demnitatea de care mai era în stare, traversă bucătăria aceea cu aparate electrocasnice mari și negre și cu blaturi de un alb orbitor. Dar, tocmai când se pregătea să intre în camera de zi, îi văzu pe Alex și pe Julie, dezbrăcați, făcând sex pe canapeaua din piele.

Uluită, fascinată, Elizabeth rămase împietrită preț de o clipă, privind cum tatuajele de pe spatele și umerii lui Alex se vălureau în timp ce șoldurile lui făceau acele mișcări de du-te-vino. Sub el, Julie scotea niște gemete guturale.

Rușinată de faptul că rămăsese să-i privească, Elizabeth făcu câțiva pași înapoi în tăcere și folosi ușa de dincolo de bucătărie pentru a ieși pe terasă.

Avea să stea pe întuneric, la aer, până când aveau ei să termine. Nu era o mironosiță. La urma urmei, nu era vorba decât despre sex. Însă și-ar fi dorit din tot sufletul ca ei să fi făcut sex în spatele ușii închise a dormitorului.

Apoi, își dori să fi avut mai multă apă pentru a-și alina gâtul chinuit și o pătură, pentru că i se făcuse frig – îi era frig, se simțea goală pe dinăuntru și foarte, foarte vulnerabilă.

Apoi ațipi, ghemuită pe un scaun aflat într-un colț întunecat al terasei.

Nu știa ce anume o trezise – niște voci, un zdrăngănit –, dar se trezi brusc, înțepenită și înghețată. Uitându-se la ceas, văzu că dormise numai vreun sfert de oră, dar se simțea chiar mai rău decât mai devreme.

Trebuia să plece acasă. Prudentă, se strecură până la ușă, ca să vadă dacă Julie și Alex terminaseră.

Nu o zări pe Julie deloc, ci doar pe Alex – care avea pe el doar o pereche de boxeri negri – și pe alți doi bărbați, îmbrăcați complet.

Mușcându-și buza, se apropie și mai mult. Poate că bărbații aceia veniseră să-l anunțe pe Alex că Ilia avea să întârzie. Of, Doamne, cât și-ar fi dorit ca el să vină și s-o ducă acasă.

Amintindu-și în ce hal arăta, Elizabeth rămase în umbră, în timp ce înainta spre ușa pe care Alex o lăsase deschisă.

— La dracu'! Vorbește în engleză. M-am născut la Chicago! Evident iritat, Alex se duse la bar și își turnă vodcă într-un pahar. Ia zi, Korotki, ce e atât de urgent încât nu puteai aștepta până mâine?

— De ce s-o mai lungim până mâine? Asta ți se pare suficient de americănește?

Bărbatul care vorbea avea un trup atletic, compact. Mânecile scurte ale tricoului său negru i se mulau pe bicepși. Brațele îi erau acoperite de tatuaje. La fel ca Alex, bărbatul era blond și chipeș. „Vreo rudă?" se întrebă Elizabeth. Asemănarea era destul de subtilă, dar exista, fără îndoială.

— Da, ce să spun, ești un yankeu pe cinste! spuse Alex punând înapoi vodca. Programul de lucru s-a terminat, mai adăugă el.

— Iar tu muncești din greu! Vocea calmă a lui Korotki făcea cuvintele să sune foarte cursiv. Dar, sub inflexiunile acelea calde, se simțea accentul uneltitor, dur, aspru. Ce-i drept, e muncă grea să furi de la unchiu-tău!

Alex se opri tocmai când începuse să toarne un praf alb dintr-o pungă transparentă pe o oglindă mică, pătrată, de la bar.

— Ce tot spui acolo? Nu fur de la Serghei.

— Furi de la cluburi, de la restaurant; iei crema câștigurilor din escrocheriile pe internet și a profiturilor de pe urma curvelor. Furi din tot ce prinzi. Și mai zici că nu furi de la unchiu-tău? Ai impresia că-i tâmpit?

Rânjind batjocoritor, Alex luă un instrument subțire din metal pe care începu să-l lovească ușor peste praful acela alb.

Cocaină, își dădu Elizabeth seama. O, Dumnezeule, ce căuta ea aici?

— Eu îi sunt loial lui Serghei, spuse Alex în timp ce împărțea praful. Și am să discut cu el mâine despre toate *aberațiile* astea.

— Tu crezi că el nu știe de unde ai tu bani de Rolex, de Armani, de Versace, banii pentru casa asta și pentru toate jucăriile tale – și mai ales pentru droguri, Alexi? Crezi că el nu știe că ai făcut o înțelegere cu poliția?

Micul instrument zăngăni atunci când Alex îl scăpă din mână.

— Eu nu fac înțelegeri cu poliția.

„Minte“, se gândi Elizabeth. O vedea în ochii lui, o simțea în vocea lui.

— Te-au ridicat acum două zile, pentru posesie de droguri, spuse Korotki, iar gestul pe care îl făcu spre cocaină era unul de profund dezgust. Și atunci te-ai înțeles cu ei, *mudak*. Ți-ai trădat familia în schimbul libertății tale, al vieții de huzur pe care o duci. Știi ce pățesc hoții și trădătorii, Alexi?

— O să discut cu Serghei. O să-i explic. Am fost nevoit să le dau ceva informații, dar au fost aiureli. Doar aiureli. I-am jucat pe degete.

— Nu, Alexi, ei te-au jucat pe tine pe degete. Și tu ai pierdut.

— O să discut cu Serghei.

Când se dădu înapoi, cel de-al doilea bărbat făcu o mișcare bruscă – rapidă pentru gabaritul său – și îi imobiliză lui Alex mâinile la spate.

Frica pusese stăpânire pe chipul lui și cu frică începu să vorbească în rusă:

— Nu face asta. Iakov, suntem veri. Mamele noastre sunt surori. Ne curge același sânge prin vene.

— Ești o rușine pentru maică-ta, pentru sângele nostru. În genunchi!

— Nu! Nu face asta!

Al doilea bărbat îl puse pe Alex la pământ.

— Nu face asta! Te implor. Avem același sânge. Mai dă-mi o șansă.

— Așa, imploră. Imploră pentru viața ta inutilă. L-aș lăsa pe Igor să te facă bucăți, dar unchiul tău a zis să fim miloși cu tine, de dragul soră-sii.

— Vă rog. Aveți milă.

— Asta este mila de care vei avea parte.

Korotki scoase o armă de la spate, îi lipi țeava la frunte lui Alex și trase.

Lui Elizabeth i se înmuiară picioarele. Căzu repede în genunchi, cu mâna încleștată la gură, ca să nu-i scape vreun țipăt.

Korotki vorbea calm atunci când puse arma la tâmpla lui Alex și trase încă două focuri.

Expresia lui nu se schimbase deloc, ai fi zis că avusese o mască pe chip atunci când ucisese. Însă împietri în clipa când ridică privirea și se uită spre bucătărie.

— Nu mă simt bine, Alex. Trebuie să mă întind sau poate ar trebui... Voi cine sunteți?

— Ah, fir-ar mă-ta a dracu'! bombăni el și descărcă două focuri în Julie, acolo unde stătea. Cum de n-am știut că o avea pe curva lui cu el?

Cel de-al doilea bărbat se duse la Julie și clătină din cap.

— Asta e una nouă. Foarte tânără.

— N-o să mai apuce să îmbătrânească.

Elizabeth văzu tulbure în fața ochilor. Era un vis. Un coșmar. Din cauză că băuse și se simțea rău. Avea să se trezească din clipă-n clipă. Ghemuită în întuneric, se holbă la Alex. Abia de putea zări câțiva stropi de sânge. Dacă toate astea ar fi fost adevărate, n-ar fi trebuit să fie mai mult sânge?

Trezește-te, trezește-te, trezește-te...

Dar groaza căpătă noi proporții atunci când îl zări pe Ilia intrând.

O să-l omoare și pe el. Bărbatul avea să-l împuște. Trebuia să-i sară în ajutor. Trebuia să...

— La dracu'! Ce-ai făcut?

— Ce mi s-a spus să fac.

— Ți s-a spus să-i rupi mâinile, să faci asta mâine-seară.

— Ordinele s-au schimbat. Am primit vești de la informatorul nostru. Alexi a făcut un pact cu poliția.

— Dumnezeule! Nenorocitul!

Elizabeth privi cu groază cum Ilia lovește cadavrul lui Alex o dată, de două ori, de trei ori.

„Unul dintre ei", se gândi ea. Ilia era unul dintre ei.

Acesta se opri, își dădu părul pe spate, după care văzu cadavrul lui Julie.

— Ah, la dracu'! Chiar era necesar?

— Ne-a văzut. Ni s-a spus că târfa lui a plecat cu altul.

— A fost ghinionul ăsteia că Alexi era în căutare de prospături. Cealaltă unde e?

— Cealaltă?

Ochii aceia frumoși și negri căpătară sclipiri ca de gheață.

— Erau două. Asta și încă una – păr negru, scurt, rochie roșie.

— Igor.

Cu un semn scurt de aprobare din cap, bărbatul masiv scoase un cuțit și o luă în sus, pe scări. Ilia făcu un gest, și, urmându-i ordinul, Korotki se duse spre bucătărie, în timp ce Ilia însuși se îndreptă spre terasă.

— Liz, murmură el. Este în regulă, Liz. O să am grijă de tine.

Apoi scoase un cuțit din gheață și îl duse la spate, lama acestuia lucind în luminile de afară.

Ilia zări pantofii fetei, cercetă terasa și se repezi la balustradă.

— Nu e nimeni aici, îl anunță Korotki din cadrul ușii.

— A fost. Găsește-o!

capitolul 4

Elizabeth gonea fără o țintă anume, cu ochii larg deschiși și cuprinsă de spaimă, cu respirația întreruptă de suspine și gâfâieli. Nu putea da drumul strigătului care i se pusese în gât ca o gheară. Puteau s-o audă. Dacă o auzeau, dacă o prindeau, aveau s-o omoare.

Ca pe Julie.

Se împotrivi instinctului de a se îndrepta spre stradă. Ar fi putut fi mai mulți, mai mulți asemenea lui Ilia. Cum ar putea ști dacă mașina căreia i-ar face semn să oprească nu era una de-ale lor? Cum ar putea ști că, în cazul în care ar bate cu pumnii în ușa unei case, nu-i răspundea unul de-al lor?

Trebuia să fugă, să scape de acolo cât mai repede și cât mai departe. Trebuia să se ascundă.

Când întâlni un gard, îl sări. Când ajunse la un gard viu, se împinse și își croi drum prin el. Când pământul îi sfâșie pielea de pe picioarele desculțe, își înăbuși țipetele de durere. Se ascundea de lumina razelor lunii, bâjbâind ca un orbete după locurile întunecate.

Un câine lătră furios când ea traversă în goană curtea cuiva.

„Nu-i lăsa să te audă, nu-i lăsa să se apropie."

„Nu privi în urmă."

Simți o durere într-o parte. Pentru o clipă terifiantă, se gândi că fusese împușcată. Se întinse la pământ, trăgându-și genunchii la piept, cu toate că eforturile teribile de a-și recăpăta suflul îi iritau gâtul.

O crampă, doar o crampă. Dar odată cu ea, o cuprinse un val puternic de greață. Împingându-se în mâini și-n picioare, se înecă, plânse, se înecă din nou, chinuită de gâfâielile uscate.

„Șocul", își spuse ea, clănțănind din dinți. Transpira și tremura în același timp, amețită, cu senzația aceea de greață și cu pulsul rapid. Era în stare de șoc și trebuia *să se gândească.*

Pentru a se încălzi, își frecă mâinile de brațe, străduindu-se să-și încetinească ritmul respirației. Merse târâș pentru a-și recupera poșeta care-i zburase din mână atunci când căzuse. Reușise să nu-i dea drumul în timpul acelei goane nebune, așa că se consolă cu gândul că izbutise totuși să gândească într-o anumită măsură.

Trebuia să sune la poliție; avea nevoie de ajutor.

— Scoate telefonul, își șopti ea, autoinstruindu-se. Apasă pe butonul de apelare rapidă. Și spune-le... spune-le...

— Nouă-unu-unu. Care este urgența dumneavoastră?

— Ajutați-mă. Mă puteți ajuta?

— Ce fel de urgență aveți?

— I-a împușcat. Lacrimile îi inundau ochii și îi gâtuiau vocea. I-a împușcat, și eu am fugit.

— Doamnă, doriți să raportați un atac cu armă de foc?

— I-a omorât. A ucis-o pe Julie. Eu am fugit.

— O să trimit imediat ajutoare. Comunicați-mi poziția dumneavoastră.

— Nu știu unde mă aflu. Își acoperi gura cu mâna, făcând eforturi să nu izbucnească în plâns. Am fugit. Am fugit unde-am văzut cu ochii. Cred că sunt lângă Lake Shore Drive. Așteptați puțin. Așteptați? Nu închideți, vă rog.

— Sunt aici. Cum vă numiți?

— Elizabeth. Elizabeth Fitch.

— Elizabeth, recunoști ceva în jur? Vreun reper, vreo adresă?

— Asta vreau să găsesc. Sunt în spatele unei case. O casă din piatră cenușie, cu turnuri. Fata se îndreptă șchiopătând spre casă, tremurând violent când păși în raza luminilor de siguranță. Are... are o alee pavată și un garaj mare. Platforme amenajate și... și grădini.

— Poți merge până la stradă?

— Acolo sunt. O văd. Sunt lumini pe stradă. Dacă mă duc la lumină și ei vin, o să mă vadă.

— Continuă să vorbești. Să nu închizi, Elizabeth. Ne vom folosi de semnal ca să te găsim.

— Văd o adresă. Văd numerele.

Le citi.

— Poliția e în drum spre tine. Vin ajutoare, Elizabeth. Ești rănită?

— Nu. Nu, eu am fugit. Eram afară când au intrat ei. Eram pe terasă. Ei n-au știut. Nu m-au văzut. El i-a împușcat. I-a împușcat. A omorât-o pe Julie.

— Îmi pare rău. Unde s-a întâmplat asta?

— Nu știu. N-am reținut adresa. Era pe Lake Shore Drive. N-ar fi trebuit să mergem acolo. N-ar fi trebuit să mergem la casa aceea. Julie e moartă.

— Cine este Julie, Elizabeth?

— Ju... Julie Masters. Prietena mea, Julie. Vine o mașină. Trebuie să mă ascund.

— Este mașina poliției. Ți-au sosit ajutoare.

— Sigur? Panica îi apăsa greu în piept, sufocând-o. Sunteți sigură?

— Îi am acum prin stație, se apropie de adresă. O să le spun să aprindă girofarul. O să-l vezi.

— Da. Da. O, Dumnezeule, îl văd. Înaintă împleticindu-se către lumină. Mulțumesc.

— Ești în siguranță acum, Elizabeth.

Vrură să o ducă la spital, dar, pentru că asta nu făcu decât să-i sporească anxietatea, hotărâră să o ia la secție. Se ghemui sub pătura pe care unul dintre polițiști i-o puse în jurul umerilor și continuă să tremure pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

O conduseră într-o încăpere în care se aflau o masă și câteva scaune. Unul dintre polițiști rămase cu ea, în vreme ce celălalt merse să-i aducă niște cafea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îi zisese cum îl cheamă, își aminti ea. Agentul Blakley. Avea un chip sever și ochi obosiți, însă îi oferise o pătură.

— Ne-am dus la club. Eu și Julie. Am fost la club.

— Julie Masters.

— Da.

— Ce club?

— Warehouse 12... Eu... Trebuia să spună adevărul. Nu mai era loc de minciuni. Am făcut acte de identitate false pentru amândouă.

Pe chipul agentului abia dacă se citi o urmă de surpriză atunci când scrise în registrul lui.

— Câți ani ai?

— Șaisprezece. Împlinesc șaptesprezece în septembrie.

— Șaisprezece, repetă el cu voce plată, studiind-o cu ochii lipsiți de expresie. Unde îți sunt părinții?

— Locuiesc doar cu mama. E plecată din oraș, la un congres pe teme medicale.

— Va trebui s-o anunțăm.

Elizabeth închise ochii. Fu singura ei reacție.

— Da. Dr. Susan Fitch. O găsiți la hotelul Westin Peachtree Plaza, în Atlanta.

— În regulă. Și zici că ai falsificat acte de identitate ca să puteți intra la Warehouse 12.

— Da, așa este. Îmi pare rău. Mă puteți aresta, dar va trebui să-i găsiți pe bărbații care au ucis-o pe Julie.

— Parcă spuneai că te aflai într-o casă, nu la club.

— L-am cunoscut pe Alex la club. Ne-am dus la el acasă. N-ar fi trebuit. Băuserăm. N-ar fi trebuit. Mie mi s-a făcut rău și am ieșit afară pentru că... Lacrimile începură din nou să-i șiroiască pe obraji. Am ieșit afară, și apoi au venit doi bărbați. L-au împușcat pe Alex, după care, atunci când Julie a intrat în cameră, au împușcat-o și pe ea. Eu am fugit.

— Și nu știi unde este casa asta, mai precis?

— Aș putea s-o găsesc. V-aș putea conduce acolo sau v-aș putea face o hartă. Dar nu m-am uitat la adresa exactă. A fost o prostie din partea mea. Eu am fost o proastă. Vă rog, n-o putem lăsa pur și simplu acolo.

— Știi cumva care este numele întreg al acestui Alex?

— Eu... Da! Slavă Domnului, îl știa! Alex, dar bărbatul care l-a omorât îi spunea Alexi. Alexi Gurevici.

Blakley rămase tăcut, dar privirea lui deveni pătrunzătoare.

— Vrei să-mi spui că te aflai acasă la Alexi Gurevici și că ai fost martoră la un dublu asasinat?

— Da. Da. Da. Vă rog...

— O clipă.

Bărbatul se ridică în clipa când intră cel de-al doilea agent, cu cafeaua. Blakley îi șopti ceva. Drept urmare, partenerul lui o săgetă pe Elizabeth cu privirea și năvăli afară din încăpere.

— Luând în considerare vârsta pe care o ai, i se adresă Blakley, vom lua legătura cu Protecția Copilului. O să vină un detectiv să discute cu tine.

— Dar Julie... N-aș putea să vă conduc mai întâi la casa aceea? Am lăsat-o singură... Pur și simplu, am părăsit-o acolo...

— Știm unde locuiește Gurevici.

Acestea fiind zise, bărbatul o lăsă singură. Însă, în mai puțin de un sfert de oră, cineva intră în încăpere, aducându-i o cană cu supă de pui de la automat. N-ar fi crezut că putea mânca, însă, după prima înghițitură, stomacul ei chinuit ceru mai mult.

În ciuda mâncării și a cafelei, o cuprinse o oboseală apăsătoare. Lăsându-se în voia ei, Elizabeth puse capul pe masă și închise ochii.

În afara camerei, detectivul Sean Riley veni la oglinda bidirecțională, alături de partenera sa.

— Carevasăzică, ea e martora noastră.

— Elizabeth Fitch, șaisprezece ani, fiica doctoriței Susan L. Fitch, șefa secției de chirurgie a spitalului Silva Memorial. Brenda Griffith sorbi prelung din cafeaua Starbucks. Lucra în poliție de cincisprezece ani, așa că telefoanele

primite în miez de noapte erau ceva obișnuit. Însă cafeaua ajuta întru câtva la atenuarea șocului. Trebuie să sosească și cei de la Protecția Copilului, adăugă ea.

— Am verificat?

— Gurevici a încasat un glonț în frunte și două în spatele urechii. Calibru mic, s-a tras de aproape. Victima de sex feminin – Julie Masters, în acte – vârsta douăzeci și unu de ani; potrivit spuselor martorei noastre însă, vârsta e falsă. Agenții care se ocupă de cercetări la fața locului spun că a primit două gloanțe în zona capului.

— A dracu' vârstă de șaișpe ani! Riley, agent cu o experiență de douăzeci de ani în poliție, cu dureri cronice de spate și cu păr șaten din ce în ce mai rar, clătină din cap. Are noroc că e în viață.

— Dacă tot a rămas în viață, hai să aflăm ce știe. Brenda făcu un pas în față. Lasă-mă pe mine să preiau frâiele; s-o luăm cu binișorul. Dacă măcar jumătate din declarația ei e adevărată, înseamnă că a avut o noapte infernală. Uite că vin cei de la Protecția Copilului.

— Eu o să-i aduc fetei o cola sau ceva, spuse Riley. O să ne purtăm amândoi cu blândețe.

Elizabeth se trezi cu o tresărire de spaimă și o privi buimacă pe femeia cu chipul acela drăguț și cu părul negru strâns la spate într-o coadă de cal bogată.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii. Eu sunt detectivul Griffith. Dumneaei este doamna Petrie de la Protecția Copilului. Partenerul meu va veni și el imediat. S-a gândit că poate vrei un suc.

— Am adormit. Cât timp...? Fata se uită la ceas. O, Doamne! E aproape dimineață. Julie...

— Îmi pare tare rău pentru prietena ta.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să mergem acolo. Știam că nu e bine. Voiam doar să... Am falsificat permisele de conducere.

— Am auzit. Pot să-l văd pe-al tău?

— Sigur.

Elizabeth scoase permisul din poșetă.

Griffith îl studie, îl întoarse pe toate fețele, ridică din sprâncene și se uită din nou la Elizabeth.

— Vrei să spui că tu singură ai făcut chestia asta?

— Da. Am analizat procedura. Iar Julie dorea să meargă la Warehouse 12, așa că le-am făcut. Știu că e ilegal. N-am nici o scuză. Sunt arestată?

Griffith îi aruncă o privire lui Petrie, apoi se uită din nou la Elizabeth.

— Cred că asta mai poate să aștepte. Îl cunoșteați pe Alexi Gurevici înainte de noaptea trecută?

— Nu. El a venit la masa noastră. Am băut Cosmopolitan. Fata își acoperi fața cu mâinile. Dumnezeule, toate astea s-au întâmplat în realitate? Am căutat clubul pe internet înainte să mergem acolo. Nu mai fusesem niciodată într-un club de noapte. Am citit câteva articole în care se spunea că patronii erau suspectați ca făcând parte din mafia rusească. Dar nu mi-ar fi trecut prin cap... atunci când a venit el, apoi Ilia...

— Ilia? E vorba despre Ilia Volkov?

— Da. Am dansat cu ei, am stat într-un separeu, iar el m-a sărutat. Nu m-a mai sărutat nimeni până acum. Voiam să știu cum este. El a fost atât de drăguț cu mine, apoi...

Se întrerupse, cu licărul acela de spaimă în ochi, în clipa când ușa se deschise.

— Elizabeth, acesta este partenerul meu, detectivul Riley.

— Ți-am adus o coca-cola. Fiica mea nu rezistă fără o cola dimineața.

— Mulțumesc. N-ar trebui să beau..., începu Elizabeth, după care o pufni râsul. E stupid, nu-i așa? Am băut alcool până mi s-a făcut rău. Am văzut cum au fost uciși doi oameni. Și, după toate astea, mă gândesc că n-ar trebui să încalc instrucțiunile mamei legate de băuturile răcoritoare. Desfăcu sticla și își turnă suc în paharul de plastic. Mulțumesc, spuse ea încă o dată.

— Elizabeth... Griffith așteptă până când fata deveni din nou atentă. Spui că tu, Julie, Gurevici și Ilia Volkov ați plecat de la Warehouse 12 și v-ați dus acasă la Gurevici?

— Nu. Am plecat doar noi trei. Ilia a trebuit să rămână la club, să rezolve ceva probleme. Urma să sosească și el – și chiar a venit –, dar mai târziu. După.

— Ilia Volkov i-a ucis pe Gurevici și pe Julie?

— Nu. A fost un bărbat pe nume Iakov Korotki. Pot să-l descriu, să fac un desen sau să colaborez cu un desenator al poliției. Îmi amintesc chipul lui. Mi-l amintesc chiar foarte bine. Am o memorie eidetică. Nu uit. Nu uit, repetă ea, cu vocea crescândă și tremurând din tot corpul.

— Domnilor detectivi, începu doamna Petrie. Elizabeth a trecut printr-o traumă severă. I-a ajuns pentru noaptea asta.

— Nu, nu. Trebuie să ajut. Trebuie să fac ceva.

— Avem permisiunea mamei ei pentru a o interoga, spuse Griffith.

— Mama?

— A fost anunțată. Sigur se va întoarce cu avionul de dimineață.

Elizabeth închise ochii.

— Bine.

— Elizabeth. Este foarte important. De unde știi că bărbatul care i-a ucis pe Gurevici și pe Julie era Iakov Korotki?

— Alex i s-a adresat pe numele de familie în timp ce vorbeau. Julie... Probabil era la baie. Eu am adormit preț de câteva minute, afară, pe terasă. Vocile lor – a lui Alex și ale celor doi bărbați – m-au trezit.

— Doi bărbați.

— Celălalt era mai solid, mai masiv. Korotki îi spunea Igor. Korotki a zis că Alex a furat de la unchiul lui. Alex îl numea – pe unchi, adică – Serghei. Alex a negat acest lucru, dar mințea. Mi-am dat seama că mințea. Korotki era... Ați văzut vreodată o cobră omorând un șoarece? Cum îl pândește, răbdătoare... Cum pare să savureze acele momente dinaintea atacului, precum și atacul în sine? Așa a fost. Alex avea o atitudine impasibilă, ca și cum el ar fi deținut controlul. Dar nu el avea controlul. Ci Korotki. Iar lui Alex i s-a făcut frică atunci când Korotki i-a spus că au aflat că încheiase o înțelegere cu poliția. Că Serghei aflase. I-a implorat. Vreți să știți ce și-au spus unul altuia?

— O să ajungem și la asta.

— Bărbatul solid l-a forțat pe Alex să cadă în genunchi. După aceea, Korotki a scos o armă de la spate. Probabil avea un toc de armă acolo. N-am observat. L-a împușcat aici. Elizabeth își duse degetele la frunte. I-a pus pistolul la frunte și a tras. Nu a făcut cine știe ce zgomot. Apoi l-a mai împușcat încă de două ori. Chiar aici. Era cât pe ce să îmi scape un strigăt. A trebuit să-mi duc mâna la gură, ca să nu țip. Korotki l-a numit pe Alex... E o înjurătură foarte dură în limba rusă.

— Vorbești rusa.

— Nu fluent. N-am mai auzit expresia până acum, dar a fost... destul de

explicită. Spun toate astea doar ca să înțelegeți cât de repede s-a petrecut totul. Korotki l-a numit pe Alex, deși acesta era deja mort, într-un anumit fel. Apoi, Julie a intrat, din direcția bucătăriei. E o toaletă dincolo de bucătărie. A spus: „Alex, nu mă simt bine. Ar trebui..." Asta e tot ce-a spus. Korotki s-a întors și-a împușcat-o. Julie a căzut. Murise, am văzut asta, dar el a mai tras o dată. Și-a înjurat în limba rusă. N-am reușit să mai aud nimic preț de un minut. În capul meu erau numai țipete. N-am mai auzit nimic. Apoi l-am auzit pe Ilia. Am crezut că o să-l omoare și pe el. Voiam să-l avertizez, să-l ajut. Și apoi...

— Oprește-te un minut, interveni Riley blajin, cu o voce despre care Griffith știa că exprima o îngrijorare sinceră, nu blândețe. Nu te grăbi.

— Vorbeau rusește, dar am înțeles tot – sau aproape tot. Ilia era nervos, dar nu neapărat pentru că Alex murise.

Închise ochii, respiră adânc și relată conversația pe care o auzise, cuvânt cu cuvânt.

— E destul de exact, comentă Riley.

— Am o memorie eidetică. Am fugit, pentru că Ilia știa că venisem și eu. Știam că o să întrebe de mine. Știam că o să mă omoare și pe mine. Așa că am fugit. N-am mai fost atentă încotro alerg – pur și simplu, am fugit. Mi-am lăsat pantofii acolo. Nu puteam alerga cu pantofii în picioare, cu tocurile alea, așa că i-am lăsat pe terasă. N-am gândit. Doar am reacționat. Dacă aș fi gândit, i-aș fi luat cu mine. Probabil au găsit pantofii. Așa că știu că am văzut. Știu că am auzit.

— Te vom proteja, Elizabeth. Îți promit asta. Griffith se întinse spre Elizabeth și puse mâna peste mâna ei. O să avem grijă să fii în siguranță.

Griffith ieși apoi din încăpere împreună cu Riley și își puse mâinile în cap.

— Dumnezeule, Riley! Dumnezeule mare! Ai idee ce-avem noi aici?

— Avem un martor ocular cu o memorie ca de computer, care mai știe și rusa. Am pus mâna pe nenorocitul de Korotki și pe scursura aia de Ilia Volkov. Și, dacă Dumnezeu e bun cu noi, îl înfundăm și pe Serghei. Dacă fata asta rezistă pe poziții, face praf toată gașca lui Volkov.

— O să reziste. Cu o privire hotărâtă, Griffith se uită spre ușa camerei de interogatoriu. Va trebui să-i anunțăm pe superiori, Riley, să o ducem la un adăpost sigur. O să avem nevoie de poliția judiciară.

— Dracu' să-i ia!

— Ori îi chemăm noi, ori se servesc ei singuri. Dacă-i chemăm, avem șanse să rămânem în joc.

— Fir-ar să fie, urăsc să-ți dau dreptate. Hai să începem. Știi ce-am mai observat la martora noastră?

— Ce anume?

— Pare aproape la fel de speriată de venirea maică-sii pe cât e de speriată de toate celelalte.

— Cred că faptul că va fi pedepsită e cea mai mică dintre grijile ei acum.

Elizabeth se lăsă în voia somnului. Nu mai conta unde o duceau. Nu-și dorea decât să doarmă. Așa că adormi în mașina în care se afla alături de cei doi detectivi și de doamna Petrie. Când automobilul se opri, coborî fără să se plângă și intră aproape ca o somnambulă într-o casă mică din șindrilă. Acceptă tricoul și pantalonii de trening pe care i le oferi detectivul Griffith și chiar reuși să se îmbrace cu ele în dormitorul micuț, cu un pat îngust, de o singură persoană. Îi era teamă de coșmaruri, însă nu avea forța de a se împotrivi extenuării.

Se întinse pe patul aranjat, folosind pătura dată de polițiști pentru a se înveli. Când închise ochii, simți lacrimile scurgându-i-se printre gene.

Apoi, nu mai simți nimic.

Se trezi la miezul zilei, cu obrajii uscați și trași.

Nu știa ce avea să se întâmple în continuare. Toată viața ei știuse exact ce se aștepta de la ea și când anume. Dar acum nu existau nici o listă și nici un program pe care să se bazeze.

Îi era rușine de faptul că i se făcuse foame, că își dorea o cafea, un duș, o periuță de dinți.

Lucruri banale, cotidiene. Lui Julie nu avea să-i mai fie niciodată foame și nici nu avea să mai facă lucruri obișnuite.

Dar se dădu jos din pat, tresărind puțin atunci când picioarele ei rănite atinseră podeaua. O durea tot corpul, constată ea. Era cazul să o doară, hotărî ea. Trebuia să sufere.

Apoi își aminti de mama ei. Mama ei urma să se întoarcă – sau poate se întorsese deja. Asta, decise ea, era o pedeapsă mai cruntă decât durerea și foamea.

Dorindu-și pedeapsa, Elizabeth întredeschise ușa. Ascultă.

Auzi voci – numai murmurul lor – și simți miros de cafea. Își simți mirosul propriului corp, conștientiză ea cu un nou fior. Își dorea să-și primească pedeapsa, dar spera să poată face un duș înainte de a-i fi administrată.

Păși afară din cameră și se îndreptă spre locul de unde se auzeau vocile.

Și înlemni.

Un străin stătea în picioare în micuța bucătărie cu alb și galben. Un bărbat înalt, aproape deșirat, care turna cafea dintr-o carafă într-o cană groasă, albă. Surprins în plină acțiune, se opri și îi zâmbi fetei.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi, o cămașă albă și avea un suport portarmă la umăr.

— Bună dimineața. Sau bună ziua. Eu sunt agentul John Barrow, de la poliția judiciară. Este în ordine, Elizabeth. Suntem aici ca să-ți asigurăm protecția.

— Sunteți de la poliția judiciară...

— Exact. Mai târziu, în cursul zilei de azi, te vom duce la o altă casă sigură.

— Detectivul Griffith este aici?

— O să vină și ea mai târziu. Ți-a adus niște haine, niște lucruri personale. Bărbatul făcu o nouă pauză, observând că Elizabeth îl studia insistent, fără să spună nimic. I-ai dat cheia de acasă, i-ai spus că e în regulă dacă trece pe la tine și-ți aduce niște haine, periuța de dinți, chestii de genul ăsta.

— Da, îmi amintesc.

— Sunt sigur că ți-ar prinde bine niște cafea și o aspirină...

— Eu... Aș vrea să fac un duș, dacă se poate.

— Sigur că da.

Bărbatul zâmbi din nou, după care puse carafa și cana jos. Avea ochii albaștri, dar nu ca ai mamei ei. Ai lui aveau o nuanță mai închisă și o căldură aparte.

— Îți aduc eu geanta. Sunt aici cu agentul Theresa Norton, tot de la poliția judiciară. Vreau să te simți în siguranță, Elizabeth – ți se spune cumva Liz?

Fata simți înțepăturile lacrimilor în colțul ochilor:

— Julie îmi spunea așa. Doar Julie.

— Îmi pare rău pentru prietena ta. Ai trecut printr-o experiență

traumatizantă, Liz. Eu și Theresa o să avem grijă de tine.

— Dacă mă găsesc, mă omoară. Știu asta.

Ochii aceia albaștri, calzi, priviră drept în ochii ei.

— Nu te vor găsi. Și nu-i voi lăsa să-ți facă rău.

Ar fi vrut să-l creadă. Avea un chip care trăda blândețe. Era slab atât la față, cât și în rest, aproape ca un savant.

— Cât timp va trebui să mă ascund?

— Deocamdată, hai să vedem cum evoluează situația de la o zi la alta. Merg să-ți aduc lucrurile.

Rămase exact în locul unde se afla până când bărbatul se întoarse cu valiza ei Pullman.

— Ce-ar fi să-ți pregătesc ceva de mâncare până te speli, sugeră el. Mă pricep mai bine decât Terry într-ale bucătăriei. Știu că asta nu-ți spune prea multe, dar garantez că nu te otrăvesc.

— Mulțumesc. Dacă nu e un deranj prea mare.

— Nu e.

— Îmi cer scuze. Nu știu încotro e dușul.

— În direcția aceea, îi indică el. Apoi ia-o la dreapta.

O privi plecând, după care își ridică ceașca de cafea și se holbă în ea. O puse din nou jos când partenera lui intră în încăpere.

— S-a trezit, spuse el. Dumnezeule, Terry, pare mai degrabă de doisprezece ani decât de douăzeci și unu. N-ar fi trebuit să calce vreodată în clubul ăla.

— Doar ai văzut permisul pe care l-a falsificat. Și-ar putea câștiga existența din asta. Minionă, dură, dar totuși delicată ca o floare, Terry se duse direct la vasul cu cafea. Cum rezistă?

— Cu un stoicism greu de imaginat, dacă mă întrebi pe mine. Amabilă ca mătușă-ta Martha.

— Dacă aș avea eu o mătușă pe nume Martha, ar fi o scorpie în toată puterea cuvântului.

— N-a întrebat nimic despre maică-sa. Despre Griffith da, dar despre propria ei mamă nu. Asta spune multe. O să-i pregătesc niște ouă cu bacon.

Deschise ușa frigiderului și scoase de acolo tot ce-i trebuia.

— Să iau legătura cu procurorul? Știi că vrea să discute cu ea cât mai repede posibil.

— Hai să-i lăsăm puțin timp să bage ceva în stomac. Dar, da, e mai bine să se întâlnească aici, înainte s-o mutăm. Și e mai bine dacă mai trece puțin timp până își dă seamna că ar putea să locuiască vreme de câteva luni bune într-un adăpost de siguranță.

— Poate chiar vreme de câțiva ani. Cum ar putea oare cineva care are destulă minte cât să studieze la Harvard, și încă de la șaisprezece ani, să se amestece cu unii de teapa familiei Volkov?

— Uneori e suficient să ai șaisprezece ani.

John puse bucățile de bacon în tigaie și le lăsă să sfârâie.

— Mă duc să dau telefon. Le spun să vină peste două ore – să aibă timp să se îmbrace, să mănânce și să se aranjeze până atunci.

— Dacă tot te ocupi de chestia asta, verifică și ora la care ar trebui să sosească maică-sa.

— În regulă.

capitolul 5

Până când se întoarse Elizabeth, îmbrăcată într-o pereche de blugi și un maiou albastru cu margine din dantelă, John umpluse o farfurie cu bacon, ouă și pâine prăjită.

— Detectivul Griffith ți-a pus în valiză tot ce trebuia?

— Da. Numai că n-am știut ce să fac cu valiza. Am înțeles că nu rămânem aici.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. Mănâncă până nu se răcește.

Elizabeth rămase cu privirea ațintită la farfurie.

— O grămadă de mâncare...

Bacon? Nutriționistul ei ar fi făcut atac de cord.

Gândul la reacția medicului o făcu să zâmbească.

— Părea să-ți fie foame...

— Chiar îmi este. Când ridică ochii spre el, zâmbetul încă îi stăruia pe chip. N-ar trebui să mănânc bacon.

— De ce?

— Carne procesată, sodiu, grăsimi animale... Nu sunt pe lista mea cu alimente aprobate. Mama și medicul nutriționist au conceput un plan de alimentație foarte riguros.

— Serios? Ar fi păcat să aruncăm toate astea...

— Ar fi, într-adevăr. Mirosul o ademeni la masă. În plus, v-ați mai dat și silința să gătiți pentru mine, adăugă ea, după care se așeză, luă o felie de bacon, mușcă din ea și închise ochii: E bun.

— Totul e mai bun cu puțin bacon. John puse un pahar înalt cu suc și trei pastile de Tylenol lângă farfurie. Ia pastilele astea, bea sucul. Se vede că ești mahmură.

Acum, zâmbetul lui Elizabeth pieri.

— N-ar fi trebuit să bem.

— Nu, n-ar fi trebuit. Tu faci întotdeauna ceea ce trebuie?

— Da. Vreau să zic, până ieri. Și, dacă aș fi făcut și ieri ceea ce trebuia să fac, Julie ar fi fost încă în viață.

— Liz, Julie e moartă pentru că Iakov Korotki este un ucigaș și pentru că Volkovii sunt niște oameni foarte răi. Tu și Julie ați făcut o mare tâmpenie, ce-i drept. Dar ea nu merita să moară pentru asta. Iar tu nu ești responsabilă pentru moartea ei. Acum, ia pastila și bea sucul. Mănâncă.

Elizabeth se conformă mai mult din obișnuința de a se supune decât de bunăvoie. Pe de altă parte, mâncarea era atât de bună, atât de liniștitoare.

— Îmi spuneți ce am de făcut în continuare? Nu știu ce se întâmplă, dar mi-ar fi mai ușor să înțeleg ce se așteaptă de la mine.

John își aduse cafeaua la masă și se așeză alături de fată.

— Foarte mult din ceea ce urmează să se întâmple depinde în mare măsură de tine.

— Pentru că mărturia mea cu privire la ceea ce s-a întâmplat, ce am

văzut și ce am auzit va fi necesară pentru a-l condamna pe Iakov Korotki pentru crimă și pe bărbatul celălalt pentru complicitate. Și pe Ilia pentru colaborare după săvârșirea faptei. De asemenea, mărturia mea l-ar putea implica pe Serghei Volkov – deși acesta ar putea fi un simplu zvon, aici nu sunt foarte lămurită. El ar fi ținta cea mai dorită, pentru că, din câte se pare, el este capul – sau unul dintre capii – organizației.

John se lăsă pe spate în scaunul său.

— Pari să fi înțeles destul de bine cum stau lucrurile.

— Am urmărit niște cursuri de drept penal și am citit foarte mult pe tema asta.

— De ieri încoace?!

— Nu. Lui Elizabeth îi veni să râdă, însă râsul i se opri în gât. De când am început facultatea. Mă pasionează domeniul ăsta.

— Dar urmezi cursuri de medicină.

Elizabeth își plecă privirea spre în farfurie și alese cu grijă o îmbucătură de omletă.

— Așa este.

Bărbatul se ridică de la masă, deschise din nou frigiderul, scoase o cola pentru el și apoi încă una. Ridică o sprânceană întrebător.

— N-am voie să... Da, vă rog. Aș dori o coca-cola.

John desfăcu ambele cutii, apoi se așeză înapoi la masă, tocmai în momentul în care o femeie micuță, cu părul blond prins în coadă de cal, intră în bucătărie.

— Liz, aceasta este agentul Norton de la poliția judiciară. Terry, ea este Liz.

— Cum te simți astăzi, Liz?

— Ceva mai bine, mulțumesc.

— Liz tocmai mă întreba cum vor decurge lucrurile, cu toate că pare să fi înțeles foarte bine procedura. Terry a luat legătura cu biroul procurorului Statelor Unite. Un reprezentant de la Protecția Copilului va fi de față atunci când vor discuta cu tine, în caz că mama ta nu sosește până atunci. Colaborarea ta este voluntară, Liz, dar...

— ... aș putea fi reținută ca martor. Nu va fi nevoie. Trebuie să cooperez, trebuie să depun mărturie. Îmi puteți spune dacă Volkovii fac, într-adevăr, parte din mafia rusească?

— Una este ceea ce credem noi și alta este ceea ce putem dovedi...

— Eu vreau să aflu părerea dumneavoastră, îl întrerupse Elizabeth. Cred că ar trebui să știu în ce ape mă scald. Oi fi minoră din punct de vedere legal, dar nu mai sunt un copil. Am un IQ de 210 și excelente abilități de înțelegere. Știu că m-am purtat prostește, dar, cu toate astea, nu sunt o proastă. Înțeleg că, dacă am fost martora unor crime comise la comanda celui care se presupune a fi *pakhan* – capul –, sunt, la rândul meu, o țintă vie. Dacă depun mărturie, Korotki sau unul ca el va face tot ce-i stă în putință pentru a mă opri. Chiar și după ce depun mărturie, și mai ales dacă mărturia mea se lasă cu condamnări, voi fi ținta lor. Drept revanșă. Făcu o pauză și luă o gură de coca-cola direct din cutie. Grozav! Azi-noapte – mai precis, azi-dimineață –, nu eram în cea mai bună formă. De la băutură, de la starea de rău, iar mai apoi din cauza șocului. N-am evaluat situația așa cum se cuvine. Dar o fac acum. Dacă Volkovii sunt pur și simplu niște oameni foarte răi, o bandă de bătăuși și infractori nu foarte închegată, aceasta este, într-adevăr, o situație dificilă. Dar dacă ei reprezintă crima organizată, dacă fac parte din Mafia Roșie, este mult mai mult decât atât. Vreau să știu. Îi văzu pe cei doi agenți

schimbând priviri. Odată ce voi avea acces la un computer, adăugă Elizabeth, voi putea să mă documentez și să aflu singură răspunsul pe care-l caut.

— Sunt convins că o vei face, murmură John. Noi credem – la dracu', știm! – că Volkovii fac parte din crima organizată. Știm că sunt implicați până peste cap în trafic de arme și de persoane, în fraude informatice – specialitatea lor –, în activități de corupție, furturi și chiar droguri. Sunt o organizație cu tentacule foarte lungi, cu multe afaceri legitime – sau destul de legitime –, precum cluburi de noapte, restaurante, cluburi de striptease și tranzacții imobiliare. Autoritățile au reușit să mai rupă rândurile, însă ierarhia nu a fost atinsă. Știm că Korotki este executantul lui Serghei Volkov – un ucigaș plătit. Dar până acum n-am reușit să-l dovedim.

— I-a făcut plăcere să-l ucidă pe Alex. Se vedea că îl disprețuia profund. Cu Julie, în schimb... L-a enervat faptul că a trebuit s-o omoare. Nici mai mult, nici mai puțin. Îmi pare rău, nu mai pot să mănânc.

— Nu-i nimic.

Își privi mâinile preț de o clipă, după care se uită din nou în ochii lui John.

— Nu voi putea să mă întorc la Harvard. Nu voi putea să merg acasă. Dacă depun mărturie, va trebui să intru în Programul de Protecție a Martorilor. Nu asta urmează să se întâmple?

— Te gândești puțin cam prea departe, replică Terry.

— Întotdeauna gândesc lucrurile în avans. Aseară n-am făcut-o, și am plătit scump pentru asta. Voi putea să merg la altă universitate, sub un alt nume?

— Putem rezolva treaba asta, spuse John. Avem mare grijă de martorii noștri, Liz. Te poți documenta și în privința asta.

— Așa voi face. Ei nu știu cine sunt eu. Vreau să spun că lui Ilia i-am zis doar numele meu mic. El nu știe decât de Liz – și, de fapt, am fost întotdeauna Elizabeth. În afară de asta, înainte să mergem la club, m-am tuns și mi-am vopsit părul. Eu nu arăt așa în mod normal.

— Îmi place cum îți stă, spuse Terry. Te prinde bine.

— Eu arăt cu totul altfel. Noaptea trecută, datorită machiajului, rochiei, coafurii, arătam foarte diferit de felul în care arăt de obicei. Poate găsim o modalitate să depun mărturie fără ca ei să afle cine sunt eu de fapt. Știu că șansele sunt infime, dar mi-ar plăcea să încerc să cred asta. Cel puțin pentru moment.

Terry tresări când îi sună mobilul. Îl scoase din husa pe care o purta la centură.

— Norton. Da. Am reținut. Puse telefonul la loc și anunță: O aduc pe mama ta.

— În regulă. Ridicându-se, Elizabeth își duse farfuria la chiuvetă. Spăl eu vasele.

— Te ajut și eu, se oferi John.

— Nu. Dacă nu e cu supărare, aș dori să rămân puțin singură înainte să sosească mama.

— Sigur. John puse o mână pe umărul ei, încurajând-o: Totul o să fie bine, Liz.

Ea încuviință printr-o mișcare ușoară a capului și își făcu de lucru cu mâinile, fără să le țină la vedere. Pentru ca nimeni să nu observe că tremurau.

Până când agenții în civil o aduseră pe mama ei la ușă, Elizabeth simțea că avea totul sub control. Aflată în camera de zi mobilată sumar, Elizabeth se ridică imediat ce Susan intră pe ușă. O singură privire fu suficientă pentru

ca Elizabeth să înțeleagă că scuzele pe care le exersase nu erau nici pe departe adecvate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Elizabeth, ce ți-ai făcut la păr?

— Eu... Descumpănită, Elizabeth duse o mână la păr. Îmi pare rău.

— Sunt convinsă.

— Doamnă doctor Fitch, sunt agentul Barrow de la poliția judiciară, iar dumneaei este agentul Norton. Înțelegem că ne aflăm într-o situație dificilă. Dacă ne permiteți să luăm loc, vă vom explica exact ce măsuri vom lua pentru a o proteja pe fiica dumneavoastră.

— Nu e nevoie. Mi s-a prezentat deja situația. Dacă nu vă supărați, aș dori să discut cu fiica mea între patru ochi.

— Îmi pare rău, doamnă doctor Fitch, dar pentru protecția ei este nevoie ca măcar unul dintre noi să-i rămână alături în orice moment.

Elizabeth aruncă o privire rapidă în direcția lui, întrebându-se cum de o lăsase singură în bucătărie mai devreme.

— Foarte bine, atunci. Stai jos, Elizabeth. Susan rămase în picioare și continuă: Nu există explicații acceptabile și nici argumente raționale care să justifice comportamentul tău. Dacă faptele mi-au fost prezentate corect, ai încălcat legea falsificând niște acte pe care le-ai folosit apoi pentru a avea acces într-un club de noapte, împreună cu o altă minoră. Acolo ai consumat alcool. E corect până aici?

— Da, așa a fost.

— Și ți-ai înrăutățit situația, dând dovadă de și mai multă prostie când ai hotărât să însoțești la el acasă un bărbat pe care abia îl cunoscuseși. Ai întreținut cumva relații sexuale cu acest bărbat?

— Nu.

— Este imperios necesar să răspunzi sincer, pentru că este posibil să fi contractat vreo boală cu transmitere sexuală sau să fi rămas însărcinată.

— N-am făcut sex cu nimeni.

Susan o studie cu răceală, așa cum ar fi analizat un specimen la microscop.

— Nu pot să am încredere în cuvântul tău. Te vei supune unui control cât mai curând posibil. Acțiunile au consecințe, Elizabeth, iar asta știi și tu cât se poate de bine.

— N-am făcut sex cu nimeni, repetă Elizabeth sec. Julie a făcut sex cu Alex, iar acum e moartă. S-ar zice că, în cazul de față, consecința e prea dură în raport cu acțiunea în sine.

— Prin acțiunile tale, te-ai pus în pericol atât pe tine, cât și pe cealaltă fată.

Cuvintele erau ca niște bolovani aruncați spre picioarele ei, frângând oase.

— Știu. N-am nici o scuză.

— Pentru că nu există nici o scuză. Acum, o fată este moartă, iar tu ești în custodia poliției. Nu-i exclus nici să fii pusă sub acuzație...

— Doamnă doctor Fitch, o întrerupse John. Dați-mi voie să vă asigur și pe dumneavoastră, și pe Elizabeth. Nu vor fi nici un fel de acuzații.

— Dumneavoastră decideți asta? izbucni Susan, întorcându-se din nou către Elizabeth. Sunt conștientă că fetele de vârsta ta dau adesea dovadă de lipsă de discernământ și că sfidează autoritățile. Am ținut cont de asta în discuția pe care am avut-o cu tine înainte de a pleca la Atlanta. Însă de la cineva cu intelectul, cu resursele și cu educația de care ai tu parte am mai multe pretenții și nu mă așteptam la un asemenea dezmăț. Doar printr-un

capriciu al providenței n-ai fost și tu ucisă.

— Am fugit.

— Măcar la sfârșit ai avut și tu un dram de minte. Acum, ia-ți lucrurile. O să aranjez cu unul dintre medicii ginecologi din echipă să-ți facă un control înainte de a pleca acasă.

— Dar... nu pot pleca acasă.

— Ascultă, chiar nu-i momentul să-ți etalezi spiritul ăsta de independență complet deplasat...

— Elizabeth se află sub protecția poliției judiciare, începu John. Este singurul martor într-un caz de dublă omucidere. Bănuim că bărbatul care a comis aceste crime este un asasin din *bratva* Volkov. Este vorba despre mafia rusească, doamnă doctor Fitch. Asta în cazul în care aceste fapte nu v-au fost relatate deja...

— Cunosc amănuntele pe care le-a declarat Elizabeth la poliție.

Elizabeth știa foarte bine tonul acela – tonul șefei secției de chirurgie, care nu lăsa loc de divagații, nu îngăduia nici un argument, nu accepta nici un fel de discuție.

— Mi s-a spus, de asemenea, că nu a fost văzută de acest bărbat și că numele ei nu este cunoscut nici de el, nici de asociații lui. Intenționez să o duc pe fiica mea acasă, acolo unde va fi pedepsită cum se cuvine pentru comportamentul ei regretabil.

— Dumneavoastră puteți intenționa ce doriți, doamnă doctor Fitch, însă Liz se află sub protecția poliției judiciare.

John vorbea atât de calm, atât de firesc, încât Elizabeth îl privea uluită.

— Va fi mutată din acest loc chiar în seara aceasta, undeva unde noi considerăm că va fi mai în siguranță. Locuința dumneavoastră nu este un loc sigur, iar siguranța ei este prioritatea noastră. Și presupun că este și prioritatea dumneavoastră.

— Dispun de resursele necesare pentru a angaja agenți de securitate privată, dacă este necesar. Am luat deja legătura cu avocatul meu. Elizabeth nu poate fi obligată să depună mărturie în acest caz.

— Nu mă obligă nimeni. Eu am acceptat de bunăvoie să depun mărturie.

— Dai în continuare dovadă de lipsă de discernământ. Decizia îmi aparține.

El o numise Liz, își dădu Elizabeth seama. El o numise Liz și sfidase instrucțiunile doamnei doctor Susan L. Fitch – fără ocolișuri. Prin urmare, avea *să fie* Liz. Nu avea să se lase intimidată precum Elizabeth.

— Nu, nu-ți aparține. Lumea nu se sfârșește în clipa când ea rosti aceste cuvinte. Trebuie să depun mărturie. Nu pot să merg acasă.

O umbră de șoc se suprapuse peste furia brutal de rece de pe chipul lui Susan.

— Ai măcar idee de consecințele deciziei tale? Nu vei mai putea să participi la programul de vară și nici să studiezi la Harvard în toamnă. Îți vei întârzia și prejudicia educația, plus că îți vei pune viața, *viața ta*, Elizabeth, în mâinile unor oameni al căror unic scop este să-l condamne pe bărbatul ăla, oricare ar fi prețul plătit de tine.

— Julie e moartă.

— Acum nimic nu mai poate schimba asta. Însă decizia ta ți-ar putea distruge viața, planurile, viitorul.

— Cum aș putea să mă întorc pur și simplu acasă de parcă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat? Să revin la viața mea de dinainte? Și la planurile tale, pentru că ale mele n-au fost niciodată. Dacă scopul lor este să-

i condamne pe criminali, pot să accept asta. Scopul tău este ca eu să nu fac nimic, să mă supun, să trăiesc viața pe care tu ai conceput-o pentru mine. Nu pot. Nu mai pot face asta. Trebuie să încerc să fac ceea ce este corect. Asta este consecința, mamă. Și trebuie să accept consecința.

— Nu vei face decât să te adâncești în propria greșeală.

— Doamnă doctor Fitch, interveni John. Procurorul federal urmează să sosească aici, pentru a discuta cu Liz...

— Elizabeth.

— Veți asculta ce are de zis. Ce pași vor fi făcuți în continuare. Vă puteți rezerva puțin timp de gândire. Înțeleg că toate acestea au venit ca un șoc. Vă vom muta – pe dumneavoastră și pe fiica dumneavoastră – într-un nou adăpost, unde vă puteți rezerva câteva zile să cântăriți situația, să discutați...

— N-am nici cea mai mică intenție – și nici nu sunt obligată – să plec undeva cu dumneavoastră. Cât despre tine, mă aștept să-ți vină mintea la cap într-o zi, două, îi spuse ea lui Elizabeth. În momentul în care vei înțelege care sunt limitele circumstanțelor în care te afli și adevărata anvergură a acestor consecințe. Doctorul Frisco va fi anunțat că ești bolnavă și că vei ajunge la zi cu lucrările. Gândește-te bine, Elizabeth. Există niște pași care, odată făcuți, nu mai pot fi dați înapoi. Aștept, dar, când văzu că Elizabeth nu răspunde, gura ei deveni inexpresivă. Sună-mă când vei fi gata să te întorci acasă. Domnilor agenți, mai adăugă ea, îndreptându-se spre ușă.

Însă John i-o luă înainte.

— O secundă, doamnă doctor. Puse mâna pe stație. Aici Barrow. Doamna Fitch pleacă. Va trebui escortată până acasă.

— Am înțeles. La noi e liber.

— Nu aprobați decizia mea în situația de față, spuse Susan.

— Dumneavoastră nici nu vă doriți, nici nu aveți nevoie de aprobarea mea. Dar nu. Nici pe departe.

— Aveți dreptate. Nici nu-mi doresc, nici nu am nevoie de aprobarea dumneavoastră.

Ieși, fără a mai arunca vreo privire în urmă.

Când se întoarse în cameră, John o văzu pe Terry așezată pe brațul fotoliului pe care stătea Elizabeth, cu o mână pusă consolator pe umărul fetei.

— Oamenii reacționează diferit la teamă și la îngrijorare, începu el.

— Nu era speriată și nici îngrijorată. Era, în primul rând, furioasă și pusă în dificultate. Pot să înțeleg asta.

— Greșește, îi spuse Terry fetei. Știu că e mama ta, dar reacția ei a fost complet deplasată.

— Ea nu greșește niciodată și n-a fost niciodată o mamă adevărată. Pot să mă retrag în camera mea o vreme?

— Sigur că da. Dar, Liz, adăugă John când fata se ridică, să știi că toată lumea mai greșește câteodată.

— Scorpia! scăpă Terry printre dinți, imediat ce Elizabeth părăsi încăperea. E o scorpie cu suflet de gheață. Să apară aici, perfectă până la ultimul fir de păr, și să lovească în copila aia într-un astfel de moment.

— Nici măcar n-a atins-o, murmură John. N-a luat-o în brațe, n-a întrebat-o cum se simte, n-a spus măcar o dată că se bucură că nu e rănită. Dumnezeule! Dacă toată viața fetei ăsteia a fost așa, păi programul de protecție a martorilor ar putea fi ca o gură de libertate.

Elizabeth petrecu două ore încheiate în compania domnului Pomeroy, de la Biroul Procurorului General. Fu nevoită să reia întreaga poveste, fiecare

minut al acelei seri, de data aceasta cu întreruperi care cereau lămuriri, făcând-o să revină la ceea ce declarase anterior, să sară peste etape, apoi să se întoarcă. Împreună cu procurorul mai erau alți trei bărbați, toți în costume închise la culoare. Unul dintre ei lua notițe, chiar dacă interogatoriul era înregistrat.

Detectivii Riley și Griffith erau și ei acolo, drept pentru care casa părea acum foarte mică și neîncăpătoare.

La un moment dat, Pomeroy se lăsă pe spate în scaunul său și se încruntă.

— Așadar, Elizabeth, recunoști că ai consumat mai multe pahare de băuturi alcoolice. Câte anume? Trei, patru? Mai multe?

— Puțin mai mult de patru. Nu l-am putut termina pe ultimul. Când am ajuns acasă la Alex, am băut niște apă. Mi-a mai preparat și el un cocktail, dar l-am refuzat. Nu mă simțeam bine.

— De fapt, ți se făcuse rău. După ce ți s-a făcut rău, ai adormit afară pe terasă. Cât de des se întâmplă să bei?

— Nu beau. Adică, am mai gustat cantități mici de vin, pentru că mama consideră că ar trebui să-mi dezvolt un simț al gustului sofisticat, dar n-am mai băut niciodată un cocktail.

— Deci a fost prima ta experiență cu genul ăsta de alcool, și ai consumat aproape cinci pahare pe parcursul serii, ți s-a făcut rău, ai adormit – sau ai leșinat – afară. Cu toate astea, pretinzi că îi poți identifica pe indivizii care au intrat în casă și i-au împușcat pe Alexi Gurevici și pe Julie Masters? Și de la ce distanță?

— Cam trei metri. Dar sunt sigură. I-am văzut foarte clar. Erau la lumină.

— Nu crezi că simțurile tale ar avea de suferit după ce ai dat pe gât toată cantitatea aia de alcool și după ce-ai petrecut până ți-a venit rău?

Rușinată, Elizabeth privi în jos, la mâinile pe care și le strângea în poală.

— Sunt convinsă că timpul meu de reacție a fost serios afectat. La fel și judecata mea, cu siguranță. Dar în nici un caz nu mi-a fost afectat simțul văzului sau cel al auzului..

Pomeroy făcu un semn ușor din cap către unul dintre bărbații care erau cu el. Acesta înaintă un pas și puse câteva fotografii pe masă.

— Îl recunoști pe vreunul dintre bărbații aceștia? o întrebă el.

— Da. Și adăugă, arătând către unul care se afla în colțul din dreapta al fotografiei: Acesta e Iakov Korotki. Este bărbatul care l-a împușcat pe Alex, apoi pe Julie. În fotografie are părul mai lung.

— Îl cunoșteai pe bărbatul acesta? se interesă Pomeroy. L-ai mai întâlnit până acum?

— Nu-l cunoșteam. L-am văzut o singură dată, seara trecută, când i-a împușcat pe Alex și pe Julie.

— În regulă. Pomeroy strânse setul de fotografii, iar bărbatul puse pe masă un alt set. Recunoști pe cineva de-aici?

— Pe bărbatul acesta. Ei îi spuneau Igor. Nu știu cum îl mai cheamă. Era cu Korotki. L-a imobilizat pe Alex, după care l-a forțat să cadă în genunchi.

— Și încă o serie.

Încă o dată, fotografiile de pe masă dispărură, pentru ca în locul lor să apară altele.

— Acesta este Ilia. Fata își strânse buzele tremurânde. Ilia Volkov. El a venit după... După ce Julie și Alex muriseră. La câteva minute după... Era furios. Vorbea în rusă.

— De unde știi că era nervos?

— Cunosc rusa, deși nu foarte bine. Spuneau... Pot să vă traduc. E în

regulă?

— Da.

Elizabeth respiră adânc, după care relată întreaga conversație.

— Apoi, eu am fugit. Știam că o să înceapă să mă caute și că, dacă mă găseau, aveau să mă omoare, pentru că văzusem totul. Când m-am oprit din alergat, am sunat la poliție.

— Foarte bine. Ai procedat corect, Elizabeth. O să-i arestăm pe bărbații aceștia. S-ar putea să trebuiască să-i identifici din nou, la alinierea suspecților. Ei nu te vor putea vedea.

— Da, știu.

— Mărturia ta ne va ajuta să punem după gratii niște oameni extrem de periculoși. Biroul Procurorului General îți este deosebit de recunoscător.

— Cu plăcere.

Bărbatul zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— O să mai vorbim. De altfel, în săptămânile ce urmează, o să ne vedem foarte des. Dacă ai nevoie de ceva, Elizabeth, absolut orice, unul dintre agenții de la poliția judiciară te va ajuta, sau, dacă nu, mă poți contacta pe mine. Vrem să te simți cât mai confortabil cu putință.

— Vă mulțumesc.

Starea de tensiune pe care fata n-o conștientizase până atunci se topi în clipa în care bărbatul ieși pe ușă.

Așa cum făcuse și Terry mai devreme, Griffith se așeză pe brațul fotoliului ei.

— A fost mai dur cu tine întrucât ceea ce urmează nu-i deloc ușor. Ceea ce faci tu, ceea ce vor face avocații apărării pentru a-ți discredita mărturia... N-o să fie floare la ureche.

— Știu. Voi mai luați parte la investigație?

— Este o investigație comună, asta pentru că eu și Riley am insistat asupra acestui aspect. Mingea este în terenul FBI-ului, dar nici noi n-am părăsit încă jocul. Tu cum reziști?

— Sunt bine. Toată lumea a fost deosebit de atentă cu mine. Vă mulțumesc că mi-ați adus lucrurile.

— Pentru puțin. Mai ai nevoie de ceva?

— De laptopul meu, dacă se poate. Ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar nu gândeam foarte clar...

— N-o să poți să trimiți e-mailuri, să intri pe chaturi sau să postezi ceva pe rețelele de socializare...

— Nu-mi trebuie pentru asta... Vreau să studiez, să mă documentez. Dacă aș avea computerul și câteva dintre cărțile mele...

— O să verific.

Astea trebuiau să-i fie de-ajuns.

După căderea nopții, o urcară într-o mașină, alături de John și de Terry. Griffith și Riley erau într-o altă mașină, în spate. Alți ofițeri de la poliția judiciară o luară înainte.

În timp ce mașinile goneau pe autostradă, Elizabeth se gândi că, în urmă cu doar douăzeci și patru de ore, își punea pe ea rochia nouă, roșie, și pantofii strălucitori, cu tocuri înalte.

Iar Julie, cu ochi strălucitori și voce nesigură, se așezase lângă ea, în taxi. Vie.

Totul fusese atât de diferit.

Iar acum era din nou complet diferit.

Se opriră direct în garajul unei case simple, cu două niveluri și cu o curte

largă, întinsă. Cu excepția mașinii, garajul era pustiu – fără scule, cutii sau resturi de materiale de construcție.

Ușa care dădea spre interior era prevăzută cu o încuietoare ostentativă.

Bărbatul care deschise avea părul șaten-închis, prin care se întrețeseau câteva fire argintii. Deși era aproape la fel de înalt ca John, arăta mai solid – purta blugi și un tricou polo care lăsau să i se ghicească musculatura și avea o armă în tocul pe care îl purta într-o parte.

Se dădu puțin înapoi, pentru ca ei să poată intra în bucătărie – mai mare decât cea din care plecaseră nu cu mult timp în urmă. Aceasta avea aparate electrocasnice mai moderne și gresia într-o nuanță de galben-închis.

— Liz, acesta este agentul Cosgrove, de la poliția judiciară.

— Bill. Bărbatul îi întinse mâna și afișă un zâmbet menit s-o încurajeze. Bine ai venit acasă. Agentul Peski – adică Lynda – face o verificare de perimetru. Noi vom avea grijă să fii în siguranță în seara aceasta.

— Bine, dar...

— Noi ne vom întoarce mâine-dimineață, îi explică John. Deocamdată, mai rămânem puțin, până te acomodezi.

— Mai bine ar fi să te conduc sus, să-ți arăt camera ta, propuse Terry și, înainte ca Elizabeth să aibă ocazia de a accepta sau de a protesta în vreun fel, femeia apucă bagajul și o luă înainte.

— Pare mai mică decât îmi imaginam eu, comentă Bill.

— E extenuată și încă mai e un pic depășită de evenimente. Dar să știi că e puternică. A făcut față cu brio unui interogatoriu de două ore cu Pomeroy, fără să se lase intimidată. Juriul o s-o adore de-a dreptul.

— O adolescentă să le dea lovitura de grație Volkovilor! Bill clătină din cap. Cine ar fi crezut?

Serghei Volkov era un bărbat în floarea vârstei, un om cu dare de mână, care reușise să se ridice dintr-o sărăcie lucie. Înainte să împlinească zece ani, devenise un hoț desăvârșit, care cunoștea fiecare colțișor, fiecare gaură de șobolan din mizerabilul ghetou moscovit în care trăia. La treisprezece ani, ucisese pentru prima dată: își înjunghiase victima – un bărbat – cu un cuțit de luptă pe care îl furase de la un rival. Acestuia din urmă – un șmecher de șaisprezece ani – îi rupsese brațul.

Încă avea cuțitul acela.

Se ridicase din *bratva* moscovită, al cărei comandant devenise înainte de a împlini optsprezece ani.

Ambiția îl ajutase să urce tot mai sus, până când, împreună cu fratele său, Mihail, preluase controlul în *bratva* în urma unei lovituri crude, sângeroase, exact în perioada în care Uniunea Sovietică se prăbușea. Acela fusese, după părerea lui Serghei, un moment de răscruce.

Se căsătorise cu o femeie cu un chip fermecător și cu un gust aparte pentru lucruri rafinate. Aceasta îi oferise două fiice, iar Serghei fusese uimit de profunzimea dragostei pe care o simțise pentru ele încă de la prima lor suflare. Plânsese atunci când își ținuse în brațe copilele pentru prima oară, copleșit de bucurie, de uimire și de mândrie.

Dar atunci când, în cele din urmă, avusese ocazia să-și țină în brațe băiatul, nu mai vărsase nici o lacrimă. Bucuria aceea, sentimentul acela de uimire și de mândrie erau prea profunde pentru lacrimi.

Copiii lui, dragostea și ambiția pe care le avea pentru ei îl făcuseră să emigreze în America. Acolo le putea oferi alte oportunități, o viață mai înstărită.

Și așteptase atât cât fusese nevoie pentru a-și face o situație.

Își văzuse fiica cea mare căsătorindu-se cu un avocat, își ținuse în brațe primul nepot. Și plânsese. Își ajutase fiica cea mică – artista lui, visătoarea lui – să-și deschidă propria galerie de artă.

Dar fiul lui, o, fiul lui! Om de afaceri cu diplomă de la Universitatea din Chicago. Asta era moștenirea lui. Băiatul lui era deștept, puternic, avea minte limpede și sânge-rece.

Toate speranțele și năzuințele fierbinți ale copilului din ghetoul moscovit prinseseră viață prin fiul lui.

Serghei lucra acum în grădina lui umbrită de pe proprietatea Gold Coast, așteptând sosirea lui Ilia. Serghei era un bărbat bine făcut și chipeș, cu șuvițe argintii prin părul închis la culoare și cu sprâncene negre, dese, deasupra ochilor de culoarea onixului. Se menținea în formă printr-un program riguros și era capabil să-și satisfacă soția, amanta și târfa pe care o agăța ocazional.

Grădina lui era încă un motiv de mândrie. Avea propriii arhitecți peisagiști și grădinari, firește, dar, cu toate acestea, ori de câte ori avea ocazia, petrecea ore întregi scormonind pământul, săpând, plantând vreun specimen nou cu propriile sale mâini.

Dacă n-ar fi devenit *pakhan*, Serghei era convins că ar fi dus o viață simplă, fericită, ca horticultor.

În pantalonii lui scurți și largi, cu stelele tatuate pe genunchi murdare de pământ și de mulci, Serghei continuă să sape când îl auzi pe fiul lui apropiindu-se.

— Găinaț de pasăre, spuse Serghei. E ieftin, ușor de procurat și face ca plantele să fie foarte fericite.

Surprins, ca întotdeauna, de plăcerea tatălui său de a scormoni în pământ, Ilia clătină din cap.

— Unde mai pui că și miroase a găinaț de pasăre!

— Un neajuns minor. Crinilor mei de grădină le place. Și ia uită-te acolo! Plămânărica o să înflorească în curând. Nici n-ai crede că umbrele ascund atâtea secrete. Serghei ridică privirea, studiindu-l pe fiul lui pe sub sprâncene. Ia zi, ai găsit-o?

— Încă nu. O s-o găsim. L-am pus pe unul dintre oamenii mei să verifice la Harvard. O să-i aflăm numele cât de curând, iar după aceea o să fie ușor să-i dăm de urmă.

— Femeile mint, Ilia.

— În privința asta, nu cred că a mințit. Studiază medicina acolo și este nefericită. Mama ei e chirurg aici, în Chicago. Și asta cred că e adevărat. Încercăm să dăm de maică-sa. Ilia se așează pe vine. Nu vreau să ajung la închisoare.

— Nu, nu vei intra la pușcărie. Nici tu, nici Iakov. Găsesc eu o cale. Dar nu sunt deloc încântat că unul dintre cei mai buni oameni ai mei stă acum într-o celulă.

— N-o să vorbească.

— Nu de asta îmi fac eu griji! N-o să scoată nici un cuvințel, tot la fel cum Igor n-o să scoată nici un cuvințel. Poliția americană? *Musor!* Făcu un gest brusc, de lehamite, din încheietura mâinii, la adresa lor, ca și cum s-ar fi gândit la niște gunoaie. N-o să reușească niciodată să-i înfunde pe unii ca ăștia. Și nici pe tine n-o să te înfunde, nici măcar dacă nu vom putea să-l convingem pe judecător în privința cauțiunii. Din cauza fetei ăsteia îmi fac griji. Îmi fac griji, Ilia, pentru că era acolo și încă mai trăiește. Mă neliniștește faptul că Iakov n-a avut habar că ea și cealaltă erau acolo.

— Dacă n-aș fi fost reținut la club, aș fi fost și eu acolo și aș fi oprit toate

astea. Și n-ar mai fi existat martori.

— Comunicarea, asta a fost problema. Iar asta s-a rezolvat.

— Mi-ai spus să fiu cu ochii pe el, tată. Să nu-l scap din ochi până când îi vom putea da o lecție fiindcă fura. Ilia se ridică și își scoase ochelarii de soare cu o mișcare bruscă. I-aș fi tăiat mâna cu mâna mea pentru că fura de la familie. I-ai dat tot ce și-a dorit vreodată, dar el voia mereu tot mai mult. Mai mulți bani, mai multe droguri, mai multe femei, mai mult spectacol. Propriul meu văr. *Suki*, scăpă el printre dinți cuvântul care îi denumea pe trădători. Ne-a râs în nas, iar și iar. Ai fost prea bun cu el, tată.

— Fiul verișoarei mamei tale. Cum aș fi putut să-i ofer mai puțin? Și totuși, aveam mai multe așteptări de la el.

— L-ai primit în familie – și pe el, și pe Iakov.

— Iar Iakov s-a dovedit în repetate rânduri demn de onoarea pe care i-am făcut-o. Alexi? Serghei ridică din umeri. Găinat de pasăre, adăugă el cu o umbră de zâmbet. Acum nu mai e bun decât să îngrașe pământul. Drogurile... Nu le-a putut rezista. De-asta am fost strict cu tine și cu surorile tale. Drogurile sunt doar o afacere. Pentru droguri – asta e rădăcina –, el fură de la noi și ne trădează pe noi și propriul sânge.

— Dacă aș fi știut, aș fi fost acolo, să-l văd cum cerșește îndurare ca o femeie. Să-l văd cum moare.

— Informația despre arestarea lui, despre înțelegerea pe care nemernicul a încheiat-o cu polițiștii ne-a parvenit abia în seara aia. Trebuia să rezolvăm repede cu el. I-am trimis pe Iakov și pe Igor să verifice la el acasă, să afle dacă era acolo. Probabil a fost rezolvat prea repede. S-au făcut greșeli, după cum spun americanii. Tu nu erai genul care să umble cu Alexi din târfă în târfă. Gusturile lui au fost întotdeauna mai puțin rafinate decât ale tale.

— Nu trebuia să-l scap din ochi, repetă Ilia. Iar fata aceea... Avea ceva aparte. Era proaspătă, neprihănită. Tristă. Puțin cam tristă. Îmi plăcea de ea.

— Sunt multe altele la fel. Ea e deja moartă. Acum rămâi la cină. O să-i facă plăcere mamei tale. Și mie.

— Desigur.

capitolul 6

Trecuseră două săptămâni și începutul celei de a treia. Elizabeth putea număra pe degetele de la o mână ocaziile în care i se permisese să părăsească noua ei casă. Niciodată singură.

Nu rămânea niciodată singură.

Ea, care altădată își dorea cu ardoare compania cuiva, găsea acum că lipsa singurătății era mai îngrăditoare decât cei patru pereți ai camerei ei.

Îi aduseseră laptopul. Îi blocaseră accesul la e-mail și la camerele de chat. Din plictiseală și de curiozitate, spărsese codurile de restricție. Nu că ar fi plănuit să ia legătura cu cineva, doar că asta îi dădea un sentiment de victorie.

Păstră pentru sine acest mic triumf.

Avea coșmaruri, pe care le păstra tot pentru sine.

Îi aduseră cărți și CD-uri cu muzică. Nu trebuia decât să ceară. Faptul că acum avea ocazia să devoreze romanele și melodiile de succes pe care mama ei le dezaproba cu atâta înverșunare ar fi trebuit să-i dea un sentiment de libertate. În schimb, acest lucru nu reuși decât să o facă să conștientizeze cât de mult îi lipsea lumea reală și cât de puține știa despre aceasta.

Mama ei nu veni în vizită nici măcar o dată.

În fiecare dimineață, John și Terry îi înlocuiau pe cei din schimbul de noapte, pentru ca seara Bill și Lynda să îi înlocuiască la rândul lor. Uneori, găteau. Micul dejun părea a fi specialitatea lui John. De cele mai multe ori însă, aduceau masa la pachet. Pizza sau burgeri, pui sau mâncare chinezească. Dintr-un sentiment de vinovăție – și, pe de-o parte, pentru a se apăra –, Elizabeth începu să facă experimente în bucătărie. Din câte vedea ea, rețetele erau un soi de formule. Iar bucătăria – un fel de laborator.

Experimentând, își descoperi noi pasiuni. Îi plăcea să toace și să amestece, îi plăceau aromele, texturile.

— Ce avem în meniul de azi?

De pe scaunul ei de la masă, Elizabeth ridică ochii în clipa când John intră în bucătărie.

— M-am gândit să încerc puiul ăsta prăjit la foc iute.

— Sună bine. Bărbatul își turnă o ceașcă de cafea. Soția mea pregătește puiul așa, ca să-i păcălească pe copii să mănânce legume.

Elizabeth știa că John și soția lui, Maddie, aveau doi copii. Un băiat de șapte ani, Maxfield – numit așa după pictorul Maxfield Parrish –, și o fetiță de cinci, Emily – de la Emily Brontë.

John îi arătase poze cu ei – cele pe care le ținea în portofel – și îi spusese povestioare nostime despre ei.

Făcuse asta pentru a se individualiza într-o oarecare măsură – Elizabeth înțelegea acest lucru. Și reușise, numai că, în același timp, o făcuse să își dea seama că nu existau întâmplări nostime din copilăria ei.

— Își fac griji pentru tine? Că lucrezi în poliție?

— Max și Em? Sunt prea mici ca să-și facă griji. Ei știu doar că încerc să prind oameni răi – cam la asta se rezumă totul pentru ei deocamdată. Iar Maddie... Bărbatul se așeză, pregătindu-se să-și savureze cafeaua. Da, oarecum. Face parte din tabloul de ansamblu. În ceea ce o privește pe ea, e destul de greu – orele lucrate peste program, perioadele pe care le petrec departe de casă...

— Parcă spuneai că ea a fost stenograf la tribunal.

— Da, asta până să se nască Max. Cea mai grozavă zi din viața mea a fost ziua aceea la tribunal... Chiar dacă abia îmi mai aminteam cum mă cheamă cu ea acolo. Cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Habar n-am cum a dat norocul peste mine de am convins-o să iasă cu mine, cu atât mai puțin să se mărite cu mine.

— Ești un bărbat tare bine, începu Elizabeth. Atrăgător din punct de vedere fizic. Ești îngăduitor și ai o perspectivă largă asupra lumii, ai interese diverse. Iar faptul că ai o meserie care îți conferă autoritate, că porți armă, se poate dovedi un element de atracție pentru o femeie la nivel visceral.

Ochii lui John zâmbiră larg deasupra cafelei.

— Ești unică, Liz!

— Aș vrea eu...

— Ești o tipă cu coloană vertebrală, înfricoșător de deșteaptă, curajoasă, plină de compasiune – și, la rândul tău, ai pasiuni variate. Nici nu reușesc să țin pasul cu o asemenea varietate. Științe, aplicarea legii, sănătate și nutriție, cărți, muzică, mai nou și gătit... Cine poate ști ce urmează?

— Mă înveți să mânuiesc o armă?

John puse cafeaua jos.

— Pe-asta de unde ai mai scos-o?

— Ar putea fi una dintre pasiunile mele diverse.

— Liz!

— Am coșmaruri.

— Of, scumpa mea... Bărbatul își puse palma peste mâna ei. Povestește-mi!

— Visez mereu noaptea aceea. Știu că e o reacție normală, la care ar trebui să mă aștept.

— Asta nu simplifică însă cu nimic situația.

— Deloc.

Elizabeth coborî privirea spre cartea de bucate, întrebându-se dacă lumea ei avea să mai fie vreodată atât de simplă precum ingredientele și măsurătorile de acolo.

— Și în visele mele se face că mă duc la poliție, la alinierea suspecților. Numai că el, Korotki, mă vede. Știu că mă vede, pentru că zâmbește. Și duce o mână la spate, așa cum a făcut în seara aceea. Și totul în jur începe să se înceapă în momentul în care el scoate arma. Nimeni nu reacționează. Trage în mine prin oglindă.

— Nu te-a văzut, Liz.

— Știu. Asta e partea logică și rațională. Dar ceea ce îți spun eu acum se leagă de teamă și de emoție – spaime și emoții din subconștient. Încerc să nu stărui prea mult cu gândul la ele, încerc să-mi fac de lucru și să am tot timpul ceva de făcut.

— Ce-ar fi să iau legătura cu mama ta?

— De ce?

Confuzia cât se poate de sinceră a fetei îl făcu să-și regrete cuvintele.

— Știi că avem un psiholog la care poți apela. Până acum, ai spus că nu

vrei să discuți cu un unul, dar...

— Nici acum nu vreau. Ce rost are? Înțeleg tot ce se întâmplă și de ce. Știu că e un proces pe care mintea mea trebuie să-l parcurgă în mod firesc. Dar el mă omoară, înțelegi? Fie acolo, în casă, pentru că în visele mele mă găsește, fie la alinierea suspecților, pentru că reușește să vadă dincolo de oglindă. Mi-e teamă că mă va găsi, mă va vedea și mă va ucide. Și mă simt neajutorată. N-am nici o putere, nici o armă. Nu am posibilitatea să mă apăr. Vreau să fiu capabilă să mă apăr. Nu vreau să fiu neajutorată.

— Și crezi că faptul că înveți să tragi cu arma te va ajuta să te simți mai stăpână pe situație, mai puțin vulnerabilă?

— Cred că e o soluție, da.

— Atunci o să te învăț. John își scoase arma, trase încărcătorul și îl puse deoparte. Acesta este un Glock 19. Este o armă standard. Încărcătorul are o capacitate de cincisprezece gloanțe.

Elizabeth luă arma atunci când John i-o oferi.

— Este fabricat din polimer. M-am documentat.

— Nici nu mă îndoiam.

— Nu e chiar atât de grea cum mă așteptam. Dar nu e încărcată, probabil așa se explică.

— Deocamdată ne vom mulțumi cu ea neîncărcată. Hai să discutăm despre siguranță.

Elizabeth îl privi drept în ochi.

— În regulă.

După câteva informații de bază, John o puse să se ridice și îi arătă cum să apuce arma, cum să țintească. În acel moment, Terry intră în bucătărie.

— Dumnezeule, John!

— Nu e încărcat, spuse Elizabeth repede.

— Repet: Dumnezeule, John!

— Lasă-ne un minut singuri, Liz.

— A, sigur. Cu mai puțină tragere de inimă decât ar fi crezut, fata îi înapoie arma lui John. Mă găsiți în camera mea.

— Ce naiba a fost în mintea ta? vru Terry să afle de îndată ce Elizabeth părăsi încăperea.

— Vrea să învețe cum să mânuiască o armă.

— Ei bine, și eu l-aș vrea pe George Clooney gol în patul meu, dar n-am încercat să-l răpesc. Deocamdată.

— Fata are coșmaruri, Terry.

— Tâmpenii! Terry deschise cu furie ușa frigiderului și scoase de acolo o cola. Iartă-mă, John, știu, situația copilei ăsteia e cât se poate de nasoală. Dar nu e o soluție s-o lași să manevreze arma ta de serviciu.

— Ea crede că este. Nu vrea să se simtă lipsită de apărare. Și cine o poate acuza? Putem să-i repetăm noi la nesfârșit că e în siguranță, că o vom proteja, asta n-o va face să se simtă mai puternică. Nu e vorba doar despre ceea ce-i spunem noi, ci despre ce simte ea.

— Știu asta, John, știu. Înțeleg că e speriată și că trebuie să se fi plictisit la culme. Dar noi nu putem schimba toate astea, nu avem cum.

— Viața ei nu va mai fi niciodată la fel, Terry, și nu putem uita acest lucru. Nu putem trece cu vederea faptul că ea nu e doar martor, e o adolescentă. Dacă o ajută la ceva să învețe cum să manevreze în siguranță o armă, atunci o să am grijă s-o învăț. Pentru că fata asta merită măcar un somn liniștit!

— Tâmpenii! repetă Terry. Bun, eu înțeleg. Să știi că da. Dar...

— Dar?

— Mă gândesc.

— Foarte bine, așa să faci. Eu o să testez și cu șeful textul ăsta cu care te-am convins pe tine. Vreau să obțin permisiunea de a o lua la poligonul de tragere.

— Freacă și lampa lui Aladin. S-ar putea să te ajute!

John se mulțumi să-i zâmbească, după care, scoțându-și telefonul, intră în camera alăturată.

Terry răsuflă adânc. După ce cântări decizia o secundă, scoase din frigider o a doua coca-cola și urcă scările către dormitorul lui Elizabeth. Bătu la ușă.

— Intră.

— Joaca asta cu armele îmi face întotdeauna sete.

Terry se îndreptă spre patul pe care stătea Elizabeth și îi întinse acesteia doza de cola.

— Sper că nu te-ai supărat pe John. A fost vina mea...

— Nu sunt supărată, o asigură Terry așezându-se lângă ea. Doar că gestul lui m-a luat prin surprindere, atâta tot. John mi-a spus că ai coșmaruri. Ești speriată. Ți-aș putea spune că nu e cazul, însă adevărul e că, în locul tău, și eu aș fi la fel.

— N-am putut să fac nimic. Nici în coșmarurile mele nu pot să fac nimic, așa că mă omoară și pe mine. Vreau să învăț să îmi port singură de grijă. Voi n-o să fiți mereu cu mine. Tu, John, Bill sau Lynda. Sau cei pe care mi-i vor mai trimite. Într-o bună zi, voi nu veți mai fi cu mine, iar eu trebuie să mă asigur că-mi pot purta singură de grijă. Mama mea n-o să plece din oraș.

— N-ai de unde să știi...

— Ba chiar știu. Rostise cuvintele calm, fără emoție, surprinsă ea însăși de faptul că era calmă și lipsită de orice emoții. Când va veni vremea să mă mutați, să-mi dați o nouă identitate, ea nu va merge cu mine. Viața ei, cariera ei sunt aici. Eu voi împlini șaptesprezece ani cât de curând. Dacă este nevoie, voi putea să solicit eliberarea de sub tutelă. O s-o obțin. Când voi împlini optsprezece ani, voi avea ceva bani din fondul meu fiduciar. Și voi avea și mai mulți la douăzeci și unu de ani. Pot să studiez, să mă angajez. Acum știu să și gătesc cât de cât. Dar nu pot să mă apăr în caz că se întâmplă ceva.

— Ești suficient de inteligentă încât să te fi documentat cât de cât în privința programului. N-am pierdut niciodată vreun martor care a urmat întocmai instrucțiunile noastre în ceea ce privește siguranța.

— Toată viața mea am urmat instrucțiunile cuiva, așa că sunt obișnuită...

— Of, Liz. La naiba!

— A fost o reacție pasiv-agresivă, spuse Elizabeth cu un oftat. Îmi pare rău. Adevărul e însă că ei n-o să înceteze niciodată să mă caute. Ei cred în răzbunare și în răscumpărarea greșelilor. Știu că voi veți face tot ce e omenește posibil să-i împiedicați să mă găsească, dar, în caz că se întâmplă tot ce e mai rău, în caz că mă găsesc, eu trebuie să mă asigur că mă pot apăra.

— Există mai multe feluri de a te apăra, și nu implică folosirea unei arme.

— Și, cu toate acestea, tu porți armă.

— Chiar două, recunoscu Terry, lovindu-și ușor glezna cu palma. Armă de rezervă, aprobată. Dacă vrei să înveți să tragi cu arma, John este omul tău. Dar vreau să știi că există mai multe posibilități. De exemplu, te-aș putea învăța niște tehnici de autoapărare. Corp la corp.

Intrigată, Elizabeth se lăsă pe spate.

— Luptă pe bune?

— Mă gândeam la niște mișcări defensive, dar, în principiu, da, luptă de apărare.

— Mi-ar plăcea să învăț. Prind repede.

— Asta rămâne de văzut.

John apăru în cadrul ușii.

— Mâine-dimineață la cinci. Să fii gata. Am obținut permisiunea de a folosi poligonul de tragere.

— Mulțumesc. Mult de tot.

— Terry?

— Cinci. Mâine-dimineață. La naiba! Vreau să contați pe mine.

De trei ori pe săptămână, înainte de răsăritul soarelui, John o ducea la poligonul de tragere de la subsolul clădirii. Treptat, se obișnuise cu senzația pe care o avea când ținea arma în mână, cu forma, greutatea și reculul armei. John o învăță să țintească spre o masă corporală, să-și grupeze loviturile, să reîncarce arma.

Când află că procesul fusese amânat, Elizabeth își revărsă frustrările în poligonul de tragere.

În zilele în care nu mergea la poligon, Terry îi preda tehnici de autoapărare. De la ea învăță cum să se folosească de greutatea și de echilibrul adversarului și să le întoarcă în avantajul ei, cum să se elibereze din strânsoare, cum să lovească din umăr.

Încă mai avea coșmaruri, însă nu în fiecare noapte. Iar uneori, în ele, ieșea învingătoare.

Pe măsură ce prima lună se apropia de sfârșit, Elizabeth devenea din ce în ce mai străină de vechea ei viață. Locuia în casa aceea cu două etaje, înconjurată de un gard înalt de securitate, iar somnul îi era vegheat în fiecare noapte de agenți federali.

Lynda îi împrumuta lui Elizabeth romane de dragoste, povești pline de suspans sau de groază, din colecția proprie. În august, în toiul verii arzătoare, Lynda îi tăie din nou părul lui Elizabeth – cu mult mai multă pricepere – și îi arătă acesteia cum să-și coloreze rădăcinile. În serile lungi și liniștite, Bill o învăță să joace poker.

Timpul trecea cu greu, ca o eternitate.

— Mi-ar plăcea să am niște bani, îi spuse ea lui John la un moment dat.

— Ai nevoie de un împrumut, puștoaico?

— Nu, dar mulțumesc de intenție. Aș vrea să am acces la propriii mei bani. Am un cont de economii și aș vrea să retrag o parte din bani.

— Un drum până la bancă ar implica niște riscuri inutile. Dacă ai nevoie de ceva, îți aducem noi.

— Ar putea să-i retragă mama. Este la fel ca treaba cu arma. E vorba despre siguranță. Cântărise bine situația. De altfel, avea și timpul necesar pentru a analiza totul în detaliu. Când, în cele din urmă, voi depune mărturie și voi fi mutată, presupun că lucrurile se vor precipita. Aș vrea să am banii – propriii mei bani – când se va întâmpla asta. Vreau să știu că îmi pot permite să cumpăr ceea ce îmi trebuie și că nu voi fi nevoită să cer de la alții.

— La ce sumă te-ai gândit?

— Cinci mii.

— Sunt mulți bani, Liz.

— Nu chiar. O să am nevoie de un computer nou și de diverse consumabile. Vreau să încep să mă gândesc la ziua de mâine, nu doar la ziua de azi. Ziua de azi e mereu la fel.

— Știu, toată așteptarea asta devine frustrantă.

— O să tergiverseze lucrurile cât mai mult posibil, în speranța că mă vor găsi. Sau în speranța că îmi voi pierde curajul. Dar nu vor putea întârzia la nesfârșit. Trebuie să încep să mă gândesc la restul vieții mele. Oriunde mă voi afla, indiferent cine voi fi. Vreau să îmi reiau studile. Am un fond de studii care va trebui transferat. Dar vor apărea și alte cheltuieli.

— Hai să văd ce pot face.

Elizabeth zâmbi.

— Îmi place când spui asta. Cu mama, totul se rezumă la da sau nu. Rareori folosește cuvântul „poate" – asta dacă îl folosește vreodată. Pentru că „poate" este un răspuns indecis. Tu spui că o să vezi ce poți face, ceea ce nu înseamnă „poate" și nu este un răspuns indecis. Înseamnă că vei lua niște măsuri. Vei încerca. Este un răspuns mult mai bun decât „nu" și aproape la fel de bun ca un „da".

— Cum spui tu... John ezită un moment. Nu pomenești niciodată despre tatăl tău. Știu că nu face parte din peisaj, dar, în condițiile date...

— Nu știu cine este tatăl meu. A fost un donator.

— Donator?

— Da. Când mama a decis să aibă un copil, să se înhame la experiența asta, a analizat mai mulți potențiali donatori, studiindu-le calitățile. Atributele fizice, antecedentele medicale, istoricul familial, intelectul și așa mai departe. L-a selectat pe cel mai bun candidat și a aranjat să fie inseminată artificial. Fata făcu o pauză și își privi mâinile. Știu cum sună toate astea.

— Știi? reuși el să îngaime.

— I-am depășit așteptările din punct de vedere intelectual. Sănătatea mea a fost întotdeauna excelentă. Sunt puternică și zdravănă din punct de vedere fizic. Însă n-a reușit niciodată să stabilească o legătură cu mine. Partea asta a procesului a eșuat iremediabil. Mi-a oferit întotdeauna cea mai bună îngrijire posibilă, cea mai bună alimentație, cel mai bun adăpost și cea mai bună educație. Dar n-a fost în stare să mă iubească.

Cuvintele fetei îi strânseră stomacul și îi sfâșiară sufletul.

— Pierderea e doar a ei.

— Da, așa este. Iar faptul că e conștientă de eșecul ei face să-i fie foarte dificil să simtă sau să arate vreun pic de afecțiune. Multă vreme am crezut că eu sunt de vină. Dar acum știu că nu e așa. Am înțeles asta atunci când m-a părăsit. A făcut-o pentru că a avut această posibilitate, pentru că eu am făcut o alegere care i-a permis să plece. Am reușit s-o fac să fie mândră de mine, mândră de ceea ce a realizat prin mine, dar n-am reușit niciodată s-o fac să mă iubească.

John nu se mai putu abține. O trase la pieptul lui și o mângâie pe păr, până când fata scăpă un oftat prelung și se lăsă moale la el în brațe.

— O să fie bine, Liz.

— Aș vrea să fie așa.

Privirea lui John întâlni ochii lui Terry pe deasupra capului fetei și văzu în ei sclipirea lacrimilor și a compasiunii. Era bine că auzise, credea John. Pentru că fata avea alături doi oameni cărora le păsa de ea și care aveau să facă tot ce le stătea în putință pentru a se asigura că e în regulă.

Serghei se întâlni cu fratele și cu nepotul lui, dar și cu Ilia și cu unul dintre oamenii săi de bază. Câțiva copii se băláceau în piscină sub privirile atente ale femeilor, în timp ce alții erau așezați la mesele lungi de picnic, deja pline cu mâncare. Băuturi reci se odihneau în frapiere largi, din inox, umplute cu gheață. Pe peluză, unii dintre copiii mai mari jucau bile sau volei, în timp

ce muzica lor preferată bubuia în boxe, într-o vibrație continuă.

Puține lucruri îi făceau lui Serghei mai multă plăcere decât o petrecere zgomotoasă cu familia și prietenii. La astfel de evenimente, prelua controlul asupra grătarului enorm pe care i-l făcuseră cadou fiica cea mare și ginerele de ziua lui de naștere, apreciind această tradiție americană. Rolexul lui de aur și crucifixul atârnat la gât sclipeau în soarele nemilos de vară, iar peste cămașa și pantalonii de bumbac Serghei purta un șorț roșu care îi invita pe toți doritorii să-l sărute pe bucătar.

În timp ce grătarul sfârâia, Serghei întorcea tacticos burgerii grași, cârnăciorii făcuți exclusiv din carne și frigăruile lungi din legume stropite cu rețeta lui secretă de sos marinat.

— Mama fetei merge la spital, spuse Mișa, nepotul lui Serghei. Petrece acolo multe ore în fiecare zi, rămânând adesea și peste noapte. Cam o dată pe săptămână ia cina cu bărbatul cu care se culcă. De patru ori pe săptămână merge la o sală de sport de fițe, unde are antrenor personal. Se duce la salonul de înfrumusețare, pentru a-și aranja părul și unghiile. Își trăiește viața de parcă nici nu ar avea vreo fiică.

Serghei se mulțumi să dea din cap aprobator, în timp ce transferă legumele pe un platou.

— I-am scotocit prin casă, îi spuse omul lui de încredere. I-am verificat telefonul. Apeluri la spital, la prietenul ei, la un alt doctor, la salon, pentru a-și face programare la coafor. Nici un apel către poliție, către poliția judiciară sau către FBI.

— Trebuie să se vadă cumva cu fata, insistă Mihail. Era mai bine făcut decât fratele lui, iar părul avea mai multe șuvițe încărunțite. Doar e maică-sa, adăugă el.

Aruncă o privire în direcția piscinei, unde era așezată propria lui soție, râzând alături de fiica lor, în timp ce nepoții lor se jucau în piscină.

— Bănuiesc că nu au o relație apropiată, interveni Ilia, luând o înghițitură de bere.

— O mamă e o mamă, orice ar fi, insistă Mihail. Trebuie să știe unde se află fata ei.

— Putem s-o ridicăm, sugeră Mișa. În drum spre spital. Putem... s-o convingem să ne spună unde e fata.

— Dacă este o mamă adevărată, n-o să sufle nici un cuvințel, comentă Serghei, începând să aranjeze burgerii pe un alt platou. Mai degrabă ar prefera să moară. Dacă nu e o mamă adevărată – și din informațiile mele nu e –, este posibil să nu știe. Dacă o ridicăm, ei o vor muta pe fată și vor spori paza. Așadar, deocamdată ne vom mulțumi s-o urmărim pe mama care nu prea este mamă.

— În casă, interveni omul lui Serghei, nu există lucruri de-ale fetei în afara dormitorului. Și nici acolo nu e cine știe ce. Atât cât e, e pus în cutii. Ca în depozit.

— Așa deci. Serghei încuviință cu o mișcare a capului. Eu am o metodă diferită, una care va pune punct acestei povești și nu va lăsa nici o urmă a intervenției noastre. Spune-i lui Iakov să mai aibă puțină răbdare, Mișa. Data viitoare când vom da o petrecere, va fi pentru a sărbători întoarcerea lui. Dar acum – mai adăugă el, ridicând platoul înțesat cu burgeri și cârnați – ne așezăm la masă.

Pentru că zilele de vară se scurgeau cu greu, Elizabeth își aminti că, dacă ar fi fost acasă, ar fi cedat – cel mai probabil – și ar fi îndurat supliciile programului de vară din cadrul spitalului. Altminteri, n-ar fi făcut ceva cu

mult diferit față de ce făcea acum.

Ar fi studiat, ar fi citit... Numai că acum putea să asculte muzică și să se uite la filme pe DVD sau la televizor. Cu reluările de peste vară ale serialului *Buffy, spaima vampirilor*, Elizabeth era convinsă că avea să învețe argoul celor de aceeași vârstă cu ea.

Astfel, atunci când avea să își reia studiile, va cunoaște mai bine limbajul colegilor și, prin urmare, se va integra mai bine.

Ca o continuare firească a dorinței ei de a se ști în siguranță, se duse la poligonul de tragere. Poker și tehnici de autoapărare învățase deja.

Nimic n-o putea aduce pe Julie înapoi, iar joaca de-a „ce-ar fi fost dacă...?" era un proces inutil. Era mai logic să caute avantajele detenției de peste vară.

N-avea să devină niciodată chirurg.

La un moment dat, avea să-și asume o nouă identitate, o nouă viață, și trebuia să găsească o modalitate de a profita de ele la maximum. Putea să studieze orice dorea. Avea sentimentul că lucrul în cadrul FBI-ului nu mai reprezenta o opțiune, însă preferă să nu pună întrebări. Poate era o prostie, însă faptul că nu afla un răspuns categoric îi mai lăsa o rază de speranță.

Îmbrățișă rutina și chiar se obișnui cu ea suficient de mult încât să se simtă confortabil.

Ziua ei de naștere nu schimbă cu nimic rutina instalată. Nu însemna decât că astăzi împlinea șaptesprezece ani. Nu se simțea altfel decât până atunci și nici nu arăta altfel. Anul acesta nu exista o cină aniversară – cotlet cu legume coapte, urmate de prăjitură cu morcov – și nici nu se întrevedea posibilitatea de a mai primi drept cadou mașina pe care i-o promisese mama. Condiționată, bineînțeles, de rezultatele ei la învățătură și de comportament.

Era o zi ca oricare alta, o zi cu care se apropia și mai mult de momentul în care avea să depună mărturie în fața curții și de ceea ce ea își imagina a fi libertatea.

Pentru că nici Terry și nici John nu aduseră vorba despre ziua ei, Elizabeth presupuse că uitaseră. La urma urmei, de ce și-ar fi amintit? Își oferi drept cadou o pauză de o zi de la studiu și decise să pregătească o cină specială – *în nici un caz* cotlet – pentru a marca momentul în stilul ei.

Ploua – torențial și cu tunete. Își spuse în sinea ei că asta făcea bucătăria să pară mai primitoare. Se gândi să facă o prăjitură, însă acest lucru aducea oarecum a intenție egoistă. Plus că încă nu își încercase mâna la prăjituri. Să pregătească spaghete și chifteluțe de la zero părea o provocare destul de mare.

— Dumnezeule, miroase fabulos! Terry se opri în mijlocul bucătăriei și inspiră adânc. Mai că mă faci să mă gândesc că ar fi cazul să învăț să prepar și altceva în afară de macaroane cu brânză.

— Îmi place să gătesc, mai ales când fac ceva nou. N-am făcut niciodată chifteluțe. A fost distractiv.

— Fiecare ne distrăm în felul nostru.

— Pot să pun o parte din sos și din chifteluțe într-un vas, ca să iei acasă. Nu trebuie decât să adaugi paste. Am făcut o grămadă.

— Păi, Lynda a sunat să anunțe că nu vine, pentru că se simte rău, așa că îți vor ține companie Bill și Steve Keegan. Pun pariu că ei le vor da gata.

— O, îmi pare rău că Lynda nu se simte bine. „Rutina", se gândi Elizabeth. Întotdeauna avea o tresărire atunci când lucrurile se schimbau din mers. Îl cunoști pe agentul Keegan? se interesă ea.

— Nu prea. John îl cunoaște cât de cât. Lucrează de cinci ani în sistem, Liz. Nu-ți face griji.

— Nu-mi fac. Numai că îmi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu persoanele noi, bănuiesc. Nu contează. După cină, o să citesc puțin și probabil o să mă duc la culcare devreme.

— De ziua ta?

— A... Elizabeth se îmbujoră ușor. Nu eram sigură că știi.

— Aici nu poți să ții secrete. Râzând, Terry se dădu mai aproape, ca să mai adulmece încă o dată sosul. Am înțeles că îți place să citești, dar chiar nu-ți vine și ție o idee mai amuzantă, așa, ca pentru ziua ta?

— Nu prea...

— În cazul ăsta, ai nevoie de ajutor.

Zicând acestea, Terry o bătu pe Elizabeth ușor pe umăr, înainte de a părăsi bucătăria.

Cititul era distractiv, își aminti Elizabeth. Se uită la ceas și văzu că nu mai era mult până la schimbarea turei. Sosul putea să mai fiarbă la foc mic până când Bill și agentul cel nou doreau să se așeze la masă. Fiindcă pregătise o cantitate apreciabilă, Elizabeth hotărî să pună o parte în vase separate, pentru John și Terry.

Ca un cadou compensatoriu, decise ea.

— Au sosit ajutoare.

Elizabeth, care tocmai se întindea să caute niște vase cu capac într-un dulap înalt, se întoarse.

Terry zâmbea larg, ținând în brațe o cutie împachetată în hârtie roz lucioasă, cu o fundă mare, albă. Alături de ea, John avea în mână o cutiuță mică, din cele pentru cadouri, și o cutie albă de patiserie.

— Mi-ați... mi-ați adus cadouri...

— Normal că ți-am adus cadouri! Doar e ziua ta. Și am cumpărat și tort.

— Tort...

John puse cutia pe masă și-i ridică ușor capacul.

— Două straturi de ciocolată cu caramel și glazură de cremă de unt.

— Eu l-am ales, o informă Terry. La mulți ani, Liz!

— Mulțumesc.

Și pe tort era același mesaj, cu litere roz, elegante, scrise de mână. Era ornat cu boboci de trandafir și cu frunze de un verde pal.

— Nu e prăjitură cu morcovi, murmură ea.

— Eu am o obiecție serioasă împotriva oricărui tip de aluat făcut din legume, îi spuse Terry.

— E foarte bună, serios. Dar ăsta arată mult mai apetisant. Arată... ca un tort aniversar adevărat. Este minunat!

— Va trebui să păstrăm loc și pentru el, *și* pentru înghețată, o anunță John. Asta după cina aniversară. Aveam de gând să cumpărăm pizza, dar tu te-ai apucat de chifteluțele acelea, așa că ne-am reorientat.

Totul se lumină în jur, ca și cum soarele își făcuse deodată loc prin ploaia răpăitoare.

— Deci rămâneți cu mine.

— Cum spuneam, e ziua ta. Nici nu-mi trece prin cap să ratez înghețata și tortul. Îi așteptăm și pe ceilalți cu masa, dar deocamdată cred că a fi cazul să desfaci cadourile.

— Pe bune? Pot?

— Evident, geniul nostru nu pricepe cum stă treaba cu zilele de naștere. Uite, spuse Terry, împingând cutia în brațele lui Elizabeth. Deschide-l pe al meu. Abia aștept să văd dacă-ți place.

— Deja îmi place, spuse Elizabeth și începu să desprindă cu grijă banda

adezivă.

— Știam eu! E unul dintr-ăia. Unul din oamenii ăia, explică Terry, cărora le trebuie zece minute să desfacă un cadou, în loc să sfâșie ambalajul.

— Dar hârtia e atât de frumoasă... Nici măcar nu mă așteptam să primesc ceva...

— Ar fi trebuit, îi spuse John. Ar cam fi cazul să începi să te aștepți la surprize.

— Asta e cea mai frumoasă surpriză dintre toate.

După ce împachetă hârtia, Elizabeth ridică încet capacul. Scoase din cutie cardiganul subțire, cu volănașe în față și cu violete minuscule presărate pe întreg materialul.

— E grozav! O, uite, are și un maiou brodat.

— Să știi că ăsta nu este compleul mamei tale, o atenționă Terry. Poți să-l porți cu blugi sau să-l asortezi cu o fustă. Mi s-a părut că semăna cu tine.

Nimeni nu-i mai spusese până atunci că imaginea ei inspira volănașe și violete.

— Îmi place mult. Mult de tot. Mulțumesc din suflet.

— Acum e rândul meu. Să știi că am fost un picuț ajutat când am ales ăștia. Așa că, dacă nu-ți plac, soția mea e de vină.

— Ea te-a ajutat? Ce drăguț din partea ei! Să-i spui că-i mulțumesc mult.

— Poate ar trebui să vezi mai întâi despre ce e vorba.

Cuprinsă de agitație și palpitând de emoție, Elizabeth scotoci prin hârtia fină după cutiuță. Cerceii reprezentau trei picături delicate din argint, unite între ele de o perlă minusculă.

— O, sunt minunați! Sunt foarte frumoși.

— Știu că porți mereu bumbii aceia de aur, însă Maddie s-a gândit că s-ar putea să-ți placă ăștia.

— Chiar îmi plac. Îi ador. Bumbii ăștia sunt singurii cercei pe care îi am. Mi-am făcut găuri în urechi cu o zi înainte de... Cu o zi înainte. Ăștia sunt primii mei cercei adevărați.

— Să fii fericită la cei șaptesprezece ani, Liz.

— Hai, fugi, du-te să le probezi pe toate, o îndemnă Terry. Știi că arzi de nerăbdare.

— Așa este. Pot?

— Normal. Fugi!

— Mulțumesc. Emoționată la culme, Elizabeth o cuprinse pe Terry în brațe. Mult de tot. Mulțumesc. Se întoarse apoi către John. Sunt fericită. Am șaptesprezece ani și sunt fericită. Își strânse cadourile și o luă la goană spre scări.

— Succes total. Terry scoase un oftat prelung. M-a luat în brațe. Ea nu face niciodată asta.

— N-a avut niciodată parte de îmbrățișări. I-am comunicat maică-sii numărul de pe linia sigură – din nou. I-am spus că urmează să-i cumpărăm lui Liz un tort de ziua ei și că vom face aranjamentele necesare să o aducem aici, special pentru această ocazie. A refuzat. Politicos.

— O scorpie politicoasă rămâne totuși o scorpie. Știi, o să fiu fericită când se va termina coșmarul ăsta pentru ea. Și pentru noi. Dar o să-mi lipsească fătuca asta.

— Și mie. Mă duc s-o sun pe Maddie, să-i spun că lui Liz i-au plăcut cerceii. Aruncă o privire la ceas. Sun și la sediu, să verific ora la care ar trebui să sosească Cosgrove și Keegan. Mă așteptam să aud că sunt pe drum deja.

— Eu pun masa. O s-o aranjez mai ca de sărbătoare.

Femeia scoase farfurii și tacâmuri și se gândi deodată la flori.

— John? Din impuls, se îndreptă spre sufragerie. Vezi dacă Cosgrove poate să se oprească pe drum, să ia niște flori. Hai să pregătim totul ca la carte.

John făcu un semn aprobator din cap și continuă discuția cu soția sa:

— Da, i-au plăcut mult. Chiar acum e sus, s-a dus să-i probeze. Hei, dă-mi-i și pe copii la telefon. Probabil n-o să ajung până se duc ei la culcare.

Terry se întoarse în bucătărie, gândindu-se că ar trebui să guste sosul, să se asigure că s-a închegat suficient. Tocmai când întindea mâna după lingură, îl auzi pe John strigând:

— Tocmai au intrat în curte.

— Am auzit.

Cu o mână pe armă, din obișnuință, Terry se duse la ușa garajului, așteptând semnalul. Trei bătăi rapide și trei rare.

— Băieți, vă așteaptă un ospăț. Avem...

Bill intră în grabă.

— S-ar putea să avem ceva probleme. Unde e John?

— În sufragerie. Ce...?

— Bill crede că a văzut pe cineva urmărindu-ne, explică Keegan. Unde-i martora?

— E... Ceva nu era în regulă. Ceva nu mergea conform planului. Ați anunțat la sediu? începu ea și își scoase telefonul.

Aproape reuși să evite prima lovitură, dar glonțul o atinse superficial la tâmplă. Un firicel de sânge i se scurse în ochi atunci când se întinse după armă, strigând către John:

— Breșă de siguranță!

Patul armei lui Keegan o izbi puternic în moalele capului. Se prăbuși, răsturnând cu zgomot în cădere un scaun.

Cu arma scoasă, John se lipi de peretele sufrageriei. Trebuia să urce scările, să ajungă la Liz.

— Nu-l împușca! spuse Keegan în șoaptă, punându-și propria armă în toc și luând pistolul lui Terry. Ține minte că nu vrem să-l găurim!

Bill confirmă printr-o mișcare a capului.

— L-am prins, John. L-am prins pe nenorocit. Terry e la pământ. E rănită. Keegan sună la sediu să anunțe. Pune martora la adăpost!

John auzi vocea lui Keegan peste răpăiala ploii, raportând rapid situația. Și mai auzi și scârțâitul dușumelei.

Ieși din ascunzătoare, cu arma ridicată. Îl văzu pe Bill înaintând spre el, îi văzu ochii.

— Lasă arma jos! Las-o jos!

— Terry e rănită. Ei o să încerce să intre prin față.

— Coboară arma. Acum!

John îl văzu pe Bill aruncând o privire la stânga, se întoarse și lovi cu cotul în spate, înainte ca Keegan să apuce să-i dea una. Când John plonjă în dreapta, Crosgrove trase. Glonțul îl atinse într-o parte, fierbinte ca fierul roșu. Cu gândul la Elizabeth, John ripostă, luând-o la goană pe scări. Un alt glonț îl lovi în picior, însă asta nu-l încetini. Îl zări în treacăt pe Keegan luând poziția de tragere și ținti în direcția lui, din fugă.

Un al treilea glonț îl nimeri în stomac.

Vederea i se încețoșă, dar, cu toate astea, reuși să înainteze. O zări pe Elizabeth ieșind în fugă din dormitor.

— Întoarce-te înăuntru! Intră înapoi!

Înaintă clătinându-se, îmbrâncind-o înăuntru și reușind să încuie ușa înainte să se prăbușească în genunchi.

— O, Dumnezeule!

Elizabeth înșfăcă bluza pe care tocmai o dăduse jos și o folosi ca tampon, pentru a-i apăsa abdomenul.

— Sunt Cosgrove și Keegan.

— Bine, dar ei sunt agenți...

— Cineva i-a corupt. Cu dinții încleștați, John riscă să arunce o privire la rana de la abdomen și simți că leșină. O, Doamne! Poate au fost corupți de la bun început. Terry. Este rănită. Poate chiar moartă.

— Nu!

— Ei știu că sunt aici, cu tine, și că voi trage în oricine încearcă să intre pe ușa aceea. Atât cât mai putea ține arma în mână. Dar știu și că sunt rănit. O apucă de încheietura mâinii cu mâna lui stângă. Este foarte grav, Liz.

— O să fie bine, încercă ea să-l liniștească. Însă nu putea opri sângerarea. Bluza ei era deja îmbibată cu sângele care continua să țâșnească din el, ca șuvoiul de ploaie. O să chemăm ajutoare, spuse ea.

— Am pierdut telefonul. Keegan are relații – la serviciu, adică, are pile. A înaintat rapid în ierarhie. Nu știu cine altcineva ar putea fi implicat. N-am de unde să știu. Nu ești în siguranță, puștoaico. Nu ești în siguranță.

— Trebuie să stai nemișcat, să opresc sângerarea.

„Presiune", își spuse ea. Trebuia să apese mai tare.

— Ar fi trebuit să mă urmărească. Pun ceva la cale. Nu suntem în siguranță. Ascultă. Ascultă. O strânse mai tare de încheietură. Trebuie neapărat să ieși de aici. Pe fereastră. Urcă-te și sari. Dar ieși de aici. Fugi. Ascunde-te.

— Nu te las aici.

— Pleci acum. Ia și banii. Nu poți avea încredere în polițiști. Nu acum. Cu siguranță sunt mai mulți implicați. Trebuie să fie. Ia-ți banii, ia ce-ți trebuie. Repede. La naiba! Mișcă-te!

Elizabeth se conformă, ca să-l liniștească. Dar nu avea de gând să-l părăsească.

Îndesă banii într-o geantă, împreună cu câteva haine alese la întâmplare și cu laptopul.

— Gata. Nu-ți face griji, spuse ea. O să vină cineva.

— Nu, n-o să vină. Am fost împușcat, Liz. Am pierdut prea mult sânge. N-am să rezist. Nu te mai pot proteja. Trebuie să fugi. Ia arma mea de rezervă – e-n tocul de la gleznă. Ia-o! Dacă te vede vreunul din ei, dacă vine după tine, folosește-o.

— Nu-mi cere să te las aici. Te rog, te rog.

Își lipi obrazul de al lui. Era atât de rece. Prea rece.

— Nu te rog. Îți spun. Asta e meseria mea. Nu mă lăsa să devin un ratat. Hai! Fugi acum.

— O să chem ajutoare.

— Fugi. Nu te opri. Nu privi în urmă. Pe fereastră. Acum.

Așteptă ca ea să ajungă la fereastră.

— Numără până la trei, îi porunci el în timp ce el se târa spre ușă. Apoi fugi. O să le țin eu calea.

— John!

— Dă-mi un motiv să fiu mândru, Liz. Numără.

Fata numără până la trei și se strecură pe fereastră. Se agăță de burlan, în timp ce ploaia îi biciuia obrazul. Nu știa dacă avea să-i susțină greutatea,

nici nu credea că mai conta. Auzi apoi un schimb de focuri de armă și se lăsă să alunece asemenea unei maimuțe.

„Cheamă ajutoare", își spuse ea și o luă la goană.

Ajunsese la mai puțin de cincizeci de metri distanță când casa explodă în spatele ei.

BROOKS

Iar mai presus de-orice: nu te minți
Pe tine însuți. Și de-aci urmează,
Ca noaptea după zi, că nimănui
Nu vei putea să-i fii de rea-credință.

WILLIAM SHAKESPEARE

capitolul 7

Arkansas, 2012

Uneori, a fi șeful poliției într-un orășel de provincie retras în munții Ozark precum o pisică somnoroasă ascunsă cu nasul în îndoitura cotului era de-a dreptul frustrant.

Ca, de pildă, atunci când erai nevoit să arestezi un tip cu care ai bătut mingea în liceu, pentru că acesta devenise între timp un nenorocit. Deși Brooks considera că a fi nenorocit era mai degrabă un drept lăsat de Dumnezeu decât o infracțiune, Tybal Crew se odihnea acum după o beție cauzată de prea multe duști de Rebel Yell.

Brooks considera abuzul ocazional de whisky un drept oferit de Dumnezeu. Însă, atunci când această slăbiciune făcea cu constanță ca un bărbat să se împleticească până acasă și, odată ajuns, să-i ardă soției câteva palme zdravene peste față, deja se ajungea la o infracțiune.

Și era nasol. Rău de tot.

Și cu siguranță devenea și mai nasol atunci când Missy Crew – fostă majoretă a liceului Bickford – năvălea pe ușa secției înainte de ora prânzului, pretinzând că Ty n-o caftise, sigur că nu. Se izbise singură de vreo ușă, de vreun zid, se împiedicase pe scări...

Oricât ai fi încercat cu vorba bună, cu compasiunea, cu nervii, indiferent cât farmec personal sau amenințări ai fi pus la bătaie, nu era chip să-i convingi – pe oricare dintre ei – că aveau nevoie de ajutor. Se sărutau și se împăcau de parcă Ty fusese plecat la război un an întreg, după care cel mai probabil se întorceau acasă și se regulau ca niște nurci turbate.

După vreo săptămână sau două, lui Ty îi pica în mână o altă sticlă de Rebel Yell, și totul o lua de la capăt.

Brooks stătea în separeul lui preferat la Lindy's Café and Emporium, fierbând de nervi, în timp ce își lua micul dejun.

Nimeni nu prăjea ouăle cu șuncă și cartofii pai așa cum o făcea Lindy, însă toată grăsimea, unsoarea și savoarea preparatelor crocante nu reușiră să-l binedispună pe Brooks.

Se întorsese în Bickford cu șase luni în urmă, pentru a prelua postul de șef al poliției, după atacul de cord al tatălui său. Loren Gleason – care încercase să-i deslușească lui Ty Crew și mai tuturor elevilor de liceu din oraș misterele algebrei – își revenise spectaculos. Iar cu programul de nutriție și

de exerciții fizice pe care mama lui Brooks i-l impusese bietului om, acum era mai sănătos decât fusese probabil vreodată în viața lui.

Cu toate acestea, incidentul îl tulburase peste măsură pe Brooks și-i strânise dorul de casă. Astfel, după un deceniu petrecut în Little Rock, un deceniu în secția de poliție Little Rock – în ultimii cinci ani ca detectiv –, Brooks demisionase și venise să ocupe postul recent eliberat de șef al poliției.

În general, era bine acasă. Nu realizase cât de mult îi lipsise orașul natal până nu se mutase înapoi definitiv. Se gândi că, probabil, ar spune la fel și despre Little Rock dacă ar fi să se întoarcă vreodată acolo. Pentru moment însă, Bickford îi convenea de minune.

Chiar și când slujba era de rahat.

Îi plăcea să ia micul dejun o dată sau de două ori pe săptămână la Lindy, îi plăcea să privească dealurile de la fereastra biroului său și îi mai plăcea și stabilitatea meseriei sale.

Îi plăcea orașul, îi plăceau artiștii, olarii, țesătorii, muzicienii, yoghinii, mediumurile și îi mai plăceau toate magazinele, restaurantele și cârciumile care ademeneau turiștii să testeze preparatele.

Hipioții veniseră și se stabiliseră aici în anii șaizeci – numai Dumnezeu știa de ce mama lui, care își schimbase numele din Mary Ellen în Sunshine și încă mai răspundea la numele de Sunny, venise aici din Pennsylvania cam cu vreun deceniu mai târziu. Și astfel, Sunshine ajunsese să-l seducă sau să-l corupă – în funcție de cel care spunea povestea – pe tânărul profesor de matematică, aflat în primul lui an de carieră.

Își făcuseră jurăminte fierbinți pe malul râului și își ridicaseră mai apoi o casă. După câțiva ani, când aveau deja doi copii, Sunny cedase presiunilor blânde, dar constante pe care numai tatăl ei știa cum să le exercite și făcuse ca legătura lor să devină legală.

Lui Brooks îi plăcea să-și necăjească surorile, spunându-le că el era singurul Gleason rezultat dintr-o uniune legală. Ele nu se lăsau mai prejos și îi replicau că era, de asemenea, singurul Gleason care trebuia să care o armă după el ca să-și facă meseria.

Se lăsă pe spate, savurându-și cafeaua, și își începu ziua de lucru urmărind acel du-te-vino de dincolo de fereastră.

Deși era prea devreme pentru ca magazinele să deschidă, Grădina de Legume avea deja panoul de reclamă în fața ușii. Brooks încerca să-și câștige autoritatea printre localnici, așa că din când în când se mai oprea să guste câte o supă. Era însă un carnivor convins și pur și simplu nu vedea rostul pentru care o chestie precum tofu trebuia să fie deghizată pe post de carne.

Brutăria, pe de altă parte, da, mergea de minune. Iar Cup O'Joe avea, cu siguranță, tejgheaua plină. De-abia începuse luna martie, însă turiștii din nord migrau adesea spre sud la început de an, pentru a fugi de răzbunarea nemiloasă a iernii. Perii de Bradford abia înfloreau timid. Într-o săptămână aveau să-și arate întreaga lor splendoare. Narcisele se îngrămădeau laolaltă în ghivecele de la marginea trotuarului, galbene precum calupurile de unt.

Camioneta lui Sid Firehawk hurui când trecu pe acolo. Oftând, Brooks își propuse să-i mai dea un Sid încă un avertisment, să își schimbe naibii odată toba aia.

„Bețivi care-și bat nevestele și factori de poluare fonică", se gândi Brooks. O diferență ca de la cer la pământ față Jafuri și Omoruri. Dar în general asta nu-l deranja. Nici măcar atunci când era de rahat.

„Și când nu e de tot rahatul?" se gândi el, îndreptându-se pe scaun pentru a avea o perspectivă mai bună.

Putea să admită în sinea lui că se instalase de la prima oră în scaunul acela, în eventualitatea – puțin probabilă – că ea va veni în oraș.

Abigail Lowery, cu părul ei de un șaten plăcut, cu fundul acela excepțional și cu aerul ei de mister. „Ochi frumoși, verzi ca de pisică", se gândi el, cu toate că, de cele mai multe ori, îi ținea ascunși în spatele ochelarilor de soare.

Avea un fel aparte de a merge, cu un scop anume. Niciodată nu târșâia picioarele, nu mergea cu pași rari și nu hoinărea pe străzi. Venea în oraș doar cam o dată la două săptămâni, la cumpărături. Întotdeauna la primele ore ale dimineții, dar niciodată în aceeași zi. Rareori intra într-unul dintre celelalte magazine, își rezolva treburile rapid.

Îi plăcea asta la ea. Vioiciunea ei, faptul că nu se abătea de la scopul propus. Se gândi că era posibil să-i placă mai multe lucruri la ea, însă femeia era atât de discretă, încât, prin comparație, un pustnic ar fi părut o ființă extrem de sociabilă.

Conducea un SUV mare, negru, zdravăn – nu că s-ar fi deplasat prea des cu mașina, din câte observase el.

Atât cât reușise el să-și dea seama, femeia își vedea de treburile ei, pe bucățica ei de pământ, frumoasă ca o cadră și curată ca lacrima – asta din ce aflase de la tipii de la FedEx și UPS, de la care ceruse discret informații.

Știa că femeia își planta o grădină de legume și una de flori primăvara, că avea propria seră și un bullmastiff imens, tigrat, pe care îl botezase Bert.

Era necăsătorită – sau, cel puțin, nu locuia cu nimeni în afară de Bert și nu purta verighetă. Tipii care îi livrau corespondența spuneau despre ea că e amabilă și generoasă, oferindu-le un bacșiș gras de Crăciun, dar, în același timp, distantă.

Cei mai mulți dintre localnici o etichetaseră drept ciudată.

— O mai umplu o dată?

Kim, chelnerița lui, îi întindea vasul cu cafea.

— N-ar fi rău, mulțumesc.

— Probabil își face efectul. Erai morocănos ca un urs când ai intrat aici de dimineață; acum ești tot numai zâmbet.

Îl lovi ușor cu palma peste obraz.

Femeia avea o atitudine maternă, ceea ce-l făcu să zâmbească și mai larg, pentru că era doar cu cinci ani mai mare decât el.

— Îmi pune motoarele în mișcare.

— Eu aș spune, mai degrabă, că *ea* ți le pune în mișcare. Kim făcu un semn cu bărbia către Abigail în vreme ce aceasta intra în magazinul de pe colț. Arată bine, oricine poate vedea asta, dar e o tipă ciudată. Locuiește în oraș de aproape un an și nici măcar o dată n-a pus piciorul aici sau în vreunul din restaurante. Prin magazine sau prăvălii abia dacă intră. Comandă aproape totul pe internet.

— Așa umblă vorba.

— N-am nimic împotriva cumpărăturilor pe internet. Și eu mai fac asta câteodată. Dar avem o grămadă de lucruri de oferit aici, în oraș. Plus că rareori o auzi rostind vreun cuvințel. E întotdeauna politicoasă atunci când o face, dar rar o auzi zicând ceva. Își petrece aproape fiecare minut din fiecare zi acolo sus, la ea. Singură-singurică.

— Liniștită, manierată, foarte discretă. Probabil o fi o criminală în serie.

— Brooks!

Kim pufni zgomotos și se duse la masa următoare, clătinând din cap.

Brooks își puse puțin zahăr în cafea și amestecă leneș cu linguriță, fără

a scăpa din ochi magazinul din colț. Hotărî că nu-l oprea nimic să se ducă până acolo. Știa cum să-și facă de lucru. Poate să cumpere niște cola pentru cei de la secție sau... Găsea el ceva.

Ridică un șold ca să scoată portofelul, smulse de acolo niște bancnote, după care se strecură afară din separeu.

— Mulțumesc, Kim. Pe curând, Lindy.

Slăbănogul cu codița gri împletită până la fund scoase un mormăit, fluturând spatula.

Brooks ieși din cafenea cu pași rari. Avea înălțimea tatălui său, iar acum, cu dieta care-i fusese impusă lui Loren după atacul de cord, aveau și aceeași constituție deșirată. Mama lui pretindea că moștenise părul negru ca tușul de la viteazul Algonquin care o capturase pe stră-străbunica lui – probabil mai era încă un „stră" – și o luase de soție.

Pe de altă parte, mama lui mințea adesea de rupea pământul, de cele mai multe ori deliberat. Ochii lui schimbători, de culoarea alunei, puteau trece de la o nuanță verzuie la culoarea ambrei sau chiar să aibă reflexe albastre. Nasul lui era ușor înclinat spre stânga, ca rezultat al unei mingi de baseball deviate de la traiectorie, al unui salt nereușit și al unei sincronizări ratate. Uneori le spunea femeilor, dacă îl întrebau, că își rupsese nasul într-o încăierare.

Câteodată mințea și el de rupea pământul, la fel ca mama lui.

Piața de delicatese oferea alimente pentru gusturi alese la prețuri exorbitante. Lui Brooks îi plăceau mirosul ierburilor proaspete, culorile variate ale produselor, luciul sticlelor umplute cu specialități de uleiuri, îi plăcea până și strălucirea ustensilelor de bucătărie pe care nu avea nici cea mai vagă idee cum să le folosească.

Dacă era după el, un bărbat se putea descurca foarte bine cu două cuțite bune, o spatulă și o spumieră. Orice altceva era un moft.

Oricum ar fi stat lucrurile, ori de câte ori era nevoit să meargă la cumpărături – sarcină care îi era la fel de dragă ca otrava de șobolani –, se ducea la Piggly Wiggly.

Femeia fu ușor de remarcat în timp ce alegea o sticlă cu un ulei scump, apoi unul dintre oțeturile acelea ciudate.

Și, cu toate că nu era la fel de ușor de remarcat, Brooks observă totuși că femeia purta o armă pe sub jacheta cu glugă.

Își continuă drumul pe culoarul scurt, reflectând.

— Doamnă Lowery.

Femeia întoarse capul, iar Brooks reuși s-o privească în ochi, îndelung, pentru prima dată. Mari și verzi, asemenea mușchiului crescut în umbra pădurii.

— Da?

— Sunt Brooks Gleason, șeful poliției locale.

— Da, știu.

— Îmi permiteți să vă duc eu coșul? Trebuie să fie greu.

— Nu, mulțumesc, e în ordine.

— Nu am reușit să înțeleg niciodată de ce fac oamenii chestii de genul ăsta. Oțet de zmeură, adăugă el, bătând ușor cu palma sticla din coșul ei. Nu pare deloc un mariaj trainic.

Remarcând privirea ei complet nedumerită, bărbatul afișă unul dintre cele mai seducătoare zâmbete.

— Zmeură, oțet... În mintea mea, astea două nu merg împreună. Cine inventează chestiile de genul ăsta?

— Oamenii care gătesc. Dacă îmi dați voie, eu...

— Eu sunt mai degrabă genul care aruncă o friptură pe grătar...

— În cazul ăsta, nu aveți nevoie de oțet de zmeură. Scuzați-mă. Trebuie să plătesc.

Cu toate că, din experiența de până atunci, zâmbetul lui făcea minuni în relația cu o femeie, Brooks refuză să se lase descurajat. O însoți la tejghea.

— Cum vă descurcați la vechea proprietate Skeeter?

— Foarte bine, mulțumesc.

Femeia scoase un portofel subțire dintr-un compartiment al genții ei, închis cu fermoar.

Îl înclină astfel încât el să nu poată privi înăuntru.

— Eu am crescut aici, apoi am stat o vreme în Little Rock. M-am mutat înapoi aici cam la vreo șase luni după dumneavoastră. Ce v-a adus la Bickford?

— Mașina proprie, replică ea, făcându-l pe vânzător să-și înăbușe cu greu râsul.

„O carapace dură", conchise Brooks. Dar reușise el să dovedească și pietre mai tari.

— Grozavă mașină, ce-i drept. Voiam să întreb ce v-a făcut să veniți în această parte a munților Ozark?

Ea scoase banii și îi înmână vânzătorului atunci când acesta îi comunică suma pe care o avea de plătit.

— Îmi plac împrejurimile. Îmi place liniștea.

— Nu vă simțiți niciodată singură acolo?

— Îmi place liniștea, repetă ea și luă restul.

Brooks se sprijini de tejghea. Devenise agitată, observă el. Nu lăsa să se vadă acest lucru – nu pe chip, nu în priviri, și nici prin limbajul trupului. Dar el simțea asta.

— Ce faceți aici?

— Trăiesc. Mulțumesc, i se adresă ea vânzătorului după ce acesta îi încărcă sacoșa pe care o adusese cu ea.

— Cu plăcere, doamnă Lowery. Vă mai așteptăm și data viitoare.

Ea își agăță sacoșa pe umăr, își puse din nou ochelarii de soare și ieși fără să mai rostească vreun cuvânt.

— Nu e mare amatoare de conversații, nu-i așa? comentă Brooks.

— Nu prea. E întotdeauna foarte politicoasă, dar nu spune prea multe.

— Plătește întotdeauna în bani lichizi?

— Ăă... Pare-mi-se că da, acum, că m-ați întrebat.

— Bun, atunci. Rămâneți cu bine.

Brooks rumegă situația în drum spre mașină. Lipsa aptitudinilor sau a înclinațiilor conversaționale era una. Însă arma era un element de noutate.

Foarte mulți dintre cei pe care îi cunoștea aveau arme, însă nu mulți dintre aceștia își ascundeau arma sub hanorac când ieșeau să cumpere oțet de zmeură.

S-ar fi zis că avea, în sfârșit, un pretext pentru a-i face o vizită pe proprietate.

Se opri mai întâi la secție. Ceruse trei ajutoare cu normă întreagă, care să lucreze în schimburi, două ajutoare cu jumătate de normă, precum și doi dispeceri: unul cu normă întreagă și altul cu jumătate de normă. Odată scsită vara, când căldura se instala ca respirația iadului, avea să-i pună pe angajații cu jumătate de normă să lucreze cu normă întreagă, pentru a ajuta la temperarea spiritelor încinse, la prevenirea actelor de vandalism cauzate de plictiseală și la supravegherea turiștilor care erau mai atenți la peisaj decât

la șosea.

— Ty e o adevărată pacoste.

Ash Hyderman, cel mai tânăr dintre ajutoarele lui, stătea bosumflat la birou. Peste iarnă, încercase să-și lase un barbișon, fără prea mare succes însă. Dar nu renunțase încă la idee.

Arăta de parcă și-ar fi mânjit buza de sus și bărbia cu glazură de caramel.

— I-am dus micul dejun, așa cum mi-ai spus. Pute ca o curvă ieftină.

— Și de unde știi tu, mă rog, cum miroase o curvă ieftină?

— Am imaginație. Eu plec acasă. Bine, Brooks? Am rămas în schimbul de noapte după ce l-am adus înapoi în celulă pe împuțitul ăsta de Ty. Iar nenorocitul ăla de pat de campanie mai că-ți rupe coloana.

— Eu trebuie să fug. Boyd trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Poate să preia el aici. Trebuie să sosească și Alma. Imediat ce ajung ei aici, suntem acoperiți.

— Tu unde te duci? Ai nevoie de întăriri?

Brooks se gândi că nimic nu i-ar fi plăcut mai tare lui Ash decât o bandă de bandiți care să facă prăpăd prin oraș, trăgând în tot ce mișca. Asta așa, ca să poată fi și el folosit pe post de întăriri.

— Vreau doar să verific o chestie. Nu lipsesc mult. Dacă apare ceva, mă anunți prin stație. Spune-i lui Boyd să încerce să-i bage mințile în cap lui Missy Crew, când o să vină să se jelească pe aici că Ty n-a atins-o. N-o să rezolve nimic, dar măcar să încerce.

— Chestia e, Brooks, că s-ar putea să-i placă.

— Nimănui nu-i place să-și ia pumni în figură, Ash. Dar poate deveni o obișnuință. De ambele părți. Mă găsești prin stație, repetă el, după care ieși.

Abigail se lupta să facă față nervilor, accesului de furie, fiind realmente agasată de faptul că o activitate care îi făcea în mod deosebit plăcere fusese cu desăvârșire tulburată de un șef de poliție indiscret, care nu avea altceva mai bun de făcut decât s-o hărțuiască pe ea.

Se mutase în acest colțișor pitoresc al platoului Ozark tocmai pentru că nu-și dorea vecini, nu voia să aibă de-a face cu oamenii și nu-și dorea să fie întreruptă de la rutina pe care și-o stabilea.

Străbătu cu mașina șoseaua de acces privată, șerpuită, plină de suișuri și coborâșuri, care ducea către căsuța ei din pădure. Îi trebuiseră săptămâni întregi ca să conceapă o schiță pentru senzori – unii care să nu se declanșeze în caz că vreun iepure sau vreo veveriță se apropia de casă. Durase încă și mai mult să instaleze senzorii și camerele de supraveghere, apoi să le testeze.

Dar meritase. Adora casa asta din bușteni ciopliți grosolan și verandele ei acoperite. Prima dată când o văzuse, se gândise la ea ca la o căsuță din povești, dar și ca la propriul ei cămin.

Era o greșeală, știa asta. Se lecuise de obiceiul de a se atașa de oameni și de locuri, însă se îndrăgostise de locșorul ăsta. Era încântător de liniștit – într-atât încât putea să audă pârâul din apropiere susurând și bolborosind. Un loc atât de intim și de retras, cu păduri întunecate. Și sigur.

Se ocupase singură de toate detaliile privind paza și nu avusese încredere în nimeni altcineva.

„În nimeni cu excepția lui Bert", se gândi ea în timp ce parca mașina.

Câinele imens stătea așezat pe veranda acoperită din fața cabanei cu două niveluri. Vigilent, cu ochii ageri. Atunci când Abigail coborî din mașină, îi făcu semn să se relaxeze. El veni spre ea alergând în salturi, tresăltând de bucurie cu toate cele șaizeci de kilograme ale sale.

— Uite-l pe băiatul meu cuminte. Cel mai bun câine din lume. Atât de

deștept... Foarte deștept! Îl mângâie energic, înainte de a scoate din mașină punga cu cumpărături. N-o să-ți vină să crezi ce dimineață am avut!

Își scoase cheile în timp ce se îndrepta spre casă, alături de câine, pe aleea îngustă, pietruită. Îmi vedeam frumos de treburile mele, făceam cumpărăturile, și tocmai atunci șeful poliției se găsește să vină în piață să mă ia la întrebări. Ce spui de asta?

Descuie cele două yale, dispozitivul de siguranță, după care intră în casă pentru a dezactiva alarma, cu un cod pe care îl schimba la fiecare 3–5 zile. Așa mă gândeam și eu. Femeia încuie ușa și puse bara de siguranță. A fost nepoliticos.

Traversă camera de zi, pe care o amenajase pentru relaxare. Îi plăcea să se ghemuiască acolo, cu un foc trosnind în șemineu. Cu Bert la picioarele ei. Citind sau uitându-se la un DVD. Și nu trebuia decât să schimbe canalul pentru ca imaginile surprinse de camerele de supraveghere să apară pe ecranul mare, plat.

Se duse înapoi în bucătăria unde amenajase un soi de birou.

Din obișnuință, verifică încuietorile de la ușa din spate, semnele pe care le lăsase pe ferestre. Dar aici nu îi era teamă. Avea convingerea că, în sfârșit, găsise un loc unde nu-i mai era teamă. Cu toate acestea, o oarecare doză de vigilență nu strica niciodată. Porni televizorul din bucătărie, pentru a-l sincroniza cu camerele de supraveghere. Astfel, putea face o verificare de perimetru în timp ce-și organiza târguielile – mai precis, ceea ce reușise să cumpere înainte de a fi întreruptă.

Îi oferi lui Bert una dintre delicatesele pentru câini pe care le păstra într-o cutie de metal. Insista să creadă că el își dădea seama de diferența dintre delicatese și biscuiții de calitate inferioară.

În calitatea lui de gardă de corp, Bert merita tot ce-i mai bun.

— Am ceva treabă de făcut. Trebuie să-mi câștig cinstit onorariul pentru contul Bosto. După aceea vom ieși să facem niște exerciții. Lasă-mi un răgaz de o oră, apoi...

Femeia tăcu brusc, iar Bert intră în alertă când auzi sunetul de avertizare al alarmei dinspre alee.

— Astăzi nu așteptăm nici o livrare, spuse Abigail, ducând mâna la arma pe care o ținea în tocul de la șold. Probabil cineva a făcut un viraj greșit. Ar trebui să pun o poartă, dar cum primim atâtea livrări...

Se încruntă în timp ce privea mașina apropiindu-se, apoi se duse la computer și făcu zoom pe imagine.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o mai vrea acum?

Tonul vocii ei îl făcu pe Bert să mârâie ușor.

— Pernă! Comanda codificată pentru retragere îl făcu pe Bert să se relaxeze din nou, continuând însă să-și urmărească stăpâna, în eventualitatea că ar fi apărut vreun pericol. Pernă! repetă ea, după care îi făcu câinelui semn să o urmeze.

Bert avea un mod eficient de a descuraja vizitatorii.

Femeia dezactivă alarma, descuie ușa din față și păși afară, pe verandă, în timp ce șeful poliției tocmai parca în spatele SUV-ului ei.

Asta îi dădu femeii o stare de nervozitate. Nu îi blocase ieșirea – sau, mai bine zis, nu complet. Ar fi putut să se strecoare pe lângă el, la nevoie. Dar intenția exista cu siguranță, iar ei nu-i plăcea deloc acest lucru.

— Doamnă Lowery.

— S-a întâmplat ceva?

— Ciudat că-mi puneți această întrebare. Exact asta voiam și eu să vă

întreb. Înainte însă, dați-mi voie să remarc că aveți un câine foarte mare.

— Da, așa este.

Cu șoldul ușor ridicat și cu degetele mari de la mâini îndesate în buzunarele din față, limbajul trupului bărbatului denota relaxare și lejeritate. Ochii lui însă, remarcă Abigail, erau ageri, iscoditori. În ei se citea autoritatea.

— O să mă sfâșie dacă mă apropii?

— Nu dacă nu-i spun eu să o facă.

— Aș aprecia mult dacă n-ați face-o. Ce-ar fi să intrăm puțin?

— De ce?

— Ar fi o dovadă de prietenie. Dar e în regulă și aici. Locul ăsta arată bine. Mai bine decât îmi aminteam eu. Bărbatul dădu ușor din cap, indicând un petic de pământ pe care ea îl marcase și îl acoperise cu folie neagră de plastic. Așteptați flori sau legume?

— Flori. Dacă ați bătut atâta drum până aici doar ca să mă întrebați dacă am probleme, o să vă răspund simplu că nu. Aici nu sunt probleme.

— În cazul ăsta, am o problemă de lămurit. De ce purtați armă?

Femeia își dădu seama că fața îi trădă pentru o clipă surpriza și își dori să fi purtat ochelarii de soare.

— Locuiesc singură. Nu vă cunosc, ați venit aici neinvitat, prin urmare, da, am o armă și un câine care să mă protejeze. Am și permis portarmă.

— Foarte bine că aveți. Numai că, vedeți dumneavoastră, problema e că aveați o armă atunci când ați mers în oraș să cumpărați oțetul acela ciudat. N-aș crede că aveați nevoie de protecție la piața de delicatese.

„Ager și iscoditor", își zise în sinea ei, mustrându-se din nou în sinea ei pentru că nu-și luase o armă mai micuță.

— Am un permis care mă autorizează să port armă ascunsă. Nu mi-am depășit drepturile.

— Dacă nu vă deranjează, am să vă rog să-mi arătați permisul respectiv.

— Ba chiar mă deranjează. Mă întreb de ce spun oamenii acest lucru, când știu foarte bine că o deranjează pe persoana cărora li se adresează.

— Politeturi inutile, presupun.

Bărbatul avea un fel agreabil, calm, de a vorbi. Abigail considera că aceste abilități erau un talent și, în același timp, o armă.

— Chiar aș dori să văd permisul respectiv, ca să lămurim situația... Abigail, parcă, nu-i așa?

Femeia se întoarse fără nici un cuvânt și scoase cheile. Îl simți venind în urma ei, pe verandă.

— O să vi-l aduc eu.

— Știți, mă faceți să mă întreb de ce sunteți atât de hotărâtă să nu-mi dați voie să intru în casă. Aveți cumva acolo vreun laborator de metamfetamină, vreun bordel? Sau poate testați arme ori produceți explozibili?

— Nici vorbă de așa ceva! Părul ei – o perdea aspră, de un șaten-auriu, care îi ajugea până la umeri, flutură în vânt atunci când se întoarse. Nu vă cunosc, nu înțelegeți?

— Brooks Gleason, șeful poliției.

Da, conchise ea, cineva care putea fi sarcastic și totuși atât de agreabil de calm, afișând un zâmbet atât de relaxat, cu siguranță avea talent!

— Numele și ocupația dumneavoastră nu schimbă cu nimic faptul că nu vă cunosc.

— Am înțeles aluzia. Dar aveți aici un câine imens, care se uită chiorâș la mine, pentru că înțelege că sunteți supărată și știe că eu sunt pricina.

Probabil se învârte pe la vreo cincizeci și cinci de kilograme.

— Șaizeci.

Brooks îl studie îndelung pe Bert.

— Eu am cu vreo treisprezece kilograme mai mult ca el. În schimb, el are dinți mai ascuțiți, iar dumneavoastră mai aveți și o armă la brâu.

— Și dumneavoastră la fel. Femeia împinse ușa pentru a o deschide, dar când Brooks păși înăuntru, ridică o mână. Aș dori să așteptați aici. O să-l pun pe el de pază. Vă va ataca dacă nu rămâneți pe loc. N-aveți nici un drept să-mi umblați prin casă.

— În regulă!

— Bert! Reține-l!

Abigail se îndreptă spre scări și începu să urce.

— Cam ce înseamnă că mă va ataca, mai exact?

Aproape pierzându-și răbdarea – șeful poliției părea să aibă mai multă decât era cazul –, femeia se opri și replică tăios:

— Rămâneți pe loc și nu veți fi nevoit să aflați.

— Bun, atunci. Brooks respiră adânc atunci când ea dispăru pe scări. Bărbatul și câinele se cântăriră reciproc. Și ia spune-mi, Bert, cum te distrezi tu pe-aici? Nu vorbești, hm? Frumos locșor. Prudent, Brooks rămase pe loc, întorcând doar capul. Liniște și pace...

Încuietori triple, bară de siguranță la ușă, ferestre securizate, un sistem de alarmă de calitate superioară...

Cine naiba era această Abigail Lowery și de ce – sau de cine – se temea atât de tare? Femeia coborî din nou, ținând în mână un document pe care i-l întinse.

— Un Glock 19? E o armă serioasă.

— Toate armele sunt serioase.

— Aici nu vă pot contrazice. Îi înapoie autorizația și o privi în ochi. Și nu greșiți nici când spuneți că nu mă cunoașteți. Vă pot da numele fostului meu căpitan din Little Rock. Am lucrat acolo, în poliție, vreme de zece ani, înainte de a mă întoarce acasă. Sunt un bun polițist, Abigail. Dacă îmi spui ce fel de necazuri ai, voi încerca să te ajut.

Șeful de poliție Gleason nu era singurul om cu experiență, ținu ea să-și amintească. Privirea și vocea ei rămaseră absolut ferme, iar femeia nu se pierdu cu firea.

— Nu am nici un fel de necazuri. Pur și simplu, îmi trăiesc viața. Am de lucru, după cum, de altfel, sunt convinsă că și dumneavoastră aveți de lucru. Acum aș dori să plecați.

— În regulă. Dacă vă răzgândiți... Bărbatul scoase o carte de vizită și o puse pe o masă lângă ușa de la intrare. Aveți acolo și numărul meu de mobil. Dacă aveți nevoie de ajutor, nu trebuie decât să sunați.

— N-am nevoie de ajutor.

— Aveți o bară de siguranță și trei încuietori scumpe la ușa de la intrare, bare de siguranță la ferestre și un sistem de alarmă mai performant decât la bancă. N-aș crede că toate astea sunt doar pentru a împiedica câinele să iasă afară. Bărbatul deschise ușa de la intrare și se întoarse s-o privească. Vă place să rezolvați puzzle-uri?

— Da, deși nu văd relevanța...

— Și mie îmi place. Ne mai vedem, Bert.

Brooks închise ușa în urma lui.

Abigail se duse la ușă, o încuie, apoi, închizând ochii, se lăsă în genunchi pe podea și își lipi obrazul de gâtul puternic al câinelui.

capitolul 8

Boyd Fitzwater, un bărbat burtos, cu părul cărunt, stătea la birou. Degetele i se opriră din lovirea zgomotoasă a tastaturii în clipa când Brooks trecu pe lângă el.

— A venit pe aici Missy Crew. Cum era de așteptat, ochiul învinețit azinoapte a fost un accident. De data asta, a fost mai creativă: a spus că s-a împiedicat de covor, iar Ty a încercat să o prindă.

— Și a aterizat în pumnul lui?

— Eu îți spun ce-a zis ea. Iar el, fiind puțin amețit de băutură, a calculat greșit traiectoria atunci când a încercat să o prindă.

— Și cum rămâne cu vecinul care ne-a telefonat la secție pentru că a văzut-o năvălind afară din casă, pe jumătate dezbrăcată și urlând cât o țineau plămânii?

— Ei... Boyd clătină din cap, cu un zâmbet reținut. A văzut un șoarece – fără legătură cu ochiul ei vânăt, evident. A avut o reacție exagerată, iar vecinul n-ar fi trebuit să ne deranjeze. Și, pentru că știu c-o să mă întrebi, ea spune că motivul pentru care Ty a căpăcit-o aseară este faptul că ea era complet confuză. Pentru că, tehnic vorbind, el fix asta a făcut, dar numai pentru că încerca să o împiedice să cadă.

— I-ai dat drumul?

— Nu prea aveam de ales.

— Nu, dar tot rahatul ăsta o să ia sfârșit! Data viitoare când primim vreo reclamație în ceea ce-i privește, vreau să fiu sunat de persoana care va fi de gardă la momentul respectiv. Vreau să mă ocup eu de chestia asta.

— Cu plăcere! Am încercat, Brooks. Am pus-o până și pe Alma să discute cu ea, gândindu-mă că s-ar putea să asculte sfaturile unei alte femei.

— Ei bine, n-a făcut-o.

Alma Slope își făcu apariția din camera de recreere. Astăzi, unghiile ei erau vopsite într-un albastru electric, care se asorta cu mărgelele mari pe care le purta la gât. Claia de păr auriu și creț fusese prinsă la spate cu o floare din mătase albastră.

Luă o înghițitură din cafeaua pe care o avea în mână, lăsând o urmă vizibilă de ruj roșu pe marginea cănii. Ochii de un verde șters – singurul lucru care nu ieșea în evidență la Alma – cercetau atent din spatele ochelarilor cu rame tip ochi de pisică, ornate cu strasuri.

Pe chipul femeii, cu rețeaua aceea de riduri fine, se citi iritarea în clipa când își duse o mână la șold, netezind blugii Levis decolorați.

Alma își asuma vârsta de șaizeci de ani. Dar, pentru că și-o asumase încă înainte ca el să fi plecat la Little Rock, Brooks nici măcar nu îndrăznea să ghicească vârsta reală a dispecerei lui.

El nu era sigur că Alma însăși își mai amintea.

— Am luat-o cu mine în camera de recreere, ne-am așezat și i-am ținut o predică de toată frumusețea. A început să plângă, așa că m-am gândit că

ajungem la un rezultat. Dar apoi s-a apucat să-mi spună cât de mult îl iubește ea pe Tybal și că nu e rău decât atunci când bea. Și aici vine bomba: îmi spune că totul o să fie în regulă dacă va reuși să rămână însărcinată!

— Dumnezeule!

— Spune că încearcă din răsputeri și că, odată ce vor avea un copil, Ty o să se liniștească.

— Vreau să fiu chemat data viitoare, repetă Brooks. Îți mulțumesc pentru efortul depus, Alma. Boyd, tu poți prelua patrula. Eu am ceva hârțoage de rezolvat.

— Acum am plecat.

— Vrei niște cafea, șefu'? îl întrebă Alma.

— Nu mi-ar prinde rău.

— Ți-o aduc imediat. N-avem prea multe de făcut. E liniște și pace astăzi.

— Să dea Domnul să rămână așa!

Brooks intră în biroul lui, porni computerul și luă de pe birou antica jucărie-curcubeu Slinky. În drum spre fereastră, își mișcă mâinile în sus și în jos, pentru a face arcul să zornăie. Îi plăcea sunetul pe care îl scotea jucăria; îl găsea odihnitor – ca pe o pătură veche sau ca mersul desculț prin iarba caldă.

Se considera – și era considerat de cei care îl cunoșteau – o persoană calmă. Unii ar fi spus că ducea calmul la extrem. Prin urmare, îl surprindea până și pe el cât de mult îl afectase incidentul cu Abigail Lowery.

De pildă, câinele. Un animal frumos. Nu avea însă nici o îndoială că, dacă ar fi făcut o mișcare greșită sau dacă femeia ar fi avut vreo toană de moment, animalul ăla frumos și-ar fi înfipt dinții în el cât ai zice „peșteˮ.

Pe Brooks nu-l deranjau defel situațiile nerezolvate, pentru că îi plăcea să contribuie la rezolvarea lor, să găsească răspunsul sau soluția. Să-și facă treaba, să împace pe toată lumea. Dar cu siguranță nu-i plăcea să fie prins pe picior greșit în fața unei femei înarmate și a uriașului ei câine de pază.

Nici o lege nu fusese încălcată, își dădu el seama. Nici una. Și totuși...

Unii oameni erau neprietenoși din fire. Nu înțelesese niciodată genul ăsta de oameni, dar cunoștea astfel de persoane, avusese de-a face cu ele. Și totuși, în ceea ce o privea pe femeia aceea, lucrurile nu se opreau aici. Nici pe departe.

Văzuse la ea un amestec ciudat de agitație și siguranță de sine, femeia fiind în același timp directă și rezervată. Accent nordic. Nu avea încă treizeci de ani, după cât se pricepea el, și – cu excepția Almei – se pricepea destul de bine.

Mai degrabă slăbuță, dar ceva nu se lega aici. Atrăgătoare, deși nu se machia, iar hainele ei erau simple. Cizme bune, cu o linie frumoasă. Fără bijuterii, fără lac de unghii, fără culori aprinse.

„Nu te uita la mine!ˮ părea să spună ea. „Lasă-mă să trec neobservată.ˮ

— Ce te preocupă? Alma intră și îi lăsă cafeaua pe birou. Ți-ai pus jucăria în funcțiune, adăugă ea atunci când el se întoarse.

— Mă gândeam...

— Și gândurile tale au vreo legătură cu femeia care a cumpărat vechea proprietate Skeeter?

— Mai nou, ești și medium?

— Las asta în grija fiică-mii.

— Apropo, ce mai face Caliope?

Fiica Almei era pasionată de tarot, chiromanție și citirea aurei și făcea parte din cercul intim de prieteni ai mamei lui.

— A fost la o petrecere de logodnă aseară. Acolo și-a mai găsit trei clienți.

— Bravo ei!

— E un mod de a-ți câștiga existența. Am auzit că ai avut ceea ce ar putea trece drept o conversație cu tipa aia, Lowery, la piața de delicatese.

— Nu e prea vorbăreață. Brooks se așează, își luă cana de cafea și își întinse picioarele pe birou. Alma interpretă acest gest ca pe o invitație și se așeză, la rândul ei. Tu ce știi despre ea? se interesă Brooks.

— Nu prea multe, iar asta mă roade teribil. Ce-am reușit să aflu de la Dean McQueen – el s-a ocupat de vânzarea proprietății – e că ea l-a contactat prin e-mail. A văzut anunțul pe internet, a pus câteva întrebări și i-a mulțumit politicos. Câteva zile mai târziu, a revenit cu un e-mail prin care îi făcea o ofertă. Nu era prețul cerut inițial, însă Dean mi-a spus că era puțin peste ceea ce spera el să obțină, plus că tipa i-a propus o tranzacție cu plata în numerar.

— În numerar...

— Exact. Bani gheață. Skeeterii au acceptat imediat. Îl știi pe Dean, e agent comercial și îi cam place să vorbească. Spune că n-a reușit să scoată de la ea decât răspunsuri monosilabice. A virat banii de avans printr-o bancă din Kansas City. Când s-a mutat în oraș, a venit cu mașina, cu câinele ăla al ei și cu o remorcă plină cu lucruri. A semnat actele și a achitat restul de bani printr-un cec emis de o bancă din Fairbanks, Alaska, de data asta. Dean a vrut s-o invite la prânz, să sărbătorească, însă ea l-a refuzat. Apoi a vrut să o conducă la proprietate, să-i prezinte locul. A fost refuzat din nou. Tipa a luat actele, cheile, le-a mulțumit politicos tuturor, și asta a fost tot.

— O adevărată enigmă, șopti Brooks ca pentru sine.

— Genul ăla de oameni a căror filosofie de viață este: trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască... Ei bine, nu prea știu să trăiască, dacă mă întrebi pe mine.

Se ridică de la locul ei când auzi stația de emisie-recepție hârâind în dispecerat. Ar fi interesant de aflat ce hram poartă, mai adăugă ea.

— Mda, ar fi, aprobă Brooks. Telefonul lui începu să sune imediat ce Alma se duse să răspundă la apelul primit prin stație. Secția de Poliție Bickford, aici Gleason.

Pentru moment, hotărî să nu își mai bată capul cu Abigail Lowery.

Se ocupă de hârțogăraie, preluă apelurile telefonice, se duse să-și facă rondul pedestru, ocazie cu care îl ascultă pe proprietarul unui magazin de articole ceramice plângându-se de proprietarul magazinului de lumânări vecin, care îi blocase iar cu mașina intrarea destinată livrărilor.

Și discută încă o dată cu vinovatul.

Cumpără un panini cu șuncă și brânză și, în timp ce lua un prânz târziu la birou, începu să rezolve enigma.

Verifică numerele de înmatriculare, în timp ce rontăi cartofii pai pe care îi cumpărase odată cu sendvișul. Îi citi data nașterii, constatând că femeia avea douăzeci și opt de ani. Prin urmare, aici o nimerise. Permisul ei portarmă nu avea restricții. Era o donatoare de organe cu un cazier rutier nepătat.

Accesă baza de date și îi cercetă cazierul.

Nu avea antecedente judiciare.

„Asta ar trebui să fie de-ajuns", își spuse el. Potrivit tuturor evidențelor, Abigail era un cetățean pașnic, care nu avusese nici o amendă pentru depășirea vitezei.

Dar...

Din curiozitate, Brooks îi căută numele pe Google. Motorul de căutare afișă mai multe rezultate, însă nici una dintre persoanele găsite nu era acea Abigail Lowery pe care o căuta el.

Absorbit de această activitate, își continuă cercetările. Avea numele ei, adresa, numărul de înmatriculare și datele de pe permisul de conducere. Pentru că știa deja că avea permis portarmă, începu cu registrul de evidență a armelor.

Când datele începură să apară pe monitor, Brooks se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Ăsta e deja un adevărat arsenal, îngăimă el.

În afară de Glockul 19, femeia mai avea autorizații și pentru un Glock 36, un Glock 26, un Beretta de nouă milimetri, un Sig cu rază mare de acțiune, un Colt Defender de nouă milimetri, un Smith & Wesson 1911, plus o pereche de semiautomate Walther P22.

Oare ce făcea femeia asta cu atâtea arme? Pentru numele lui Dumnezeu, el era polițist, și, cu toate acestea, în afară de arma de serviciu, mai avea doar două.

— Cine dracu' ești?

— Hei, Brooks.

Blonda sexy se așezase oarecum ostentativ în cadrul ușii. Părul lui Sylbie cădea în valuri strălucitoare peste umerii unei bluze din dantelă albă, prinsă lejer cu o curea peste blugii care erau, de fapt, ca un strat subțire de vopsea întins pe niște picioare lungi. Avea niște ochi care îi aminteau lui Brooks de ochii unui tigru – maroniu-roșietici, cu o căutătură ușor sălbatică.

În liceu, o dorea mai mult decât își dorea să respire. Iar atunci când avusese în sfârșit parte de ea, viața lui devenise un permanent balans între agonie și extaz.

Cu un gest automat, Brooks trecu computerul pe screen saver.

— Ce mai faci, Sylbie?

— A, bine. Am lucrat încontinuu de când s-a crăpat de ziuă, așa că acum mi-am luat o mică pauză. Femeia se strecură în încăpere cu picioarele ei lungi și se cocoță pe un colț al biroului, învăluită într-un nor de parfum provocator. M-am gândit să trec să te văd și să te întreb dacă nu vrei să ne întâlnim diseară.

— Am multe de rezolvat aici.

— Dacă nici măcar șeful poliției nu-și poate lua o seară liberă, cine s-o facă?!

— Legea trebuie să fie mereu cu ochii în patru.

Sylbie râse, dându-și pe spate coama aceea irezistibilă.

— Haide, Brooks, mă gândeam să cumpăr o sticlă de vin bun. Se aplecă spre el. Și te las să profiți de mine.

Deși acest lucru nu îi gâdila câtuși de puțin orgoliul de bărbat, Brooks trebui să admită în sinea lui că, în puținele ocazii în care se întâlnise cu Sylbie de când se întorsese acasă, simțise că el era cel folosit.

Nu că asta l-ar fi deranjat la momentul respectiv. Dar după aceea...

— E o invitație măgulitoare, Sylbie, dar am de lucru în seara asta.

— Atunci vino după ce termini.

— Nu prea cred...

— Mă jignești...

— Nu e câtuși de puțin intenția mea...

Pe de altă parte, nici nu dorea să intre din nou în acest joc. Trecuse mult timp de la terminarea liceului, când ea îi furase inima, după care i-o făcuse țăndări, iar acum erau mult mai aproape de cele două divorțuri recente ale femeii.

— Dacă vrei să faci pe inaccesibilul..., începu ea, lăsându-se să alunece

de pe colțul biroului.

— Nu mă joc, să știi. Sylbie i-ar fi alunecat direct în poală, dacă n-ar fi sărit în picioare la timp. Ascultă, Sylbie...

Întorcându-se cu fața spre ușă, o zări pe Abigail în prag și remarcă tresărirea ei bruscă de stinghereală.

— Doamnă Lowery, apucă el s-o strige, înainte ca ea să apuce să se retragă.

— Îmi pare rău că vă întrerup. O să revin.

— Nu, este în regulă. Discutăm mai târziu, Sylbie.

— Eu o să cumpăr totuși vinul ăla..., murmură ea, adresându-i un zâmbet leneș. Apoi se întoarse și o studie pe Abigail, înclinând capul într-o parte. Dumneata ești cea care s-a mutat pe proprietatea Skeeter.

— Da.

— Toată lumea se întreabă ce Dumnezeu faci acolo de una singură.

— N-ar trebui să o facă.

— Oamenii sunt curioși. Este cât se poate de firesc. Eu sunt Sylbie MacKenna.

— Unul dintre olarii de prin partea locului... Faceți o treabă foarte bună. Am cumpărat un bol de-al dumneavoastră... Abigail îi aruncă din nou o privire lui Brooks. Putem discuta mai târziu.

— Tot ai venit până aici. Iar Sylbie trebuie să plece la treburile ei.

— Atât de protocolar... Nu era așa. Sylbie îi adresă lui Abigail un zâmbet cunoscător. Ne vedem mai târziu, Brooks.

— E o femeie foarte atrăgătoare, comentă Abigail.

— Așa a fost întotdeauna.

— Regret că v-am întrerupt. Doamna aceea...

— Dispecera?

— Exact. Mi-a spus că ar trebui să revin.

— E în regulă. Ia loc.

— Pot să închid ușa?

— Desigur.

După ce închise ușa și se așeză pe scaunul destinat vizitatorilor, urmară câteva secunde de tăcere.

— Te preocupă ceva? o întrebă el.

— Da. Îmi dau seama că am gestionat greșit... întâlnirea noastră din dimineața asta. Mai întâi la magazin și apoi când ați venit la mine acasă. Nu eram pregătită.

— Ai nevoie să te pregătești pentru o conversație?

— Nu sunt o persoană foarte sociabilă, așa că nu am parte de prea multe conversații, cu atât mai puțin cu oameni pe care nu-i cunosc. M-am simțit stânjenită de interesul dumneavoastră față de târguielile mele.

— Interesul meu față de cumpărăturile tale era, de fapt, un pretext pentru a începe o conversație.

— Da.

Tot ce avea legătură cu această femeie era distant și liniștit, constată Brooks. Remarcă, de asemenea, că Abigail era diametral opusă lui Sylbie, al cărei sânge fierbea întotdeauna și care părea să fie tot timpul în mișcare.

— Trăim într-un oraș mic, Abigail. O micuță stațiune de provincie, plină de adepți ai mișcării New Age și de hipioți bătrâni, hipioți la a doua generație și artiști. Suntem niște oameni prietenoși.

— Eu nu sunt. Îmi pare rău dacă par lipsită de politețe, dar asta este realitatea. Nu sunt o persoană prietenoasă și m-am mutat aici căutând

liniștea, singurătatea. Când m-ați vizitat acasă, atât de curând după întâlnirea din oraș, mi-ați dat o stare de nervozitate și de furie. Am motivele mele pentru care port pistolul tot timpul. Nu sunt obligată să vă împărtășesc aceste motive. N-am greșit cu nimic.

— Asta e bine de știut.

— Îmi plac proprietatea mea și terenul din jurul ei. Îmi place orașul ăsta. Mă simt confortabil aici. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

— Ceea ce spunea Sylbie despre curiozitatea oamenilor este perfect adevărat. Este un lucru perfect natural. Cu cât vei întreține mai abitir acest văl de mister, cu atât oamenii își vor pune mai multe întrebări.

— Nu întrețin nici un văl de mister.

— Ești un mister ambulant.

Brooks se ridică și ocoli biroul. O văzu cum se încordează dintr-odată și devine prudentă, chiar și când el se sprijini de marginea biroului.

Ar fi vrut s-o întrebe cine o rănise, de cine îi era teamă. Însă, dacă ar fi făcut-o, ar fi pierdut-o cu desăvârșire.

— Ești o femeie deosebit de atrăgătoare, care locuiește singură – mă rog, împreună cu un câine mare și musculos – la marginea orașului. Nimeni nu știe sigur de unde ai venit, de ce ai venit aici, cu ce anume te ocupi. Și, pentru că suntem în Sud, nimeni nu știe din ce familie de tragi. Ești yankee, așa că oamenii te vor privi cu o oarecare circumspecție. Pe aici, ne plac persoanele excentrice, ele se integrează de minune în comunitatea noastră. Dacă oamenii vor ajunge la concluzia că ești excentrică, vor înceta să-și mai pună întrebări.

— După anumite standarde, pot trece drept excentrică. Pot fi și mai excentrică dacă asta va face lumea să fie mulțumită.

Brooks îi zâmbi larg, neputându-se abține.

— Categoric, ești diferită. Cu ce te ocupi, Abigail? Dacă nu e vreun secret sau vreo problemă de siguranță națională, ai putea să-mi spui. Și n-ar fi vorba decât despre o simplă conversație.

— Sunt programator și designer de software liber-profesionist. De asemenea, proiectez sisteme de securitate, respectiv îmbunătățesc sau reproiectez sistemele existente, în special pentru corporații.

— Interesant... Și nu e chiar un subiect imposibil de adus în discuție.

— O mare parte din munca mea reprezintă un subiect foarte sensibil. Toate proiectele la care lucrez sunt confidențiale.

— Am înțeles. Probabil ești destul de ingenioasă.

— Sunt foarte ingenioasă.

— Unde ai studiat?

Femeia îl privi îndelung, imperturbabilă, calmă, reținută.

— Vezi, când îmi puneți toate întrebările astea, nu s-ar mai zice că e o simplă conversație. Sună mai mult a interogatoriu.

— Ai dreptate. Pune-mi o întrebare.

Ea îl privi încruntată, drept în ochi.

— Nu am nici o întrebare de pus.

— Dacă ești atât de ingenioasă precum pretinzi, găsești tu una. Bărbatul se îndepărtă de birou și se duse la un minibar, din care scoase două doze de cola. Îi întinse una femeii, desfăcând apoi capacul celeilalte. S-a întâmplat ceva? întrebă el, văzând-o că se mulțumește să studieze îndelung cutia pe care o ținea în mână.

— Nu, nu... În fine, o întrebare: Ce v-a făcut să intrați în poliție?

— Vezi, asta e o întrebare bună. Ridică un deget aprobator spre ea, după care se sprijini din nou de birou, lăsând liberă perspectiva către dealurile ce

se zăreau pe fereastra din spatele lui. Îmi place să rezolv probleme răspunse el. Cred într-o mulțime de lucruri. Sunt și foarte multe lucruri în care nu cred, e adevărat, însă unul dintre lucrurile în care cred este acela că există bine și rău. Acum, nu toată lumea vede binele și răul în același fel. Poate fi o chestiune subiectivă. Când ești polițist, uneori vezi lucrurile în alb și negru, iar alteori ești nevoit să iei decizii – în această situație, cu aceste persoane, este vorba despre ceva greșit sau e doar o situație care trebuie gestionată mai bine?

— Pare destul de derutant...

— Nu e chiar așa. Este vorba despre rezolvarea unor probleme, iar singura metodă reală de a le rezolva presupune să-ți folosești capul. Și instinctul.

— Rațiunea este un indicator mai precis decât sentimentele. Rațiunea lucrează cu fapte. Sentimentele sunt schimbătoare, și nu te poți baza pe ele.

— Sunt, în același timp, umane. Ce rost ar avea legile dacă n-ar fi umane?

Puse cutia de suc jos pentru a o lua apoi pe a ei. I-o deschise și i-o dădu înapoi.

— Vrei un pahar?

— A, nu, mulțumesc. Luă o înghițitură, după care reluă. Domnule polițist Gleason...

— Brooks. Nu mă întrebi cum m-am ales cu un nume ca ăsta?

— Presupun că e numele de familie.

Ridică din nou degetul arătător spre ea.

— Presupui greșit. Serios, nu ești curioasă?

— Ba da... Puțin...

— Brooks Robinson.

— Poftim?

— Uite, de-asta mi-era teamă. Baseball, Abigail. Brooks s-a numărat printre cei mai buni jucători la a treia bază care au apărat vreodată colțul fierbinte. Mama mea este din Baltimore, unde a jucat el. Mare amatoare de baseball, mama mea. Chiar și după ce s-a rătăcit prin părțile astea, pe la sfârșitul anilor șaptezeci, a continuat să urmărească meciurile de baseball, venerându-i pe cei de la Baltimore Orioles. Ea spune că, în timp ce îl urmărea pe Brooks câștigând titlul de cel mai valoros jucător la Campionatul Mondial din 1970, în meciul împotriva celor de la Cincinnati Reds, și-a jurat că, dacă va avea un băiat, îi va pune numele Brooks.

— Trebuie să fie, într-adevăr, pasionată de baseball.

— O, da, este într-adevăr. Abigail de unde vine?

— E un nume ca oricare altul.

— Îmi place numele Abigail. Are rezonanțe de modă veche.

— Mulțumesc. Se ridică de pe scaun. Trebuie să plec. Încă mai am de lucru. Îmi cer scuze dacă am părut lipsită de maniere dimineață și vreau să cred că am lămurit lucrurile.

— Apreciez faptul că ai venit până aici. Rămâne valabil ce am spus de dimineață. Dacă ai nevoie de ceva, dă un telefon.

— N-o să am nevoie de nimic, dar mulțumesc pentru suc și pentru conversație. Îi înapoie cutia. La revedere.

După plecarea lui Abigail, Brooks studie cutia. Se întrebă ce spunea despre el faptul că se gândea serios să trimită respectiva cutie la laborator pentru verificarea ADN-ului și a amprentelor.

Nu părea corect, din mai multe puncte de vedere, conchise el. Cu toate acestea, luă cutia la toaletă și turnă conținutul în chiuvetă. Reîntors în biroul

său, strecură doza goală într-o pungă specială de colectare a probelor, după care o depozită în sertarul de jos al biroului.

Pentru orice eventualitate.

Brooks își petrecu restul zilei într-o stare de agitație continuă, care nu-l caracteriza. Nu voia să-și țină singur de urât și, de vreme ce-i spusese lui Sylbie că avea de lucru – în loc s-o refuze politicos –, n-ar fi putut să-și justifice o eventuală oprire pe la McGrew's Pub pentru o bere, un biliard sau ceva conversație.

În loc să se îndrepte spre casă, conduse pe Shop Street până la capăt, vira la stânga și parcă pe aleea casei întortocheate și niciodată finisate pe deplin din spatele Priusului mamei lui.

Într-o laterală a casei erau atârnate niște schele, unde Brooks putu vedea progresele făcute la noua frescă de pe zidul clădirii. Zâne sexy, remarcă el, cu păr care curgea în valuri și cu aripi delicate. În fața casei, sub linia acoperișului, femei și bărbați uscătivi, cu pielea lucioasă, călăreau dragoni cu solzi iridescenți de rubin, smarald sau safir.

Era o muncă impresionantă. Poate puțin ciudată pentru o casă locuită, dar nimeni nu putea trece prin zonă fără a remarca proprietatea O'Hara-Gleason.

Păși pe veranda de un roșu precum cireașa până la ușa flancată de spiriduși cu urechi ascuțite.

Pătrunse într-o atmosferă cu muzică, arome și culoare. Dezordinea și confortul erau la ele acasă, dominate de arta decorativă a mamei sale și aclamate de florile pe care tatăl lui le aducea acasă cel puțin de două ori pe săptămână.

Lalele pentru a sărbători primăvara ce urma să sosească, conchise Brooks. În toate culorile curcubeului și îndesate în vaze, boluri, oale răspândite prin toată încăperea. Motanul negru pe care tatăl lui îl botezase Chuck stătea încolăcit pe canapea și abia deschise ochii pentru a lua act de sosirea lui Brooks.

— Nu, nu te deranja, spuse Brooks, acoperit de ritmul exploziv al muzicii lui Fergie, care umplea casa.

Se întoarse printre obstacole, trecu de biroul tatălui său, de biblioteca micuță, ticsită, și intră în centrul de activitate – bucătăria.

Fiind cea mai mare încăpere din casă, bucătăria combina modernul aparaturii elegante – precum plita de gătit cu grătar interior și dulăpiorul pentru vinuri, cu fațadă din sticlă – cu farmecul luxuriant al ghivecelor cu plante aromatice, un lămâi Meyer viguros fiind chiar pe punctul de a înflori. Picături de cristal de diverse forme sclipeau în ferestre, reflectând lumina. Soarele pătrundea în valuri prin fereastra basculantă din tavanul mansardat, peste abundența de flori, viță-de-vie și fructe pe care mama lui o pictase pe fondul de un galben pal.

Simțea miros de pâine proaspăt scoasă din cuptor și aroma ademenitoare a preparatului pe care ea îl amesteca pe plită, în timp ce cânta într-un glas cu Fergie. O provocare câreia îi făcea față cu brio, constată Brooks.

Din punctul lui de vedere, mama lui putea face absolut orice, dacă își punea mintea la contribuție.

Părul ei șaten cu șuvițe aurii era împletit într-o coadă lungă care-i cădea pe spate, iar în urechi îi atârnau mărgele argintii. Picioarele ei desculțe țineau ritmul muzicii.

Un simbol al păcii tatuat pe glezna dreaptă amintea de afinitățile ei cu anii șaizeci.

— Salut, frumoaso!

Femeia tresări, după care se întoarse spre el râzând, privindu-l cu ochii ei căprui și calzi.

— Bună, frumosule. Nu te-am auzit când ai intrat.

— Păi nici nu poți să auzi ceva în vacarmul ăsta. Copii, de câte ori trebuie să vă mai spun să dați muzica aia mai încet?

— Ajută în procesul creativ, explică ea. Cu toate acestea, luă o telecomandă și înăbuși vocea lui Fergie. Ce-i cu tine?

— Una, alta... Unde-i tata?

— S-a dus la o întâlnire cu părinții. O să vină și el în curând. Rămâi la cină?

— Ce-ai făcut?

— Supă de legume, pâine cu rozmarin și o salată de primăvară.

— Mă bag.

Deschise frigiderul, scoase o bere și o agită.

— Mă rog, dacă insiști.

— Insist.

Scoase încă o bere și le desfăcu pe amândouă.

— Ia spune, îl îndemnă femeia, dându-i un ghiont ușor în stomac. Ce s-a întâmplat? Cunosc eu fața asta...

— Tu mi-ai dat-o.

— Și ce treabă bună am făcut! Ai probleme, dragule?

— Nu chiar. Sylbie a trecut pe la secție în după-amiaza aceasta.

Femeia luă o înghițitură de bere.

— Mmmm...

— Și eu cunosc foarte bine „mmmm...“-urile tale. Voia să ne facem de cap în seara asta.

— Și, cu toate astea, iată-te aici, în bucătăria mamei tale, alegând o porție de minestrone în locul uneia de sex.

— Faci un minestrone foarte bun, să știi. Am mințit-o.

— Tocmai tu, polițist cinstit – o pasăre atât de rară...

Fu rândul lui să-i dea un ghiont.

— Acum nu faci decât să te agăți de disprețul față de autoritate al copilului tău hippie. În orice caz, una e să minți un suspect – asta e meseria. Și e cu totul altceva să minți pur și simplu. Nu-mi place.

— Știu. De ce-ai făcut-o?

— Ca să evit o scenă, presupun. Lucru de-a dreptul stupid, pentru că nu fac decât să amân inevitabilul. Nu vreau să mă întorc la vremea liceului. Am trecut deja prin experiența asta o dată, cu bune și cu rele. În plus, ea nu mă vrea pe mine în mod special. Vrea pe cineva. Sexul este extraordinar, însă nimic altceva nu merge.

— Deci cauți ceva mai mult decât sex. Sunny își șterse o lacrimă imaginară. Băiatul meu a crescut.

— Tot ce se poate. Nu știu. Știu însă că nu-mi doresc asta cu Sylbie. Sper să se rezolve cumva de la sine. Poate i-o cădea careva cu tronc și își pierde interesul față de mine.

— Parcă ziceai că nu vrei să te întorci la liceu.

— Da... Știu că trebuie să rezolv cumva, și ar fi trebuit s-o fac atunci când a venit azi. Mă scoate din sărite că n-am făcut-o. Dar o s-o fac.

— Bun. Nu e o femeie fericită, Brooks. Ea consideră că valoarea ei stă în frumusețe și-n senzualitate și nu va fi fericită atâta timp cât nu-și va schimba perspectiva. Cred că va putea fi fericită și va putea face o altă persoană

fericită în momentul în care va înțelege că are mai multe de oferit. Tu ține minte numai că poți rezolva problema, dar nu o poți vindeca pe ea.

— Ai dreptate. O să mă ocup de asta.

— Ia zi, ce te mai frământă? Mai e ceva acolo...

Îl bătu ușor la tâmplă.

— Astăzi am cunoscut-o oficial pe Abigail Lowery.

— O, da, asta sună foarte bine. Sună atât de bine, încât vreau să te așezi și să-mi povestești totul până la cel mai mic detaliu. Se așeză la masa unde luau micul dejun și bătu cu palma taburetul de lângă, invitându-l și pe el să se așeze. Muream să aflu ce hram poartă. Cum e?

— La început, aș fi zis că e lipsită de maniere, obraznică și de-a dreptul antipatică, dar, după ce am avut ocazia s-o studiez mai bine, sunt nevoit să pun primele impresii pe socoteala unei stângăcii în a socializa.

— Biata fată...

— Biata fată poartă Glockul la brâu când merge la magazinul de delicatese.

— O armă? Oare când vor pricepe oamenii că dacă te fâțâi de colo-colo cu arma după tine nu faci decât s-o cauți cu...

Se întrerupse atunci când fiul ei îi puse un deget la buze.

— Știu care e părerea ta despre arme, despre controlul armelor și despre ceea ce tu consideri a fi o interpretare greșită a celui de-Al Doilea Amendament[4], Sunshine.

Femeia ridică din umeri, țâfnoasă.

— Sunt lucruri pe care, oricât de des le-ai repeta, tot nu e suficient. Dar continuă!

Brooks îi povesti despre întâlnirea din piață, despre vizita la ea acasă, despre câine și despre încuietori. Când ajunse cu povestea la momentul în care se apucase să scotocească prin autorizațiile ei și aflase câte arme erau înregistrate pe numele ei, Sunny decise că mai avea nevoie de încă o bere.

— De ce anume îi e teamă?

— Înțelegi? Exact asta e problema. Asta vreau și eu să aflu. Și, în calitate de șef al poliției prin părțile astea, asta e ceea ce *trebuie* să aflu. Dar, ca să închei povestea, atunci a apărut Sylbie.

Imediat ce îi spuse mamei sale și restul poveștii, indignarea ei cu privire la arme se mai domolise, acum având alte subiecte care s-o preocupe.

— Asta îmi rupe inima...

— Ce anume?

— Dragule, fata asta e atât de singură. E și normal să se simtă stingheră în societate, după ce stă baricadată acolo de una singură, ferindu-se numai ea știe de ce anume. Nu pare să facă parte dintre adepții mișcării survivaliste[5] sau dintre nebunii ăia care cred că trebuie să-și încarce pistoalele și să se pregătească pentru revoluție sau pentru înălțarea la ceruri. Spuneai că se ocupă de programare și de sisteme de siguranță. Poate a descoperit sau a inventat ceva. Iar acum guvernul e pe urmele ei.

— Cum se face că guvernul e întotdeauna de vină, mamă?

— Pentru că am constatat că de foarte multe ori chiar este de vină, de-aia. Poate tipa a fost spion cibernetic sau ceva de genul ăsta.

— Te iubesc.

Mama lui Brooks miji ochii, după care îl lovi ușor în fluierul piciorului.

— Acum recurgi la cuvinte frumoase ca să te amuzi și s-o faci pe deșteptul cu mine.

Brooks nu-și putu ascunde zâmbetul afectat.

— Să spunem doar că nu mi s-a părut că aduce a spioană.

— Păi tocmai asta e și ideea, nu? Se presupune că n-ar trebui să iasă în evidență...

— În cazul ăsta, e o spioană de toată jena, pentru că iese prea tare în evidență.

— Bun, atunci poate caută să scape de un iubit abuziv.

— N-am găsit nimic în dosarul ei care să indice faptul că ar fi depus vreo plângere.

— Unele femei nu merg la poliție. Pur și simplu fug.

Brooks se gândi la Missy și la cea mai recentă experiență în urma căreia ea se alesese cu un ochi vânăt:

— Iar altele rămân. Un singur lucru știu: la cât e de înarmată și la felul cum se baricadează, oricare ar fi lucrul de care se ascunde – dacă într-adevăr se ascunde –, e de rău. Iar dacă răul ăsta îi dă de urmă, îi va da de urmă aici. Eu răspund pentru locurile astea și, indiferent dacă ei îi place sau nu acest lucru, răspund pentru ea.

— Te iubesc.

— Și-mi spui asta ca să te amuzi și s-o faci pe deșteapta?

— Nu. Femeia îi cuprinse fața între palme. Pentru că asta e realitatea!

---

[4] Amendament al Constituției Statelor Unite, care reglementează dreptul cetățenilor de a deține, purta și folosi arme de foc (n.tr.)

[5] Subcultură sau curent care presupune anticiparea și pregătirea în vederea unei viitoare destrămări a ordinii politice sau sociale, la nivel local, regional sau mondial. (n.tr.)

capitolul 9

În vreme ce mașina înainta pe șoseaua șerpuită care ducea la cabana lui Abigail Lowery, Sunny se îndoia că fiul ei ar fi fost de acord cu decizia pe care o luase. Avea însă obiceiul de a face ceea ce dorea, atâta vreme cât nu făcea rău nimănui – decât dacă o merita. În tot cazul, vizita fiului ei acolo în ziua precedentă îi oferea pretextul perfect pentru a face, la rândul ei, o vizită.

Parcă mașina, minunându-se în sinea ei de SUV-ul care înghițea o grămadă de combustibil.

Cu toate acestea, îi plăcu felul în care casa se integra în peisaj. Remarcă straturile de flori pregătite pentru a fi plantate în primăvară. Iar imaginea fugară a unei sere îi atrase atenția și invidia în același timp.

Era o dimineață numai bună pentru o vizită, conchise ea. Primăvara șușotea în aer, frunzele alcătuiau un frumos voal verde în copaci, iar pretutindeni în jur se simțea mirosul discret al cornului sălbatic.

Ca să se asigure, făcuse o plăcintă de afine în dimineața aceea. Nimeni nu reușea să reziste plăcintei sale de afine.

Coborî din mașină, urcă scările și ciocăni la ușă.

În momentul când ușa se întredeschise câțiva centimetri, cu precauție, ea afișă un zâmbet radios.

— Salutare. Numele meu este Sunny O'Hara, sunt mama lui Brooks.

— Da?

— Știu că Brooks ți-a făcut o vizită ieri și m-am gândit că ar trebui să îi urmez exemplul. Mi-am zis: Ei poftim! Fata asta stă aici de aproape un an, iar eu nu i-am făcut încă o vizită.

— Vă mulțumesc, doamnă O'Hara, dar...

— Mă cheamă Sunny. Ți-am făcut o plăcintă cu afine.

— Oh...

Sunny nu mai văzuse în viața ei o persoană care să fie pusă în încurcătură de o plăcintă.

— Vă mulțumesc. E foarte amabil din partea dumneavoastră. Însă mi-e teamă că am de lucru și...

— Oricine își poate rezerva câteva minute pentru a savura o plăcintă. Ți se spune cumva Abby?

— Nu, nu mi se spune așa.

— Mă rog, Abigail e un nume drăguț, cu rezonanțe de modă veche. Abigail, o să-ți spun fără ocolișuri: sunt o femeie care nu se lasă până nu iese totul așa cum vrea ea. O să afli că e mai simplu să scapi de mine dacă mă inviți înăuntru câteva minute, pentru că, dacă nu, va trebui să îmi suporți vizitele repetate. Acum, presupun că ai o armă asupra ta sau undeva în apropiere. Eu, una, nu sunt de acord cu armele, dar n-am venit aici ca să-ți țin predici în legătură cu asta. Deocamdată. Zicând acestea, îi aruncă încă un zâmbet, la fel de strălucitor ca numele pe care îl purta, adăugând: Eu nu am nici o armă sau altceva periculos la mine. Cu excepția acestei plăcinte. Are al

naibii de multe calorii, e-adevărat. Dar tu ești slabă ca o ramură de salcie, poți să suporți câteva calorii, acolo...

— N-aș vrea să fiu nepoliticoasă, dar...

— O, ba îmi imaginez că ți-ai dori, o întrerupse Sunny, cu o veselie de zile mari. Cine te-ar putea învinovăți? Uite, facem o înțelegere. Mă inviți înăuntru și guști o bucată de plăcintă. După aceea, poți să fii cât de nepoliticoasă dorești, iar eu n-am să mă simt jignită.

Încolțită și enervată, Abigail luă mâna de pe arma fixată pe partea de dedesubt a mesei de lângă ușă.

N-avea nici o îndoială că femeia din fața ei era mama lui Brooks Gleason. Avea aceeași fire insistentă, deghizată sub forma unei atitudini prietenoase, și aceeași structură osoasă.

Fără să mai spună nimic, Abigail deschise ușa mai larg și făcu un pas în spate.

— Ei, uite, n-a fost chiar atât de... O, ce câine minunat! Fără urmă de teamă, Sunny trânti vasul cu plăcintă în mâinile lui Abigail și se aplecă. O, salut, uriașule! Ridică apoi ochii. Pot să-l mângâi? Noi l-am pierdut pe Thor al nostru acum vreo șase săptămâni. Avea șaptesprezece ani atunci când am fost nevoiți să ne despărțim de el. Și era orb ca noaptea.

— Îmi pare foarte rău.

— O, da, și mie. Am plâns în disperare. Încă îl mai avem pe bătrânul Chuck. Ăsta e motanul nostru. Dar nu e același lucru. O să ne luăm un alt câine, însă deocamdată nu sunt pregătită să îl iubesc la fel de mult. E tare dureros să fii nevoit să-ți iei adio.

Complet dezarmată, Abigail apucă strâns plăcinta.

— *Ami*,[6] i se adresă ea câinelui. *Ami*, Bert. Acum poți pune mâna pe el.

Bert se lăsă mângâiat, ba chiar mormăi puțin de plăcere.

— *Ami*? Asta e în franceză. Ești franțuzoaică?

— Nu, doar vorbesc franceza.

— Ce spui de asta! Bert, și tu vorbești franceza? Ești atât de frumos. Are ochi de culoarea alunei, cam ca ai lui Brooks. Ce câine bun ești tu! Ochii i se umplură de lacrimi, pe care însă reuși să și le rețină în timp ce se îndreptă de spate. Îmi pare rău... Încă nu mi-am revenit după pierderea suferită.

— Moartea e destul de greu de suportat.

— Cu siguranță! Sunny își dădu coada împletită pe spate și scoase un oftat, privind în jurul ei. Ești foarte ordonată, nu-i așa?

— Păi... presupun că da. Îmi place să-mi păstrez lucrurile în ordine.

— Cred că mie îmi place mai degrabă haosul. În orice caz, nu reușesc niciodată să păstrez ceva în ordine pentru mai multă vreme. Am un tablou care ar merge de minune în sufrageria ta. Cu asta mă ocup eu. Sunt o adevărată artistă.

— Înțeleg...

— Pictez în special imagini mitice și mitologice: zâne, sirene, zei și zeițe, dragoni, centauri... Chestii de genul ăsta.

— Mitologia reprezintă un teren fertil pentru artiști și povestitori. A... Tu ai pictat cumva și fresca de pe casa de la ieșirea de pe Shop Street?

— Da. Acolo locuim noi.

— Foarte interesant. E o lucrare foarte reușită.

— Mulțumesc. Și mie îmi place. Ce-ai zice de niște cafea alături de plăcinta asta?

Abigail privi în jos, la plăcinta din mâinile ei.

— Doamnă O'Hara...

— Sunny.

— Sunny, nu sunt o companie plăcută.

— Of, scumpo, nu face nimic. Eu sunt.

Oricât de tulburător și de ciudat putea fi, probabil era mai simplu – și mai eficient – să o lase pe femeie să se bucure de cele câteva minute pe care și le dorea în compania ei.

— Fac eu cafeaua.

O luă înapoi, către bucătărie, reflectând în sinea ei că era a doua oară în două zile când primea pe cineva în casă. Și totuși, femeia nu avea intenții rele. Asta dacă nu cumva...

— Fiul dumneavoastră v-a spus să veniți aici?

— Nu. De fapt, n-o să fie deloc încântat când o să audă că am venit aici nepoftită. Numai că eu... O! Vai, ador bucătăria ta! Uită-te cât spațiu e aici, pe blat... Am și eu o plită exact la fel – un model mai vechi. Și îți cultivi singură plantele aromatice... Așa fac și eu. Ia te uită! Deja am descoperit că avem ceva în comun. Mie îmi place foarte mult să gătesc. E ca în pictură, numai că amesteci condimente și mirodenii și pregătești sosuri în loc de vopseluri.

— Eu o consider mai degrabă o știință exactă. Ai o formulă. Dacă te abați de la acea formulă, poți crea ceva nou sau doar ușor diferit.

Sunny se mulțumi să zâmbească.

— Oricum ai privi lucrurile, n-ai putea să ai o bucătărie ca asta decât dacă ți-ar plăcea să gătești și te-ai și pricepe. Se duse să privească pe fereastră. Mărturisesc că sunt invidioasă pe sera ta. Eu am una micuță, pe care am construit-o împreună cu Loren. Nu avem spațiu pentru una mai mare. Văd că deja ai pus salata. Pare o grădină de legume în toată regula.

— Îmi cultiv singură cea mai mare parte dintre legumele și plantele aromatice pe care le consum.

— La fel și noi. Am venit în părțile astea în anii șaptezeci, împreună cu un alt grup de spirite libere. Am alcătuit un fel de comună – o comunitate de artiști, ai putea spune chiar – și am început să ne cultivăm singuri legumele, să ne țesem propriile haine, să ne vindem produsele proprii. Mulți dintre noi se află încă aici. Hipioți bătrâni.

— Ați făcut parte din curentul nonconformist?

— Mi-ar plăcea să cred că încă mai fac.

După ce pregăti cafeaua, Abigail scoase ceșcuțe și farfurii. Sunny aruncă o privire fugară la zona biroului. Și ridică din sprâncene la vederea imaginilor cu aleea, cu zona din spatele și din lateralele casei afișate pe monitorul computerului.

— Nu-i grozav? Nici un intrus nu te poate lua prin surprindere, nu-i așa? Parcă am înțeles că te ocupi de sisteme de securitate, nu?

— Așa este.

— Era o vreme când prin părțile astea nimeni nu încuia ușile – nici măcar noaptea. Iar dacă aveai un magazin și trebuia să pleci pentru câteva minute, nu trebuia decât să lași un bilet. Oamenii puteau să intre în magazin și lăsau banii pe tejghea, în caz că doreau să cumpere ceva înainte ca tu să te întorci. Uneori, progresul și schimbarea sunt un lucru bun; alteori, nu e deloc așa.

— E mai bine să te asiguri.

Stângăcie în a socializa, așa zisese Brooks. Cu toate astea, fata puse pe masă niște farfurii frumoase, turnă lapte într-o carafă micuță, așeză pe masă zahărul și șervete de pânză. Știa cum să întrețină oaspeții, chiar dacă aceștia picau pe nepusă masă și nici nu erau din cale-afară de bine-veniți.

Sunny se așează pe un scaun în dreptul mesei. Se gândi că Abigail avea două taburete doar pentru că se vânduseră la set. Sunny adăugă lapte și o cantitate considerabilă de zahăr în cafeaua ei, după care bătu ușor cu palma cel de-al doilea taburet, invitând-o și pe fată să se așeze.

— Vino și ia loc, te rog. Povestește-mi câte ceva despre Abigail.

— Nu e nimic de povestit.

— Întotdeauna se găsește ceva. Ce-ți place să faci?

— Îmi place munca mea.

Evident lipsită de tragere de inimă, Abigail se așeză.

— Îi compătimesc pe cei cărora nu le place munca pe care o fac. Și? În afară de muncă?

— Muncesc destul de mult. Fiindcă Sunny ridică din sprânceană, Abigail se strădui să găsească ceva mai mult de zis. Bert are nevoie de exercițiu în mod regulat, așa că ieșim la plimbări sau facem drumeții. Ăsta a fost unul dintre lucrurile care m-au atras la această proprietate: faptul că avea mult teren în jur. Lucrez în seră sau în grădină. Este o muncă plină de satisfacții. Îmi place să citesc. Îmi place să mă uit la televizor.

— Și mie la fel, mai mult decât se spune că ar trebui. Dar ce știu ei? Și îți place singurătatea.

— Așa este.

— Pe vremea când aveam trei copii mici acasă, ziceam că aș plăti oricât pentru câteva ore de singurătate.

— Nu știam că fiul tău are frați.

— Două surori mai mari.

— Ești foarte tânără pentru a avea copii de vârsta asta – în jur de treizeci de ani presupun că au, nu?

— Aveam doar nouăsprezece ani când am venit în Bickford. Rătăcisem dintr-un loc în altul vreme de aproape doi ani.

— Ai... ai plecat de-acasă la șaptesprezece ani?

— În ziua următoare absolvirii liceului. Investisem prea mult timp în studiile liceale ca să renunț la ele. Însă, odată ce le-am terminat, am plecat, uite așa, pocni Sunny din degete. Nu mă înțelegeam bine cu ai mei – lucru deloc de mirare, dat fiind că vedeam totul, absolut totul, din perspective complet diferite. La fel e și acum, în cea mai mare parte a situațiilor, însă am învățat să ne acceptăm unii pe alții. Când am venit aici, am cunoscut un tânăr profesor. Era timid, drăguț și inteligent și avea niște ochi minunați, de culoarea alunei. L-am sedus.

— Înțeleg...

— Partea asta a fost ușoară, eram destul de atrăgătoare, spuse ea râzând. Partea mai grea a fost să-mi dau seama că făceam dragoste cu cineva de care mă îndrăgostisem. Eram foarte sigură că nu-mi doream o astfel de viață. Bărbat, cămin, rădăcini, familie. Însă el era irezistibil. Voia să ne căsătorim. I-am spus că nu, asta nu este pentru mine.

— Căsătoria, ca instituție, e parte din structura culturii noastre. Însă rămâne un fel de contract, oarecum inutil, pentru că poate fi încălcat cu ușurință.

— Cred că spui exact cuvintele pe care le-aș fi rostit și eu la vremea respectivă. Când am aflat că rămăsesem însărcinată cu Mya, am acceptat un fel de ceremonie de legare a mâinilor[7]. La vremea aceea, eram adeptă a principiilor Wicca[8]. Am avut parte de o ceremonie frumoasă, pe malul râului, după care ne-am mutat într-o cabană micuță – nu era nici pe jumătatea acesteia. Nu avea nici măcar toaletă în interior, dar pe mine nu mă deranja

câtuși de puțin. Evocând aceste amintiri, Sunny oftă în ceașca de cafea. Am făcut doi copii acolo. Iar lucrurile nu mergeau nemaipomenit de bine. Bărbatul meu își dorea o căsnicie adevărată, o casă adevărată. M-a lăsat să fac cum am vrut eu timp de aproape trei ani. Am înțeles apoi că era timpul să-l las să facă așa cum dorea el. Așa că ne-am luat copiii, ne-am prezentat la judecătorul de pace și am încheiat un contract de căsătorie legal. Cu banii pe care îi câștigasem din lucrările mele, am încheiat un contract de realizare de felicitări, care a fost destul de rentabil. Iar cu banii pe care i-a câștigat el la școală, am cumpărat casa aceea dărăpănată de pe Shop Street. Ne-am apucat s-o aranjăm, după care a venit pe lume Brooks. N-am regretat nici o clipă. Nici măcar una.

Abigail nu era foarte sigură dacă faptul că o femeie aproape străină îi făcea un rezumat al poveștii vieții ei se putea numi conversație. Dar era fascinant.

— Ești foarte norocoasă.

— O, da. Sunt. Cum e plăcinta?

Abigail clipi și se uită în jos. Mâncase aproape jumătate din porția ei în timp ce se lăsase captivată de povestea lui Sunny.

— E nemaipomenită.

— O să-ți dau rețeta.

— N-am făcut niciodată o plăcintă. Am și eu ciudățeniile mele. O plăcintă nu mi se pare practică.

— Nu e nimic practic la o plăcintă. Facem schimb. O să-ți dau rețeta mea la schimb pentru una de-ale tale.

— Nu știu ce ți-ar plăcea.

— Surprinde-mă.

După ce chibzui în sinea ei câteva clipe, Abigail se duse la laptop și căută fișierul cu rețete. Tipări rețeta pentru papricaș de pui.

— Poți ajusta condimentele în funcție de gust.

— Pare delicios. Cred că mă opresc la piață în drum spre casă, cumpăr ce-mi lipsește și o încerc chiar în seara asta.

Scoase apoi un carnețel și un pix din poșetă.

— O știi pe de rost?

— Fac plăcinta asta de atâția ani, că le-am și pierdut numărul. Este preferata lui Loren.

— Zâmbești ori de câte ori îi pronunți numele.

— Serios? Suntem căsătoriți de treizeci și șase de ani – calculând de la ceremonia aceea de legare a mâinilor. Încă mă face fericită.

Aceasta, se gândi Abigail după ce rămase din nou singură, era cea mai importantă și convingătoare declarație într-o relație. Că fericirea nu era efemeră.

Studie rețeta pe care o ținea în mână. Avea s-o transcrie în calculator mai târziu. Sârguincioasă, strânse farfuriile și ceștile și observă cu surpriză cât era ceasul.

Cumva, nu se știe cum, petrecuse mai bine de treizeci de minute în bucătărie, mâncând plăcintă, bând cafea și purtând o conversație fascinantă cu o străină. „Presupun că asta înseamnă că de-acum nu mai este o străină."

Nu putea decide ce sentimente îi trezea acest lucru, nu reușea deloc să-și dea seama. Se uită la ce avea de lucru, apoi la câine.

— La naiba! Hai să ieșim la plimbare!

— Ce-ai făcut?

Brooks o privi uluit pe mama lui.

— Ai auzit foarte bine. I-am dus lui Abigail o plăcintă. Am avut o conversație plăcută la o porție de plăcintă și o cafea. Îmi place de ea.

— Ma...

— Cred că ai zis bine treaba aia cu stângăcia în a socializa. Nu e timidă, ci doar puțin amorțită când vine vorba despre interacțiune. Odată ce ne-am dezmorțit, ne-am descurcat chiar foarte bine. Am făcut schimb de rețete.

— Tu... Așezat la biroul lui, Brooks își luă capul în mâini. Tu ai auzit ce ți-am spus aseară?

— Normal că am auzit.

— Poate e o fugară. Poate are necazuri. Și poate devine periculoasă, dacă necazurile astea o prind din urmă. Iar tu te duci la ea cu o plăcintă?!

— De afine. A trebuit să fac două, pentru ca tatăl tău să nu se simtă neglijat. Are o bucătărie grozavă. Și, uitându-mă la rețeta pe care mi-a dat-o, pun pariu că este o bucătăreasă de milioane. De asemenea, are camere sau alte chestii de genul ăsta împrăștiate pe toată proprietatea. Am văzut pe monitorul computerului ei. Are vedere către alee, către spatele casei și așa mai departe.

— Doamne, Dumnezeule!

— I s-a adresat câinelui în franceză.

Asta îl făcu pe bărbat să ridice din nou capul.

— Poftim?

— Mă întreb doar de ce și-ar da cineva osteneala să-și învețe câinele franceză, atâta tot. Are maniere foarte frumoase. Te ascultă cu tot sufletul. E ceva care m-a atras foarte tare la ea. Îți jur, aș fi vrut să o mângâi exact așa cum am mângâiat cățelul.

— Ai... l-ai mângâiat pe monstrul ăla de câine?

— Ea i-a spus în franceză că e în ordine. A fost foarte drăgălaș. Îi e foarte devotat, mi-am dat seama de asta. Nu s-a depărtat nici o clipă de ea mai mult de o jumătate de metru. E un câine foarte bun și – sunt convinsă – un companion de ispravă. Dar fata aia are nevoie de un prieten. Acum, trebuie să trec pe la piață și să cumpăr câte ceva. Vreau să testez rețeta pe care mi-a dat-o.

— Mamă, nu vreau să te mai duci acolo până nu aflu mai multe.

— Brooks!

Avea treizeci și doi de ani, însă tonul acela, privirea aceea încă mai făceau să-i piară tot curajul.

— Ești om în toată firea acum, știu, însă deocamdată n-am ajuns în punctul ăla în care tu să-mi spui mie ce să fac. Dacă vrei să afli mai multe despre ea, de ce nu te duci acolo cu o atitudine prietenoasă, așa cum am făcut eu?

— Să-i duc și o plăcintă?

— Ai putea să încerci cu o sticlă de vin.

Porni spre ea cu o sticlă de Pinot Gris, din gama medie de preț. Părea o alegere rezonabilă, amicală, fără nuanțe care s-ar fi putut interpreta. De asemenea, i se păru că exagerează întorcând situația pe toate fețele, așa că nu se mai gândi la nimic și se mulțumi să conducă până acolo.

Ploaia care căzuse noaptea trecută ispitise verdeața, făcând-o să iasă și mai mult la iveală. Acum, razele soarelui de început de seară pâlpâiau printre ramurile timid înverzite, scăldau șoseaua și scânteiau reflectându-se în apa zglobie a pârâiașului ce șerpuia în apropiere.

Croindu-și drum pe aleea ei, Brooks zări în treacăt fumul care ieșea în rotocoale pe coș.

Apoi o zări pe ea.

Stătea în picioare, iar câinele acela mare era așezat la călcâiul cizmelor ei, care îi ajungeau până la genunchi. Purta blugi și o jachetă neagră de piele și avea o armă la brâu.

Decise să nu se gândească prea mult la faptul că, în momentul acela, absolut totul la ea i se părea extrem de sexy.

Numai că așa era – totul, inclusiv iritarea care i se citea pe față.

Brooks apucă sticla cu vin și coborî din mașină.

— Seara bună!

Înaintă spre ea, ignorând cu desăvârșire Glockul pe care ea îl purta pretutindeni și câinele care probabil și-ar fi vârât colții în gâtul lui înainte ca el să apuce să-și scoată arma din toc.

Femeia se uită la sticla pe care o avea cu el.

— Ce-i cu aia?

— Păi, ar fi mai multe... În primul rând, e un vin destul de bun. În al doilea rând, e o scuză.

— Pentru...?

— Pentru maică-mea. Am fost la ea la cină serile trecute și i-am spus că am trecut pe aici. Atâta i-a trebuit! Așa că... îmi pare rău pentru deranj.

— Așa că mă deranjezi ca să-mi spui că-ți pare rău pentru un alt deranj.

— Tehnic vorbind, da. Dar e un vin destul de bun. Pare-se că ați fost la plimbare!?

— De ce?

— Ai noroi pe cizme. A plouat puțin azi-noapte. Ploaia trezește natura la viață, dar, pe de altă parte, aduce și noroiul cu ea. Porți întotdeauna armă atunci când scoți câinele la plimbare?

Purta întotdeauna armă, punct. Dar asta nu era treaba lui.

— Am făcut trageri la țintă. Vinul chiar nu e necesar.

— Vinul nu e necesar, însă este unul dintre acele plăcute beneficii care vin la pachet. Zicând acestea, întoarse sticla, în așa fel încât lichidul îmbietor de culoarea paiului să reflecte lumina soarelui. Unde ți-ai amenajat locul pentru trageri la țintă?

— De ce pui atâtea întrebări? De ce tot veniți pe-aici, cu plăcinta și vinul vostru? Ce *ați pățit*, oameni buni? Ce-ai găsit de râs?

— La ce întrebare vrei să-ți răspund prima dată? Dar, pentru că ea nu făcu decât să-i arunce o privire împietrită, Brooks ridică din umeri. Bun, atunci. Eu sunt o persoană mai curioasă din fire – unde mai pui că sunt și polițist. Prin urmare, întrebările fac parte din tabloul de ansamblu. E foarte probabil să fi moștenit curiozitatea de la mama mea, care a venit aici, cu plăcintă, tocmai pentru că murea de curiozitate. Și pentru că e o femeie foarte prietenoasă. Deja am explicat partea cu vinul. Din punctul meu de vedere, nu e nimic în neregulă cu noi. Pur și simplu, așa suntem. Probabil tu ai o perspectivă diferită. Și zâmbeam pentru că mă întrebam dacă în ieșirea ta e vreun pic de furie. Îți luminează chipul. Este o lumină plăcută. Am reușit s-o acopăr?

Ochii lui căpătaseră o nuanță de chihlimbar în lumina soarelui de după-amiază târzie, iar zâmbetul lui era fermecător. Abigail se gândi că el stăpânea stilul acela lejer, de conversație ușoară, tot așa cum alți bărbați erau stăpânii propriilor lor șosete.

— Te crezi fermecător.

— Mda. Probabil ăsta e un defect, dar cine caută perfecțiunea? Acum, eu am răspuns la întrebările tale, dar tu încă n-ai răspuns la ale mele. Unde zici

că ți-ai amenajat locul de trageri?

— De ce vrei să știi?

— Din mai multe motive. Unul ar fi, din nou, curiozitatea naturală. Al doilea ar fi că, în calitate de polițist, dacă știu că am de-a face cu o femeie care poartă armă tot timpul, aș vrea să mă asigur că știe s-o manevreze.

— Sunt o foarte bună trăgătoare.

— Asta spui tu. Și eu aș putea să-ți spun că știu să dansez tango ca un argentinian veritabil, dar, atâta vreme cât nu demonstrez acest lucru, aș putea foarte bine să mint. Sau să exagerez.

— Mă îndoiesc că toți argentinienii știu să danseze tango.

— Atunci, ca un argentinian care știe.

— Dacă-ți demonstrez calitățile mele de țintaș, mă lași în pace?

— Ei, acum, Abigail... Nu pot face o astfel de înțelegere cu tine. S-ar putea să fiu nevoit să mă întorc. Cum ar fi dacă o bandă de extremiști ar încerca să te răpească? Sau chiar niște extratereștri... Avem pe-aici câteva persoane care ar fi în stare să jure că au văzut extratereștrii ăia... Mă refer la unii în genul lui E.T. De fapt, Beau Mugsley pretinde că e răpit de două ori pe an, cu precizie de ceasornic.

— E absurd!

— Nu și dacă-l întrebi pe Beau Mugsley! Și nu care cumva să-i dai ocazia să înceapă să-ți povestească despre controalele anale! Lăsând toate astea la o parte, ești o femeie care te intrigă.

— Nu-mi doresc asta.

— Vezi? Așa nu faci decât să stârnești și mai mult curiozitatea.

— Și, presupunând că există ființe inteligente pe alte planete, nu cred că și-ar irosi timpul încercând să răpească oameni care își văd de treaba lor.

— Nu se știe niciodată...

Pur și simplu nu dorea să discute în contradictoriu cu el – un om care spunea numai absurdități, și asta pe un ton al naibii de binevoitor. Dacă mai punea la socoteală tenacitatea și curiozitatea lui de polițist, era clar că era într-o postură extrem de delicată.

— O să-ți satisfac curiozitatea nejustificată în ceea ce privește abilitățile mele în materie de tragere la țintă. Apoi, poți să pleci.

— E un început bun. Observă că Abigail mângâie câinele pe cap înainte de a se întoarce. Mama spune că acest câine al tău știe franceză, spuse Brooks, încercând să-și potrivească pasul cu al ei. Eu am avut nevoie de aproape doi ani de liceu – mă rog, de doi ani în cap, pentru că profa de franceză era o femeie sexy. Teribil de sexy. Nu s-a lipit prea multă franceză de mine, însă am avut parte de doi ani în care mi-am clătit ochii cu frumusețea doamnei Gardner.

— Studiile arată că în adolescență bărbații iau adesea decizii cu gândul la sex. Mulți nu mai depășesc niciodată această fază.

— Nu prea poți să dai vina pe noi pentru chestii genetice. Ce imagine impresionantă!

Brooks se opri să studieze zona de tragere la țintă.

Acolo unde se aștepta să vadă niște ținte în formă de cerc, erau trei ținte tip siluetă, ca la poligoanele de poliție, fixate pe niște scripeți, susținute de niște panouri căptușite. Protecțiile pentru ochi și urechi se aflau pe o bancă de lemn, alături de niște încărcătoare de rezervă. Măsurând cu ochiul liber, Brooks aprecie că țintele se aflau la vreo cincisprezece metri distanță.

— Nu am protecții suplimentare pentru ochi și urechi, îi spuse ea în timp ce și le aranja pe cele existente.

— Nu-i nimic.

Făcu un pas înapoi și își acoperi urechile cu mâinile, în timp ce ea luă poziție de tragere.

Atitudine de polițist, remarcă el, pe care o adoptase cu o mișcare lină, exersată. Trase șase gloanțe fără să clipească, după care așeză arma înapoi în toc, înainte de a trage ținta spre ea.

— Frumoasă grupare, comentă el.

Toate cele șase gloanțe fuseseră trase în centru, formând un tipar strâns, aproape perfect.

— După cum vezi, sunt o trăgătoare excelentă. Sunt capabilă.

— Fără îndoială, aprobă el în timp ce ea adună cămășile gloanțelor și le aruncă într-o găleată. Te deranjează dacă încerc și eu? o întrebă.

Nu-i răspunse, dar își scoase protecțiile de ochi și urechi și i le întinse.

Femeia privi în urmă, acolo unde se afla câinele, așteptând răbdător.

— Pernă!

— Poftim?

— Vorbeam cu câinele meu. Altminteri ar... avea ceva de obiectat în momentul în care scoți arma.

— Nu mi-aș dori să aflu.

Brooks îi întinse lui Abigail vinul, după care își puse ochelarii și protecțiile de urechi.

— Folosești un Glock 22, observă ea. E o armă bună.

— Își face treaba.

De data asta, fu rândul lui să ia poziția necesară. Își relaxă umerii și trase șase gloanțe.

Aruncă o privire înspre câine în timp ce își punea arma înapoi în toc. Bert nu se mișcase de la locul lui.

Abigail trase ținta către ei și așteptă un moment, în timp ce studia gruparea gloanțelor, aproape identică cu a ei.

— Și tu ești un trăgător excelent.

— Am considerat întotdeauna că, dacă tot porți o armă, ar fi bine să nimerești ținta pe care ți-o propui. Mă descurc destul de bine și cu o armă mai mare. Mama mea are o aversiune față de arme specifică pacifiștilor, poate tocmai de aceea mi-am șlefuit acest talent. Clasica rebeliune, presupun.

— Da. Abigail ridică privirea spre el. Ai împușcat pe cineva?

— Până acum, nu. Și mi-ar plăcea să pot spune asta și de-acum încolo. Am fost nevoit să scot arma de câteva ori, dar niciodată nu s-a pus problema să trag cu ea.

— Ai putea să o faci?

— Da.

— De unde știi, dacă n-ai făcut-o niciodată?

— „Protejează și servește." Se uită la ea, iar ochii aceia mereu schimbători deveniseră acum serioși. Protecția e pe primul loc. Nu s-ar cădea să port insigna de polițist dacă n-aș fi în stare să-i apăr pe cei aflați în impas. Dar aș fi fericit să nu fiu nevoit niciodată să bag un glonț în cineva. Brooks strânse, la rândul lui, cămășile gloanțelor. Tu? Ai făcut-o?

— Dacă am împușcat pe cineva? Nu. Pe de altă parte, aș spune același lucru și dacă aș fi făcut-o. Dacă aș recunoaște că am făcut-o, asta n-ar face decât să iște mai multe întrebări.

— Așa este. Ai putea să o faci?

— Da, aș putea. Așteptă o clipă. Văd că nu mă întrebi de unde știu asta.

— Nici nu trebuie s-o fac. Ți-a mai rămas ceva din plăcinta aia? Înainte

să mă întrebi de ce, o să-ți spun eu singur: Acum, că ne-am dovedit unul altuia ce buni țintași suntem, m-am gândit că am putea deschide sticla, să bem un pahar cu vin și să mâncăm o felie de plăcintă.

— Vinul ăla a fost doar un pretext.

— Oarecum. Dar rămâne un vin la fel de bun.

Avea farmecul mamei lui, constată ea, și – foarte probabil – aceeași abilitate de a aduce lucrurile pe făgașul dorit de el. Nu avea nici un rost să nege că îl găsea atrăgător din punct de vedere fizic. Reacția ei hormonală față de felul în care arăta el, de constituția lui, de comportamentul lui, chiar și față de vocea lui? Perfect naturală!

— Nu pot mânca toată plăcinta. E prea mult pentru o singură persoană.

— Și ar fi păcat s-o irosești...

Femeia depozită echipamentul de protecție în suportul băncii.

— În regulă! Poți servi plăcintă și vin. Dar n-o să fac sex cu tine.

— Acum chiar m-ai făcut să sufăr.

— Ba nu, n-am făcut-o. Hotărând să-și clarifice poziția de la bun început, Abigail o apucă în direcția casei. Îmi place sexul.

— Vezi? Continuăm să ne descoperim interese comune. Dacă o ținem tot așa, într-o săptămână devenim cei mai buni prieteni.

— Dacă mi-aș fi dorit prieteni, m-aș fi înscris la un club de lectură.

„Atmosfera se mai destinde", se gândi el, savurând sarcasmul femeii.

— Și mie îmi place să citesc – cu asta, am mai marcat un punct la interesele comune. Dar acum vorbeam despre sex...

— Actul sexual este o funcție fizică perfect normală și, totodată, o experiență plăcută.

— Până aici, suntem pe aceeași lungime de undă.

Abigail scoase cheile și descuie ușa. Odată intrați în casă, resetă sistemul de alarmă.

— Probabil mă găsești atrăgătoare într-o oarecare măsură...

— În toate măsurile posibile, de fapt.

— Probabil ăsta e și motivul pentru care ai venit aici, cu vinul. O să beau un pahar de vin cu tine, dar n-o să fac sex cu tine.

— În regulă. Absolut încântat de felul ei de a fi, o urmă în bucătărie. Există vreun motiv anume pentru care nu vrei să o faci, altul decât acela că n-am avut încă ocazia să stăm împreună la o bucată de plăcintă cu afine?

— Pui prea multe întrebări. E enervant și obositor să tot răspund.

— Naiba s-o ia de curiozitate! Dumnezeule, Abigail... Ăla a fost cumva un zâmbet?

— Probabil a fost o grimasă.

— Acum ai făcut o glumă. Cât de curând, o să-ți pui un coif de petrecere și o să dansezi pe masă.

— Ești nostim. Eu nu sunt, așa că pot aprecia când cineva e înzestrat cu simțul umorului. Abigail își scoase jacheta, deschise ușa unei încăperi despre care el presupuse că îndeplinea rolul unei mici debarale și o agăță pe un umeraș. Și tu ești atrăgător fizic și știi să te menții în formă. Prefer să fac sex cu cineva care se menține într-o formă fizică bună.

Scoase un tirbușon și, cu toate că el era pregătit să-l ia și să deschidă sticla de vin, Abigail rezolvă singură problema, repede și eficient.

„Ce mama naibii?" se întrebă el și se așeză.

— Să înțeleg că până acum singurul lucru care nu-ți place la mine este curiozitatea?

— Mai sunt și altele. Unul ar fi proximitatea, ceea ce ar face ca situația

să devină ciudată și problematică atunci când nu voi mai vrea să fac sex cu tine.

— Și ce te face să crezi că n-o să vrei să mai faci sex cu mine?

Abigail scoase două pahare, două farfurioare, două furculițe.

— Legea mediei.

— A, asta? Eu, unul, desfid legea mediei!

— Mulți au impresia că fac asta. Ei bine, n-o fac. Abigail turnă vinul, studiindu-l pe Brooks în timp ce îi oferi paharul. Îmi place nasul tău.

— Abigail, mă fascinezi de-a dreptul! Ce-ți place la nasul meu?

— A fost spart la un moment dat. Lipsa de simetrie îi adaugă chipului tău caracter și un ceva aparte. Îmi place caracterul.

— Cu toate astea, nu mă aleg cu o partidă de sex.

Ea zâmbi din nou, de data aceasta fără rezerve.

— Sunt sigură că ai alte oferte.

— Adevărat! Le pun să-și ia bonuri de ordine, ca la magazinul de delicatese. Așteptă să scoată plăcinta. Vrei să știi de ce nu am eu de gând să fac sex cu tine?

Întrebarea lui o surprinsese, remarcă Brooks. Îi stârnise curiozitatea.

— Da, spune-mi.

— Ești atrăgătoare și arăți destul de... în formă pentru mine. Ai un fel de a mă privi care îmi dă senzația că vezi până în adâncurile creierului meu. Habar n-am de ce treaba asta mi se pare sexy, dar asta e situația. Ai nevoie de ajutor.

— Nu vreau nici un fel de ajutor.

— Nici n-am zis că *ai vrea*. *Ai nevoie* de ajutor, iar eu am o slăbiciune pentru persoanele care au nevoie de ajutor. Îmi place câinele tău, deși am o bănuială că e la fel de periculos – sau al naibii de aproape – ca Glockul ăla pe care îl porți la brâu. Îmi place felul în care vorbești, ca și cum ți-ai pierdut un pic această deprindere. Mi-ar plăcea să-ți simt forma gurii sub gura mea. Acum, că mă gândesc la toate astea, mi-ar plăcea mai mult decât îmi imaginam. Din păcate... Cu un oftat dramatic, ridică brațele, după care le lăsă să cadă. Tot timpul o să am ceva de întrebat. Deci asta ar cam fi o problemă. Și, cu toate că sunt bărbat, adică sunt oricând gata de sex, chiar și dacă o femeie doar străluță în direcția mea, în general îmi place să apuc să o cunosc mai întâi. Cină, conversație, chestii de genul ăsta...

— O întâlnire, adică. Eu nu ies la întâlniri.

— Știi, nu mă surprinde să te aud spunând asta. Deja am făcut ceva împreună: am tras la țintă. Am discutat și am schimbat puncte de vedere. Acum împărțim vinul și plăcinta. Cu puțină imaginație, putem considera că asta e o întâlnire.

Privirea pe care i-o aruncă ea era însăși definiția enervării.

— Nu e o întâlnire!

— După criteriile tale, n-o fi. Făcu un gest către ea cu furculița în care avea o bucată de plăcintă. Eu am propriile criterii. Asta înseamnă că singurul lucru care mă oprește să fac sex cu tine este firea mea curioasă. Cu asta pot s-o scot la capăt. Pot să decid că n-ar fi o problemă pentru mine. Și, în cazul ăsta, singurul lucru care mai rămâne este să îți dorești și tu.

— Nu îmi doresc, așa că dacă vrei să discutăm, ar trebui să găsim alt subiect. N-a fost o provocare, adăugă ea. N-am avut intenția de-a lansa o provocare de natură sexuală.

— Nu, m-am prins că n-ai avut intenția, dar cu siguranță aduce a provocare. Și e delicioasă. Ca plăcinta. Tăie o bucată cu furculița, apoi o

întrebă: Tu ai proiectat sistemul de securitate de aici?

Ea redeveni precaută.

— Da.

— Și camerele?

— Da. Evident, nu fabric eu sistemul.

— Evident. Se aplecă să studieze rețeaua ei de calculatoare. E un adevărat aranjament aici.

— E munca mea.

— Eu mă descurc cu un singur calculator. Pot să rezolv ce am de rezolvat, de regulă găsesc ce trebuie să găsesc. Tatăl meu, pe de altă parte, e nemaipomenit. Dacă apare o defecțiune, el e omul meu. Probabil tocilarul din el e de vină. Și tu erai tocilară?

La un moment dat, își aminti ea, era tocilară la toate materiile. Probabil rămăsese așa.

— Îmi place matematica. E logică.

— Trebuia să-mi imaginez! Se întoarse spre ea și luă o înghițitură de vin. Îmi place casa. Mama ar vrea o bucătărie ca a ta.

— Ar trebui să-i iei un câine.

— Poftim?!

— Ea spune că încă nu e pregătită, dar se vedea clar din felul în care se purta și reacționa față de Bert că este. Îi e dor să aibă un câine în viața ei. E... Iartă-mă. Obrajii femeii se îmbujorară. Nu e treaba mea.

— Pe aici nu ne prea vedem de treaba noastră. Adora câinele ăla. Cu toții îl adoram. Cu toții am fost afectați când am fost nevoiți să-l eutanasiem.

Se uită în jos, la Bert, dar rezistă tentației de a se întinde să-l mângâie – pentru că ar fi vrut să-și păstreze mâna la locul ei.

— Chiar crezi că e pregătită să aibă un alt câine?

— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

— Dar ai făcut-o. Acum vreau să aflu părerea ta.

— În cazul ăsta, da. Mi s-a părut că simte că l-ar trăda dacă și-ar lua ea singură un alt câine. Însă, dacă l-ar primi cadou, de la unul dintre copiii ei... Ar fi altceva, nu?

— Ar fi. Mulțumesc. Să știi că i-a plăcut de tine. Mamei.

— Și mie mi-a plăcut de ea. Ar trebui să iei restul de plăcintă și platoul mamei tale.

Abigail se ridică să acopere plăcinta rămasă.

— Uite pălăria. Ce te grăbești așa?

— Nu aveai pălărie.

— Vorba vine. Ca atunci când îi spui cuiva: „Nu lăsa ușa să-ți dea brânci la plecare".

— A... În cazul ăsta, da, trebuie să pleci. Trebuie să-i dau de mâncare câinelui, după care trebuie să mă întorc la treabă. Te rog transmite-i mamei tale că mi-a plăcut plăcinta.

— Am să-i spun.

Brooks se ridică de pe scaun și luă platoul.

— Și îți mulțumesc pentru vin. Te conduc.

Ajunși la intrare, el așteptă ca ea să descuie ușa și să oprească alarma. Apoi, puse plăcinta pe masa cea mică.

— Spune-i câinelui să stea liniștit.

— De ce?

— Pentru că vreau să pun mâinile pe tine, și o să mai am nevoie de ele ca să conduc mașina, după aceea. Nu vreau să-mi smulgă vreo mână din

încheietură.

— Nu-mi place să fiu atinsă.

— Îți place sexul. Un sărut e undeva la mijloc între a fi atinsă și a face sex. Nu ești curioasă, Abigail?

— Puțin. Studie chipul bărbatului ca un scaner cu raze X, apoi își îndreptă privirea spre câine. *Ami*, rosti ea, punând ușor o mână pe brațul lui Brooks. *Ami*, Bert.

Și totuși, se crispă atunci când Brooks o luă de mână – mâna cu care ținea arma.

— *Ami*, murmură el. Asta îmi aduc aminte. Deci hai să fim prieteni.

Puse cealaltă mână pe obrazul ei, pregătind terenul. Iar ea îl privi. Privirea aceea a ei, pregătită, neclintită, îi atinse o coardă sensibilă. Atingerea lui era blândă, poate depășind puțin limitele unei simple prietenii, dar totuși blândă și duioasă. Când buzele li se întâlniră, privirile lor se încrucișară.

El își apăsă puțin mai tare trupul de al ei, până când mâna ei îi atinse umărul. Până când aceeași mână i se strecură la ceafă și apoi în păr. Până când limba ei o atinse jucăuș pe a lui, iar ochii aceia vigilenți căpătară o nuanță de verde întunecat.

Brooks se retrase și îi dădu drumul la mână. Clătinând din cap, luă din nou platoul cu plăcintă.

— Știi că o să trebuiască să mă întorc.

— E o greșeală...

— Pentru cine?

— Pentru amândoi.

— Avem puncte de vedere diferite, ține minte. Se aplecă în față, rapid, și își atinse buzele de ale ei – de data aceasta într-un sărut amical. O să mă întorc. Pe curând, Bert, adăugă el ieșind din casă și îndreptându-se spre mașină.

Abigail închise ușa în urma lui și o încuie înainte de a auzi motorul pornind. Lăsă să-i scape un oftat prelung și privi în jos, către câine.

— E o greșeală, repetă ea.

---

[6] În limba franceză, în original, „prieten" (n.tr.)

[7] Veche ceremonie nupțială de origine celtică, datând din perioada precreștină, care implică legarea mâinilor miresei și ginerelui cu o frânghie sau o panglică, simbolizând astfel logodna sau căsătoria, temporară sau permanentă. (n.tr.)

[8] Religie neopăgână ce acordă o importanță majoră naturii. Era asociată adesea cu ritualurile vrăjitorești. (n.tr.)

capitolul 10

Brooks își petrecu cea mai mare parte a zilei băgând, pe bună dreptate, spaima în oasele a trei hoți de magazine neajunși încă la vârsta adolescenței, ocupându-se de un accident de circulație – mai precis, împiedicându-i pe cei doi șoferi să se ia la bătaie –, completând hârtogăria aferentă și ascultându-l pe Sid Firehawk văicărindu-se atunci când în sfârșit reuși să-l cheme la secție pentru defecțiunea la toba de eșapament.

Ca recompensă pentru efortul depus, decise să facă o tură rapidă până la patiserie, să-și cumpere o cafea și un fursec cu scorțișoară, însă, fix atunci, Alma băgă capul pe ușa biroului lui. În urechi îi atârnau niște semne ale păcii colorate, de mărimea pumnului unui bebeluș.

— A sunat Grover. Cică s-a iscat un conflict la Galeriile Ozark.

— Ce fel de conflict?

— Nu mi-a spus decât că situația se cam încinge și că te roagă să treci pe-acolo.

— Bine, o să merg până acolo. S-ar putea să mă opresc pe la patiserie la întoarcere, să-mi zici dacă vrei ceva.

— Piei de lângă mine, Satană!

— Ziceam și eu...

Brooks se ridică de la birou și își luă jacheta.

— Dacă pe biroul meu ar apărea din senin un fursec cu ciocolată și cu nuci braziliene și o cafea cu lapte degresat, n-ar fi vina mea.

— Nimeni n-ar putea să-ți reproșeze ceva.

În vreme ce ieșea din birou, Brooks se întrebă ce rost avea să fie degresat laptele dacă tot mânca fursecul. Dar ăsta era unul dintre acele mistere tipic femeiești cu care nu era dispus să-și bată capul.

În timp ce mergea, privi spre cer. Temperaturile refuzau să se hotărască – ba creșteau, ba scădeau și se ciocneau undeva la mijloc, invitând parcă tornadele să se dezlănțuie. Numai cerul își păstra, inofensiv, culoarea blugilor uzați.

Traversă strada către Shop Street, încântat să vadă forfota de localnici și turiști specifică unei după-amiezi de sâmbătă. Trecu pe lângă piața de delicatese, se gândi la Abigail și merse mai departe, încă o stradă, până la Galeriile Ozark.

Prin vitrina magazinului de artă, nu observă vreun semn de dispută. La drept vorbind, nu-l văzu nici pe Grover, nici vreun client și nici pe altcineva. Clopoțelul de la intrare zornăi melodios atunci când păși în magazin. Cercetă rapid galeria principală și pereții plini cu tablouri, standurile cu sculpturi și rafturile cu ornamente din sticlă suflată și cu obiecte de artizanat locale.

În aer se simțea parfumul unei primăveri în mijloc de pădure, de la o sticluță din aceea cu bețișoare parfumate. Asta nu putea să fie decât opera lui Grover, își dădu el seama, absent. Tipul arăta precum un gnom din cartea de povești, iar, în ceea ce privea miresmele, era un adevărat vrăjitor.

Brooks se îndreptă spre partea din spate a magazinului, unde se aflau depozitul și biroul. La casă nu era nimeni.

Auzi păcănitul unor tocuri pe podeaua de lemn.

Sylbie, cu părul desfăcut și cu ochi somnoroși, se strecură afară din camera din spate.

— Ei bine, iată-te în sfârșit... domnule ofițer.

— Care-i problema, Sylbie?

— O să-ți spun. Îndoi un deget, își dădu părul pe spate, răspândind un miros puternic de parfum, și deschise ușa camerei din spate. Aici.

— Unde-i Grover?

— O să se întoarcă în câteva minute. Cineva trebuie să aibă grijă și de magazin.

Brooks simți trapa de la pivniță scârțâindu-i sub tălpi.

— Sylbie, Grover a sunat la secție să reclame un conflict care necesita intervenția poliției.

— Da, e un conflict, dar nu e nevoie ca lucrurile să rămână așa. Hai, vino aici, în spate, și rezolvăm.

— O să rezolvăm aici.

— În regulă, atunci.

Era îmbrăcată cu o rochie cu vârtejuri de alb și negru. Apoi, dintr-odată, n-o mai avu pe ea.

— Dumnezeule, Sylbie!

Femeia râse, dându-și din nou părul pe spate și răspândind parfum în jurul ei. Se sprijini apoi de tocul ușii, complet goală, purtând doar o pereche de pantofi roșii cu tocuri cui, ale căror vârfuri decupate lăsau la vedere unghiile vopsite în aceeași nuanță.

— N-ai venit să mă vezi noaptea trecută, Brooks. Am fost nevoită să beau vinul ăla de una singură.

— Ți-am spus că aveam treabă. Pune-ți hainele înapoi pe tine.

— Ei, uite ceva ce nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată în trecut.

El continuă să se uite drept în ochii ei, surprins și oarecum tulburat de faptul că trebuia să facă eforturi pentru ca privirea lui să nu alunece în jos.

— Uite că-ți spun acum: Pune rochia pe tine, Sylbie.

— Vino încoace și obligă-mă!

— Ce naiba se întâmplă cu tine? o întrebă el. L-ai pus pe Grover să sune la secție, ai cerut să vină un polițist...

— Nu un simplu polițist, iubire. Femeia își țuguie buzele într-un sărut, adăugând: Pe tine te voiam.

— Taci din gură! Deși rareori își pierdea cumpătul, acum abia reușea să și-l țină în frâu. Dacă nu-ți pui rochia înapoi pe tine în zece secunde, te arestez.

— O... așa vrei să ne jucăm...

— Dracu' s-o ia de treabă, Sylbie! Uită-te la mine! Ți se pare că mă joc?

Tonul vocii și expresia de pe chipul lui reușiră, într-un final, să transmită mesajul. Cu ochii scânteind de furie, femeia se aplecă și își trase rochia pe ea.

— Să nu-ți imaginezi nici măcar pentru o clipă c-o să-ți permit să-mi vorbești așa!

— O să fac chiar mai mult decât atât dacă îndrăznești să mai pui o dată la cale una ca asta! Sunt șeful poliției, Sylbie! Sunt la datorie!

Femeia își aranjă bretelele rochiei, cu două plesnituri sfidătoare.

— De parcă prin părțile astea se întâmplă vreodată ceva!

— O să-ți spun eu ce-o să se întâmple sigur: o să-l găsesc pe Grover și o

să-i dau amendă pentru că a sunat la secție cu o reclamație falsă.

— N-o să faci asta!

— Așteaptă și-ai să vezi!

Ea făcu repede un pas înainte.

— Nu face asta, Brooks! Să nu faci asta! A sunat doar pentru că l-am rugat eu.

— În cazul ăsta, data viitoare o să știe la ce să se aștepte! Și tu la fel!

— De ce te porți așa? În vocea plină de furie a femeii se simțeau lacrimile ce stăteau să izbucnească. Mă faci să sar pe tine, după care te înfurii. Când eram în liceu, nu reușeai să-ți ții mâinile departe de mine.

— Nu mai suntem în liceu! Și nu mai vreau să mă gândesc la perioada aia.

— Pe mine nu mă mai vrei.

Cunoștea prea bine lacrimile acelea. Avusese parte de râuri întregi de astfel de lacrimi în trecut, și știa că erau destul de sincere.

— Sylbie, ești frumoasă, probabil cea mai frumoasă femeie pe care am pus eu ochii vreodată. Ești talentată și, când îți dai silința, ești o companie agreabilă. Însă nu te mai vreau așa cum te voiam atunci. Nu-mi mai doresc relația pe care o aveam odată.

— Nu asta spuneai acum vreo două săptămâni, când erai călare pe mine în pat.

— Nu, e adevărat, și îmi pare rău, Sylbie. Din câte își dădea el seama, avea multe de regretat. Adăugă: Noi doi ne-am simțit întotdeauna bine împreună în pat, dar, în rest, n-am prea avut nimic de împărțit.

— Și ce-ți pasă, atâta vreme cât te descarci?

— Scumpo, ar trebui să ai o părere mai bună despre tine. Eu am.

— Ceva nu e-n regulă cu tine. Furia și rușinea suferită făcură ca obrajii femeii să se aprindă ca focul. Ar trebui să mă dorești atunci când mă ofer.

— Dacă asta e tot ceea ce-ți dorești, știi că se găsesc mulți doritori.

— Dar nu și tu.

— Nu, nu și eu. Ajunseseră la capătul acelui drum, înțelese el, simțind ceva mai mult decât o simplă ușurare. Eu nu-mi mai doresc asta. Poate ne vom plăcea mai mult unul pe altul fără sex. Un singur lucru îți pot promite, și ar fi bine să mă asculți: Dacă mai pui vreodată la cale o ispravă ca asta, o să faci cunoștință cu interiorul celulelor de arest de la secție.

Obrajii lui Sylbie își păstrară culoarea aprinsă, însă chipul ei deveni rece și împietrit.

— Te-ai schimbat, Brooks.

— Dumnezeule, sper! Mai bine ai grijă de magazin până se-ntoarce Grover. Brooks porni spre ieșire, dar mai aruncă o privire înapoi. Ai o rochie frumoasă, Sylbie. Păstreaz-o pe tine.

Când păși afară din magazin, îl zări pe Grover – rotund la trup, cu umerii gârboviți și cu un început de chelie – trăgând dintr-un Marlboro în timp ce stătea așezat pe banca dintre magazinul său și cel vecin.

— A, salutare!

— Salut, Grover! Hai cu mine!

— Păi...

— Să știi că se plătește o amendă pentru reclamații false, așa că trebuie să scoți banul.

— Dar eu...

— Data viitoare când o femeie te roagă să faci o tâmpenie, gândește-te de două ori înainte.

— Dar ea a zis...

— Asta urmează să lămurești tu cu Sylbie. Eu nu-ți spun decât să nu ceri ajutor decât atunci când ai nevoie de el. Nu irosi timpul meu sau timpul secției de poliție. Pentru ceea ce ai făcut aș putea să te bag după gratii.

Chipul lui Grover căpătă o culoare neuniformă, după ce niște pete roz înfloriră peste albul bolnăvicios al tenului său. Bărbatul se ridică tremurând.

— La închisoare? Dumnezeule! Eu doar...

— Altă dată să nu mai faci! Amenda e de două mii de dolari.

Era pregătit să-l prindă pe Grover, în caz că acesta leșina. Oricum, nu era departe.

— Eu... eu...

— O să reduc amenda la douăzeci și cinci de dolari – îți acord un discount pentru prostie. Treci pe la secție până la sfârșitul programului să o plătești. Dacă nu, revenim la două mii. Clar?

— Da, șefule. Îmi pare rău. M-am gândit că...

— Nu, n-ai gândit deloc. Data viitoare o să te gândești mai bine.

— O să plătesc eu, Grover. Sylbie pășl afară din magazin. E vina mea. Voi plăti eu amenda.

— Nu mă interesează cine dă banii. Aveți grijă numai să plătiți până la cinci.

— Nu era nevoie să-l sperii atât de tare. Sylbie se așeză pe bancă, îl trase pe Grover lângă ea și își trecu brațul pe după umerii lui gârboviți. A fost vina mea.

— Nu te contrazic. Plătește amenda, și te-am șters de pe lista neagră.

Deși își pierduse pofta de fursecuri, traversă strada către patiserie și cumpără ce comandase Alma. Lăsă cumpărăturile pe biroul ei, după care intră în biroul lui și completă citația. Rămase puțin încurcat când ajunse la rubrica privind acuzația, apoi optă pentru „alarmă falsă". Părea să se potrivească și, în plus, nu era un motiv de jenă pentru nimeni.

Ieși din birou cu citația în mână și o puse lângă cana cu cafea a Almei.

— Ori Grover, ori Sylbie o să treacă pe la secție să plătească citația asta. Nu pune întrebări.

— Când cineva aude cuvintele „Nu pune întrebări", simte că e de datoria lui să o facă.

— Nu și atunci când altcineva tocmai i-a cumpărat o cafea și un fursec cu ciocolată și cu nuci braziliene.

Alma bătu ușor cu unghiile ei albastre în paharul de unică folosință.

— Deci asta e mită.

— Ar putea fi interpretată și așa. Serios, Alma, nu întreba.

Brooks ridică ochii când Ash își făcu apariția.

— A trebuit să gonesc niște skateboarderi din parcarea de la bancă. Din nou. Și l-am tras pe dreapta pe Doyle Parsins pentru depășirea vitezei. Din nou. Unii oameni nu se învață minte niciodată! Ai fursecuri?

— Un fursec, replică Alma. Singular. Al meu.

— M-am oprit în treacăt prin parcul Ligii Mici de baseball. Am văzut că puștiul ăla, Draper, a băgat o triplă de maestru. Și mi-am luat un cappuccino decofeinizat. Un fursec ar merge de minune acum.

Alma zâmbi, mușcând ostentativ din fursecul ei și dându-și ochii peste cap de plăcere.

— Mmmmm....

— Asta e răutate pură!

Lăsându-i să-și rezolve mica dispută, Brooks se întoarse în biroul lui și

închise ușa. Petrecu o vreme căutând informații despre Abigail Lowery – care, descoperi el, avea o diplomă de masterat în cibernetică și încă una în tehnologia sistemelor de securitate, ambele de la MIT. Destul de impresionant.

Îi luă ceva vreme, dar reuși să afle că femeia lucra pe cont propriu pentru o companie denumită Global Network.

Își schimbă centrul de interes și începu să caute informații despre companie.

Companie privată, descoperi el. Înființată de o anume Cora Fiense, în vârstă de treizeci și trei de ani. Nu era nici o fotografie atașată la fișier sau, cel puțin, el nu reuși s-o găsească. Dar trecu în revistă câteva articole care descriau micuța companie exclusivistă lansată de o agorafobă care evita să apară în presă.

Pagina web nu oferea informații concrete despre proprietara companiei sau despre angajați, ci menționa laconic că Global oferea analiză și proiectare pentru sisteme de securitate.

Brooks se lăsă pe spate în scaunul lui și se întrebă ce anume îl făcea să insiste cu cercetările. Femeia nu făcuse nimic, din câte își dădea el seama. O plăcea, dar, în același timp, era ceva care îl frământa, și nu putea ignora acest lucru. Un lucru care îi spunea că, dacă insista, avea să descopere ceva... Altceva.

Închise pagina de internet atunci când auzi o bătaie în ușă.

— Da.

— Eu am plecat, îl anunță Alma. Am redirecționat apelurile pe mobilul tău. Ash e la birou până la opt. Boyd e pe traseu.

— E bine așa.

— Sylbie și Grover au venit împreună și au plătit amenda.

— Perfect.

— Nu știu dacă fursecul ăla a meritat. În orice caz, ai ieșit din tură de zece minute. Du-te acasă.

— Cred că o să plec și eu imediat. Mulțumesc, Alma.

Își verifică agenda, observând că luni avea întâlnirea lunară cu consiliul executiv. Veselie mare! Și trebuia să-și completeze verificările și inspecțiile trimestriale până la sfârșitul lunii. Putea să meargă acasă, să rezolve o parte din ele. Și-așa calendarul lui social nu era foarte încărcat.

Asta numai din vina lui, trebuia să recunoască. Putea să treacă pe la cârciumă sau să-și sune unul dintre prieteni, să vadă ce se mai întâmpla. Dar nu avea dispoziția necesară.

Incidentul cu Sylbie îl făcuse să devină ușor deprimat, irascibil. Și excitat. Iar partea asta din urmă pur și simplu îl scotea din sărite.

Pentru că, după șocul și enervarea inițială, fusese tentat. Doar puțin.

Era greu să-și găsească vreo vină pentru asta, se gândi el, ridicându-se de pe scaun și ducându-se la fereastră. Ca bărbat, trebuia să fie mort de multă vreme ca să nu fie ispitit de goliciunea lui Sylbie.

Acum era nervos și nerăbdător – asta după ce, până la plecarea către Galeriile Ozark, fusese într-o dispoziție extrem de bună. De care se alesese praful, se gândi el, dat fiind că se lipsise de o partidă rapidă și fierbinte de sex, de o cafea ornată cu frișcă și de un fursec.

Dar Sylbie avea dreptate. Se schimbase. Spera să nu-și piardă vreodată gustul pentru partide de sex rapide și fierbinți, însă nu mai era dispus să plătească prețul vinovăției și al deșertăciunii care veneau imediat după partidele care nu însemnau nimic pentru el.

Avea nevoie de ceva care să îl distragă. Poate avea să treacă pe la Mya,

să ceară ceva de mâncare și să petreacă un timp cu copiii. Nimic nu putea alunga mai bine sexul din mintea unui bărbat decât doi copii neastâmpărați care se băteau pe Wii sau pe PlayStation.

Închise calculatorul și își luă în grabă jacheta. În drum spre ieșire, îi strigă lui Ash o urare de noapte bună. Sub imboldul momentului, alergă la florărie, ajungând cu cinci minute înainte de închidere.

Un buchet de lalele dat la schimb pentru cină și distracție era o afacere bună.

Ieși din oraș și se îndreptă către casa mare, zgomotoasă a surorii sale, situată lângă râu. Nu conștientiză faptul că se răzgândise până în clipa în care schimbă direcția.

Acasă la Abigail, focul trosnea plăcut în șemineu. Pe aragaz, fierbea la foc mic un vas cu supă de *pasta e fagioli*. Copsese o pâine mică, rotundă, cu măsline și făcuse o salată mixtă la care intenționa să folosească oțet de zmeură.

Terminase toată treaba pe care și-o propusese pentru ziua ce stătea să se încheie. Petrecuse nouăzeci de minute făcând ridicări de gantere și exerciții cardio și îl antrenase și pe Bert.

Avea de gând să se răsfețe cu o cină și un film; poate chiar două, cu o porție de floricele la al doilea.

În ciuda tuturor întreruperilor, avusese parte de o săptămână foarte bună, productivă. Onorariul pentru munca pe care tocmai o terminase avea să-i rotunjească binișor contul bancar și să-i sporească liniștea sufletească.

Iar duminică? Avea să-i acorde computerului ei o pauză. Avea să-și curețe armele, să lucreze în grădină și în seră, poate chiar să facă o excursie prin împrejurimi. După care avea să se așeze la masă, la o porție din supa făcută de cu seara, și să citească până la lăsarea nopții.

Pentru ea, așa arăta un weekend perfect.

— Aș alege un film de acțiune/aventură, iar după aceea o comedie, îi spuse ea lui Bert, amestecând încă o dată în supă. Și vin, adăugă ea. Șeful poliției avea dreptate. Este un vin foarte bun. În curând, n-o să mai fie suficient de răcoare ca să facem focul seara, așa că ar trebui să profităm. Cred că ar trebui...

Amândoi deveniră atenți când sistemul de securitate bipăi.

— Vine cineva, șopti ea, ducând mâna la arma de la șold.

Sprâncenele i se încruntară atunci când zări mașina care înainta pe alee.

— De ce a venit din nou aici?

Se duse la computer și mări imaginea camerei de supraveghere, pentru a se asigura că Brooks era cel de la volan și că era singur. După ce reflectă o clipă, își dădu jos tocul de la brâu. El ar fi insistat și mai mult cu întrebările dacă ar fi văzut-o purtând arma în casă, într-o seară de sâmbătă.

O ascunse într-un sertar și așteptă până când el parcă mașina. Măcar de data asta parcase lângă mașina ei, nu în spatele acesteia.

Se duse la ușă, descuie, ridică bara de protecție. Întredeschise ușa, cu mâna pe pistolul de sub masă.

Și se încruntă și mai tare atunci când zări lalelele.

— De data asta, pentru ce îți mai ceri scuze?

— Nu-mi cer scuze. A, florile... O poveste nostimă. Aveam de gând să le folosesc pentru a o mitui pe sora mea să-mi dea ceva de mâncare, dar am sfârșit venind încoace.

În lumina palidă a serii, ochii lui căpătaseră parcă o culoare și mai intensă de chihlimbar, iar zâmbetul nonșalant pe care îl afișa nu părea

tocmai sincer.

— Și acum le folosești ca să mă mituiești pe mine?

— Nu m-am gândit atât de departe. Măcar mă ajută să trec de ușă?

Femeia deschise ușa puțin mai larg.

— Sunt foarte frumoase. Ar trebui să te duci să i le dai surorii tale.

— Tot ce se poate, dar eu ți le ofer ție. Am avut o zi mizerabilă. Nu a început așa, dar s-a încheiat cum nu se putea mai rău. Aveam de gând să mă duc la Mya, pentru ca familia ei să mă ajute să ies din starea asta. Apoi mi-am dat seama că n-o să meargă.

— E puțin probabil ca prezența ta aici să te ajute să-ți revii.

— Deja m-a ajutat. Brooks îi adresă femeii un zâmbet degajat, care aproape – aproape –îi lumină și ochii. Ceva miroase tare bine aici, în afară de tine, adăugă el.

— Nu știu de ce-ai venit.

— Nici eu nu sunt foarte sigur. Ești liberă să-mi închizi ușa-n nas. Florile tot le primești.

Nimeni nu-i mai oferise flori până atunci, și era cât pe ce să-i spună asta, dar se abținu în ultimul moment.

— Tocmai voiam să beau un pahar din vinul de la tine, iar acum mi-ai adus și flori. Mă faci să mă simt obligată...

— Mă mulțumesc și cu asta. Ca să vezi ce zi oribilă am avut.

Ea făcu un pas înapoi, închise și încuie ușa în urma lui. Iar când se întoarse, el îi întinse florile.

— Îți mulțumesc, chiar dacă le-ai cumpărat pentru sora ta.

— Cu plăcere, chiar dacă...

— Au nevoie de apă.

El o urmă – pe ea și mirosurile acelea îmbietoare – în bucătărie.

— E o noapte numai bună pentru o supă și un foc în șemineu, comentă el, sperând să i se ofere câte o porție din fiecare. În noaptea asta s-ar putea să avem un pic de chiciură. Iar mâine, temperaturile urcă spectaculos spre douăzeci de grade. Ai avut vreodată de-a face cu o tornadă?

— Sunt pregătită.

Scoase dintr-o servantă o carafă de lut în nuanțe de verde și maro.

— Asta e de la unul dintre magazinele noastre?

— Da. Artiștii de prin părțile locului sunt foarte pricepuți.

Scoase de sub chiuvetă un recipient cu îngrășământ pentru plante și adăugă puțin în carafă înainte de-a o umple cu apă. Brooks se așeză și nu spuse nimic în timp ce ea așeză lalelele în vas.

Le puse apoi pe blatul de bucătărie, după care îl studie pe Brooks, așa cum el ar fi studiat un suspect.

— Poți să bei un pahar cu vin?

— Ți-aș rămâne recunoscător.

Abigail scoase sticla, paharele și turnă puțin.

— Pari să vrei să-mi povestești ce ți s-a întâmplat astăzi. Nu știu de ce ai face-o, dat fiind că nu mă număr printre apropiații tăi.

— Probabil tocmai de aceea. Un alt motiv ar fi că mi-am dat seama că, indirect, faci cumva parte din rândul lor.

— Cum așa?

— O să-ți spun. El gustă vinul, însă ea nici nu sorbi din pahar, nici nu se așeză. Așa că Brooks ridică din umeri: În ordine. Astăzi am avut parte de un incident neobișnuit și jenant cu o femeie. Pe vremea când eram în liceu, ea era dragostea vieții mele. Înțelegi ce vreau să spun?

Abigail avu în fața ochilor o imagine limpede precum cristalul a chipului lui Ilia Volkov. În materie de dragoste, se gândea ea, era punctul cel mai îndepărtat în care ajunsese. Și nu ajunsese prea departe.

— Nu chiar.

— N-ai trăit niciodată o pasiune sfâșietoare?

— Am luat cursuri intensive, la școală îi devansasem pe cei din categoria mea de vârstă.

— Și totuși... În fine, să revenim la mine. Brooks ridică paharul, îl ciocni de al ei și bău. Ea a fost prima mea iubire. Prima iubire ți se lipește întotdeauna mai tare de suflet, nu?

— Vrei să spui prima relație consumată sexual. Eu nu am nici un atașament emoțional față de primul meu partener sexual.

— Ești un public foarte dificil, Abigail. Când mi-a dat papucii – pentru un boboc de facultate, căpitan al echipei de fotbal –, a făcut-o în stil mare. Adică la modul cel mai dur posibil.

— N-am înțeles niciodată de ce cineva alege să-și rănească partenerul anterior înainte de a trece la următorul. Îmi pare rău că a ales această cale.

— Am depășit faza aia. Sau, cel puțin, așa credeam. Apoi, m-am mutat în Little Rock, am stat acolo zece ani. Când m-am întors, femeia despre care îți vorbesc era pe punctul de a divorța de soțul numărul doi.

— Înțeleg...

Brooks își dădu seama cum suna toată povestea lui, în ce lumină o punea pe Sylbie – din punctul lui de vedere.

— Nu e o femeie atât de crudă pe cât las eu să se înțeleagă, dar încă mai sunt puțin supărat pe ea, și asta face ca tabloul să capete tonuri mai dramatice. Așadar, când m-am întors, am acceptat slujba de-aici și am fost foarte ocupat în primele două luni. Cu adaptarea, tatăl meu nu se simțea bine...

— Îmi pare rău. Sper că acum e mai bine.

— Este, mulțumesc. E bine. Cu ceva timp în urmă, eu și Sylbie am făcut o călătorie în trecut, ca să spun așa.

— Ai făcut sex cu ea.

— Da – o dată sau de două ori. Acum două săptămâni, am repetat experiența. Însă pentru mine lucrurile n-au mai fost la fel. Brooks își studie vinul din pahar cu o privire încruntată. Poate că totuși nu ne putem întoarce în trecut.

— De ce-ai face-o, dacă ce s-a întâmplat în trecut a fost o greșeală?

— Bine zis! Dar știi și tu cum e cu sexul. Am hotărât să mă împotrivesc unei noi experiențe de genul ăsta și să-i spun și ei acest lucru – și ar fi trebuit să fac asta imediat, nu să mă eschivez, să o evit... Azi după-amiază, ea... ei bine, l-a pus pe tipul care administrează magazinul unde ea are expuse niște obiecte de artizanat, și unde lucrează cu jumătate de normă, să mă cheme acolo. În calitate oficială.

Stilul lui conversațional, observă Abigail, semăna cu cel al mamei lui. Personal, divagant... Fascinant.

— A reclamat o infracțiune?

— Un conflict care necesita intervenția mea. În loc de asta, o găsesc acolo singură, cu ideea fixă că ar trebui să folosim camera din spate.

— Ca să faceți sex?

— Da... Sunt aproape sigur că ăsta era planul, cu atât mai mult cu cât, văzând că nu mă încântă ideea, și-a dat rochia jos. Pur și simplu – Brooks făcu o mișcare bruscă din mână – a dat-o jos, rămânând acolo în pielea goală și cu niște pantofi roșii.

— E sigură pe ea, și probabil nu avea nici un dubiu în privința acordului tău.

— E sigură pe ea numai într-o oarecare măsură, iar eu n-am fost de acord. Am fost...

— Ai spus că a fost ciudat și jenant.

— Și chiar a fost. Nu e vorba că eu n-aș...

— Ai fost excitat. E firesc.

— A fost un reflex. Dar în rest? M-a scos din sărite. Eram la muncă, pentru numele lui Dumnezeu! Iar ea, cu vorbele ei meșteșugite, a convins o pradă ușoară să mă cheme la magazin.

Abigail considera povestea asta un exemplu fascinant de dinamică umană și de comunicare defectuoasă.

— S-ar părea că ea nu înțelege pe deplin faptul că tu îți iei datoria în serios.

— Nu sunt un adolescent în călduri. La dracu'! Sunt șeful poliției.

Motivul mâniei lui și sentimentul de vinovăție care reieșea atât de evident din povestea lui adăugau un nou nivel de interes.

— Încă mai ești supărat pe ea. Și pe tine, pentru că ai avut o reacție firească...

— Presupun că da. Am fost nevoit să-i spun că n-o mai vreau – parțial din motivele pe care le-am expus deja aici și parțial pentru că, pentru Dumnezeu! – n-a arătat nici o fărâmă de respect pentru nici unul dintre noi. În plus, știam că va trebui să-l pedepsesc pe bietul Grover pentru că dăduse telefonul acela și să-l bag în sperieți suficient cât să nu mai pună la cale astfel de scamatorii.

— Au fost mai multe motive...

— Și mai am încă unul: în vreme ce mă uitam la femeia aia frumoasă, goală, pe care am iubit-o odată cu forța cu care iubești la șaisprezece ani, mi-am dat seama că n-o mai doresc – pentru motivele pe care tocmai ți le-am spus. Și pentru că te doresc pe tine.

Ea se întoarse cu spatele și amestecă din nou în oala cu supă. Avea sens, constată ea, pentru că și el stârnea ceva în ea.

— Am zis că nu vreau să fac sex cu tine. Crezi că am spus asta doar ca să-ți stârnesc interesul?

— Nu. Cred că tu ai obiceiul să spui exact ce gândești, cu excepția acelor secrete pe care le ții bine păzite, doar pentru tine. Dar mă gândesc că n-ai fi adus vorba despre asta dacă n-ai fi simțit și tu, acolo, o oarecare dorință.

Ea se întoarse din nou spre el, rămânând în picioare, de partea cealaltă a mesei la care stătea el.

— Probabil n-a fost foarte înțelept din partea ta să vii încoace, în condițiile în care încă ești puțin nervos și nu-i exclus să mai simți o oarecare excitare după incidentul de azi.

— Dumnezeule! Îmi place cum vorbești. Și, da, ai dreptate, n-a fost cea mai înțeleaptă decizie.

— Dacă aș reevalua situația pentru că...

Se întrerupse atunci când el ridică o mână.

— Îmi faci o favoare? Nu reevalua nimic deocamdată. Dacă te-ai răzgândi, mi-ar fi extrem de greu să ratez ocazia. Dacă nu te-ai răzgândi... Ei bine, aș fi deprimat. N-am venit aici pentru sex, cu toate că, așa cum am spus, mi-ar fi greu să te refuz. Hai să lăsăm deoparte subiectul în seara asta. Deocamdată, m-aș mulțumi cu puțină supă și ceva conversație.

Abigail n-ar fi vrut să-l placă, n-ar fi dorit să se lase prinsă în mrejele

unui bărbat – ale unui polițist – care, cu vorbe frumoase, reușise să se strecoare dincolo de sistemul ei de apărare și care acum stătea în bucătăria ei, trezindu-i interesul cu o poveste personală.

Dacă era să procedeze logic, i-ar fi spus să plece. Însă nu voia asta, și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar face o mișcare ușor necugetată.

— Mă gândeam să mă uit la un film în timp ce iau cina.

— Îmi plac filmele.

— Îmi propusesem să văd *Magnolii de oțel*.

El scoase un oftat prelung.

— Probabil o merit cu vârf și îndesat.

Când Abigail zâmbi, lui Brooks i se păru că toată încăperea se luminase dintr-odată.

— De fapt, voiam să mă uit la *Greu de ucis 4*.

— Trebuia să-ți fi adus mai multe flori.

Brooks descoperi că Abigail era o bucătăreasă extrem de pricepută și că oțetul de zmeură nu era rău deloc. De asemenea, află că ea urmărea filmele cu o intensitate tăcută – fără sporovăieli.

Asta nu-l deranja, cu atât mai mult cu cât câinele părea să se fi obișnuit cu prezența lui suficient de mult încât să doarmă ghemuit la picioarele stăpânei sale. Brooks însă nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi făcut o mișcare greșită, Bert s-ar fi trezit într-o clipită ca să-l pironească cu privirea aceea a lui fixă, dacă nu chiar cu colții.

Se relaxă. Mâncare bună, un film bun, un foc ce ardea liniștit în șemineu și o femeie tăcută. Când începu să se deruleze genericul de final, Abigail se ridică să strângă vasele.

Cum era de așteptat, câinele deveni atent, țintuindu-l pe Brooks cu o privire care spunea: „Sunt cu ochii pe tine, prietene".

— Mă ocup eu.

— Nu, am eu obiceiurile mele.

— Atunci, te ajut să le duci la bucătărie. Brooks strânsese deja vasele, înainte ca Abigail să apuce să-l refuze. Mi-ai readus buna dispoziție, Abigail, spuse el, în timp ce mergeau către bucătărie.

— Îmi pare bine că am putut fi de ajutor. Femeia așeză vasele pe blatul de bucătărie și se întoarse către el. Acum ar trebui să pleci.

Lui îi veni să râdă.

— Bine. Uite, ce-ar fi să-mi iau revanșa pentru că m-ai făcut să mă simt bine. Te scot la cină.

— Tocmai am luat cina.

— Altă dată.

— Eu nu iau cina în oraș.

— Niciodată?

— De obicei, mă simt mult mai confortabil aici.

— În cazul ăsta, vin eu cu cina. Mă pricep foarte bine să aleg pizza.

Lui Abigail îi plăcea pizza.

— Nu e nevoie.

— Nu era nevoie să mă primești la o porție de supă și la un film cu Bruce Willis. Consideră că așa echilibrăm balanța. Pun pariu că-ți plac lucrurile echilibrate.

— Nu sunt o companie plăcută.

— Aici te înșeli. Te sun eu.

— Nu ți-am dat nici un număr de contact.

— Abigail... Brooks o mângâie pe obraz – un gest atât de firesc și, în

același timp, de intim, încât pulsul ei o luă razna. Nu uita că sunt polițist, adăugă el.

Nu putea să uite asta, ținu ea să-și amintească. Nu-și putea permite să uite.

— Te conduc.

— Trebuie să-i amintești câinelui că-ți sunt prieten ori de câte ori te sărut? o întrebă după ce ea descuie ușa.

— Nu, atâta timp cât nu îi dau o comandă diferită.

— Bine.

De data aceasta, îi puse mâinile pe șolduri și făcu un pas spre ea. Apoi puse stăpânire pe gura femeii, în timp ce mâinile lui lunecară ușor în sus, trezind simțuri, stârnind pofte.

Și Abigail chiar uită pentru o clipă ceea ce-și propusese să nu uite.

În aerul răcoros al nopții, căldura gurii lui o făcu să uite totul și să se piardă în senzațiile pe care i le stârnea atingerea lui. Își îngădui să se bucure de plăcerea aceea, își lăsă trupul să se lipească de al lui. Buzele întredeschise, o atingere jucăușă a limbii și a dinților și apăsarea aceea lichidă, plăcută, în stomac.

Ar fi dorit... ar fi dorit să-i simtă carnea sub palme, carnea lui alunecând fierbinte și umedă peste a ei. Tânjea... Tânjea să-i simtă mâinile, gura, pe sânii ei, pe trupul ei. Și apăsarea aceea puternică în interiorul ei.

Tânjea după contactul acela primar, așa cum nu-și îngăduise să tânjească de aproape un an de zile.

Atunci când el întrerupse sărutul, mintea și trupul ei își declarară război. Dacă și-ar fi lăsat trupul să câștige...

Apoi, îl auzi spunând:

— Noapte bună, Abigail.

— Ușurel, Bert.

Brooks ieși din casă, iar ea primi cu bucurie adierea aerului rece. Apoi privi în urmă la ea, cu ochii aceia cu nuanțe schimbătoare și cu zâmbetul lui degajat, natural.

— Vin, conversație, cină, un film și un sărut de noapte bună. Cu siguranță, asta a fost o a doua întâlnire.

— N-a...

— Poți să cauți definiția în dicționar. Eu cred că ne încadrăm. Aștept cu nerăbdare cea de-a treia întâlnire.

Când ea închise ușa fără să mai rostească vreun cuvânt, Brooks zâmbi larg.

„Excitarea", se gândi el zâmbind, „nu e întotdeauna doar un reflex. Uneori e un efect."

capitolul 11

După întâlnirea de luni cu consiliul executiv, la care se simțea întotdeauna ca un intrus, Brooks plecă spre Lindy, împreună cu Russ Conroy. Prieten vechi, actualmente membru în consiliul executiv și proaspăt candidat la primăria orașului pentru alegerile din toamnă.

— Primarul Conroy...

— Ăsta e planul. Votează devreme și des[9].

Brooks clătină din cap. Urmaseră studiile împreună – de la grădiniță și până la absolvirea liceului. Bătuseră mingea împreună, cu Russ la aruncare, iar Brooks la a treia bază. Mințiseră și înșelaseră fete împreună, apoi femei, iar dacă Russ n-ar fi mințit la un moment dat, și-ar fi pierdut virginitatea în aceeași săptămână.

Brooks fusese cavaler de onoare la nunta lui Russ cu trei ani în urmă și devenise nașul fiicei acestuia, la nașterea lui Cecily, la vreo optsprezece luni după nuntă.

Îl văzuse pe Russ – un băiat pipernicit, cu părul roșu, cu chipul plin de pistrui și cu dinți parcă prea mari pentru capul său – trecând de la stadiul de om bun la toate, mereu nemulțumit, de la hotelul elegant pe care îl deținea familia Conroy, la acela de manager cizelat al aceluiași hotel.

Prietenul lui nestatornic și amator de hoinăreală devenise un om de afaceri șiret, un soț iubitor și un tată atât de devotat, încât uneori dădea în mintea copiilor.

Însă nu-și imaginase vreodată că va veni și ziua în care să-și dea votul pentru primarul Russell Conroy.

— De ce tocmai ăsta e planul?

— M-aș descurca bine. Russ deschise ușa restaurantului și-i făcu un semn cu degetul unei chelnerițe în timp ce se îndrepta către un separeu. Bickford a fost tare bun cu mine. Mi-a oferit un cămin, un trai bun și, mai mult decât atât, mi le-a oferit pe Seline și pe CeeCee. Vreau să am șansa să ajut acest oraș să crească. Să rămână stabil și să mai atragă și câte un turist, doi.

— Chiar te-ai descurca la asta.

Brooks se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Kim le oferi cafea fără să i se ceară acest lucru, iar Russ începu să-i facă ochi dulci.

Probabil omul avea un talent înnăscut pentru asta, constată Brooks.

— Domnule primar Conroy..., murmură Brooks, ridicând cana cu cafea.

— Domnule ofițer Gleason...

— Nu e asta nebunie curată? Acum noi suntem adulții. Mai ales tu, tăticule.

— Tătic a doua oară, în septembrie ce vine.

— Iar? Serios?

Mândria și încântarea radiau pe chipul lui Russ.

— Mai serios nici că se poate!

— Hei! Felicitări, Russ! Te descurci bine la capitolul ăsta.

— Vrem să păstrăm secretul încă o lună, dar zvonurile circulă. Russ se aplecă puțin către Brooks. În liniștea specifică unei dimineți de luni, urechile erau întotdeauna ciulite pentru aflarea micilor bârfe. Dimineața, lui Seline îi e foarte rău, explică Russ. Unii dintre ceilalți profesori – printre care și tatăl tău – au observat că Seline... mă rog... să spunem că strălucește.

— Mie nu mi-a spus un cuvânt, și ne-am văzut ieri, în treacăt.

— Ea l-a rugat să nu-ți spună. Tatăl tău știe să țină un secret.

— Asta așa e.

— Așadar, eu fiind un bătrân căsătorit și tată al unui copil și al unei mogâldețe, trebuie să-mi trăiesc viața prin intermediul altora. Russ ridică din sprâncenele roșcate Vreo întâlnire fierbinte în weekendul trecut?

— Am fost chemat puțin înainte de ora unsprezece să-i despart pe unii care se încăierau la Beaters. Justin Blake, din câte se pare, se lua de toți cei care intrau în local.

— Baiatul ăla e un scandalagiu.

— Scandalagiu, agresiv, răsfățat și încă minor. La toate astea, am mai adăugat și o acuzație de abuz de substanțe ilegale. Tăticul n-a apreciat că i-am băgat copilul după gratii.

— Lincoln e un scandalagiu ceva mai bătrân, care are însă banii necesari să-și acopere spatele. Mă surprinde că ăia de la Beaters i-au dat puștiului să bea.

— Potrivit tuturor martorilor cu care am discutat, nu i-au dat. A intrat acolo cu forța, deja amețit, după care a devenit agresiv pentru că n-au vrut să-l servească și au încercat să-l arunce afară. În orice caz, Blake a venit târâș la secție, cu tot cu avocat.

— Nu s-ar zice că ai avut o noapte de sâmbătă prea veselă.

— Așa a fost și duminică, în cea mai mare parte a zilei, adăugă Brooks. Dar puștiul a ieșit pe cauțiune. O să trebuiască să meargă la cursuri pentru combaterea alcoolismului, să facă muncă în folosul comunității, să plătească o amendă și pagubele. Abia a împlinit nouăsprezece ani, și deja a abandonat două facultăți, are două acuzații de conducere sub influența alcoolului și mai multe abateri de circulație decât pot eu să număr. Legal, nu are voie să conducă încă un an de-acum încolo, dar asta nu pare să-l oprească să se îmbete sau să se drogheze, iar dup-aia să se ducă în altă parte ca să se ia la bătaie cu lumea.

— Of, tinerețea...

Brooks gesticulă cu mâna în care avea cana cu cafea.

— Noi n-am fost niciodată atât de tâmpiți sau de aroganți.

— Am fost și noi destul de tâmpiți, dar nu, nici chiar așa. Noi nu ne urcam niciodată la volan după ce ne îmbătam criță cu bere pe care eram prea tineri s-o cumpărăm și s-o bem. Russ se lăsă pe spate și își înlătură de pe frunte o șuviță din smocul de păr de culoarea sucului de morcovi. Ai nevoie de o seară de sâmbătă liberă, băiete. Să știi că Seline are o întreagă listă de prietene numai bune de măritat, pe care abia așteaptă să le combine cu tine.

— Mai întâi, te omor cu mâna mea. Iar ca șef al poliției, știu și cum pot să scap nepedepsit.

— Ei, ziceam și eu așa... Asta dacă nu cumva încă te mai vezi cu Sylbie.

— Asta s-a terminat. A fost și s-a terminat.

— Atunci...

— Să-ți spun drept, mai nou am petrecut ceva timp în compania lui Abigail Lowery.

— Pe bune?! Cu un licăr în priviri, Russ se aplecă din nou în față. Hai, spune tot. Și spune *acum!*

— Trebuie să plec la muncă.

— Nu poți să arunci bomba și să mă lași așa!

— Să spunem doar că e o femeie interesantă, misterioasă și sexy – fără să-și propună acest lucru. Are un câine care pare destul de mare și de inteligent ca să controleze mașini grele. Și poate să mânuiască un Glock.

— Și atunci, de ce mai pierde timpul cu tine?

— Îi tot apar în cale. Acum chiar trebuie să plec la lucru. Plătește tu cafeaua, și ai votul meu asigurat!

— Ei, uite, asta sună pe placul meu! Hai, vino odată la cină, adu-o și pe doamnă.

— Încă sunt la stadiul în care fac eforturi s-o obișnuiesc să mă lase să intru în casă, spuse Brooks, strecurându-se afară din separeu. O să am ceva de furcă până o conving să iasă în lume.

Târziu în după-amiaza aceea, Brooks își rezervă o parte din timpul lui și făcu niște comisioane pentru a încheia o misiune. Până termină și ajunse acasă la părinții săi, tatăl lui își schimbase deja hainele de lucru cu cele de grădinărit.

Sunny și Loren lucrau la unul dintre straturile din față, plantând răsaduri de plante anuale, tinere și multicolore.

Amândoi purtau pălării – tatăl lui, o șapcă ponosită de baseball, de pe vremea când Brooks juca la baza a treia, iar mama, o pălărie de paie cu boruri largi și un mănunchi de flori roșii prinse în panglică.

Îi plăcea felul în care lucrau împreună, umăr la umăr, în timp ce muzica se revărsa pe ferestrele și ușile ecranate – toate larg deschise, deși încă era răcoare afară.

Când Brooks trase mașina pe alee, Loren se ridică iute, cât era de lung. Avea o culoare sănătoasă în obraji, observă Brooks, un zâmbet degajat, iar părul ondulat îi ieșea de sub șapcă, lăsând la vedere multe fire încărunțite.

Poate într-o bună zi avea să reușească să nu-l mai vadă pe tatăl lui așa cum îl văzuse atunci, în spital, înainte de bypass. Să nu-l mai vadă palid, mohorât, bătrân și puțin speriat.

Mama lui se ridică, la rândul ei, și își puse mâinile în șold. Brooks își amintea și spaima din privirea ei. Vorbise mult, încercând să pară încrezătoare, în timp ce așteptau, se rugau și măsurau sala de așteptare cu pași mari. Însă spaima era acolo, în ochii ei.

Acum arătau așa cum trebuia, constată el. Murdari de atâta grădinărit, bucuroși să-l vadă și încă alături unul de celălalt.

Coborî din mașină, sperând din tot sufletul să nu fi făcut o greșeală, și scoase cutia de transport din spatele mașinii.

— Hai salut, începu tatăl său.

— Salut și ție. Bună, mama.

— Ce-ai acolo?

— V-am adus un cadou.

În timp ce vorbea, „conținutul" cutiei se dezmorți cu un lătrat scurt, în care se simțea emoția și bucuria.

— O! Sunny își duse mâinile la spate. Brooks, ți-am mai spus, nu sunt încă pregătită pentru...

— E însoțit de o poliță de returnare. Îl știți pe Petie, de la adăpostul local? A modificat puțin regulamentul, ca să vă lase să aruncați o privire la animăluțul ăsta, și el la voi, înainte să fie finalizate toate documentele pe

care le-am completat.

— Brooks, nu pot... O, Doamne, uită-te la fețișoara asta!

— Petie spune că arată ca și cum ar avea ceva gene de ciobănesc, de retriever și Dumnezeu mai știe ce altceva. Dar e tare drăgălaș și are ceva curaj. Va trebui castrat, așta e regulamentul, dar e un ticălos mic și curajos.

— O, Brooks. Loren, fă ceva.

— Ar trebui să-i dăm drumul, nu crezi? Loren puse un braț în jurul umerilor lui Sunny. Măcar să-l studiem cum se cuvine.

— Ce să spun, de mare ajutor îmi ești! Bine, lasă-l să iasă. Nu-i normal să stea în cușcă, precum un criminal.

— Așa te vreau! Brooks puse cutia jos, deschise ușa și trase afară ghemotocul de blană care se agita, se rostogolea și lătra într-o veselie. Are în jur de zece săptămâni. Dacă nu-și găsește un cămin într-o lună, să spunem, devine mănușă. E condamnat la moarte. Se transformă în oale și ulcele.

Sunny își încrucișă brațele ostentativ.

— Ajunge!

— În curând, o să fie un câine mort, adăugă Brooks, în timp ce mama lui ofta de zor, iar tatăl lui făcea eforturi să nu izbucnească în râs. Poftim? Brooks duse nasul câinelui până în dreptul urechii sale. Ești sigur? Bine... Spune că vrea să vă comunic următorul lucru... „Nimeni nu știe necazurile prin care am trecut", cântă Brooks pe un ton sumbru.

— Of, dă-mi odată cățelul ăla.

Sunny făcu un pas înainte și luă câinele care tremura cu toată forța dragostei la prima vedere, în timp ce o lingea pe față.

— Of, la naiba! La naiba, la naiba! rosti ea, pe un ton blând, cu nasul îngropat în blana animăluțului.

Lângă ea, Loren îi făcu fiului său un semn victorios, înainte de a ciufuli urechile câinelui.

— A mâncat de seară?

— Nu încă, dar am tot ce vă trebuie în mașină. Asta dacă mama e dispusă să-i salveze viața.

— Trebuia măcar să încerc să-ți dau o bătaie bună la momentul potrivit! Sunny ridică puiul astfel încât lăbuțele lui începură să se agite în gol, iar codița flutură în aer. Loren, o să scormonească în straturile de flori și o să-și facă nevoile prin casă. O să roadă toate lucrurile pe care o să pună dinților ei de lapte.

— O, da. Loren întinse mâna și gâdilă cățelușul pe burtică. O să fie o adevărată pacoste.

Femeia lăsă jos cățelul și îl strânse în brațe cu drag.

— Vino încoace, strengarule!

— Cu mine vorbești? întrebă Brooks.

— Tu ești singurul strengar pe care-l văd în curtea mea. Când Brooks se apropie suficient de mult, îl prinse de ureche și îl trase aproape de ea. Mulțumesc. Apoi puse capul pe umărul lui Brooks și plânse puțin. Dragostea își găsește calea. Nu credeam că mai am puterea să fac asta, să simt asta. Dar dragostea își găsește singură calea.

Sunny inspiră adânc și se îndreptă de mijloc. O să-l duc în spatele casei, să-i arăt unde trebuie să-și facă nevoile. Voi puteți să-i scoateți lucrurile din mașină.

— Ce-ți veni să-i aduci un cățel? îl întrebă Loren.

— De fapt, cineva mi-a sugerat ideea, iar eu am trecut la fapte.

— Foarte bine-ai făcut. Hai să-i luăm lucrurile!

— M-am gândit că ar fi bine să aibă lucrurile lui, ca să nu pară un înlocuitor. Așa că i-am cumpărat de toate: jucării, pat, oase de rontăit, lesă, zgardă, mâncare specială pentru pui. Am luat documentele astea. Trebuie să meargă la veterinar pentru restul vaccinurilor și pentru... Brooks făcu un gest din degete, imitând foarfeca. O să-i duc mâine o copie lui Petie, adăugă el apoi.

— Avem noi grijă de el. Pentru ea, gestul tău înseamnă enorm. Și pentru mine. Mi-a fost dor să am un câine. Și pun pariu că o să ne amintească de bătrânul Chuck.

— Ar putea măcar să gonească pisica de pe canapea de vreo două ori pe zi.

— Nu-i exclus. Mama ta o să fie ocupată o vreme cu cățelul. Ce-ar fi să pun niște burgeri pe grătar?

— Păi, eu zic că... La naiba! exclamă el atunci când stația începu să țiuie. Gleason aici.

— Hei, Brooks, mai ești la ai tăi?

— Da, chiar în curte, îi spuse el Almei.

— Doamna Willowby reclamă din nou prezența unui intrus.

— În regulă, sunt la două minute distanță. Mă ocup eu, imediat.

După ce închise stația, ridică din umeri. Bătrâna doamnă Willowby reclamă prezența unui intrus cam o dată pe săptămână. Terenul pe care e casa se tasează, robinetul picură, soarele intră pe fereastră din direcția greșită, cineva vine s-o răpească... După ce dau o tură prin casă, o să trebuiască să rămân la un ceai slab și niște fursecuri râncede.

— Atunci mai așteptăm cu burgerii.

— Ar fi grozav. N-ar trebui să dureze mai mult de o jumătate de oră.

— Noi nu plecăm nicăieri.

O dată sau de două ori pe săptămână, când munca îi permitea, Abigail își rezerva câteva ore pe seară pentru treburi personale. În mod normal, plătea toate facturile care nu erau programate automat, de îndată ce soseau, și își făcea cumpărăturile pe internet după cum îi dicta nevoia sau, uneori, capriciul. Urmărea știrile, câteva bloguri săptămânal sau zilnic și își rezerva în fiecare zi și puțin timp pentru jocuri.

De vreme ce proiectase și programase un astfel de joc și spera să facă și mai mult într-o bună zi, simțea nevoia să țină pasul cu trendurile și cu tehnologia actuală.

Însă, o dată sau de două ori pe săptămână, făcea pe hackerul.

O verifica pe mama ei accesând ilegal conturi bancare, conturi de brokeraj, programul de lucru de la spital.

Știa că doamna doctor Susan L. Fitch plănuia să-și ia o vacanță de trei săptămâni în luna mai, pentru a porni într-un circuit prin Provence. Știa la ce hoteluri făcuse rezervare Susan și la ce serviciu charter privat aveau să apeleze ea și partenerul ei din ultimele câteva luni – un anume Walter P. Fennington al III-lea.

Știa câte ceva despre viața, activitățile și veniturile mamei ei.

Nu se mai văzuseră și nici nu-și mai vorbiseră din noaptea aceea în care Susan o lăsase cu Terry și cu John la primul adăpost de siguranță din Chicago.

Însă ea mai verifica din când în când starea lucrurilor, și din curiozitate, dar și pentru a se asigura că Volkovii nu trecuseră la represalii în direcția aceea.

Și de ce ar fi făcut-o? Aveau „cârtițe" infiltrate printre forțele de ordine. Iar „cârtițele" acelea erau conștiente de faptul că Susan Fitch nu știa nimic și

nu voia să știe nimic despre fiica pe care o concepuse atât de meticulos și pe care o abandonase fără să privească înapoi.

Se interesa și de familia lui John. Spera că John ar fi fost fericit să afle că soția lui se recăsătorise la opt ani după moartea lui. Că copiii lui erau bine și, aparent, fericiți. Știa unde locuiau, unde lucrau sau unde mergeau la școală. Tot așa cum știa și că părinții lui Terry se mutaseră în Sarasota.

Programase o căutare automată, așa că orice mențiune din presă cu privire la Volkovi îi apărea instantaneu pe monitorul computerului. Le urmărea fiecare mișcare cu atenție. Ilia se logodise; nunta era planificată în toamnă. Logodnica lui făcea parte dintr-o familie înstărită care avea legături strânse cu o altă *bratva*. Abigail considera acest aranjament un fel de alianță, dar își imagina că Ilia era destul de mulțumit, pentru că femeia era foarte frumoasă.

Accesul regulat în computerele lui Ilia necesita mai mult efort, mai mult timp și foarte multă documentare. Însă asta n-o deranja. La fiecare vizită copia și descărca toate fișierele lui, toate e-mailurile, le stoca, studia toate site-urile pe care le accesa el.

Oamenii ca el aveau impresia că erau atenți, dar se înșelau. Cunoștea afacerile lui aproape la fel de bine cum – credea ea – le cunoștea și el. Știa despre viața lui, despre viața logodnicei sale, a prietenelor lui, știa cum își cheltuia banii, de unde-și cumpăra hainele, pantofii.

Absolut tot.

Și știa că Volkovii încă o mai căutau.

Nu era o prioritate, dar, din câte putea ea să deducă, nu era nici o pistă abandonată. Elizabeth Fitch era un principiu.

Trebuia găsită și eliminată. Dar câtă vreme Serghei Volkov era șeful *bratvei*, ea avea să rămână o țintă. Iar Abigail credea – era convinsă – că urma să rămână o țintă și după ce Ilia avea să-i ia, oficial, locul lui Serghei.

Știa că Iakov Korotki își continuase cariera de criminal plătit. Abigail alcătuise o listă – una pe care continua s-o completeze cu ocazia acestor vizite neautorizate – a oamenilor pe care ea avea convingerea că îi asasinase Korotki. Știa – pentru că accesa ilegal și arhivele agențiilor respective – că și FBI-ul, și Poliția Judiciară a Statelor Unite, și Interpolul, printre altele, aveau liste similare.

Însă nimic nu-l atingea pe Korotki. Era – probabil chiar datorită ei – o unealtă favorizată și bine protejată.

Știa, de asemenea, că și FBI-ul, și poliția judiciară continuau s-o caute și pe ea. Sau pe Elizabeth Fitch.

Rămânea o martoră a crimelor comise asupra lui Julie Masters și asupra lui Alexi Gurevici și, totodată, o persoană care prezenta interes pentru anchetarea condițiilor în care muriseră John Barrow și Theresa Norton.

John spusese adevărul, o protejase până la sfârșit. Nu putea avea încredere în nimeni. Pentru Volkovi, ea era o țintă care trebuia eliminată din orgoliu și din principiu, precum și pentru a evita orice eventuală mărturie pe care ar fi putut s-o ofere. Pentru autorități, era martora asasinării a doi agenți din poliția judiciară sau, în funcție de perspectiva din care priveai lucrurile, o fugară care – din disperare, plictiseală, nebunie – ar fi putut să imobilizeze un agent federal, să omoare un altul și să-l rănească pe încă unul – pentru că și Cosgrove fusese împușcat în șold în timpul busculadei.

Unii emiteau chiar teoria că ea ar fi inițiat explozia pentru a putea să scape și să-și șteargă urmele.

Planul privind eliminarea ei fusese pus la punct, credea ea, cu zile, chiar

săptămâni înainte ca ea să-și aniverseze cei șaptesprezece ani. Keegan și Cosgrove îl puseseră la cale.

Intenția era ca ea să moară în explozie, împreună cu Terry și cu John.

Rareori se gândea la acele câteva luni de la început, când era hăituită, la primul an când stătuse ascunsă, la toate spaimele și supărările ei. Dar își găsise drumul până la urmă.

Acum avea o viață a ei și intenționa să păstreze lucrurile așa cum erau.

Cu câinele la picioare, accesă pe furiș conturile lui Ilia. El își schimba parolele periodic, își actualiza sistemul de securitate și paravanele de protecție.

Însă ea petrecuse un deceniu întreg analizând, dezvoltând, programând sisteme – intrări și ieșiri. Tot ce construia el ea putea să doboare. Simțea o satisfacție imensă știind că reușea să-i invadeze teritoriul, să-i iscodească lumea personală, să-i distrugă intimitatea.

Singurul ei regret era că el nu avea să afle niciodată.

El nu avea să se teamă niciodată așa cum se temuse ea.

Dar avea să-l coste scump.

Din timp în timp, atunci când avea suficiente informații și când era sigură de datele pe care le deținea, dar și de siguranța proprie, găsea o modalitate de a face scăpate frânturi de informații către un agent de la FBI – unul pe care îl cercetase în amănunt și pe care simțea că îl cunoștea la fel de bine ca pe ea însăși.

Ea, cea care era acum.

Semna scurtele și încărcatele notițe informative cu *tvoi drug*. Traducerea în rusă pentru „prietenul tău". Erau acolo fișiere, profiluri, căutări, interogări – toate semnate cu *tvoi drug*. Se credea că informatorul era un bărbat care avea legături cu *bratva* Volkov.

Tvoi drug costase niște vieți. Abigail spera să fi salvat altele. Cea mai mare realizare a ei, după propriul ei sistem de apreciere, fusese reușita de a strânge suficiente informații pentru a provoca un raid la un depozit din sudul orașului Chicago și de a expune și distruge cercul de prostituție forțată care opera de acolo.

Acum, studia activitatea recentă. Coduri, fraze criptice, nume false. Trecea peste informațiile privind banalele escrocherii informatice. Dacă poliția federală nu reușea să le gestioneze nici pe acelea de una singură, atunci nu merita nici un pic de ajutor.

Decât în cazul spălării de bani.

Era o satisfacție să-ți bagi nasul în profiturile și pierderile Volkovilor. Poate că nu era satisfacția aceea profundă și viscerală de a ști că avusese un mic merit în eliberarea a peste douăzeci de fete din lanțurile sclaviei sexuale, dar diminuarea fondurilor făcea ca afacerea lor să fie mai dificil de operat.

Da, evaziunea fiscală avea să fie noul ei proiect personal. Avea să-l considere un fel de cadou de nuntă pentru Ilia.

Începu să compileze bucăți de informații din e-mailuri – de la Ilia, de la contabilul lui și de la alte câteva contacte. Ca întotdeauna, rămase uimită de ce putea să afle cineva apăsând câteva taste, de cât de neglijenți erau cu informațiile lor. În timp ce lucra, era atât de implicată, încât gândea în limba rusă. Astfel că, atunci când sună telefonul, mormăi o înjurătură blândă pe rusește.

Nu aștepta apeluri de la nimeni, însă avea câțiva clienți care, pare-se, preferau conversațiile sau mesajele telefonice decât e-mailurile. Aruncă o privire pe display-ul telefonului. Se încruntă.

Brooks reușise să-i afle numărul de mobil. Nu era chiar atât de greu, dar probabil îi luase ceva timp și efort.

De ce?

Prudentă, răspunse la telefon.

— Alo.

— Bună. Aici, Brooks.

— Da, știu.

— Ce fel de pizza îți place?

— Eu... Nu contează.

— Toppingul este foarte important la o pizza, Abigail. Este vital pentru gustul produsului final.

Se gândi că avea dreptate. Și își dori ca tot ce ținea de el să n-o mai atragă și să n-o mai deruteze.

— Îmi plac în special măslinele negre și ardeiul iute.

— Este un punct de plecare. Ai vreo obiecție față de pepperoni?

— Nu.

— Perfect. Ajung la tine într-o jumătate de oră.

— Nu te-am invitat să treci pe aici.

— Mda, am observat. Ar fi cazul să te obișnuiești să faci asta.

— Lucrez.

— E aproape șapte. Hai să luăm o pauză. În plus, am vești pentru tine.

— Ce fel de vești?

— Veștile vin împreună cu pizza. Cam într-o jumătate de oră. Pe curând!

Ea puse telefonul jos și îl studie.

Nu era pregătită. De ce oare o deranja el mereu și i se băga în suflet, când nu era pregătită să-l primească? Acum trebuia să-și încheie munca.

Iar în seara asta plănuise să pregătească pui prăjit.

El avea să se aștepte la conversație, iar ea nu era prea sigură că mai avea subiecte de discuție. Spre deosebire de el și de mama lui, Abigail nu avea resurse pentru ceea ce ea considera politeturi.

Cu toate acestea, se întrebă la ce se referise când pomenise despre acele „vești".

Resemnată, se opri din treabă, apoi, fără prea mare tragere de inimă, așeză arma și tocul în sertar.

Se gândi că el o să vrea și ceva de băut, așa că își studie colecția echilibrată de vinuri și alese un Chianti de calitate.

Apoi se opri și se uită țintă la sticlă.

Lua din nou cina cu el. Era a doua oară într-o singură săptămână, fără a mai pune la socoteală plăcinta de afine.

Se întâlnea cu șeful poliției.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cum a reușit *să facă* asta? Eu nu-mi dau întâlniri. Nu-mi permit să-mi dau întâlniri!

Puse vinul jos și făcu încă un lucru pe care nu-l făcea de obicei: începu să măsoare camera cu pași mari. Trebuia să găsească o soluție, o rezolvare a acestei... situații. Dacă refuza categoric să se vadă cu el, l-ar fi făcut să devină mai încăpățânat și mai bănuitor. Și, în orice caz, încercările ei în această direcție eșuaseră.

Înțelegea conceptul de vânătoare și cucerire. Masculul se simțea provocat, obsedat să convingă, să captureze, să cucerească. Poate ar trebui să-și revizuiască decizia de a nu face sex cu el. Odată cu sexul, vânătoarea avea să înceteze, iar provocarea avea să fie eliminată. Interesul lui avea să scadă în intensitate.

Astea erau niște argumente logice.

Și soluția asta ar fi inclus totodată și beneficiul eliminării poftei carnale. Odată ce propriile ei nevoi fizice erau satisfăcute, odată ce provocarea lui era acceptată, interesul lui urma să pălească, iar ea nu mai avea motive să se gândească la el în momentele cele mai nepotrivite. Totul avea să revină la normal, la rutina cu care se învățase.

Consideră că teoria era perfect validă.

Vor face sex, iar după aceea fiecare își va vedea de viața și de treburile sale.

Ușurată, mulțumită de decizia ei bine cântărită, urcă la etaj, cu Bert pe urmele ei, pentru a se asigura că nu exista nimic în dormitor, în baie sau oriunde altundeva care să-i atragă atenția.

Nu avea nici un motiv să pună întrebări despre al doilea dormitor, plus că ușa era încuiată. Reflectă încă o clipă, întrebându-se dacă chiar avea sens să-și încalce propriile reguli – bune, de altfel – și să aibă relații intime cu un localnic, în propria ei casă.

Ea era ferm convinsă că da. Considera că putea să gestioneze o abatere unică de la reguli.

Aruncă o privire spre monitorul sistemului de securitate din dormitor atunci când auzi semnalul de avertizare. Îi șopti lui Bert să se așeze.

Brooks era foarte punctual, constată ea, privindu-l în timp ce se îndrepta cu mașina spre casă.

Îi plăcea pizza, hotărî ea, începând să coboare scările. Și îi plăcea sexul. Descuind ușa, se încredință că planul ei era unul bun și că ambele părți aveau să-l ducă la îndeplinire în mod amiabil.

---

[9] Expresie ironică la adresa practicilor corupte care au loc în timpul procesului de votare. Expresia își are originile în Statele Unite, la mijlocul secolului al XIX-lea, dar a fost folosită mai des la începutul anilor 1900, cu referire la activitățile crimei organizate din Chicago. (n.tr.)

capitolul 12

Iat-o, o observă el, însoțită de tovarășul ei canin și cu ochii aceia care priveau de fiecare dată cu o asemenea prudență, încât el avea deja convingerea că ascundeau secrete.

De data asta nu mai părea deloc enervată. Și totuși, îi urmări fiecare mișcare din momentul în care coborî din mașina lui de teren, cu pizza și cu baxul de Rolling Rock.

Și continuă să îl urmărească atunci când păși pe verandă și se aplecă spre ea, sărutând-o.

— Bună.

— Bună. Ea se dădu un pas înapoi, apoi își văzu de rutina cu încuiatul ușii. Ai adus bere, observă ea. Eu am desfăcut un vin, dar...

— Merge și vinul. O să punem astea la frigider. Brooks îi întinse baxul de bere, după care scoase din buzunar un os din piele netăbăcită. Am aici ceva pentru Bert, dacă îmi permiți.

Cadoul pentru Bert o impresionă în mod plăcut. Indiferent dacă fusese sau nu doar o strategie, ea conchise că era o dovadă de bunătate din partea lui Brooks.

— N-o să-l accepte de la tine.

— Atunci, dă-i-l tu.

Brooks îi întinse osul, observând ochii lui Bert clipind între ei doi, la vederea pielii crude. Dar animalul nu mișcă un mușchi.

— E un gest foarte drăguț din partea ta. Îi plac oasele astea.

Abigail se întoarse către Bert și îngăimă o comandă. Bert se așeză cu fundul pe podea.

— Asta n-a fost în franceză.

— Italiană.

Îi oferi lui Bert osul, după care îi dădu o nouă comandă.

— Înțelege și italiana?! Ăsta chiar e un câine sofisticat. Uite, zâmbește.

— Câinii nu zâmbesc.

— Ia mai lasă-mă! Uită-te la ochii lui: zâmbește! Unde pun pizza?

— În bucătărie e cel mai bine. Ești binedispus...

— Sunt pe punctul de a mânca pizza alături de o femeie frumoasă, una căreia îi place ardeiul iute. Și care a deschis și o sticlă de vin. Sunt liber până la opt. Aș fi tâmpit să nu fiu binedispus.

— Nu ești tâmpit. Abigail scoase paharele din dulap și adăugă: Deși munca ta implică un nivel înalt de stres, rareori pari stresat. Asta am observat la tine.

— Îmi place munca pe care o fac.

— Dar, dacă tatăl tău nu s-ar fi îmbolnăvit, ai fi încă și acum în Little Rock.

— Da, tot ce se poate. Mi-a fost scris să vin acasă, să fac meseria asta și să mă stabilesc din nou aici.

Ea clătină din cap și se duse să scoată farfuriile. Se gândi că încă mai avea resurse de conversație.

— Nu există chestii precum predestinare, soartă sau destin. Viața e o serie de opțiuni și circumstanțe, de acțiuni și de reacții și rezultate ale opțiunilor altora. Boala tatălui tău te-a determinat să alegi postul ăsta la momentul respectiv. Sunt de părere că a fost o alegere bazată pe iubire și pe loialitate, dar nu că așa a fost scris.

Brooks turnă vinul în pahare.

— Eu cred și în alegeri, și în destin.

— Cum așa? Nu e posibil să avem libertatea alegerii, să acționăm conform liberului-arbitru și, cu toate astea, să fim la mâna destinului.

— E o enigmă, nu-i așa?

Părea atât de natural acolo, în bucătăria ei, în spațiul ei, îmbrăcat în blugi și în tricou și purtând niște bascheți înalți și o jachetă de piele ponosită. Oare trebuia s-o îngrijoreze acest lucru?

— Ce-ar fi să luăm masa afară, pe veranda din spate? E o noapte frumoasă.

Propunerea lui o puse în încurcătură. Nu mânca niciodată afară și nu ieșea niciodată din casă fără să aibă arma la ea.

— Uite cum se învârt rotițele... Făcu un gest cu degetul la tâmpla ei. Îmi închipui că ai fost prinsă cu munca aproape toată ziua. Nu pot să cred că ai cumpărat proprietatea asta dacă nu te poți bucura de o noapte frumoasă de primăvară.

„Încă o alegere", se gândi ea.

— Bine. Zicând asta, deschise sertarul și scoase de acolo tocul de armă. Nu ies din casă fără armă.

— În regulă. Iar Glockul 19, remarcă Brooks. Probabil era arma ei preferată. Mi-aș dori să-mi spui de ce anume ți-e teamă, continuă el.

— Nu mi-e teamă. Dacă era o minciună, era una nevinovată. Abigail se considera prea bine pregătită și prea bine păzită pentru a-i fi cu adevărat teamă. Prefer să am o armă la mine când ies afară, atâta tot, explică ea.

— Bine. Așteptă ca ea să-și pună arma la brâu, după care descuie ușa de la bucătărie. Dar, atunci când vei decide să-mi spui, voi găsi o metodă să te ajut, o asigură el.

— De unde știi că nu sunt o criminală? Sau că fug din calea justiției?

— Crezi în instinct?

— Da, bineînțeles. E...

— Nu este nevoie să-mi explici. Pune-o pe seama instinctului.

Abigail avea o măsuță pe verandă și un singur scaun. Brooks puse pizza jos și intră să scoată scaunul de la birou.

— E frumos aici – priveliștea, aerul... Ai început să te ocupi de grădină. Brooks se așeză pe scaunul de la birou și luă o înghițitură de vin. Ce ai în seră?

— Plante. Flori, legume... Am niște pomi fructiferi pitici. O duc foarte bine în mediu de seră.

— Sunt convins.

La semnalul lui Abigail, Bert se așeză la picioarele ei și începu să-și roadă osul.

— Uite, zâmbește din nou.

De data asta, Abigail clătină din cap, dar și zâmbi ușor.

— Ai o fire fantezistă.

— Poate că asta compensează stresul.

Brooks luă felia de pizza pe care i-o întinse ea, își așeză farfuria în balans în poală, apoi, întinzând picioarele, tăcu.

Și ea făcu întocmai.

— N-ai de gând să mă întrebi, conchise el. Constat că stai foarte bine cu autocontrolul, Abigail.

— Poftim?

— Am spus că am niște vești, dar văd că nu ai de gând să mă întrebi despre ele. Cei mai mulți n-ar fi așteptat trei minute înainte să pună întrebarea.

— Poate că era doar o altă tactică de-a ta.

— De data asta, nu. Așteptă câteva secunde, după care oftă adânc. Acum n-ai să întrebi pentru că vrei să mă enervezi.

Zâmbetul înflori din nou pe buzele ei. Zău dacă nu avea un sentiment de victorie ori de câte ori reușea să facă buzele acelea să se arcuiască!

— Bine, bine, dacă ai de gând să mă bați la cap, o să-ți spun! Ți-am urmat sfatul. Am salvat un cățeluș de la adăpost și i l-am dus mamei.

— A fost mulțumită?

— A plâns, în sensul bun. Soră-mea mi-a dat un SMS astăzi, spunându-mi că sunt un lingău și că mama tot pe ea o iubește mai mult. Ea e sora noastră mijlocie. Glumea! adăugă el, atunci când Abigail îl privi încruntată. Ne place să ne tachinăm unii pe alții. După o dezbatere intensă, în timpul căreia eu mi-am mâncat burgerul și am tăcut din gură, părinții fericiți și-au numit noul copil – pentru că, crede-mă, așa o să-l trateze – Platon. Tata voia să-i spună Bob sau Sid, dar mama pretinde că puiuțul are o figură de filosof foarte inteligent și că merită un nume mare.

— E un nume bun. Numele care conțin consoane puternice sunt mai ușor de folosit în dresaj. E o veste bună. O veste încântătoare.

— Presupun că este. Brooks își scoase telefonul de la brâu. Am o fotografie cu el.

Căută fotografia în memoria telefonului și i-o arătă.

— E foarte drăguț. Și are ochi inteligenți și atenți. Se înduioșă privind ochișorii aceia și imaginându-și cățelul într-o familie bună, iubitoare. Ești un fiu bun.

— Cu așa părinți, sarcina mea e mult mai ușoară. Ai tăi cum sunt?

— La mine este doar mama. Ne-am înstrăinat una de alta.

— Îmi pare rău... Unde e ea acum?

— N-am mai vorbit de ani buni.

Un subiect tabu, deduse Brooks. Cu desăvârșire interzis.

— Eu ajung să comunic cu ai mei aproape în fiecare zi. Unul dintre avantajele – sau dezavantajele, în funcție de cum privești lucrurile – traiului într-un oraș mic.

— Cred că în situația ta trebuie să fie vorba despre un avantaj. Și o consolare, în același timp.

— Mda... Crescând, consideram că toate astea vin de la sine. Dar asta fac copiii. Au impresia că tot ce zboară se mănâncă. Pe când eram în Little Rock, vorbeam sau ne trimiteam multe e-mailuri. Și veneam acasă în fiecare lună, sau cam așa ceva, ca să-i văd pe ei, să-mi văd surorile și prietenii care rămăseseră în oraș. Dar niciodată nu m-aș fi gândit să mă întorc aici.

— Erai fericit în Little Rock și mulțumit de cum mergeau lucrurile aici.

— Da, eram. Dar, atunci când tata s-a îmbolnăvit, nu doar că am simțit că trebuie să mă întorc, ci am înțeles că asta îmi și doream, de fapt. Îndreptă un deget spre ea. Așa mi-a fost scris.

Ea zâmbi și clătină din nou din capșorul acela – gesturi de care el începea să prindă drag.

— Ai o familie foarte unită.

— Asta așa e. Cum ți se pare pizza?

— Foarte bună. Când mi-o fac singură, fac blatul din făină de grâu integral. Dar asta îmi place mai mult.

— O faci singură? Adică din cutie?

— Dacă este la cutie, atunci nu pot spune că o fac singură.

— Majoritatea lucrurilor pe care le fac eu sunt semipreparate. Tu faci pizza pornind de la zero?

— Da, atunci când am poftă de pizza.

— Nici măcar mama nu face așa ceva. Brooks puse o nouă felie la ea în farfurie, apoi una la el și scoase dopul de la sticla de vin. Poate mai târziu îmi arăți și mie sera, propuse el.

— Nu cultiv marijuana, să știi.

Brooks râse – atât de repede, atât de amuzat, încât o făcu să tresară ușor.

— N-ar fi interesant? Dar nu la asta mă gândeam. Am crescut printre grădinari, așa că mă interesează subiectul. Nu spun că n-am avea câțiva prin părțile astea care cultivă marijuana – fie pentru uz personal, fie pentru un venit suplimentar. Chiar și maică-mea făcea asta până să aibă copii. Ar pleda și astăzi, fără să clipească, pentru legalizarea marijuanei.

— Legalizarea, verificarea și impozitarea producției de marijuana ar elimina cheltuirea fondurilor în încercarea de a impune legile actuale și ar genera venituri substanțiale.

— Aici e iar vorba despre perspectiva din care privești lucrurile...

Câinele își schimbă poziția, se ridică în capul oaselor și o fixă cu privirea pe Abigail.

— *Allez,* îi spuse ea, iar câinele coborî de pe verandă și se duse la un copac.

— Ne-am întors la limba franceză. Mi se pare mie sau câinele ăla tocmai ți-a cerut voie să facă pipi?

— N-ar părăsi veranda fără permisiunea mea. Abigail își schimbă poziția și luă o înghițitură de vin. M-am răzgândit, anunță ea.

— Prea târziu, ești deja la a doua felie.

— Nu e vorba despre pizza. M-am răzgândit în privința deciziei de a nu face sex cu tine.

Brooks se felicită în sinea lui că tocmai înghițise dumicatul, altminteri s-ar fi înecat.

— Vorbești serios?

— Da. După ce am cântărit avantajele și dezavantajele, am ajuns la concluzia că sexul cu tine ar fi satisfăcător pentru amândoi. Ești simpatic și arăți bine. Și ești curat. Săruți foarte bine și, cu toate că am descoperit că asta nu e neapărat o măsură a priceperii în pat, adesea se subînțelege. Dacă te porți frumos, putem să ne terminăm cina, îți arăt sera, apoi putem merge să facem sex. Iau anticoncepționale, dar, cu toate acestea, aș vrea să folosim prezervativ.

El rămăsese mut de uimire.

— Asta e o ofertă, într-adevăr!

— Nu ești de acord? Abigail nu luase în calcul un eventual refuz. Aveam impresia că mă dorești, fizic. M-am înșelat?

El își puse farfuria pe masă și se ridică. Prea întârâtat pentru a mai da doi bani pe părerea – sau pe reacția – câinelui, Brooks o prinse pe Abigail și

o trase ferm către el.

De data asta, nu urmă nici un sărut delicat, nici o explorare blândă. Atingerea aceasta explodă, incendiindu-i simțurile. Echilibrul ei se clătină, după care se năruí de-a dreptul. Trebui să se agațe de el ca să nu cadă.

— Așteaptă. Așteaptă.

Poate de vină fusese tremurul din vocea ei sau mârâitul slab, de avertizare, al câinelui – dar, cu toate că nu îi dădu drumul de tot, Brooks slăbi strânsoarea.

— *Ami. Ami.* Mâna pe care o puse scurt pe obrazul lui Brooks tremura la fel de tare ca vocea. Apoi, Abigail îi făcu câinelui și un semn cu mâna: *Ami*, Bert. Pernă. După ce câinele se așeză, Abigail scoase un suspin tremurat. A crezut că-mi faci rău...

— Și ți-am făcut?

— Nu. Dar aș vrea să mă așez.

— Uită-te la mine!

Abigail oftă din nou, după care ridică privirea și o întâlni pe a lui.

— Ești supărat.

— Nu, nu sunt. Nu-mi dau seama exact ce simt, dar nu sunt supărat.

— Nu mă vrei.

— Chiar trebuie să-ți mai răspund încă o dată la întrebarea asta? Și, presupunând că o fac, o să am nevoie de ambulanță după ce câinele tău își termină treaba cu mine?

— Eu... ăăă... Ah! Brooks simți rușinea ei în sunetul pe care Abigail îl scoase când închise ochii și încuviință ușor din cap. Înțeleg. Am fost prea directă, prea lipsită de menajamente. Ar fi trebuit să aștept ca tu să abordezi subiectul sau măcar n-ar fi trebuit să fiu atât de metodică. Chiar aș vrea să mă așez.

Brooks îi dădu drumul din strânsoare, dar rămase lângă ea.

— Mai întâi de toate, nu pot decât să mă bucur că tu vrei să te culci cu mine. Problema, în ceea ce mă privește, este că am senzația că tu tratezi acest lucru ca pe o corvoadă pe care vrei s-o tai de pe lista ta de sarcini.

„Perfect adevărat", își spuse ea în sinea ei – și ca intenție, și ca mod de a pune problema.

— Iartă-mă. Mi s-a părut că am găsit abordarea potrivită. Nu ești supărat, văd asta, dar te-ai simțit măcar ușor insultat. Îmi pare rău. Își adună curajul necesar ca să-l privească. Știu că pentru unii oameni maniera de abordare contează foarte mult. Știu asta. Propunerea mea a fost prezentată la fel de prost și la fel de degradant precum cea a femeii de la Galeriile Ozark.

— N-aș merge atât de departe. În plus, chiar speram să te răzgândești la un moment dat.

— Inițial, n-aveam de gând... Apoi... Am avut emoții și am abordat greșit problema.

— Emoții?

— Nu este maniera mea obișnuită de a... Nu știu cum să explic.

— Nu fără a-mi spune mai mult decât ai vrea. În regulă. Hai să încercăm așa: Terminăm paharul ăsta de vin, și după aceea îmi arăți sera. Și mai vedem cum evoluează lucrurile din punctul acela.

— Nu prea mă pricep la treaba cu evoluatul lucrurilor.

— Eu mă pricep foarte bine. Hai să încercăm. Dacă nu-ți place cum merge treaba, poți oricând să procedezi exact așa cum îți dorești. Mă gândesc că n-am ce pierde.

— Vrei să spui că o să faci sex, oricum ar fi.

El râse din nou, după care se întinse și o strânse ușor de mână.

— Ce femeie! Hai să vedem... La naiba! Brooks se întrerupse când telefonul lui începu să sune. Nu uita ce spuneai, îi mai zise el. Da. Ash, ce s-a întâmplat?

Abigail văzu cum expresia lui se schimbă în timp ce asculta la telefon. Observă că Brooks devine tăcut și că mai apoi trăsăturile i se înăspresc ușor.

— Nu, ai făcut foarte bine. Plec acum. Așteaptă-mă, auzi? Așteaptă până ajung acolo. Îmi pare rău..., îi spuse el lui Abigail, după ce închise telefonul.

— Nu face nimic...

Dar nu-l privi în ochi atunci când se ridică să strângă farfuriile.

— Genul ăsta de situații fac parte din tabloul de ansamblu..., începu el.

— Înțeleg asta, firește. Dar ai ieșit din tură.

— Și crezi că ar trebui să folosesc argumentul ăsta pe post de scuză? Nu. Îi puse ușor mâna pe braț. Nu, Abigail. În cazul de față, este vorba despre o problemă pentru care am cerut să fiu contactat de oricine primește reclamația respectivă – lucru inevitabil, de altfel. Am cerut să fiu contactat chiar dacă nu sunt de serviciu. Trebuie să mă ocup de problema asta.

— Înțeleg... Chiar înțeleg.

— Dar aș vrea să mă întorc.

— Nu trebuie să te simți...

— Abigail, aș dori să mă întorc, dacă o să pot. Dacă n-o să pot, o să te sun. Nu știu sigur cum va fi.

— Pentru că trebuie să vezi cum evoluează lucrurile.

— Exact! Acum trebuie să plec. Se aplecă spre ea și o sărută. Aș fi preferat să rămân.

Ea îl crezu, iar încrederea aceea o făcu să simtă o căldură în interiorul ei atunci când el coborî cu pași mari de pe verandă și ocoli casa, pentru a ajunge la mașină.

În seara asta, slujba lui era de rahat, se gândi Brooks, conducând spre locuința lui Tybal și a lui Missy Crew. Dar se gândise mult la treaba asta de data trecută când Ty se îmbătase și devenise violent. În seara asta, Brooks avea de gând să pună capăt acestei situații neplăcute, într-un fel sau altul.

Fiecare fereastră din locuința familiei Crew strălucea ca la Crăciun. Vecinii începuseră să se strângă pe peluza din fața casei, de parcă scandalul acela domestic echivala cu o petrecere. Ash îi ținea la distanță de casa de unde muzica răbufnea pe ușa deschisă larg și de unde răsunau bubuituri ocazionale.

Când Brooks coborî din mașină, Jill Harris – care locuia în casa de pe stânga – veni la el.

— Cineva trebuie să intre acolo, înainte ca el să distrugă și ce a mai rămas din casa aia.

— Missy e înăuntru?

— A fugit, desculță, plângând în hohote, cu sânge la gură. Nu mai pot să tot sun la secție dacă nimeni nu face nimic în privința asta.

— Vreți să depuneți plângere?

— Trebuie să trăiesc în casa de alături. La cei 1,50 metri ai ei, Jill își încrucișă brațele peste cardiganul roz. Am încercat să discut cu Missy despre asta odată, când era la mine în bucătărie, cu o pungă de mazăre congelată la ochiul vânăt. A sfârșit prin a mă numi scorpie bătrână și zbârcită, care-și bagă nasul în treburile altora. Acum nu mai vorbește cu mine. Crezi că vreau să-mi bubuie la ușă într-o noapte când vine beat criță?

— În regulă, doamnă Harris. Hai, Ash.

— Vrei să trimiți pe cineva s-o caute pe Missy?

— Nu. E pe-aici pe undeva. Dacă nu, și-a pus coada pe spinare și a fugit la soră-sa. Știe că o să ne ocupăm noi.

O parte din el se întreba dacă nu cumva Missy ajunsese să savureze tot teatrul ăsta. Și nu-i plăcea deloc ideea.

— O să aștepte ca noi să-l târâm la secție, continuă Brooks, și abia apoi se va întoarce acasă și va sta până dimineață, când va veni să ne spună că a alunecat pe o bucată de săpun sau mai știu eu ce altă tâmpenie. Vreau ca tu să rămâi pe-aproape, dar să nu vorbești cu el. Nu vreau să rostești nici un cuvânt.

— Pot să fac asta.

Brooks nu fu nevoit să ciocăne la ușă, pentru că Missy o lăsase larg deschisă atunci când fugise. Rămase pe verandă și strigă.

— Nu știu dacă aude, începu Ash.

— O să audă. Nu intrăm în casă. Rămânem aici, unde avem mai bine de o duzină de martori.

— Martori la ce?

— La ce o să se întâmple în continuare. Ty! Ți-au venit musafiri la ușă.

— Am treabă! Brooks văzu o lampă zburând prin sufragerie. Redecorez, adăugă bărbatul din casă.

— Observ. Am nevoie de un minut din timpul tău.

— Atunci, intră. Ești liber să te alături petrecerii ăsteia afurisite!

— Dacă intru acolo, te iau cu forța la secție. Dacă vii tu încoace, o să stăm puțin de vorbă.

— Pentru Dumnezeu! Nu poate omul să-și vadă de treburi în propria lui casă?! Ty se împletici până la ușă, masiv, cu ochi sticloși, cu dâre de sânge pe față, acolo unde, presupuse Brooks, cioburile care zburau prin casă își atinseseră ținta. Salut, Ash, zise el. Acum ia spuneți, domnilor ofițeri ai nenorocitelor de forțe de ordine, ce pot face pentru dumneavoastră?

— S-ar zice că ai tras serios din sticla aia de Rebel Yell, spuse Brooks, înainte ca Ash să uite de promisiunea făcută și să răspundă.

— Nu există nici o lege care să-mi interzică. Sunt în propria mea casă. Casă, dulce casă. Nu conduc. Nu manevrez mașini grele.

Izbucni în râs, după care trebui să se aplece și să gâfâie, pentru că râsul îl făcea să se sufoce.

— Unde e Missy?

— Dracu' să mă ia dacă știu! Vin acasă. Masa goală – nici urmă de cină pe masă. În schimb, ea găsește vreme să se vaite. Vai, vai, vai și of, of, of... Unde am fost, ce am făcut, cu cine am făcut...

— Și atunci ai lovit-o?

Ochii lui sticloși căpătară sclipiri viclene.

— Știi și tu ce neîndemânatică e... Iar când se pornește cu cicăleala, nici nu mai vede bine. Idioata a intrat drept în ușă. Și apoi a luat-o la sănătoasa. Începu să gesticuleze și atunci observă vecinii. O gașcă de dobitoci care n-au altceva mai bun de făcut decât să stea să caște gura în fața casei! Sunt la mine acasă!

Ty făcu un gest spre propriile sale picioare, ca să demonstreze că avea dreptate.

— Redecorezi...

— *Iegzact!*

— Poate dacă ai petrece mai puțin timp redecorând și mai mult timp regulându-ți nevasta, ea n-ar mai da cu capul de pereți și n-ar mai fugi de-

acasă!

— O să-mi iau niște vopsea și... Ce-ai spus?

— Ai auzit foarte bine. Alături, Ash făcuse ochii mari, însă Brooks nu-l scăpa din priviri pe Tybal. Presupun că nu ți se mai scoală jucăria aia căreia-i spui „penis".

Ty se legănă în față și-n spate în ghetele lui de mărimea cincizeci și își flutură genele ochilor injectați.

— Ar fi mai indicat să închizi gura aia spurcată!

— Dacă mă gândesc mai bine, când ești dotat cu un cuc de mărimea unui castravecior, ce rost mai are să încerci să-l faci să ți se scoale?

— Pleacă de pe proprietatea mea, nenorocitule!

Ty îl îmbrânci, ceea ce era deja suficient. Însă Brooks voia să meargă până la capăt.

— Asta e tot ce poți? Brooks rânji batjocoritor. Presupun că era de așteptat ca o namilă asexuată să nu aibă mai multă forță decât o muiere. Mai rămâne să mă tragi de păr și să te pui pe plâns.

Deși era pregătit să primească lovitura, iar Ty era atât de beat, încât abia se mai ținea pe picioare, pumnul acela avu o oarecare forță. Brooks simți gust de sânge, iar, lângă el, Ash scăpă un „Dumnezeule mare!" a mirare.

Cu un răcnet, Ty atacă din nou.

Brooks se dădu într-o parte și își răsuci piciorul doar atât cât Ty să se împiedice și să se oprească drept în gard.

— Acum ai încurcat-o! Ești arestat pentru lovirea unui polițist.

— Te omor! Clătinându-se pe picioare, Ty veni către Brooks, agitând pumnii în aer.

— ... Și pentru împotrivire la arestare. Brooks reuși să se ferească și să pareze majoritatea loviturilor. Mă ajuți să imobilizăm deținutul, Ash?

— Da, să trăiți!

Revenindu-și din șocul care îl lăsase cu gura căscată, Ash veni în fugă.

— Ia mâna de pe mine, ticălos infect ce ești!

Ty se repezi către Ash, rată ținta, dar reuși să-l atingă la umăr.

— Asta e a doua acuzație de atac împotriva unui polițist. Cred că se înțelege de la sine că peste toate astea mai adăugăm și beția și huliganismul.

Cei doi reușiră să-l întindă pe jos, după care îi puseră cătușele. În timp ce îl târau pe Ty, care se zbătea și înjura de mama focului, Brooks privi în treacăt chipurile celor strânși pe peluzele din jur.

— O să trimit în scurt timp pe cineva de la secție, anunță el, ridicând vocea. O să vă ia declarații tuturor. Nu vreau să aud tot felul de abureli, s-a înțeles? Spuneți exact ce ați văzut. Dacă cineva nu cooperează, am să-l acuz de obstrucționarea justiției. Nu mă puneți la încercare!

Puse o mână pe capul lui Ty, îl împinse pe bancheta din spate a mașinii, după care își șterse cu dosul palmei buza sângerândă.

— Agent Hyderman, tu vii după mine la secție.

— Am înțeles.

Conducând spre secție, Brooks ignoră zbieretele lui Ty și făcu tot posibilul să ignore și durerea din falcă. Privirea de avertisment pe care i-o aruncă lui Ash îl făcu pe acesta să-și țină gura în timp ce îl introduseră pe Ty într-o celulă.

— Vreau un avocat. O să vă dau în judecată de n-o să vă vedeți și dup-aia o să ne răfuim noi pentru rahaturile pe care le-ați spus!

— Ce rahaturi?

Brooks încuie ușa de la celulă.

— Rahaturile alea cum că n-aș avea sculă și că nu mi se scoală ca s-o aranjez pe Missy. Nenorocitule!

— La naiba, Ty! Probabil ești chiar mai beat decât pari. Nu ți-am mai văzut penisul de la dușurile de după orele de sport din liceu, și nici atunci nu pot spune că i-am dat prea multă atenție. N-am spus niciodată nimic despre asta.

— Mincinos ordinar, ai spus că e de mărimea unui... unui... ceva mic.

— Ești beat și îți urla muzica în urechi. Nici tu nu știi ce-ai auzit. Agent, am spus eu ceva referitor la bărbăția deținutului?

— Eu... ăăă... Eu n-am auzit nimic.

— O să-l rog pe agentul Fitzwater să meargă să le ia declarații martorilor. Uite ce-o să se întâmple în continuare, Ty. De data asta, ascultă-mă cu atenție. Poți să-ți iei un avocat, foarte bine faci. O să ai nevoie de unul. O să depun plângere pentru asalt, pentru împotrivire, pentru beție și huliganism și pentru că ai creat un adevărat haos acolo în cartier. O să mergi la închisoare, și de data asta nu numai pentru o noapte.

— Aiureli!

— Ultraj împotriva unui polițist? Asta e o infracțiune gravă, Ty. Ai comis-o de două ori, plus că te-ai împotrivit arestării. Ai putea sta în închisoare vreo cinci ani.

Chipul lui roșu de furie păli brusc.

— Tâmpenii! spuse el, dar cu vocea tremurândă.

— Mai gândește-te. Un avocat ar putea să reducă pedeapsa la... optsprezece luni de arest, cu eliberare condiționată. Dar o să faci închisoare pe bune pentru asta, îți promit eu!

— Nu mă poți trimite la închisoare. Trebuie să-mi câștig existența.

— Adică așa cum ai făcut în ultimii doi ani? Eu nu cred că asta înseamnă să-ți câștigi existența.

Se gândi la Tybal pe terenul de joc – rapid, cu brațul ca o rachetă. Apoi se gândi la Ty și la Missy – strălucitori pe toată perioada liceului.

Și își spuse că tot ce făcuse și tot ce avea să facă în continuare era pentru cuplul optimist și strălucitor de atunci.

— Mai gândește-te la ce ți-am spus în seara asta, Ty. Gândește-te că-ți vei petrece un an sau doi – poate mai mult – în Little Rock. Sau gândește-te la șansa pe care s-ar putea să ți-o ofer, de a rămâne în tot acest timp sub supraveghere permanentă, cu condiția să participi și să termini niște programe de dezalcoolizare, de control al furiei și de consiliere maritală.

— Nu știu despre ce vorbești. Ty se lăsă să cadă pe pat, sprijinindu-și capul în mâini. Mă simt rău.

— Asta pentru că ești bolnav. Mai gândește-te la ce ți-am zis.

Brooks se dădu înapoi și încuie ușa de la celule.

— L-ai provocat.

— Ce vrei să spui, Ash?

— Ei, haide, nu ne mai aude de-aici. L-ai provocat să atace.

— Ash, o să-ți spun asta o singură dată. Mai devreme sau mai târziu, nu numai Missy avea să apară pe-aici cu buza spartă sau cu ochiul vânăt. E vorba despre vecini – s-au săturat să ne tot cheme. Poate unuia îi vine ideea nătrușnică să îl oprească singur. Sau poate Missy se satură să tot fie altoită și pune mâna pe una din armele pe care le au în casa aia. Ori poate se satură el să o vadă cum fuge de acasă și o lovește odată suficient de tare cât să n-o mai poată lua la sănătoasa.

— Niciodată n-a vandalizat casa aia așa cum a făcut-o în seara asta...

— Nu. Situația se agravează. Nu vreau să fiu chemat acolo la un moment dat și să mă trezesc că am de-a face cu un cadavru – sau chiar două.

— Și poți să faci așa cum ai zis? Să-l obligi să meargă la dezalcoolizare și așa mai departe?

— Mda, o să mă asigur că o să se poată. Oficial? În seara asta m-ai auzit întrebându-l aceleași lucruri ca de obicei. Dacă a lovit-o pe Missy, unde e ea, care a fost problema și așa mai departe. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— În regulă, atunci. O să scriu procesul-verbal, o să-l rog pe Boyd să se ducă acolo ca să le ia declarații martorilor și apoi să se asigure că Missy s-a întors acasă.

— Oricum o să apară mâine la secție, ca întotdeauna.

„Da, o să apară", se gândi Brooks. „Dar de data asta va fi nevoită să schimbe tactica."

— Și o să mă ocup eu de ea. Tu poți pleca acasă.

— Nu, rămân eu aici în seara asta.

— Tu ai stat și data trecută.

— Rămân eu. Tu ar trebui să te duci să-ți pui niște gheață pe falca aia. Ai încasat o lovitură zdravănă. Dimineață, poate mai aduci niște brioșe din alea glazurate de la patiserie.

— Asta se rezolvă. Vrei și niște cafea?

— Din aia cu ciocolată și cu frișcă bătută deasupra.

— O știu. Ce-ți face umărul?

— Nu prea rău. Probabil o să se învinețească, dar așa o să fie mai convingătoare acuzația. Tybal este băiat de treabă când nu bea. Dacă o să țină figura ta, poate o să-i fie bine.

Durase mai mult decât sperase el, însă luminile lui Abigail erau încă aprinse atunci când se întoarse la ea acasă. Cele patru pastile de Motrin pe care le luase făcuseră ca pulsația din falcă să se transforme într-o durere sâcâitoare. Și asta n-ar fi fost o problemă, numai că, odată ce durerea de falcă se mai domoli, Brooks deveni conștient de alte câteva locuri în care Ty aterizase cu pumnul sau cu gheata.

„Ar trebui să merg pur și simplu acasă", își spuse el în timp ce cobora din mașină. Ar fi trebuit să se ducă acasă, să facă un duș lung și fierbinte, să bea două degete de whisky și să se bage în pat.

Oricum, povestea asta cu Ty îi stricase tot cheful.

Dacă tot venise până aici, avea să-i ceară lui Abigail o amânare.

Femeia deschise înainte ca el să apuce să bată și rămase acolo, în cadrul ușii, în felul acela al ei, proptindu-se de toc și pregătită de orice, studiindu-i chipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Poveste lungă...

— Ai nevoie de o pungă de gheață, spuse ea, dându-se înapoi.

Era pentru prima dată, remarcă el, când îl lăsa să intre fără ca el să ceară acest lucru sau să apeleze la tot felul de strategii. Intră.

— A durat ceva. Îmi pare rău...

— Am mai lucrat în timpul ăsta.

Și ea, și câinele se întoarseră și se duseră înapoi în bucătărie. Ea deschise congelatorul, scoase de acolo o compresă instant și i-o oferi.

— Oamenii folosesc, de regulă, mazăre congelată.

— Astea sunt mai eficiente și nu presupun atâta risipă.

El se așeză și își puse compresa pe falcă.

— Ți se întâmplă des să primești pumni în figură?

— Nu. Ție?

— A trecut ceva de la ultima experiență de genul ăsta... Am și uitat cât de tare doare nenorocirea asta. Nu ai, din întâmplare, niște whisky la îndemână, nu?

Fără să rostească vreun cuvânt, ea se întoarse către un dulap. Scoase de acolo o sticlă de Jameson – Brooks ar fi vrut să-i sărute picioarele, chiar în clipa aceea – și îi turnă două degete de tărie într-un pahar scund, de sticlă groasă.

— Mulțumesc. Prima înghițitură îi mai îndulci puțin starea de spirit. Există ceva ce nu ai la îndemână? se interesă el.

— Lucruri despre care nu simt că mi-ar fi utile.

— Așa...

— Vrei să-mi spui varianta lungă a poveștii?

— Scumpo, sunt din zona Ozark. Poveștile lungi sunt un stil de viață.

— În regulă.

Abigail scoase un al doilea pahar, turnă niște whisky și se așeză.

— Dumnezeule, ești o femeie de-a dreptul relaxantă.

— Nu chiar.

— În momentul ăsta ești. Și cu siguranță am nevoie de asta. Brooks se lăsă pe spate, ignorând înțepăturile de durere, și luă o înghițitură de whisky. Așa... Tyball și Missy. Pe vremea liceului, ei erau cuplul de aur. Înțelegi ce vreau să spun?

— Erau importanți în cultura aceea.

— Regele și regina. El era atletul de primă clasă. Jucător în ofensivă cu mâini magice. Fundaș central cu un braț ca un glonț. Ea era șefa echipei de majorete, ispititoare ca un parfe de căpșune. El a intrat la Arkansas State, cu o bursă sportivă, iar ea l-a urmat. Din câte am auzit, au reușit să strălucească și acolo. Asta până în anul al III-lea, când el și-a nenorocit genunchiul în timpul unei partide. S-a ales praful de toate planurile lui de a deveni jucător profesionist. A sfârșit prin a se întoarce acasă. S-au despărțit, apoi s-au combinat din nou, iar s-au despărțit și tot așa. Apoi s-au căsătorit.

Sorbi din nou din whisky. Cu băutura, pastila și calmul femeii, se simțea deja mai bine.

— O vreme, a fost antrenor de fotbal pentru elevii de liceu. Dar n-a mers. Nu avea chemare pentru asta, bănuiesc. Așa că a plecat să lucreze în construcții. Missy, pe de altă parte, a încercat să facă modelling, dar n-a reușit. Acum lucrează la Flower Pot. Mă gândesc că nu s-au pregătit niciodată pentru eventualitatea că lucrurile nu vor străluci la nesfârșit, așa că încercarea de a face față monotoniei i-a costat scump. Ty a început să plătească prețul ăsta cu Rebel Yell.

— Urlă?[10]

— Nu, scumpo. E o marcă de whisky – nici pe departe la fel de bun precum cel pe care mi l-ai servit mie. Predecesorul meu în funcție mi-a povestit despre problema asta. Conducerea sub influența alcoolului, bătăile prin baruri, bețiile și actele de huliganism... asta e...

— Conflictele domestice. Devine violent și abuziv atunci când bea.

— Exact. În ultimul an, sau cam așa, a fost mai rău decât oricând.

— Și de ce n-a fost arestat?

— A fost. Și până la urmă s-a ales cu un avertisment sau cu muncă în serviciul comunității. Missy nu vrea să depună plângere atunci când o altoiește și neagă că s-ar fi întâmplat așa ceva vreodată. A căzut, a alunecat,

a intrat cu capul într-o ușă...

— Ea îi îngăduie să facă asta.

— Asta-i adevărat. Plus că oamenii închid ochii și se fac că nu observă. Genul acela de strălucire pe care l-au avut ei ține multă vreme într-un oraș micuț ca ăsta. Însă eu am petrecut o vreme departe de casă și poate de aceea văd totul – și pe ei – într-o lumină diferită. De vreme ce încercările repetate de a-i convinge să meargă la terapie, la dezalcoolizare, la ședințe de consiliere au eșuat, am ales o altă cale.

— Și de-aici ți se trage lovitura.

— Ai putea să spui și asta. Când ajutorul meu m-a sunat să-mi spună că o luaseră de la capăt – ceea ce însemna că Ty a venit acasă beat, a lovit-o, iar ea a fugit –, l-am convins pe Ty să iasă afară pe verandă, sub privirile tuturor celor paisprezece vecini care căscau gura la spectacol. Muzica urla, acompaniind distrugerea fiecărui obiect casabil din casă pe care reușea să pună mâna. Ăsta a fost un avantaj, pentru că nimeni în afară de Ty și de ajutorul meu nu m-a putut auzi instigându-l pe nenorocitul ăsta bețiv la violență, punând la îndoială dimensiunea și virilitatea penisului său. Dacă nici asta n-ar fi mers, eram pregătit să-i sugerez chiar că nevasta lui imbecilă și extrem de răbdătoare ar putea găsi mai pe placul ei dimensiunea și virilitatea penisului meu. Brooks oftă prelung, clătinând din cap. Mă bucur că nu s-a ajuns atât de departe. Mi-a tras una în figură de față cu toți martorii aceia, iar acum meditează la posibilitatea de a sta la răcoare pentru o infracțiune sau două.

— A fost o strategie foarte bună. Bărbații sunt foarte sensibili când vine vorba despre organele lor genitale.

Brooks se înecă puțin cu whisky-ul, apoi își trecu mâna peste față, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Dumnezeu știe că suntem. Apoi redeveni serios și luă o înghițitură mică. Dumnezeu știe că suntem așa.

— Metoda ta n-a fost una convențională, dar rezultatul a fost cel dorit. Cu toate astea, îți pare rău și ești puțin trist. De ce?

— Ty mi-a fost prieten cândva. Nu am fost noi foarte apropiați, nici pe departe, dar a fost prietenul meu. Îmi plăcea de ei și cred că îmi plăcea să-i văd cum radiau. Îmi pare rău să constat că au decăzut într-atât. Îmi pare rău că eu sunt o parte din motivul pentru care decad.

— Aici greșești. Depinde de ei să caute ajutor pentru salvarea căsniciei, dar, atâta vreme cât nici unul dintre ei n-a fost în stare să facă asta, nu-și vor rezolva niciodată problemele. Ceea ce ai făcut tu îi lasă lui două posibilități: închisoarea sau ajutorul specializat. E foarte probabil ca, după ce se trezește din beție și se vede pus în fața celor două opțiuni și a consecințelor acestora, să aleagă ajutorul. Și, pentru că ea pare dependentă de el, va alege și ea aceeași variantă. Aș spune, prin urmare, că acțiunile tale se înscriu perfect în spiritul îndatoririlor pe care ți le impune postul. Ca, de altfel, și în parametrii prieteniei.

Brooks puse deoparte paharul cu whisky, fără să fi terminat de băut.

— Îmi spuneam mai devreme că, la dispoziția pe care o aveam și cu toate durerile și problemele mele, ar fi trebuit să mă duc direct acasă. Acum îmi pare extraordinar de bine că n-am făcut-o. Se întinse și îi prinse mâinile.Lasă-mă să te duc în pat, Abigail.

Ea nu-și dezlipi ochii de la el.

— Bine.

[10] Confuzie generată de sensul cuvântului „yell", strigăt, urlet, țipăt (n.tr.)

capitolul 13

„Bine."

Rămase uimit de un răspuns atât de suav, de dezarmant – ea îl rostise atât de simplu.

Bine.

Se ridică și o trase și pe ea în picioare.

— Poate mi-arăți și mie drumul?

— Către dormitor, vrei să spui.

— Da. Cu ce urmează să facem acolo... mă descurc.

Un zâmbet licări în ochii ei și în colțurile gurii.

— Aș fi dezamăgită dacă n-ar fi așa.

Continuă să o țină de mână în timp ce se îndreptară spre sufragerie și apoi în sus, pe scări.

— Ținând cont de ceea ce urmează – și sper că nu-mi pui la îndoială dimensiunile și virilitatea –, cum o să facă Bert față procesului?

— Este bine antrenat, deci, teoretic, n-o să intervină.

Brooks aruncă o privire înapoi, către câine.

— „Teoretic" e un cuvânt destul de vag. Și prin „n-o să intervină" înțelegi că n-o să-mi sfâșie beregata?

— N-ar trebui să o facă.

Odată ajunși la ușa dormitorului, Brooks o întoarse cu fața către el, mijindu-și ochii și o studie cu atenție.

— Încerc să-mi dau seama dacă mă iei peste picior.

— Umorul poate atenua stângăcia. Asta dacă există. Nu-mi dau seama. Dar, dacă Bert ar avea impresia că mă rănești sau că încerci acest lucru, prima lui reacție ar fi să mă protejeze. Să te oprească. Te-a văzut atingându-mă, iar eu i-am spus că-mi ești prieten, să se liniștească. El vede că te-am adus aici, sus, fără să fiu constrânsă, și vede că te ating.

Ea puse o mână pe pieptul lui Brooks, apoi aruncă o privire spre câine și îi dădu o comandă.

— Ce limbă a fost asta? întrebă Brooks atunci când câinele se duse la un culcuș generos, căruia îi dădu roată de trei ori, după care se așeză cu un oftat adânc.

— Farsi.

— Pe bune? Tu și Bert vorbiți farsi?

— Nu foarte bine, dar mă ocup în continuare de asta. I-am spus să se odihnească. Nu vreau să-l dau afară din cameră. N-ar înțelege.

— În regulă. Ăla din culcușul lui e un urs de pluș?

— Câinii sunt animale care trăiesc în haită.

— A-ha... Și haita lui Bert este un ursuleț de pluș?

— Pe el îl liniștește. Aș vrea să pregătesc patul.

— Te ajut.

— Nu. Am eu...

— ... obiceiurile tale. Bine.

Brooks se plimbă puțin prin cameră, studiind stația de supraveghere, foarte asemănătoare cu cea de la parter.

— Te surprinde... Abigail împături cuvertura simplă, punând-o pe bancheta tapițată de la capătul patului. Lucrez în domeniu. Cred cu tărie în ideea de protecție și, în plus, mă simt obligată să testez produsele și sistemele.

— Presupun că este adevărat. Dar asta nu e tot. Brooks se întoarse și o privi apreciativ atunci când scoase un prezervativ din sertarul noptierei și îl puse pe măsuța de lângă pat. Dar nu e nevoie să vorbim despre asta acum, conchise el. Este în regulă dacă îmi pun arma aici, pe birou?

— Da. Să mă dezbrac?

— Nu. Am eu obiceiurile *mele*.

După ce își scoase arma și o puse jos, se duse la ea, îi trecu o mână prin păr, peste obraz, peste umăr.

— Îmi place să descopăr singur ce se află dedesubt.

O sărută, tatonând, tachinând, în timp ce degetele lui continuară să alunece ușor, pe obraz, pe laterala corpului, pe spate. Ușor și delicat, pentru că o simțea ezitând, stăpânindu-se.

— Ai mâini pricepute.

— Încă nu le-am pus la treabă acolo unde te interesează pe tine.

— Dar o vei face. Și mi-ar plăcea să văd cum te descurci, spuse ea, începând să-i descheie nasturii de la cămașă. Nu porți uniformă, ca ajutoarele tale, mai zise ea.

— M-am dezobișnuit. Nu prea mi-a mai venit să încep s-o port din nou.

— Îmi place că n-o faci. Îți exprimi autoritatea într-o altă manieră. Abigail îi desfăcu ușor cămașa, punându-și palmele pe pieptul lui. Ești într-o formă foarte bună, comentă ea.

— Mulțumesc.

Ridică privirea spre el.

— Și eu sunt la fel.

— Am observat.

— Sunt foarte puternică pentru conformația mea și am o rezistență remarcabilă.

— Ești extrem de sexy, în cele mai ciudate moduri.

Brooks îi scoase bluza și o aruncă deoparte.

— Eu...

— Șșșș...

Îi acoperi buzele cu buzele lui și o săltă pe pat.

Câinele nu scotea nici un sunet, însă Brooks simți privirea lui fixă, vigilentă, sfredelindu-l în ceafă atunci când se aplecă deasupra lui Abigail.

Pielea ei era catifelată, caldă și fină, iar mușchii brațelor și ai umerilor erau încordați. Și, deși gura ei răspundea cu lăcomie săruturilor lui, privirea ei rămânea la fel de vigilentă ca a câinelui.

— Închide ochii, murmură el, mușcând-o ușor pentru a putea s-o sărute mai adânc.

— Îmi place să privesc, replică ea.

— Închide ochii o clipă și mulțumește-te să simți.

Brooks așteptă până când ea se conformă rugăminții lui, apoi închise el însuși ochii. După care se afundă puțin mai adânc.

Ea simțea. Terminații nervoase, puncte sensibile, țesuturi – toate deveniseră mai voluptuoase de când închisese ochii. Era un fel de troc pentru control.

Era în siguranță, se liniștea ea. Era capabilă să o facă. Și avea nevoie de asta.

— Nu te gândi, spuse Brooks, trecând ușor cu dinții peste maxilarul ei. Doar simte!

Nu era sigură că știa cum să nu gândească. Însă păstră liniștea, de vreme ce el părea s-o prefere, și încercă să-și lase mintea să se relaxeze.

Altfel. Totul era altfel aici, cu el. Și-ar fi dorit să analizeze motivele, însă era plăcut să experimenteze și atât.

„Doar de data asta", își spuse ea.

Se relaxă sub el, doar puțin. Suficient. El își trecu buzele de-a lungul ușoarei proeminențe a sânului ei, de deasupra liniei simple a sutienului, își strecură limba pe sub material și auzi când i se întretăie respirația. Așa că insistă în locul acela, excitând-o, în timp ce mâinile lui continuau să rătăcească pe trupul ei.

Ea întredeschisese una din ferestre, așa că briza nopții adia ușor, aducând cu ea miresmele pădurii și sunetul monoton al pârâului.

Razele lunii licăreau discret.

El îi deschise dintr-o mișcare nasturele de la pantaloni, împingându-i în jos câțiva centimetri, moment în care simți protuberanța unei cicatrici micuțe pe osul bazinului.

Începu încet, fără să se pripească – avea nevoie de timp s-o descopere, să-i descopere unghiurile, curbele, adâncițurile, parfumul simplu, curat, al pielii, felul în care mușchii abdomenului ei se înfiorau atunci când buzele lui treceau pe acolo.

Răspunsul ei era la fel de simplu – felul în care se dăruia, atingerea ei, ridicarea fluidă a picioarelor și a șoldurilor, în timp ce el continua să o dezbrace.

Și apoi...

Ea țâșni sub el, arcuindu-se; o mișcare bruscă a picioarelor lungi și ferme, o răsucire a trupului compact și ajunse deasupra lui. Gura ei puse stăpânire pe a lui, destrămând visul languros al atingerilor lui și transformând crâmpeiele în cenușă. Respirația ei deveni aspră atunci când zgârie cu dinții umărul lui, apoi alunecă în jos, mlădioasă și letală ca o șerpoaică, pentru a-i ciupi pieptul cu dinții, în timp ce mâinile ei trăgeau de cureaua pantalonilor.

El se ridică puțin de spate, pentru a-i trage gura înapoi către a lui, pentru a se hrăni din căldura ce radia din ea. Era frenetic acum, frenetic și lacom.

Ea se arcui de spate, mlădioasă ca o coardă de arc, și îi lipi obrazul de pieptul ei.

— Am nevoie... Brooks auzi geamătul femeii atunci când se așeză călare pe el și începu să se legene până când el își înfipse degetele în șoldurile ei, ca să nu explodeze de dorință. Am nevoie...

Era o frenezie de forță și de mișcare. Prins în furtuna dorinței ei, se lăsă în voia atingerilor ei nestăpânite, mistuiți amândoi de pasiune.

„Prea mult și totuși nu îndeajuns", se gândi ea frenetic, simțind cum dorința o sfâșie. Trebuia să ia, trebuia să aibă înainte ca această teribilă plăcere să o sfârtece în bucăți. Trupul lui, atât de puternic, atât de viguros, îi stârnea atâtea dorințe, iar gura și mâinile – atâtea senzații... Era în puterea lui să-i aducă momentul acela de destindere și de eliberare.

Cu disperare, ea apucă prezervativul și îi rupse ambalajul.

— Lasă-mă pe mine, șopti ea, constatând cu uimire că mâinile ei nu erau prea sigure.

Se ridică deasupra lui. În lumina slabă a dormitorului, el îi putea vedea intensitatea privirii, strălucirea pielii. Apoi, îl primi înăuntrul ei. Pentru o clipă, totul se opri în jur. Imagine, sunet, mișcare. Ochii aceia sălbatici rămaseră fixați într-ai lui în timp ce trupurile lor se uniră.

„Liniștea dinaintea furtunii", mai apucă el să-și spună în sinea lui, înainte ca ea să-l atragă într-un vârtej de nestăpânit.

Îl călărea cu o viteză frenetică, concentrată, de parcă întreaga ei viață ar fi depins de asta. El gonea împreună cu ea, cu fiecare zvâcnire din ritmul acela nebun, cu inima bubuindu-i într-o cadență exaltată.

Când ea termină, pe jumătate suspinând, pe jumătate țipând, ochii aceia încântători se închiseră, trupul acela impresionant se încovoie, iar brațele ei se ridicară pentru a se încolăci în jurul capului, într-o imagine a plăcerii absolute, vinovate.

Ochii aceia se deschiseră din nou, brusc, atunci când el o puse jos și o rostogoli sub el. Gura ei cedă sub asaltul gurii lui, moale și inflamată, și astfel fu înăbușit strigătul de surpriză ce era să-i scape atunci când bărbatul o pătrunse.

De data asta, preluă el frâiele, aducând-o din nou pe culmile plăcerii și satisfăcându-și fără milă pofta în timp ce ea se cutremura și se agăța de el. Simți cum orgasmul explodează în ea și simți unghiile ei înfigându-se în carnea lui. Abia atunci se lăsă secătuit de propriul lui orgasm.

Avu nevoie de o clipă sau două să își dea seama că se prăbușise peste ea, cu respirația întretăiată precum a unui maratonist după ce și-a adunat ultimele eforturi pentru a plonja dincolo de linia de sosire.

Se rostogoli lângă ea și rămase întins pe spate, sperând că, dacă avea să facă un atac de cord, ea știa să-l resusciteze.

Cu ultimele puteri, reuși să mai scoată o exclamație admirativă sinceră.

Privind peste umăr, văzu că Bert rămăsese în culcușul lui, însă se ridicase și îi privea fix.

— Nu știu dacă dulăul tău este curios sau pur și simplu invidios, dar poate ar fi bine să-l asiguri că ești în regulă.

Abigail îi dădu lui Bert comanda să se așeze. Deși se conformă, continuă să-și țină privirea ațintită spre pat.

— Te simți bine? întrebă Brooks, când constată că ea nu mai spune nimic.

— Da. Au trecut câteva luni bune de când n-am mai făcut sex. Îmi dau seama că te-am cam grăbit...

— Din punctul meu de vedere, aș zice că ne-am sincronizat perfect. Pentru Dumnezeu! Ai un corp fantastic, Abigail. Mai bine de-atât nici că se poate!

— Și mie îmi place foarte mult trupul tău. Este foarte bine proporționat, cu un tonus muscular excelent.

Cuvintele ei îl amuzară teribil, și se întoarse spre ea să o sărute. Zâmbetul lui larg păli însă atunci când privi în ochii aceia. Un bărbat care crescuse alături de o mamă și de două surori știa foarte bine când o femeie era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Partida de sex a fost extraordinară. Îți mulțumesc mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail!

— Mi-e sete, spuse ea repede. Vrei niște apă?

Brooks îi puse mâna pe brat atunci când ea dădu să coboare din pat.

— Abigail...

— Lasă-mă o clipă. Am nevoie de puțină apă.

Ieși din cameră, fără să pună nimic pe ea. Asta îl surprinse, de vreme ce o etichetase drept timidă din punctul ăsta de vedere. Pe de altă parte însă, femeia asta se dovedea o enigmă greu de descifrat.

— Tu cunoști toate secretele, i se adresă el lui Bert. Păcat însă că nu poți să vorbești...

Deși avea provizii de apă și la etaj, Abigail coborî în bucătărie. Chiar simțea nevoia să fie singură pentru o clipă.

Înțelegea că partida de sex și momentele de după includeau niște clipe de maximă vulnerabilitate, pentru trup și pentru minte. Până acum, se mândrise cu puterea ei de a participa pe deplin la acțiune și, totodată, de a-și recăpăta controlul și abilitățile în cel mai scurt timp. De fapt, imediat.

De ce era acum atât de tulburată și... Nu era prea sigură de ceea ce simțea în aceste momente. Putea fi din cauză că pe Brooks îl cunoscuse într-o manieră mai intimă în comparație cu cei pe care și-i alesese în trecut ca parteneri de sex. Singurul lucru de care era absolut sigură era că experiența aceasta era cu totul diferită de tot ce experimentase până acum.

Oare ce anume o făcea să plângă? Dacă ar fi fost singură, s-ar fi ghemuit în așternuturi și ar fi plâns până ar fi alungat acest sentiment inexplicabil.

Nu se purta rațional și nici inteligent. Partida fusese una extrem de reușită. Și lui îi făcuse plăcere. Lui Abigail îi plăcea compania lui, și poate tocmai ăsta era un motiv de îngrijorare. Însă era *al naibii* de sătulă să-și tot facă atâtea griji.

— Atâta știu și eu să fac, își spuse ea, după care scoase două sticle de apă rece din frigider.

Se frământă cu gândul ăsta până ajunse din nou sus, acolo unde Brooks stătea așezat în patul ei, privind-o.

— Nu știu cum să mă comport acum, izbucni ea. Uite! mai spuse, întinzându-i sticla de apă.

— Încerci să ajungi la un standard anume?

— Unul firesc.

— Unul firesc... Brooks dădu din cap aprobator, desfăcu dopul sticlei și luă câteva înghițituri zdravene. Bun, aici te pot ajuta. Treci înapoi în pat.

— Mi-ar plăcea să facem sex din nou, dar...

— Vrei să-ți arăt ce-nseamnă firesc?

— Da.

— Atunci treci înapoi în pat.

— Bine.

Se întinse alături de el, încercând să nu devină țeapănă atunci când Brooks o trase către el. Însă, în loc să înceapă o nouă partidă de sex, bărbatul o înveli și o așeză în așa fel încât capul ei să se odihnească pe umărul lui, iar trupul ei să se ghemuiască alături de al lui.

— Asta e destul de firesc, după standardele mele. Sau ar fi, dacă te-ai relaxa.

— E plăcut...

Citea cărți și se uita la filme. Știa că se practică și această metodă. Dar ea n-o testase niciodată până atunci. Pentru că nu-și dorise niciodată.

— E confortabil. Iar trupul tău e cald...

— După toată căldura pe care am emanat-o împreună, nici nu cred că o să mă răcesc până nu voi fi mort de-o săptămână!

— E o glumă bună. Și un compliment, totodată. Deci: Ha, ha, ha! Mulțumesc, spuse ea, ridicând capul să-l privească și zâmbindu-i.

— Ei, iată că poți să fii din nou nostimă! Îi luă mâna și i-o puse în dreptul

inimii lui. Iar eu nici nu mă simt în stare să râd deocamdată. M-ai secătuit, Abigail. Iar ăsta e un alt compliment, adăugă el, văzând că ea nu răspunde.

— Trebuie să mă gândesc și eu la un compliment pentru tine.

— Mă rog, dacă trebuie să te gândești...

— Nu asta voiam să spun... Ridică din nou privirea, surprinsă de felul în care fuseseră interpretate vorbele ei, și zări licărul din ochii lui. Mă necăjești...

— Vezi tu, pe scala firescului meu, cam asta e partea în care ne spunem unul altuia cât de grozavi am fost. Mai ales tu îmi spui mie...

— ... pentru că orgoliul unui bărbat este deseori corelat cu performanțele lui sexuale.

— E și asta o modalitate de a privi lucrurile. Nu degeaba au apărut clișee precum „l-am văzut pe Dumnezeu" sau „am simțit că s-a mișcat Pământul din loc".

— Pământul e într-o continuă mișcare, așa că ăsta nu e un compliment potrivit. Unul mai bun ar fi acela că s-a oprit Pământul în loc, cu toate că asta ar fi imposibil. Iar dacă s-ar întâmpla totuși, ar fi un dezastru.

— Eu tot o să-l iau drept compliment.

Mâna lui urca și cobora încet pe spatele ei, cam în felul în care ea îl mângâia uneori pe Bert. Nici nu era de mirare că animalului îi plăcea așa mult. Bătăile inimii ei intrară în ritmul normal, iar trupul ei se destinse în totalitate.

Firescul, constată gândi ea, era într-adevăr minunat, așa cum și-l imaginase întotdeauna.

— Spune-mi un lucru, începu el. Un singur lucru despre tine. Nu trebuie neapărat să fie ceva important, adăugă el, simțind încordarea ei bruscă. Nu trebuie neapărat să fie un secret. Orice. Cum ar fi, de exemplu, culoarea ta preferată.

— Nu am una anume, pentru că sunt prea multe. Asta dacă nu te referi cumva la culorile primare.

— Bun... Treaba cu culorile e prea complicată... Când erai mică, ce-ți doreai să devii? Uite, îți spun eu primul. Eu voiam să devin Wolverine.

— Voiai să devii un polifag[11]? Foarte ciudat...

— Nu *un* polifag. Ci chiar Wolverine – din *X-Men*.

— Aaa... Știu despre cine e vorba. Supereroul mutant din romanele și filmele fantastice.

— Exact!

— Dar cum ai fi putut fi el, când el deja exista și, în plus, existența lui este una fictivă?

— Aveam zece ani, Abigail.

— A...

— La tine cum a fost?

— Eu se presupunea că o să devin doctoriță.

— Se presupunea? Brooks așteptă o clipă. Nu voiai să devii doctoriță...

— Nu.

— În cazul ăsta, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce îți doreai *tu* să devii?

— Se presupunea că o să devin doctoriță, iar eu consideram că asta trebuia să devin, prin urmare, atunci când aveam zece ani, nu mă gândeam să fiu altceva. Nu e un răspuns potrivit. Al tău a fost mai bun.

— Ăsta nu e un concurs. În orice caz, tu poți fi Storm. E o tipă bună rău.

— Adică personajul interpretat de Halle Berry în film. E foarte frumoasă. Ea controlează schimbările vremii. Dar Wolverine nu face sex cu ea. El simte ceva față de Jane, doctorița, iar aceasta, la rândul ei, oscilează între

sentimentele pentru Cyclops și Wolverine.

— Văd că ești familiarizată cu dinamica relațiilor din *X-Men*.

— Am văzut filmul.

— De câte ori?

— O singură dată, acum câțiva ani. Mi s-a părut interesant faptul că Wolverine nu-și amintește trecutul său, iar instinctele protectoare pe care le simte pentru fata aia, Rogue, împotriva voinței lui, adaugă dimensiune întregii povești. Este un personaj numai bun pentru a fi imitat de un băiețel. Scenariștii au creat un teren foarte dificil pentru Rogue, deoarece mutația suferită de ea nu-i permite să intre fără riscuri în contact direct cu o altă persoană. Scena de la început, dintre ea și prietenul ei, e foarte tristă.

— Pentru cineva care a văzut filmul doar o dată, îți amintești foarte multe detalii.

— Am o memorie eidetică. Uneori mi se întâmplă să citesc sau să mă uit la un film a doua sau chiar a treia oară, dar asta nu pentru că nu mi-aș aminti subiectul.

Brooks își schimbă poziția, ca s-o privească mai bine.

— Vezi? Tocmai mi-ai spus ceva despre tine. Deci ai totul stocat aici, sus. O bătu ușor, la tâmplă. Cum se face că nu ai capul mult mai mare?

Ea începu să râdă, după care se opri, nesigură.

— Asta a fost o glumă?

— Da... El îi dădu părul la o parte de pe obraz și o atinse cu buzele acolo. Ai făcut vreodată clătite? o întrebă.

— Da.

— Perfect! Asta înseamnă că îți amintești cum se fac.

— Ți-e foame? Vrei clătite?

— Mâine-dimineață.

Își trecu mâinile peste trupul ei, ciupindu-i ușor sfârcurile.

— Vrei să rămâi aici, să dormi aici, în noaptea asta?

— Cum altfel aș putea primi clătitele alea pe care mi le faci?

— Eu nu dorm cu nimeni. N-am dormit niciodată cu un bărbat.

Mâinile lui ezitară pentru o fracțiune de secundă, după care continuară să alunece pe pielea ei.

— În cazul ăsta, înseamnă că nu știi dacă sforăi sau nu.

— Eu nu sforăi!

— O să-ți spun eu.

Erau atât de multe motive pentru care nu putea – nu trebuia – să permită acest lucru.

Dar el începuse să o sărute din nou, să o atingă din nou, să îi tulbure din nou simțurile.

Avea să-l refuze. După.

Se trezi chiar înainte de ivirea zorilor, dar rămase întinsă în pat, nemișcată. Îl auzea respirând – încet, regulat. Era un sunet diferit, mai slab decât cel al lui Bert. Bert sforăia. Un picuț.

Adormise – mai precis picase în mrejele somnului – după ce făcuseră sex a doua oară. Nu-i spusese să plece, deși avusese această intenție. Nu verificase nici o clipă casa și monitoarele înainte de culcare. Nu-și pusese arma pe noptieră, la îndemână.

Pur și simplu, regăsise acea poziție confortabilă, firească, și, nu se știe cum, o furase somnul în timp ce el îi vorbea.

Nu doar că era o dovadă de lipsă de maniere, conchise ea, dar era de-a dreptul înspăimântător. Cum putuse oare să lase atât de tare garda jos în

prezența lui? În prezența oricui, de altfel?

Și-acum ce să facă? Avea o rutină a ei, una care nu includea un musafir rămas peste noapte.

Trebuia să-l scoată afară pe Bert, să-i dea să mănânce, să verifice monitoarele, e-mailul de serviciu și mesajele telefonice.

Și-acum ce să facă?

„Probabil, clătite", se gândi.

Când se strecură jos din pat, respirația câinelui își schimbă ritmul. Îi văzu ochii deschizându-se în semiîntuneric, iar coada începu să se miște cu bufnituri surde, conform ritualului de dimineață.

Îi șopti comanda de ieșire în germană, în timp ce își trase capotul pe ea, iar Bert se întinse. Împreună, ieșiră din cameră în liniște și coborâră la parter.

Când ușa se închise, Brooks deschise ochii și zâmbi. Ar fi trebuit să-și imagineze că Abigail e genul care se trezește devreme. Pe el nu l-ar fi deranjat să mai doarmă vreo oră, însă, având în vedere situația de ansamblu, putea să se dea jos din pat.

Și poate reușea s-o convingă să revină în pat după ce-și scotea câinele la plimbarea de dimineață. Se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie. Din obișnuință, în clipa în care își goli vezica, se gândi la cafea. Apoi, își trecu limba peste dinți.

Nu i se părea tocmai în regulă să-și bage nasul prin lucrurile ei, ca să vadă dacă avea o periuță de rezervă, însă consideră că nu era nici o problemă dacă încearcă să găsească un strop de pastă de dinți.

Deschise sertarul dulăpiorului de toaletă și văzu acolo tubul de Crest și pistolul Sig.

Cine dracu' își ținea arma semiautomată lângă ața dentară și tubul de pastă de dinți? Plus că arma era complet încărcată, remarcă el atunci când făcu verificările de rigoare.

Abigail îi dezvăluise ceva despre ea noaptea trecută, își aminti el. Acum, nu trebuia decât s-o convingă să-i spună mai multe.

Își frecă dinții cu pastă întinsă cu degetul, după care se întoarse în dormitor, după pantaloni. Când coborî, simți miros de cafea proaspătă și auzi zgomotul nedeslușit al știrilor de dimineață.

Ea stătea în picioare, în dreptul blatului de bucătărie, amestecând conținutul unui bol albastru-închis, în care el spera să fie aluat pentru clătite.

— 'Neața.

— Bună dimineața. Am făcut cafea.

— I-am simțit mirosul prin somn. Să știi că nu sforăi.

— Doar ți-am spus că eu...

Se întrerupse atunci când buzele lui le atinseră pe ale ei.

— Am vrut să mă asigur, spuse el, luând una din cănile pe care le pregătise ea. Am împrumutat un strop de pastă de dinți, o anunță el, după care turnă cafea în cele două căni, așteptând ca ea să-i întâlnească privirea. Vrei să-mi spui și mie de ce ții un Sig în sertarul cu pasta de dinți?

— Nu. Am permis.

— Știu, am verificat. Ai chiar mai multe. Ai niște zahăr? A, da, am găsit. Vârî linguriță pe care ea o așezase lângă cană în bolul cu zahăr și adăugă în cafeaua lui două porții generoase. Să știi că aș putea să continui cu verificările... Una, alta... Mă pricep la săpături. Dar n-o voi face. Nu mai verific nimic fără să te anunț mai întâi.

— N-o să mai verifici atâta timp cât fac sex cu tine.

Privirea lui Brooks aruncă două scântei verzi cu nuanțe de aur topit

atunci când el lăsă cana jos.

— Nu ne insulta pe amândoi. N-o să te verific pentru că nu vreau să mă ascund de tine, pentru că suntem... ceea ce suntem în momentul ăsta. Mi-ar plăcea să mă culc cu tine din nou, dar asta nu e o condiție. Vreau să te văd în continuare, pentru că ne simțim bine unul în compania altuia, în pat și în afara lui. Am dreptate?

— Da.

— Nu-mi place să mint. Nu spun că n-am făcut-o și n-am s-o mai fac în meseria mea. Însă, dincolo de viața mea profesională, nu mint. N-am să te mint, Abigail. Iar să fac verificări fără ca tu să știi mi se pare tot un fel de minciună.

— De ce te-aș crede?

— E la latitudinea ta. Eu nu pot decât să-ți spun. Asta e o cafea al naibii de bună – și nu pentru că n-am fost nevoit să mi-o fac singur. Clătite?

— Da.

— Acum pari și mai frumoasă decât erai cu zece secunde mai devreme. O să găsesc cumva o altă armă dacă vreau să scot farfuriile ca să pun masa?

— Da.

— Ești cea mai interesantă femeie din câte cunosc.

Brooks deschise servanta de unde o văzuse pe Abigail scoțând farfuriile pentru pizza.

— Am crezut că o să te oprești.

— Să mă opresc din ce anume?

— Odată ce am făcut sex, mă gândeam că n-o să mai vrei să fii aici și n-o să-ți mai pui atâtea întrebări.

Bărbatul deschise sertarul cu tacâmuri și observă Glockul.

— Probabil că ai uitat, dar Pământul s-a oprit în loc... Brooks puse tacâmurile pe masă, în timp ce Abigail turna aluat în tigaie. Nu e doar sex, Abigail, spuse el. Ar fi mai simplu dacă ar fi așa. Însă e... ceva aparte. Deocamdată nu știu despre ce naiba e vorba, însă e ceva aparte. Așa că vom continua să explorăm, să vedem ce se întâmplă...

— Nu știu cum *să fac* asta. Ți-am mai spus.

El ridică din nou cana cu cafea și se duse la ea s-o sărute pe obraz.

— Mie mi se pare că te descurci foarte bine. Unde este siropul?

---

[11] Sensul substantivului comun englezesc *wolverine* (n.tr.)

ABIGAIL

Ce este caracterul, altceva decât determinarea creată de un incident?
Ce este incidentul, altceva decât ilustrarea caracterului?

HENRY JAMES

capitolul 14

Trezirea alături de Brooks, pregătirea micului dejun, simplul fapt că trebuise să facă față unei schimbări majore în rutina ei zilnică o scoaseră pe Abigail complet din ritm. El zăbovise îndelung la micul dejun. Părea să aibă întotdeauna un subiect de discuție, iar efortul de a ține pasul cu el îi tulburase gândurile. Până la plecarea lui, era cu mai bine de o oră în urmă cu programul zilei, asta fără să mai pună la socoteală și timpul irosit în noaptea precedentă.

Acum, în loc să ajungă la piață imediat după deschidere, trebuia să-și termine cercetările și documentarea cu privire la operațiunea Volkovilor de spălare a banilor, pe firul Chicago–Atlantic City. Dacă nu trimitea informațiile legăturii ei din FBI în următoarele două zile, federalii aveau să rateze marea afacere a lunii.

Toate lucrurile astea cereau timp, își dădu ea seama când se apucă de lucru. Timp pentru a strânge informații, pentru a le decripta, pentru a le corela și, mai apoi, pentru a le trimite. Informațiile ei trebuiau să fie curate și extrem de precise.

Și poate de data asta găsea ceva care să-l incrimineze pe Ilia. Poate de data asta avea să plătească. Sau măcar, la fel ca înainte, avea să-i cauzeze probleme, frustrări, să-l facă să piardă bani și oameni de încredere.

În fanteziile ei, Abigail reușea să-i aducă pe Volkovi la sapă de lemn, să-i demaște, să-i jupoaie de bani. Korotki, Ilia – toți – își petreceau tot restul vieții în închisoare. Keegan și Cosgrove erau, la rândul lor, demascați, aruncați în dizgrație și condamnați.

Iar atunci când chiar le dădea frâu liber fanteziilor ei, cu toții aflau, într-un fel sau altul, că ea îi făcuse să plătească.

Și totuși, nu era suficient. Nimic nu avea să schimbe vreodată faptul că Julie murise la opsprezece ani, iar John și Terry fuseseră asasinați în vreme ce încercau să o apere pe ea.

Era mai bine să fie realistă și să facă tot ce-i stătea în putință, ori de câte ori era posibil, pentru a le distruge puțin câte puțin profiturile, afacerile, echilibrul.

Lucră până la amiază, când, în sfârșit, se declară mulțumită. Era mai bine să facă o pauză de o oră sau două, decise ea, după care să revină, cu forțe proaspete, pentru o nouă verificare a datelor înainte de a le trimite mai departe.

Pentru moment, avea să se ocupe de cumpărături, chiar dacă nu era deloc ora potrivită pentru asta. Apoi, avea să se întoarcă acasă și să-l scoată

pe Bert la niște exerciții și o lecție de dresaj.

După aceea, urma să-și verifice datele și să-și programeze seria de mesaje către adresa de e-mail a persoanei ei de contact. Apoi, avea să se supună ea însăși unui antrenament extenuant, pentru că știa că-și va dori genul acela de refulare fizică după ce-și va fi dus misiunea la bun sfârșit.

Și, pentru că tot îi rămânea seara liberă, avea să lucreze vreo câteva ore la virusul pe care începuse să-l dezvolte în urmă cu optsprezece luni.

Își schimbă arma, legându-și la brâu Glockul – o armă mai compactă – și acoperindu-l cu un hanorac. În curând, temperaturile aveau să crească prea mult pentru a mai permite purtarea unei jachete și va trebui să folosească un toc de armă la gleznă.

În timp ce verifica și reseta sistemul de alarmă și îi dădu lui Bert drumul afară pentru a sta de pază, se gândi să-și cumpere o armă nouă. Pe seară putea să se delecteze cu un studiu de piață în acest scop.

Ideea o relaxă, și admise că era plăcut să conducă spre oraș în lumina soarelui de amiază, să privească felul în care razele se jucau prin frunzișul delicat, care se desfăcea timid.

Zări în treacăt covorul delicat de colțișor, galbenul îndrăzneț al crinului sălbatic captând stropii de soare ce cădeau de-a lungul malului pârâului, chiar înainte ca apa să se rostogolească rapid la vale, peste pietre. Printre frunzele acelea verzi și plăpânde, prunele sălbatice adăugau culoare și dramatism.

Totul părea atât de proaspăt, de nou și plin de speranță. Primăvara renăștea, oferind un nou început întregului ciclu. Era prima primăvară pe care o petrecea în întregime în acest loc nou, locul pe care și-l dorise atât de mult drept casă.

Doisprezece ani. Oare nu era suficient? Oare putea fi acesta locul în care să rămână? În care să-și planteze grădina și s-o îngrijească, s-o privească crescând și să-i culeagă roadele? În care să-și facă treaba, să-și plătească datoriile – și, pur și simplu, să trăiască?

Cum ar putea s-o găsească aici, printre dealurile astea, în liniștea asta deplină? Cum ar putea ei vreodată să facă legătura între Abigail Lowery și adolescenta aceea care fusese atât de naivă, atât de neglijentă și care devenise o țintă atât de ușoară?

Atâta vreme cât rămânea pregătită, vigilentă, cât nu ieșea în evidență cu nimic – și reușea să fie de-a dreptul invizibilă –, putea să aibă propriul cămin și propria viață.

Să rămână în siguranță. Atâta vreme cât reușea să rămână în siguranță, putea să continue să-i distrugă pe Volkovi fărâmă cu fărâmă și să-și plătească datoria.

Îi plăcea foarte mult orașul ăsta, își aminti ea în timp ce viră spre Shop Street. Adora străzile cochete și magazinele aglomerate, culoarea pe care le-o dădeau ghivecele și butoiașele cu narcise bătute de soare și lalelele multicolore. Turiștii adăugau mai multă viață peisajului – străini aflați în trecere pe-acolo. Unii dintre ei cel mai probabil reveneau pentru o altă vacanță sau într-o scurtă vizită. Însă reveneau pentru liniște, pentru peisaj, pentru drumeții, pentru tradițiile și meșteșugurile locale. Nu pentru cluburi de noapte sau distracții urbane, genul de divertisment care îi atrăgea pe bărbații ca Ilia.

Continua să creadă cu tărie că nu avea să-l vadă niciodată – pe el sau pe altcineva din anturajul lui – plimbându-se pe străzile de aici, pescuind în râurile acestea, făcând drumeții pe dealuri.

Și nu avea nici o îndoială că, în caz că cineva din poliția judiciară, de la FBI sau chiar de la Poliția din Chicago ajungea în vizită prin aceste locuri, ea nu avea să fie recunoscută. Era departe de locurile acelea, era cu doisprezece ani mai matură, iar părul ei avea o altă culoare și o altă coafură.

Dacă ar fi căutat cu atenție, ar fi putut s-o găsească. Însă nu aveau nici un motiv s-o caute pe Elizabeth Fitch aici, în frumosul oraș turistic de la poalele munților Ozark.

Dacă totuși venea și ziua aceea, știa cum să fugă, cum să-și schimbe înfățișarea, cum să-și piardă urma într-un alt loc.

Dar asta nu avea să se întâmple astăzi, își promise ea, în timp ce parca lângă piață. Și fiecare zi în care nu se întâmpla nimic era o binecuvântare.

Coborî din mașină și apăsă pe butonul de blocare a ușilor. Chiar în clipa în care auzi țăcănitul încuietorii, îl văzu pe Brooks traversând strada și venind către ea.

Nu știu cum să-și stăpânească pulsul crescut dintr-odată și ușoara zbatere a unui... ceva în stomacul ei. Chiar și atunci când mergea, el dădea senzația că avea tot timpul din lume la dispoziție, constată ea, dar, cu toate acestea, reușea să parcurgă distanțele rapid. Ajunsese lângă ea înainte ca ea să decidă ce să spună sau să facă.

— Asta ori e o sincronizare foarte bună, ori e un noroc chior.

Bărbatul îi luă mâna – întotdeauna găsea un pretext să o atingă – și o învălui pe Abigail cu zâmbetul lui.

— Mă duc la piață.

— Mda, mi-am imaginat. Mai întâi, fă câțiva pași cu mine. Ești exact ceea ce-mi trebuie.

— Pentru ce?

— În general, să spunem. Am avut o dimineață grea și încă n-am reușit să-mi revin pe deplin.

— Am nevoie de provizii.

— Ai ceva programat pentru mai târziu?

— Programat? Oamenii din jur se uitau la ei. Abigail simțea privirile lor în ceafă. Nu, răspunse ea.

— Perfect. Hai să mergem către parc. Îmi iau o jumătate de oră liberă. Nu obișnuiești să ieși la cumpărături atât de târziu.

— Prefer diminețile.

Dar trebuia să varieze mai mult programul, constată ea. Rutina nu trebuia să iasă în evidență.

— Ai făcut ceva interesant în dimineața asta?

Începuseră să se plimbe, iar el continua să o țină de mână. Cum ar fi trebuit să reacționeze ea în situația asta?

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— În dimineața asta... Ai făcut ceva interesant?

Se gândi la spălarea de bani, la mafia rusească, la FBI...

— Nu neapărat.

— Acum e rândul tău să întrebi dacă am făcut ceva interesant.

— A, am înțeles. Ai făcut?

— Am petrecut o bună parte a dimineții suportând țipetele și predicile unora. Cum era de așteptat, Missy a venit la secție pretinzând că se împiedicase și a vrut să-l eliberez pe Ty. N-a fost deloc mulțumită când a aflat care sunt acuzațiile împotriva lui și consecințele acestora. Acum, că și-a revenit din beție, Ty gestionează mai bine situația decât ea.

Când Brooks ridică mâna să-i facă un semn cuiva de peste stradă, Abigail

își stăpâni cu greu un fior.

Asta *nu* însemna să fie invizibilă.

— După ce a terminat de țipat la mine, își continuă Brooks povestea, a plâns o grămadă. Când i-am lăsat să discute unul cu celălalt, au plâns amândoi o grămadă. După aceea, a găsit un avocat pe care l-a târât la secție – unul care a fost un nimeni toată viața lui. Aici au început predicile. El e de părere că-mi depășesc autoritatea fiindcă-i propun varianta reabilitării și consilierii în locul unui proces și, eventual, a detenției.

— Adevărul e că nu e de competența ta să negociezi o pedeapsă.

— Amândoi aveți dreptate, așa că l-am informat pe insignifiantul ăla că n-am nimic împotrivă. Ty poate să rămână acolo unde e până ne prezentăm în fața instanței, până stabilim o audiere pentru eliberarea pe cauțiune și așa mai departe. Și i-am mai spus că ar putea să petreacă următorii câțiva ani după gratii. Ce mai faceți, doamnă Harris? îi strigă el unei femei minione care turna apă într-un ghiveci cu flori mixte, în fața la Read More Books.

— Binișor, Brooks. Tu?

— Nu mă plâng. Ce spuneam? o întrebă el pe Abigail.

Continuând să pășească pe trotuar, de mână cu Brooks, Abigail simți privirile femeii studiind-o.

— I-ai spus avocatului insignifiant că Ty riscă să-și petreacă următorii câțiva ani după gratii. Acum chiar trebuie să...

— Exact. Și, în momentul ăla, Missy și Ty au început să urle unul la altul. Eu, unul, nu-i înțeleg pe oamenii care rămân împreună deși au atâta ură și dispreț față de celălalt încât să-și arunce atâtea insulte... Însă Ty s-a ambalat suficient de tare cât să se întoarcă împotriva mea, jurând că va termina ce a început aseară și că o să-mi rupă oasele.

— Toată scena asta pare incredibilă și deranjantă.

— De acord cu tine. Promisiunea lui Ty n-a fost pe placul avocatului, care a văzut cum se-alege praful de pledoaria lui vizând diminuarea capacității sau mai știu eu ce dracu' punea la cale. Și a fost încă și mai nemulțumit când Ty a scos mâna printre gratii și l-a apucat de gât. Bună, Caliope. Arată grozav trandafirii ăia.

O femeie care purta o fustă lungă și colorată, o pălărie imensă de paie și mănuși de grădinărit înflorate îi făcu un semn cu mâna de la ea din curte.

— Știam că asta ai să spui.

Brooks râse.

— Fiica Almei. E medium.

Abigail dădu să-i explice că era greu de crezut că doamna aceea cu minunatele ei tufe de trandafiri avea abilități paranormale, însă Brooks își reluase deja firul poveștii.

— Recunosc că reflexele mele or fi fost puțin cam încete atunci când i-am despărțit, din cauza tuturor țipetelor și a predicilor.

Abigail se simțea puțin cam amețită, însă reușea să-l urmărească.

— L-ai lăsat pe prizonierul tău să se repeadă la gâtul avocatului lui, ba chiar ai simțit satisfacție, pentru că, altminteri, ți-ar fi plăcut să-l sugrumi cu mâna ta.

Brooks îi balansă brațul și îi zâmbi larg.

— Cu toate că nu mă pune într-o lumină prea bună, cam ăsta e adevărul. Insignifiantul și-a dat demisia pe loc, iar sentimentele lui Ty – exprimate din toți rărunchii în momentul în care sus-numitul și-a anunțat retragerea – erau, de fapt, sugestii ale unei autosatisfaceri căreia nu cred că insignifiantul i-ar putea face față. Missy a fugit după avocat, țipând și suspinând. Ei, și ca

rezultat al întregii melodrame și nenorociri, îmi acord o jumătate de oră liberă, alături de o femeie frumoasă.

— Presupun că există oameni care au impresia că regulile sau legile n-ar trebui să se aplice în situația lor pentru că sunt prea săraci sau prea bogați, pentru că sunt necăjiți, bolnavi sau fiindcă se căiesc. Sau mai știu eu ce altă justificare se potrivește cel mai bine cu firea lor și cu situația.

— Nu pot să te contrazic.

— Însă instanța acceptă adesea astfel de atitudini și ajunge să facă înțelegeri cu cei care au încălcat regulile și legea doar din aceste motive.

— Nici aici nu pot să te contrazic, însă legea și sistemul trebuie să mai și respire.

— Nu înțeleg.

— Legea are nevoie de spațiu să se desfășoare, de flexibilitate, pentru a lua în calcul factorul uman, circumstanțele. La auzul unui claxon, Brooks întoarse privirea spre stradă și îi făcu semn cu mâna unui bărbat cu o barbă mare și neagră, care conducea o furgonetă ruginită. Uite, de pildă, omul care fură o bucată de pâine – continuă el imperturbabil – pentru că este flămând și disperat n-ar trebui tratat la fel ca unul care fură o pâine în ideea de a o vinde pentru profit.

— Tot ce se poate. Însă, dacă legea ar fi mai consecventă, cei care fură în ideea de a scoate un profit ar avea mai puține ocazii de a repeta fapta.

Brooks îi zâmbi din nou, într-un fel care o făcu să se întrebe dacă remarca ei fusese una fascinantă sau naivă.

— Te-ai gândit vreodată să devii polițistă?

— Nu neapărat. Acum chiar ar trebui să mă întorc și...

— Brooks! Ia vino cu fata aia încoa'!

Cu o tresărire, Abigail se întoarse și privi cu uimire la casa cu dragoni, sirene și zâne. Și o văzu pe mama lui Brooks coborând de pe o schelă. Purta o salopetă stropită cu vopsea și niște bascheți tot așa. Un batic de un roșu aprins îi acoperea părul.

În clipa în care femeia puse piciorul pe sol, cățelușul care începuse să latre și să țopăie la auzul vocii ei făcu un salt atât de înalt, încât se dădu peste cap în aer, înainte de a cădea de-a dura.

Femeia râse și îl ridică în brațe, scoțându-i lesa.

— Haide! strigă ea din nou. Vino să i-o prezinți pe Abigail frățiorului tău mai mic.

— ... Și fiului ei preferat în momentul acesta, îi spuse Brooks lui Abigail. Hai să-i salutăm.

— Ar trebui să mă întorc la piață.

— Crezi că n-am suportat destule țipete și predici pentru o singură zi? întrebă Brooks, aruncându-i lui Abigail o privire jalnică, îndurerată. Te implor, fie-ți milă!

Nu putea fi invizibilă dacă oamenii o remarcau; și era chiar mai rău dacă devenea evident că își dorea să nu fie văzută. Cu toate că ar fi vrut ca Brooks să-i dea drumul la mână – părea o apropiere prea intimă –, parcurse scurta distanță până la curtea a ceea ce ea considera a fi o casă magică.

— Chiar speram că vei trece pe aici într-o vizită, îi spuse Sunny lui Abigail.

— De fapt, eu...

— Am convins-o să meargă la o mică plimbare înainte de a-și face piața.

— N-are nici un rost să irosești o zi ca asta în casă. Ți-l prezint pe Platon.

— E foarte frumușel.

— Și un strengar în toată regula. Îl ador pe strengarul ăsta! spuse Sunny, frecându-și nasul de blana cățelușului și apoi de obrazul lui Brooks. Unde mai pui că este și deștept!

— Eu sau câinele?

Sunny râse și îl bătu ușor pe Brooks pe obraz.

— Amândoi! Ăsta se așază când i se spune, însă deocamdată nu stă locului. Uite: Platon, acum șezi!

Sunny puse cățelușul jos și îl apăsă cu o mână pe șezut, în timp ce cu mâna liberă căută în buzunar, de unde scoase o delicatesă pentru cățel.

— Șezi! Așa, bravo! Ești un geniu! îl lăudă Sunny pe micul animăluț, lăsându-l să înfulece delicatesa atunci când fundulețul lui atinse iarba.

Două secunde mai târziu, se ridică și începu să se agite și să dea din coadă, după care zgârie cu lăbuțele gambele lui Abigail.

— Mai avem de lucru la capitolul maniere...

— Deocamdată nu-i decât un copilaș... Neputând să mai reziste, Abigail se aplecă spre el, zâmbind atunci când Platon încercă să se urce pe genunchii ei și râzând de-a dreptul când acesta făcu un salt și începu să o lingă. Are ochi foarte jucăuși, constată ea. Îi închise gura cu blândețe, atunci când animăluțul încercă să apuce cu dinții și să molfăie. Acum nu facem așa. Da, ești foarte drăguț și jucăuș.

Ca și cum ar fi fost impresionat de complimentul ei, cățelușul se lăsă în jos și se rostogoli cu burtica la vedere.

— Și n-are gusturi proaste! remarcă Sunny, atunci când Abigail îl mângâie pe Platon pe burtică. Nici unul din băieții mei n-are gusturi proaste. Și tu ai o privire veselă astăzi, Abigail.

— Îmi plac câinii. Abigail privi spre casă, pentru a schimba subiectul. Casa ta e foarte colorată și interesantă. Cred că îți aduce o oarecare satisfacție faptul că-ți împărtășești arta cu toți cei care trec prin zonă.

— E un hobby care mă ține pe lângă casă și departe de belele. În cea mai mare parte a timpului.

— E minunat. Mi-a plăcut să văd ce ai făcut și ce continui să faci de când m-am mutat eu aici. Îmi place că nu are logică.

Când Sunny începu să râdă, Abigail simți că o trec toate transpirațiile.

— Nu m-am exprimat corect. Voiam să spun că...

— Știu exact ce vrei să spui, și ai dreptate. Și mie îmi place chestia asta. Hai, intrați. Am făcut niște ceai de piersici de dimineață și am și niște fursecuri de-alea cu ghimbir și glazură de lămâie care îți plac, Brooks.

— Nu mi-ar prinde rău un fursec, admise Brooks și se aplecă pentru a trece ușor cu mâna peste părul lui Abigail.

— Mulțumesc foarte mult, dar eu trebuie să merg la piață, apoi să mă duc și eu acasă, la câinele meu. Abigail se ridică iute cu tot cu cățeluș și îi înmână lui Sunny trupșorul acela agitat. Mi-a făcut plăcere să te revăd și să-l cunosc pe Platon.

Plecă de acolo cât de repede reuși, încercând să stabilească linia de demarcație între mersul unei persoane ocupate și mersul unei persoane puse pe fugă.

O vrăjiseră, o ademeniseră. Bărbatul acela, mama lui, chiar și micuțul câine. Iar ea se lăsase purtată de val. Conversație, invitații, plăcintă, sex.

Oamenii o văzuseră plimbându-se cu Brooks. Ținându-l de mână. Discutând cu mama lui. Iar oamenii aveau să vorbească despre toate astea. Despre ea.

Faptul că nu făcea parte dintr-o rețea socială nu însemna automat că nu-

și dădea seama cum funcționează o astfel de rețea.

Nu putea fi femeia aceea banală, cu greu perceptibilă, care se pierdea printre locuitorii din Bickford, dacă – prin intermediul lui Brooks – devenea atât de vizibilă.

De ce nu se comporta el după tiparul bărbatului obișnuit? Făcuseră sex. El cucerise teritoriul dorit. Acum era momentul să treacă la următoarea provocare.

Când cineva o prinse de braț, reacționă fără să se gândească. Instinctul o făcu să se întoarcă pe călcâie, anticipând, printr-un pumn tras cu toată forța acumulată din mișcarea taliei și a șoldului, continuarea loviturii deja amorsate.

Brooks îi pară la mustață lovitura, după ce trebui să-și adune rapid puterile și să-i respingă pumnul.

— Ho! Reușì, cu greu, să o blocheze. Excelente reflexe, Xena!

— Iartă-mă! O simplă plimbare până la piață se transformase într-un adevărat coșmar. M-ai speriat, adăugă Abigail.

— Puțin spus. Din fericire, reflexele mele sunt destul de bune. Altminteri, aș fi avut încă o vânătaie pe față.

— Îmi pare foarte rău. Vocea ei devenise gravă acum. Tu ai venit din spate și m-ai apucat de braț.

— Am înțeles... Ca o consolare, el o mângâie pe păr. Iubito, până la urmă tot va trebui să-mi spui cine te-a rănit atât de tare.

— Nu-mi vorbi așa! Toate astea merg într-o direcție greșită. Ai făcut sex.

— Presupun că te referi la noi doi. Da, așa este. Ce-ar fi să mă luminezi și pe mine în privința direcției corecte?

— Tu ar fi trebuit să dispari. Agitată, Abigail își trecu o mână prin păr și aruncă o privire în jur. Nu pot să discut despre asta aici, acum. Și nici nu înțeleg ce mai e de discutat. N-ar trebui să mai fii interesat de mine.

— Pentru o persoană atât de inteligentă, uneori ești tare înceată la minte. Am făcut sex cu tine tocmai pentru că sunt interesat. Și, de vreme ce ne-am culcat împreună, acum sunt și mai interesat.

— De ce? Nu, nu răspunde. Tu ai întotdeauna un răspuns la îndemână. Mă derutezi. Și nu-mi place să mă simt așa.

— Așa cum?

— Nu știu. Trebuie să merg la piață, apoi să mă întorc acasă, trebuie să-mi termin treaba și...

— Mai întâi trebuie să respiri. Brooks puse mâinile pe umerii ei. Trage aer în piept, Abigail.

— Trebuie să respir.

Abigail închise ochii, luptându-se cu atacul de panică. Doamne, Dumnezeule, oare de ce nu rămăsese ea acasă?

— Bun, acum mai trage o dată aer în piept. Încetișor, așa... Acum, uite ce urmează să facem...

— Nu-mi spune tu mie ce urmează să *facem*. Nu există nici un *noi*. N-are cum.

— După toate aparențele, are cum. Hai să spunem atunci ce *propun* eu să facem. Ce-ar fi să mergem la mine la birou? Acolo poți să iei un loc, să bei puțină apă...

Ea clătină din cap hotărâtă.

— Trebuie să merg la piață.

— Bun, atunci mergi la piață. Mai târziu, pe la șase, poate șase și jumătate, o să trec pe la tine. Aduc niște carne să o facem pe grătar. Luăm cina împreună

și vedem cum lămurim toată povestea asta.

— Nu e nevoie să luăm nici o cină și nu avem ce lămuri. Eu trebuie doar să...

Foarte calm, cu toată blândețea, Brooks îi acoperi buzele cu ale lui. Când el se trase deoparte, ea respiră înfiorată.

— Am sentimentul că asta este ceea ce tu nu vrei să simți. Dar știu că simți, și eu simt. Așa că va trebui să lămurim lucrurile.

— N-ai de gând să dispari...

— Hai să vedem cum se aranjează lucrurile. Dacă se va ajunge până acolo, o să dispar din viața ta. Nu vreau să te rănesc, Abigail, și voi face tot ce-mi stă în putință să nu te fac să suferi. Însă, atunci când doi oameni simt ceva, trebuie să respecte suficient de tare acel ceva încât să încerce să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Tu nu înțelegi.

— Nu, iubito, nu înțeleg. Dar vreau să înțeleg. Hai să mergem la piață.

— Nu vreau să mă conduci tu până acolo. Vreau să fiu singură.

— În regulă, atunci. Ne vedem diseară.

Încă o conversație, se încurajă ea, îndepărtându-se în grabă. Încă o discuție în timpul căreia avea să-și păstreze calmul și discernământul. Avea să-i explice pur și simplu că nu e interesată și nici înclinată spre o relație. Că munca ei o ține mult prea ocupată pentru distracții gen cine, musafiri și vizite nocturne.

Ea avea să fie fermă. El avea să înțeleagă.

Aveau să pună capăt într-un mod amiabil acestei povești care n-ar fi trebuit să înceapă vreodată.

După care totul avea să reintre în normal.

De îndată ce va ajunge acasă, va repeta ce anume avea să-i spună și cum. Trebuia să fie pregătită.

Amână repetiția, amintindu-și că prioritatea ei era – acum și întotdeauna – munca. Bine, poate că treaba cu împărțirea pe categorii se dovedea puțin mai complicată decât crezuse ea inițial, însă Abigail verifică atentă toate informațiile pe care le strânsese și făcu rapid câteva mici ajustări. După care își compuse e-mailul.

Informații pe care le-ați putea găsi utile. Vă mulțumesc pentru atenția acordată, precum și pentru luarea oricăror măsuri pe care le considerați potrivite.

Tvoi drug

Apelând la sistemul pe care îl concepuse pentru trimiterea mesajelor, Abigail îl transmise prin mai multe servere și închise contul temporar. Ca de obicei, se gândi că i-ar fi făcut plăcere să comunice cu persoana ei de legătură din FBI, să facă schimb de idei, însă trebuia să se mulțumească să culeagă informații din fișierele pe care le spărgea.

După ce închise calculatorul, puse la loc sigur copia cu informațiile salvate.

— Ieșim la plimbare, îi spuse ea lui Bert. Cât ne plimbăm, o să repet ce trebuie să-i spun lui Brooks. De mâine, totul revine la normal. Trebuie să mai și muncim să ne câștigăm existența, nu?

În timp ce își băgă cheile în buzunar, Bert se frecă de piciorul ei.

— Azi am făcut cunoștință cu un alt cățel. Este foarte drăguț. Cred că ți-ar plăcea de el.

Când păși afară din casă, Bert se așeză la picioarele ei.

— Ți-ar plăcea să ai un prieten. La anul, o să cumpăr un cățeluș. O să mă ajuți să-l dresez, și o să fie un bun tovarăș pentru amândoi. E tot ce ne trebuie, nu? Împreună cu Bert, făcu un ocol în jurul tinerei ei grădini de legume, ca s-o studieze mai bine. Are nevoie de îngrijire și ar cam fi momentul să ne gândim să mai plantăm niște flori. Ar fi trebuit s-o fac mai demult. Am fost cam distrasă în ultima vreme, dar o să reintrăm în ritm. Trebuie să lucrez mai mult la virus. Într-o bună zi, Bert, când va veni momentul și după ce îl voi fi perfecționat, o să-i contaminăm pe Volkovi precum ciuma. Oftă. Dar deocamdată nu mă pot gândi la asta. Trebuie să mă gândesc la situația de acum.

Când intrară în pădure, Abigail își desfăcu fermoarul de la hanorac și atinse scurt cu mâna patul pistolului.

Florile de prun sălbatic stăteau să plesnească – petale parfumate prin vălul verde, delicat –, iar salcia pe care o plantase cineva aici cu ani în urmă își înmuia degetele dantelate în apa învolburată a pârâului. Violetele de pădure așterneau un covor de un mov intens.

În liniștea aceea, înconjurată de miresme și culori, Abigail se calmă și își continuă liniștită plimbarea alături de Bert.

Fremătând, Bert îi aruncă o privire scurtă și, la un semn al ei, o luă la fugă, fericit, spre malul pârâului, pentru a se bălăci în apă. Ca întotdeauna, Abigail începu să râdă la vederea câinelui aceluia imens care se juca precum un copilaș în piscina gonflabilă.

Îl lăsă să se bucure de acele momente, răstimp în care ea cercetă atent pădurea. Păsările ciripeau – o suită acompaniată de răpăitul puternic al unei ciocănitori aflate în căutarea mesei de prânz. Printre frunzele tinere, soarele răspândea o lumină difuză.

Avea să se lumineze pe măsură ce înaintau, Abigail știa asta, iar priveliștea avea să se deschidă către dealuri. Adora să privească peisajul de sus, studiind suișurile și coborâșurile terenului. Iar aici, în penumbra aceea plăcută, în sunetul acela de ciripituri, bolborosit de ape și bălăceala câinelui – aici, se gândi ea, se simțea mai acasă decât în propria casă.

Trebuia să cumpere o băncuță. Da, mai târziu avea să intre pe internet și să găsească una potrivită, dintr-un material organic. Ceva care să arate ca și cum ar fi crescut acolo. Bine, băncile nu cresteau, firește, dar poate reușea să creeze acea iluzie. Așa putea să stea așezată în locul unde lumea se deschidea către dealuri, în timp ce câinele ei se juca în apele pârâiașului. Poate într-o bună zi avea să se simtă suficient de în siguranță pentru a-și aduce și o carte. Să stea pe băncuță în pădurea ei dragă, cu dealurile întinzându-se în spatele ei, și să citească în timp ce Bert se bălăcea.

Dar nu trebuia să se mai gândească la viitor, ci să se ocupe de momentul actual, de seara care o aștepta.

— Bun... Îi făcu semn câinelui și se ținu deoparte atunci când acesta ieși în goană din apă și se scutură, stârnind în jurul lui o adevărată furtună de stropi. „Brooks", începu ea, pășind alături de Bert, „cu toate că te găsesc atrăgător și categoric mi-a plăcut să fac sex cu tine, nu mă aflu în postura de a fi în căutarea unei relații"... Nu, mai bine „nu sunt dispusă să mă angajez într-o relație". Așa e mai ferm. „Nu sunt dispusă să mă angajez într-o relație." O să mă întrebe de ce. Este tipic pentru el, așa că va trebui să am un răspuns pregătit. „Prioritatea mea este munca, iar asta necesită nu doar foarte mult timp, ci și atenția mea exclusivă."

Abigail repetă textul, testând diverse inflexiuni.

— Ar trebui să fie suficient, însă el e foarte insistent. Ar trebui să-i spun

că apreciez interesul lui. Nu vreau să-l enervez sau să-l supăr și nici să-i rănesc orgoliul. „Apreciez interesul pe care mi-l arăți. E măgulitor." Măgulitor, așa este bine. Da. Trase adânc aer în piept, ușurată că panica n-o cuprinsese din nou. Da, repetă ea. Aș putea spune: „Sunt flatată de interesul tău". Și chiar sunt. E mai simplu să par sinceră atunci când chiar sunt sinceră. „Sunt flatată de interesul tău, și mi-au făcut plăcere conversațiile noastre". Oare să aduc din nou vorba despre sex? Of, Doamne, Dumnezeule! Cum fac oamenii toate lucrurile astea? Și de ce le fac? Totul e atât de complicat și de chinuitor.

Își ridică fața către soare, inspirând căldura și lumina acestuia atunci când ieși dintre copaci. Și, privind peste dealuri, se minună. Atâția oameni acolo, jos, cu atât de multe legături, atâtea relații interpersonale. Părinte, copil, frate, soră, prieten, iubit, profesor, angajator, vecin...

Oare cum făceau toate astea? Cum reușeau să intre în acel talmeș-balmeș al necesităților și al dinamicilor? Cum reușeau să le gestioneze pe toate? Toate acele așteptări și sentimente?

Era mai simplu să trăiești în liniște și-n singurătate, să ai propriul program, propriile obiective, să-ți satisfaci propriile așteptări și nevoi, fără să fii constant obligat să le faci loc și altora în ecuație.

La fel procedase și mama ei – și nu încăpea îndoială că Susan Fitch avea succes pe toate planurile. Da, ce-i drept fiica ei se dovedise o dezamăgire; dar, pe de altă parte, așa se întâmpla atunci când lăsai o altă persoană să intervină în ecuație.

— Eu nu sunt mama, murmură Abigail, punând o mână pe capul lui Bert. Nu vreau să fiu ca ea. Dar, chiar dacă mi-aș dori relații și complicații, tot n-aș putea. Nu este posibil. Așadar, hai să mai încercăm o dată: „Cu toate că te consider un bărbat atrăgător...", începu ea.

Timp de aproape o oră încheiată, lucră la conținut, tonalitate, structură a discursului, chiar și la limbajul trupului, rafinându-le pe cât posibil în timp ce ea și Bert se îndreptau spre casă.

Presupunând că discuția și cina aveau să se desfășoare într-o manieră civilizată, Abigail deschise o sticlă de Shiraz. Și bău o jumătate de pahar, ca să-și potolească emoțiile. Pe la șase și jumătate se văzu nevoită să-și impună să nu se mai plimbe cu pași mari de colo-colo și nici să nu-și mai toarne încă o jumătate de pahar.

Până la șapte fără un sfert, când mașina lui își făcu apariția pe alee, emoțiile ei avuseseră timp să se instaleze din nou. Își repetă în minte discursul pregătit, folosindu-l pentru a se calma, atunci când se îndreptă spre ușă.

capitolul 15

Bărbatul chiar era plăcut la vedere, constată ea. Probabil avea să treacă o vreme până să se destrame reacția aceea chimică pe care o simțea în prezența lui.

— Iartă-mă că am întârziat. Cu o pungă în brațe, Brooks se îndreptă către verandă. Au apărut niște chestii neprevăzute...

— Nu-i nimic.

— Hei, Bert. Cu nonșalanță, Brooks mângâie creștetul câinelui în clipa când păși în casă, după care își schimbă poziția și își lipi buzele de ale lui Abigail. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Duc eu punga în bucătărie.

— Lasă-mă pe mine. Punând punga jos, făcu un semn aprobator către vinul care se odihnea pe blatul de bucătărie. Drăguț!

— Ziceai ceva despre grătar. Ăsta ar trebui să meargă bine la carnea roșie.

— Perfect, pentru că am aici două bucăți zdravene de mușchi.

— Nu mi-ai spus ce garnitură ai vrea la friptură, așa că n-am știut ce să pregătesc.

— Nimic. Mă ocup eu.

Scoase doi cartofi mari și o pungă cu amestec pentru salată.

— Ce-i acolo? întrebă Abigail, bătând punga cu palma.

— Salată. O pungă de salată.

— O pungă de salată... În ciuda emoțiilor, buzele lui Abigail se curbară într-un zâmbet. Am o grămadă de legume proaspete pentru salată.

— ... Pe care ar trebui să le tai și așa mai departe. Farmecul unei pungi de salată este că toată munca e deja făcută. Ce-ar fi să iei loc? Fac eu cartofii.

Abigail considera că n-ar trebui să se așeze. Nu repetase stând jos.

— Preferi să avem discuția aceea înainte de cină?

— Numai una?

— Poftim?

O privi peste umăr, în timp ce duse cartofii în chiuvetă, ca să-i curețe.

— Doar de o discuție este vorba? Ce zici dacă vorbim înainte, în timpul și după cină?

— Mă rog, da, desigur... Dar mă refeream la discuția situației în sine. Preferi să vorbim acum sau vrei să aștepți până la cină?

— Despre ce situație e vorba?

— Tu și eu... Această legătură socială. Relația interpersonală.

Brooks puse cartofii pe blat și, cu un zâmbet atât de cald, încât îi provocă lui Abigail o durere lăuntrică, cuprinse cu mâinile fața femeii.

— Relația interpersonală... Mai am puțin și devin nebun după tine. O sărută – un sărut prelung, apăsat – până când durerea ei lăuntrică se disipă. Te deranjează dacă-mi torni și mie puțin din vinul ăla?

— Eu... Da. Nu, vreau să spun că nu mă deranjează să-ți torn vin. Trebuie

să discutăm...

— Știi, „să discutăm" sună de parcă urmează să dezbatem chestiuni politice. Brooks privi încruntat cuptorul preț de o clipă, după care îl dădu la o temperatură potrivită pentru a coace cartofii. Ce-ar fi „să vorbim" pur și simplu?

— Bun. Trebuie să vorbim.

— Despre legătura noastră socială și despre relația interpersonală.

În mod reflex, Abigail se îndreptă de spate.

— Râzi pe seama mea.

— Puțin. O să dureze ceva până se fac toate astea. Cred că putem să ne așezăm. Eu aș putea face focul.

„O atmosferă prea intimă", se gândi ea.

— Brooks.

— Deci poți să-l pronunți.

— Să-l pronunț?

— Numele meu. E prima oară când îl folosești.

Nu putea fi adevărat. Sau era?

— Mă derutezi... Nici n-am început bine, și tu chiar mă derutezi.

— Ești îngrijorată cu privire la ceea ce se întâmplă între noi. Am dreptate?

Ușurată că putea, în sfârșit, să-și înceapă pledoaria, Abigail trase adânc aer în piept.

— Cu toate că te consider un bărbat atrăgător și mi-a plăcut să fac sex cu tine, nu sunt dispusă să mă implic într-o relație.

— Deja ai făcut-o.

— Eu... Poftim?

— Asta este o relație, Abigail. Prin urmare, deja te-ai implicat într-o relație.

— N-am intenționat să o fac. Nu sunt dispusă să continui să mă angajez într-o relație.

— Și de ce, mă rog?

— Sunt flatată de interesul pe care mi-l arăți și mi-au făcut plăcere discuțiile noastre. Însă munca mea îmi ocupă foarte mult timp și îmi cere concentrare totală. Prefer să nu mă las distrasă, și cred că tu ai nevoie de o parteneră mai docilă și mai sociabilă.

Brooks luă o înghițitură de vin:

— Ai repetat toate astea? Îndreptă un deget spre ea. Așa ai făcut...

Fiecare centimetru din corpul ei se crispă din cauza umilinței.

— Nu văd de ce te amuză atât de tare faptul că am vrut să fiu sigură că îmi exprim gândurile și opiniile cât se poate de limpede...

Tonul înghețat al vocii ei nu reuși să-i facă zâmbetul să pălească.

— Presupun că ar trebui să vezi lucrurile din jumătatea mea de cameră...

— Ăsta e un alt fel de a spune „din punctul meu de vedere", care reprezintă o bună parte din filosofia ta de viață.

— Mda, contribuie foarte mult la modul în care judec eu lucrurile... Abigail, îmi imaginez că ai avut ceva de muncă la micul tău discurs, pentru că, în mare, este pur și simplu o aberație.

— Dacă nu ești capabil să porți o discuție rațională, ar trebui să pleci.

Cu paharul de vin în mână și cu trupul înclinat pe spate, către blatul de bucătărie, Brooks rămase pe atât de relaxat, pe cât era ea de încordată.

— Tu n-ai plănuit o discuție. Aveai de gând să-mi ții un discurs exersat, după care se presupune că eu ar fi trebuit să mă fac nevăzut. Dacă vrei să scapi de mine, Abigail, atunci cred că va trebui să-mi spui ce te supără, de ce

anume îți este teamă și tot ce simți.

— Am spus că nu mă interesează...

— Însă nu ești sinceră. Nu vreau să fiu cu o femeie care nu-și dorește să fie cu mine. Deci, dacă așa stau lucrurile, spune-mi, dovedește suficientă curtoazie și respect ca să-mi explici motivul, iar în timpul ăsta eu o să pregătesc fripturile. O să luăm o cină decentă, după care eu am să plec. Mai corect decât atât nu cred că se poate.

— Ți-am spus doar. Munca mea...

— Abigail.

În cuvântul acela era un univers întreg de răbdare, iar asta aprinse un foc în adâncul ființei ei.

— De ce nu merge nimic așa cum ar trebui cu tine? De ce nu poți avea și tu o reacție logică? Nu pot purta o discuție cu cineva care refuză să fie rațional.

— Cu riscul de a te scoate din sărite, din punctul meu de vedere, aș spune că nimeni n-ar putea fi mai rațional decât sunt eu acum.

— Atunci încetează!

— Să încetez să mai fiu rațional?

Abigail gesticulă a exasperare.

— Nici nu mai sunt în stare să gândesc!

— Răspunde-mi la o întrebare: Simți ceva pentru mine?

— Nu vreau s-o fac.

— O să iau asta drept un răspuns afirmativ. De ce nu vrei?

— Nu știu ce să fac cu sentimentele astea. Cu tine. Cu toate astea. Vreau să fie liniște din nou. Vreau să revin la rutina mea. Mie mi se pare o dorință rezonabilă. Vocea ei căpătase din nou accente stridente, de panică, și nu prea reușea s-o țină în frâu. Când ești tu aici, nu e deloc liniște, tot programul e dat peste cap, totul e imprevizibil. Nici măcar la piață nu mai pot merge fără să mă trezesc dintr-odată că mă plimb cu tine, stau de vorbă cu mama ta, să mă joc cu un cățeluș, iar maică-ta îmi oferă ceai de piersici! Nu vreau decât să fiu singură! Cu singurătatea mă descurc.

— Hai să luăm puțin aer.

— Nu-mi trebuie aer!

— Scumpa mea, tremuri și abia mai poți respira. Hai să facem o mică pauză, să luăm puțin aer și să ne calmăm.

— Nu-mi purta mie de grijă! Îmi port singură de grijă de când aveam șaptesprezece ani. N-am nevoie de nimeni.

Brooks descuie ușa din spate.

— Haide, Bert. Apoi, luând-o pe Abigail de mână, o trase afară. Dacă așa stau lucrurile, atunci a cam venit vremea să ai aproape pe cineva dispus să-ți poarte de grijă din când în când, cineva căruia să-i pese. Acum respiră, fir-ar al dracului!

— Nu înjura!

— Respiră și n-o să mai fiu nevoit s-o fac.

Se trase de lângă el și se sprijini de stâlpul verandei. Respirând, simți că lacrimile îi inundă ochii, așa că își lipi fața de lemnul stâlpului.

— Vrei să mă vezi în genunchi, atunci așa o să facem. Trecându-și palmele peste față, Brooks căută să-și recapete calmul. Abigail, dacă din cauza mea ești atât de nefericită, ai cuvântul meu că am să te las în pace. Dar îmi doresc enorm să-mi dai voie să te ajut.

— Nu mă poți ajuta.

— De unde știi?

Se întoarse către el, privindu-l în ochi.

— De ce-ți pasă?

— Aș spune că n-ai avut parte de suficientă interacțiune socială sau de suficiente relații interpersonale dacă nu înțelegi de ce le pasă celorlalți de tine.

— Iar faci mișto de mine.

— De data asta, nu. N-o atinse, dar vocea lui venea ca o mângâiere peste niște nervi întinși la maximum. Am sentimente pentru tine. Încă n-am reușit să le pun în ordine, însă îmi place ceea ce simt.

Ea clătină din cap cu convingere.

— Nu e decât o reacție chimică.

— Ai mai spus asta. Am făcut chimie la liceu. Am fost o catastrofă. Eu te fac să fii atât de nefericită?

Ar fi vrut să spună că da, pentru că astfel spera să-l facă să plece și să stea departe de ea. Însă nu putu să-l mintă atunci când el se uită în ochii ei.

— Nu. Sunt fericită atunci când te văd. Dar nu vreau să fiu fericită datorită ție.

— Prin urmare, ești tristă pentru că te simți fericită.

— Știu că nu sună deloc logic, dar așa este. Îmi pare rău pentru cum m-am purtat.

— Nu-ți cere scuze.

Brooks băgă mâna în buzunar, de unde scoase o bandană albastră, împăturită.

— Uite, ia.

Disprețuindu-se, Abigail își suflă nasul.

— Mulțumesc.

— Acum o să-ți pun o întrebare. Dacă nu ești pregătită să îmi răspunzi, spune-mi. Dar nu mă minți. E cumva vorba de vreun soț, fost soț, iubit – sau cineva din zona asta – care te-a rănit?

— Nu, nu. Nu este vorba despre asta, nicidecum. Nimeni nu mi-a făcut rău.

— Se citește pe tine că ai fost rănită. Vrei să spui că nu te-a rănit nimeni fizic?

— Da. Ceva mai calmă acum, Abigail se șterse la ochi cu bucata de material moale, decolorat, după care își fixă privirea asupra serei. Pot să-mi port singură de grijă. Nu am soți, nici iubiți și nici alte relații.

— Acum ai una – la relație mă refer. Apropiindu-se de ea, îi prinse bărbia cu o mână și îi șterse lacrimile de pe obraz cu cealaltă. Va trebui să-ți pui creierul ăla la treabă, să vezi cum o scoți la capăt.

— Eu nu sunt ca alți oameni, Brooks.

— Nu, ești unică. Și de ce n-ai fi?

— Nu înțelegi.

— Atunci ajută-mă să înțeleg.

Oare cât de multe putea să îi spună? Dacă înțelegea, doar atât cât era nevoie, poate avea să se termine totul.

— Vreau paharul cu vin.

— Ți-l aduc eu.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, Brooks intrase înapoi în casă. Abigail profită de clipa de răgaz pentru a-și pune ordine în gânduri. Nu avea nici un rost să-și dorească mai mult timp de pregătire.

— Nu am nevoie ca tu să faci lucrurile în locul meu, începu ea atunci când Brooks ieși cu paharele cu vin. Pentru mine, e important să mă descurc

singură.

— Chestia cu vinul? Vorbești serios? Își luă paharul cu vin și merse să se așeze pe treptele verandei. Și manierele sunt importante. Simple dovezi de curtoazie. Mama e o femeie foarte pricepută, independentă, dar chiar și ei i-aș fi adus paharul cu vin. Din ceea ce am văzut și cunosc, și tu ești cât se poate de descurcăreață. Asta nu înseamnă însă că nu pot să fiu politicos cu tine.

— E o prostie. Puțin confuză, Abigail privi în jos, la bandana din mâinile ei, pe care o întoarse pe toate fețele. Nu-mi place să mă port ca o proastă. Și, oricum, nu asta voiam să spun.

— Ce-ar fi să stai jos aici și să-mi spui ceea ce vrei să spui?

Abigail ezită, după care îi făcu semn lui Bert că putea merge în curte și se așeză.

— Mă pricep la multe lucruri, dar nu cred că știu cum să mențin o relație.

— Pentru că...?

— Atunci când mama a decis că vrea un copil, a căutat donatori de spermă.

— N-a avut nici o relație cu nimeni.

— Nu. În orice caz, nu cu cineva cu care să-și fi dorit să procreeze.

Să procreeze, observă Brooks. Cuvântul ăsta spunea multe.

— Ajunsese la un moment din viață în care își dorea un copil. Nu m-am exprimat corect, hotărî Abigail. Își dorea un urmaș. Și avea niște cerințe foarte specifice, extrem de detaliate în privința donatorului. Mama e o femeie foarte inteligentă și, firește, își dorea să producă un... urmaș inteligent. Pretindea un intelect ascuțit, o stare de sănătate bună – inclusiv în istoricul medical al familiei. De asemenea, avea și exigențe de natură fizică, în ceea ce privește aspectul, conformația, robustețea.

— Am prins ideea.

— Odată ales donatorul, mama a planificat data concepției prin inseminare artificială, în așa fel încât să corespundă calendarului ei personal și profesional. Bineînțeles, și-a asigurat cea mai bună îngrijire prenatală posibilă, iar eu m-am născut în urma unei operații de cezariană programate. S-a dovedit că eram foarte sănătoasă, având o greutate și o lungime optime. Cum era de așteptat, mama făcuse aranjamentele necesare cu o asistentă medicală care să mă aibă în evidență, așa că am beneficiat de o îngrijire excelentă, fiind testată și examinată periodic, astfel încât să mă dezvolt sănătos.

Cântecul atât de zglobiu al păsărilor păru deodată nelalocul lui, la fel ca brusca trecere colorată a unui colibri, care se roti în zborul său către un ghiveci cu garofițe stacojii.

— Știi toate astea pentru că le-ai aflat întâmplător sau pentru că ți le-a povestit ea?

— Mi-a povestit ea. Am știut dintotdeauna. Informația a fost o parte a educației mele. Educația și sănătatea mea fizică au fost prioritățile. Mama mea este extraordinar de frumoasă și a fost oarecum dezamăgită de faptul că, deși trăsăturile mele sunt destul de plăcute și am o înfățișare agreabilă, nu am atins nivelul de atractivitate fizică pe care și l-ar fi dorit ea. Însă am compensat prin intelect, abilități motorii și capacitate de memorare. Per ansamblu, mama a fost foarte mulțumită.

— Of, scumpa mea...

Femeia se aplecă în față atunci când Brooks își trecu brațul pe după umerii ei.

— Nu mă compătimi!

— Mă tem ca va trebui să te împaci cu ideea.

— Îți spun toate astea ca să înțelegi structura mea genetică. Mama, deși mulțumită de mine în general, nu m-a iubit niciodată și nici nu și-a dorit acest lucru. Nu s-a împăcat niciodată cu ideea că aș putea avea propriile mele țeluri, năzuințe sau planuri de viitor. Ale ei, în ceea ce mă privea, erau tot așa: specifice și extrem de detaliate. Multă vreme am crezut că nu mă iubea pentru că aveam unele lipsuri, dar am ajuns să înțeleg în cele din urmă că, pur și simplu, nu-i stătea în fire să iubească pe cineva. Nu are nici capacitatea, nici înclinația spre a iubi și nu se pricepe câtuși de puțin să dea dovadă de afecțiune. Ținând cont de datele genetice și de mediul în care am crescut, și mie îmi lipsește această capacitate. Poate îmi lipsește priceperea de a cultiva o relație, dar înțeleg faptul că emoțiile și afecțiunea sunt factorii prioritari pentru dezvoltarea și menținerea unei relații.

„Ce tâmpenii", reflectă Brooks în sinea lui. Alese însă să își formuleze răspunsul cu mai multă atenție:

— Stai puțin, să înțeleg și eu: dacă mama ta e distantă, egoistă și pare să nu fie înzestrată cu mai multă sensibilitate decât un purice, asta înseamnă că tu ești predispusă genetic să fii la fel ca ea?

— E o remarcă foarte acidă.

— Pot fi și mai acid decât atât.

— Nu-i nevoie. Dacă pui cap la cap datele genetice și factorii de mediu – care sunt numite adesea caracteristici înnăscute și dobândite...

— Știu cum sunt numite, la dracu'!

— Acum te-ai enervat.

— Și asta e puțin spus, dar n-are nici o legătură cu tine. Hai să te întreb altceva: dacă genetic ești atât de incapabilă de dragoste și de afecțiune, cum se face că iubești atât de mult câinele ăla, iar el te iubește, la rândul lui? Și nu încerca să-mi spui că e vorba doar despre dresaj...

— Avem nevoie unul de celălalt...

— Nevoia e doar un aspect. Dacă Bert ar fi rănit sau s-ar îmbolnăvi și nu ți-ar mai fi de folos pentru pază, te-ai descotorosi de el?

— Normal că nu!

— Pentru că ar fi un gest lipsit de inimă, egoist și de-a dreptul meschin, iar tu nu ești deloc așa. Și pentru că-l iubești.

— Este un câine, nu un om. Sunt persoane care au sentimente foarte puternice față de animale, deși nu se atașează la fel de tare de oameni.

— Tu simți ceva pentru mine.

Neavând o replică utilă la îndemână, Abigail privi țintă în fundul paharului de vin.

— Și cum rămâne cu tatăl tău?

— Donatorul.

— Mă rog, cum rămâne cu donatorul? Dacă ea nu ți-a spus clar despre cine e vorba, sunt sigur că ai aflat tu cumva. Ești prea deșteaptă ca să-ți scape un amănunt atât de important...

— Mama n-a vrut să-mi spună numele lui sau anumite detalii. Când aveam doisprezece ani, am... accesat aceste informații.

— A păstrat o evidență.

— Concluzia mea a fost – este – că ea a considerat important să rămână la curent cu starea lui de sănătate, cu aspectele care ar putea ridica probleme. Deci da, a păstrat o evidență. Iar eu am spart parola.

— La doisprezece ani.

— Întotdeauna am avut o pasiune pentru computere. E fizician. Foarte cunoscut și respectat. Când a făcut donația, avea puțin peste douăzeci de ani, fiind cu câțiva ani mai tânăr decât mama la acea vreme.

— El știe de tine?

— Nu. Așa prevede protocolul.

— Dar ai fi putut să iei legătura cu el.

— Ce rost are? De ce să-i tulbur viața, familia? Între noi nu e decât o legătură biologică, atâta tot.

— Deci are o familie.

— Da, s-a căsătorit la treizeci și unu de ani. La vremea când am accesat eu informațiile, avea un copil și îl aștepta pe al doilea. Acum are trei copii. Eu nu sunt unul dintre ei. Sunt doar rezultatul unei donații.

— Mai e căsătorit?

— Da.

— Prin urmare, el poate să dezvolte și să mențină o relație. Ai și genele lui.

Abigail urmări pentru o vreme zborul păsării colibri – umbra aceea azurie, fără contur –, până când aceasta ieși din raza ei vizuală.

— De ce ți-ai dori să fii cu cineva ale cărui abilități și înclinații în ceea ce privește relațiile interpersonale sunt complet nedezvoltate?

— Poate că-mi surâde ideea de a le urmări cum evoluează și de a fi eu însumi parte a acestui proces. Apoi, mai e și faptul că îmi placi. Pune toate astea cap la cap.

— Mai sunt și alte motive pentru care n-ar trebui să las chestia asta să continue. Nu-ți pot spune care sunt acestea.

— Deocamdată. Știu că fugi de ceva – ceva care te sperie suficient de tare încât să ai nevoie de câinele ăsta, de toate măsurile astea de siguranță, de toate armele. Orice ar fi acel „ceva", cu siguranță este motivul care te face să te închizi așa – la propriu și la figurat. Când vei căpăta suficientă încredere în mine, când vei înțelege că a avea nevoie de ajutor nu e același lucru cu a fi slabă și neajutorată, îmi vei spune despre ce e vorba. Deocamdată însă, ar trebui să mă ocup de grătarul ăla.

Abigail se ridică în același timp cu el.

— Cât anume din interesul pe care îl ai față de mine se leagă de ceea ce este dincolo de încuietorile despre care zici?

Avea nevoie de sinceritate – poate mai mult decât de orice altceva, așa că el alese să fie cât se poate de sincer.

— De aici a început totul. Încă mai am niște semne de întrebare – în parte, pentru că un polițist are întotdeauna nelămuriri. Dar cum stau lucrurile acum? Abigail, din clipa în care ai deschis încuietorile alea, fie și numai puțin, m-ai prins în mreje. M-ai prins, pur și simplu, repetă el, luându-i mâna și apăsându-i palma în dreptul inimii.

Abigail își privi mâna și simți pulsația aceea puternică și constantă. Și se lăsă ademenită, lipindu-și obrazul în dreptul inimii lui. Când brațele lui o cuprinseră, Abigail închise ochii, cu pleoapele strânse, iar emoțiile o copleșiră rapid – rapide și puternice. Să fie ținută astfel, în brațe, într-o seară răcoroasă de primăvară, de cineva căruia chiar îi păsa de ea...

Era ca un miracol, chiar și pentru cineva care nu credea în miracole.

— Și tot nu știu cum să procedez cu toate astea, cu tine... Cu nimic din ce mi se întâmplă.

— Hai să vedem cum decurg lucrurile.

— Pot să încerc... Rămâi cu mine în seara asta?

Bărbatul își apăsă buzele pe creștetul capului ei.

— Credeam că nu mai întrebi!

Femeia făcu un pas înapoi și se liniști atunci când privi în ochii lui.

— Mă duc să pregătesc un sos pentru salată.

Atunci văzu un zâmbet amuzat luminând-i chipul lui Brooks.

— Ar fi grozav!

Când Abigail intră în casă, Brooks se duse la grătar și îndepărtă capacul acestuia. O, da, îl prinsese în mrejele ei, cu siguranță, mai mult decât i-ar fi putut fi confortabil. Dar avea convingerea că se putea obișnui cu asta, tot așa cum era convins că merita efortul de a deschide, încetul cu încetul, unul câte unul, acele zăvoare ale sufletului ei.

În Chicago, la doar două străzi distanță de clubul unde Ilia o întâlnise cândva pe Elizabeth Fitch, într-o noapte de vară, acesta inspecta apartamentul insalubru ce găzduia una dintre cele mai profitabile operațiuni de înșelătorie pe internet pe care le desfășura organizația. Adesea supraveghea el însuși această afacere, așa că – deși prezența lui acolo era oarecum incomodă – munca mergea ca pe roate.

Mai mulți operatori lucrau la computere, generând o sumedenie de mesaje de tip spam, promovând oferte de muncă la domiciliu, oferte de la farmacii canadiene, întâlniri online sau descărcări de materiale gratuite. Unele presupuneau o taxă – de care se ocupau niște operatori telefonici ce îi escrocau pe cei suficient de naivi sau de disperați încât să sune la numerele afișate. Altele pur și simplu furau informații de pe cardurile de credit, lucru care se traducea prin profit rapid sau furt de identitate.

La acest capitol, cheltuielile erau minime, iar profitul – consistent și constant.

Ilia însuși concepuse o variantă a metodei nigeriene, metodă ce se dovedise eficientă de-a lungul timpului, care continua să fie principala lor sursă de bani.

Iar asta îl făcea să se simtă deosebit de mândru.

Îi plăcea ce făcea și considera asta un exercițiu intelectual. Afacerile mergeau bine, profitul crescuse față de anul precedent. Nenumăratele avertismente postate pe internet și trâmbițate în emisiunile de știri nocturne nu reușeau să înfrâneze lăcomia oamenilor pentru câștiguri ușoare.

Iar singurele arme necesare pentru a le goli portofelele naivilor erau un computer și un telefon.

Ilia era de acord cu violența, o provoca el însuși la nevoie, o comanda atunci când era justificată. Însă prefera infracțiunile fără vărsare de sânge.

Se considera om de afaceri; curând avea să-și ia o soție, să-și întemeieze propria familie. Avea să-și învețe copiii să fie, la rândul lor, oameni de afaceri și să lase vărsarea de sânge în seama altora. Oamenii precum Korotki aveau să fie întotdeauna utili, dar Ilia avea planuri măreț pentru băieții lui.

Îi plăcea să audă telefoanele sunând și pe „operatori" citind scenariul pregătit în prealabil, improvizând la nevoie.

— Da, puteți câștiga bani muncind acasă! Puteți să vă sporiți veniturile, să vă stabiliți propriul program. În schimbul unui comision minim, noi vă oferim tot ce vă este necesar.

Bineînțeles că nu ofereau nimic util, însă comisionul avea să fie deja depus. Suma pretinsă în mod uzual se situa undeva sub pragul de patruzeci de dolari americani. Un preț mic pentru o lecție învățată, zău așa!

Schimbă câteva cuvinte cu supervizorul, își calculă profitul din ziua respectivă, după care se îndreptă spre ușă cu pași mari. Îi făcu plăcere să

audă oftatul acela de ușurare unanimă atunci când ieși din încăpere.

Se născuse pentru a deține puterea, iar atitudinea lui autoritară îi venea la fel de natural precum costumele Versace preferate.

Ieși din clădirea de apartamente, îndreptându-se spre mașina care îl aștepta.

Se strecură pe bancheta din spate, fără să-i adreseze vreun cuvânt șoferului. În timp ce SUV-ul se îndepărtă de bordura trotuarului, îi trimise un mesaj amantei lui. Trebuia să fie pregătită să-l primească peste două ore. Apoi, îi trimise un mesaj logodnicei. Avea să întârzie, dar spera să termine cu ședința și celelalte treburi până la miezul nopții.

Mașina trase din nou în dreptul trotuarului – de această dată în fața restaurantului, închis în seara asta pentru o petrecere privată.

Tatăl lui insistase să aibă o întrevedere personală în fiecare lună; asta în ciuda faptului că, după părerea lui Ilia, s-ar fi putut rezolva mai multe lucruri, și chiar mai eficient, prin Skype sau videoconferințe.

Cu toate acestea, Ilia înțelegea importanța legăturilor personale – asta pe lângă avantaje precum mâncare bună, vodcă bună și compania altor bărbați.

Înăuntru, îi întinse pardesiul de cașmir brunetei frumoase, cu ochi negri ca tăciunele. Când îi permitea timpul, i-ar fi plăcut să i-o tragă în vreme ce purta ochelarii ăia cu rame negre.

Tatăl lui se așezase deja împreună cu alți câțiva la masa mare din sala principală. Când își zări fiul, Serghei zâmbi cu toată fața.

— Hai, ia loc, ia loc. Ai întârziat.

— Am avut niște treburi. Ilia se aplecă și sărută obrajii tatălui său, apoi pe ai unchiului. Am calculat profiturile operațiunii de pe Fifty-first Street. Voiam să ți le comunic în seara asta. O să-ți placă!

— Foarte bine!

Serghei turnă el însuși vodcă în paharul lui Ilia, înainte de a-și ridica propriul pahar. La șaptezeci de ani, era încă un bărbat puternic, care se bucurase la maximum de micile plăceri și recompense ale vieții.

— Pentru familie! toastă el. Pentru prieteni și afaceri prospere!

În timpul mesei, discutară despre afaceri. Întotdeauna mâncau mâncare tradițională rusească la aceste întruniri. Ascultând rapoartele oamenilor de încredere, Ilia înghiți cu poftă din borș. Din respect, nu punea întrebări decât atunci când primea încuviințarea tăcută a tatălui său. Când ajunseră la mielul tânăr înăbușit, Ilia prezentă situația afacerilor pe care le superviza personal.

Se discutară apoi problemele apărute – arestarea unuia dintre oamenii organizației pe baza unor acuzații vizând traficul de droguri, o prostituată care avusese nevoie de măsuri disciplinare, interogarea și executarea unui presupus informator.

— Mișa o să vorbească despre acțiunile oamenilor noștri infiltrați în rândurile poliției, anunță Serghei.

Ilia își împinse farfuria deoparte. Dacă mânca prea mult, nu se mai putea bucura apoi pe deplin de favorurile amantei sale. Îl privi pe vărul lui în timp ce sorbea din vin.

— Pickto spune că încă n-a reușit să afle pe ce cale primește FBI-ul informații cu privire la unele dintre afacerile noastre.

— Atunci de ce-l mai plătim? întrebă Serghei.

— Da, unchiule, exact asta l-am întrebat și eu. Au fost cazuri când ne-a informat în timp util pentru ca noi să putem lua măsuri și a ne proteja

interesele, însă nu poate identifica persoana de legătură sau metoda de informare. El crede că persoana de contact face parte dintr-un cerc redus la trei persoane, însă aceste secret este foarte bine păstrat. Ne cere să-i acordăm mai mult timp și să-i suplimentăm resursele.

— Adică mai vrea bani...

— Pentru mită, spune el.

Mișa, acum tată a patru copii, continuă să mănânce cu poftă. Ilia știa că vărul lui n-avea o amantă de satisfăcut.

— Eu nu-i pun la îndoială loialitatea, dar încep să cred că el și ceilalți doi pe care îi avem infiltrați acolo nu ocupă o poziție suficient de bună în lanțul trofic pentru a satisface nevoile noastre.

— O să vedem care-i treaba cu cei trei suspecți. Ilia, tu și Mișa vă ocupați de problemă. Oricine este acest agent FBI sau oricare ar fi informatorul, îi venim de hac. Asta ne costă bani, oameni, timp. Și nu dă bine la reputație.

Fu rândul lui Serghei să-și dea deoparte farfuria.

— Așa ajungem la o afacere mai veche. Să n-o uităm pe Elizabeth Fitch.

— Nu a fost stabilit nici un contact cu mama ei, începu Ilia. Și nici cu poliția – cel puțin nu din câte știm noi. Dacă mai trăiește, trăiește cu teamă. Nu reprezintă o amenințare.

— Atâta vreme cât trăiește, este o amenințare. Și, mă repet, o insultă. Keegan ăsta – îl plătim și ne este util. Dar nu-i dă de urmă. Nici ceilalți nu-i dau de urmă. E doar o femeie. Serghei bătu cu pumnul în masă. Cum putem ține fruntea sus dacă ne lăsăm înfrânți de o femeie?

— N-o să încetăm căutările, îl asigură Ilia.

— Nu, n-o să le încetăm niciodată. E o chestiune de onoare. Iakov?

— Da, unchiule?

Trecerea anilor nu îl afectase aproape deloc pe Korotki – așa se întâmplă, de regulă, în cazul unei persoane pasionate de munca sa.

— Ia legătura cu Keegan. Amintește-i de ce e important acest lucru. Și vorbește și cu Pickto. Banii reprezintă o motivație – de acord. La fel și teama. Fă-i să se teamă.

— Da, unchiule.

— Perfect. Așa îmi place. Acum – Serghei pocni scurt din palme – urmează desertul!

capitolul 16

Părea simplu, aproape firesc. Abigail se întrebă dacă nu cumva trecuse dincolo de o graniță, iar acum trăia în normalul după care tânjise întotdeauna. Nu știa cum ar fi putut fi posibil să perpetueze această stare de fapt, așa că fiecare clipă din normalul acela simplu și natural era la fel de prețioasă ca diamantele.

El era alături de ea aproape în fiecare seară. Uneori gătea, alteori aducea mâncare gata preparată. Puteau sta afară sau puteau face o plimbare până la locul ei preferat, de unde se vedeau dealurile în toată splendoarea lor. O ajuta în grădină, o învățase să joace gin rummy într-o seară ploioasă, prefăcându-se nemulțumit că ea îl bătea la fiecare partidă.

O făcea să râdă.

Când simțea atingerile lui în întuneric, toate grijile, toate îndoielile care creșteau în interiorul ei pur și simplu se destrămau. De fiecare dată când se trezea alături de el, tresărirea aceea de fericită surprindere îi rămânea în suflet ore bune.

De la el află diverse picanterii despre localnici, construind mental portrete din poveștile lui amuzante sau din comentariile făcute pe negândite. Vânzătorul care o servea adesea la piață era campionul incontestabil al concursului de mâncat plăcinte, ținut în fiecare an, de 4 Iulie, în parc. Directorul băncii era iluzionist amator și presta la petrecerile de copii. Prietenul cel mai vechi și cel mai apropiat al lui Brooks aștepta cel de-al doilea copil.

Era posibil ca Brooks să fie chemat în unele seri, iar de două ori fusese nevoit să preia niște apeluri în miez de noapte. Ori de câte ori era singură, casa părea altfel. Nu ca în timpul zilei, când munca, rutina curgeau firesc; dimpotrivă, părea că lipsește ceva esențial.

În astfel de momente, încerca să ignore senzația aceea sâcâitoare că, odată ce toate acestea se vor fi sfârșit, nimic nu avea să pară armonios și complet. Așa că prefera să trăiască din plin clipa, ora, ziua, noaptea. Și tot așa pe următoarele.

Încerca să se relaxeze și să vadă cum decurgeau lucrurile.

Acum, studiau împreună stratul cu flori pe care tocmai îl terminaseră. Pe cele mai multe le crescuse în sera ei, iar faptul că le vedea acum aranjate frumos, la locul cuvenit, așa cum le văzuse cu ochii minții, îi umplea sufletul de bucurie.

În plus, faptul că beneficiase de ajutor nu diminua cu nimic această bucurie, descoperi ea.

Îi plăcea să se simtă puțin murdară, puțin transpirată, un pic obosită și să știe că lasagna cu spanac pe care o preparase mai devreme aștepta doar să fie băgată la cuptor.

— Arată foarte bine.

— Arată grozav, o corectă el.

— Arată grozav. Dar o să arate și mai bine după alte câteva săptămâni. A fost plăcut să am ajutor.

El îi aruncă un zâmbet larg.

— Serios?

— Serios. Vrei o bere?

— Sunt de serviciu, așa că mai bine nu. Dar mi-ar prinde bine o cola.

— În regulă.

„Atât de simplu", se gândi ea, intrând în casă. Îi plăcea să îi aducă ceva de băut, să îi pregătească masa. Să gătești și pentru altcineva, nu doar pentru tine, era o activitate care aducea foarte mari satisfacții, descoperise ea. Tot așa, îi plăcea atunci când el propunea să vină cu o pizza sau cu mâncare chinezească ori să arunce niște burgeri pe grătar.

Crezuse că totul avea să fie foarte sufocant – casa, viața ei, rutina ei – cu el acolo, dar cumva, nu-și dădea seama cum, totul devenise mai spațios. Se temuse că munca ei – activitatea ei profesională și planurile personale – urmau să aibă de suferit dacă cineva îi invada timpul și spațiul, însă în ultimele săptămâni se dovedise extrem de productivă. Foarte multe dintre micile îndatoriri sau treburi de-ale casei îi luau acum mai puțin timp, fiindcă el insista să o ajute sau chiar le rezolva el însuși.

Nu locuiau împreună, își aminti ea, în timp ce turna cola peste cuburile de gheață. Nu putea lăsa lucrurile să meargă într-atât de departe. Însă el avea un set de cosmetice în baie și câteva haine în șifonier.

Lui Abigail îi plăcea să le privească atunci când Brooks nu era prin preajmă. Pur și simplu îi plăcea să se uite la cămașa lui, la aparatul de ras, la o pereche de șosete...

Toate serveau drept dovadă palpabilă că el făcea parte din viața ei.

Sau din viața pe care încerca să și-o clădească.

Aruncă o privire pe fereastră când auzi lătratul câinelui și râsetul lui Brooks.

Bert alerga după mingea galbenă de tenis, ca și cum toată lumea lui depindea de prinderea acelei mingi. Joaca lor era nu doar distracție pură, ci și un bun antrenament. Cu toate astea, pentru Abigail era ciudat să își vadă câinele relaționând atât de ușor cu bărbatul.

„Ami", se gândi ea.

Da, deveniseră prieteni.

Își luă paharul cu apă rece ca gheața și cola lui și ieși.

— Mulțumesc. Câinele ăsta ar alerga după o minge până în Texas, dacă aș putea s-o arunc atât de departe!

— Îi place să alerge și, în plus, mișcarea îi face bine. Îi place când îi arunci tu mingea, pentru că tu o arunci mai departe decât pot eu.

— Mă cam pune la treabă. În ritmul ăsta, n-o să mai am nevoie de antrenamentele de sâmbătă.

Telefonul sună și Abigail se simți ușurată. El n-avea s-o întrebe iar, n-avea să o preseze. Dar știa că lui i-ar fi plăcut ca ea să meargă sâmbătă în parc, acolo unde el juca softball.

Nu era pregătită – și nici nu știa dacă avea să fie vreodată – să le facă față tuturor oamenilor care aveau să fie prezenți, care aveau să vorbească cu sau despre ea.

Ridică mingea udă, deformată, și o aruncă, astfel încât Bert să-și continue joaca.

Îl auzi pe Brooks spunând că ajunge imediat, pentru ca apoi să-l audă înjurând, în momentul când își puse telefonul înapoi la brâu.

— E vreo problemă?

— Un puști răsfățat, de bani gata, s-a afumat bine și dup-aia a vandalizat o cameră de hotel și l-a lovit zdravăn pe managerul hotelului...

— A... Prietenul tău, Russ Conroy?

— Mda... Iar puștiul de bani gata e Justin Blake. A încercat să se ia la trântă cu oamenii de la pază, care acum îl țin imobilizat până ajung eu acolo. Îmi pare rău...

— Asta e meseria ta.

— Iar chestia asta o să dureze ceva, dat fiind că e vorba despre un idiot pus pe scandal. Apoi, mai e și taică-său ăla enervant și influent, care-i dă nas la toate cele; ca să nu mai vorbim despre avocatul extrem de răbdător pe care comportamentul puștiului îl ține numai în pantofi Gucci și cu Chivas-ul Regal la nas. S-ar putea să nu mă întorc în seara asta.

— Nu-i nimic.

— Păi, da, ție ți-e ușor să spui asta, doar nu tu ratezi lasagna!

— O să-ți păstrez și ție o porție. Nu se strică.

— Mulțumesc. Te sun, oricum ar fi. Trebuie să mă spăl puțin înainte să plec. Brooks îi luă mâinile și se aplecă spre ea să o sărute. O să-mi fie dor de tine.

Lui Abigail îi plăcea să creadă că avea să-i simtă lipsa – măcar puțin. Faptul că cineva îi ducea dorul era o altă premieră în viața ei.

Când Brooks intră în casă, câinele veni după el cu pași mărunți și repezi. Apoi rămase acolo, în picioare, gâfâind ușor, cu mingea în dinți și cu ochii fixați pe ușă.

— O să se întoarcă, dacă poate, spuse Abigail. Dar trebuie să ne descurcăm și fără el. Este important să ne descurcăm și singuri.

Când îi aruncă din nou mingea, Abigail se gândi să-și pregătească o salată pentru cină. I se părea prea stingher să mănânce lasagna de una singură.

Hanul Ozark era situat pe un deal lin, chiar la intrarea în oraș. Clădirea cu patru niveluri, în stil victorian, fusese construită prin anii '20 de un contrabandist renumit, ca o casă la țară. Norocul lui se sfârșise brusc, cu foarte puțin timp înainte de încheierea Prohibiției, atunci când un rival îl luase la țintă cu o pușcă Henry, în timp ce bărbatul ieșise să ia aer pe verandă, la un trabuc și un pahar de whisky de contrabandă.

Văduva lui nu se mai întorsese niciodată la acea casă, astfel că, după câțiva ani, aceasta se degradase vizibil. Fiul cel mare, pasionat de pariuri la cursele de cai, o vânduse de îndată ce încăpuse pe mâinile lui.

Bunicul lui Russ o reconstruise și o redecorase în mare parte pe cont propriu, după care o redeschisese ca hotel, în primăvara anului 1948. Chiar dacă nu cunoscuse un succes fulminant în vremurile lui Cecil Conroy, hanul rămăsese totuși pe poziții. În anii '70–'80, când comunitatea artiștilor începuse să prindă contur pe aceste meleaguri, el devenise subiectul mai multor tablouri pictate pe pânză, unul dintre acestea având șansa extraordinară de a fi remarcat la New York de un colecționar înstărit.

Inspirat de acest tablou, colecționarul, împreună cu unii dintre prietenii și asociații săi, începuseră să folosească hotelul ca bază destinată escapadelor și întâlnirilor de taină, în scopuri de afaceri sau, pur și simplu, de agrement.

Drept rezultat, pe la cumpăna dintre secole, hotelul beneficiase deja de o renovare și îi fuseseră adăugate un centru spa și o piscină interioară.

Etajul al treilea al hanului avea inclus avantajul suplimentar al unui serviciu de majordomi cu program non-stop, tot aici aflându-se și cel mai apreciat apartament al clădirii.

Cu Russ alături, Brooks se afla acum în apartamentul respectiv, între pereții de un auriu pal și printre antichitățile lustruite, în tonuri închise, și obiectele de artizanat specifice zonei.

Cioburi de sticlă luceau pe podeaua lustruită, din lemn de castan. Erau fragmente din prismele sparte ale candelabrului din salon – somptuos până nu demult. Vaza grea, din sticlă suflată, care fusese, cu siguranță, aruncată în televizorul cu ecran plat și diagonală de 60 de inchi, zăcea făcută zob pe covorașul țesut manual, pe care se zăreau pete lăsate de conținutul uneia dintre cele trei sticle de vin roșu, acum goale. Rămășițele unei veioze Tiffany sclipeau pe mormanul de farfurii, resturi de mâncare, savoniere umplute până la refuz cu mucuri de țigară și DVD-uri porno împrăștiate.

Pe mătasea albastru cu auriu a canapelei, câteva arsuri de țigară arătau ca niște ochi oribili.

— Și încă n-ai văzut dormitorul, comentă Russ, pe sub buza spartă și umflată. Nenorociții!

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Russ.

— Cada cu jacuzzi din baia principală este pătată cu vinul ăsta și cu urină. Unul dintre ei a rupt pipa de scurgere. Nu mă întreba cum arată vasul de toaletă...

— O să avem nevoie de niște fotografii – înainte și după. Poți estima pagubele, financiar vorbind, ca să-mi fac și eu o idee?

— Peste șaptezeci și cinci de mii, probabil bate spre sută. Dumnezeule! Habar n-am, Brooks. Poate fi și mai mult, odată ce vom descoperi toate pagubele, în afară de ce-am constatat la prima vedere. Și la primul miros.

— Câți au fost în camera asta?

— Trei. Dar au mai trecut pe-aici și niște fete. Au făcut rezervarea pe numele tatălui lui Justin și au folosit cardul lui la cazare. Justin și o puștoaică. Asta era seara trecută. Azi-noapte, la un moment dat – o să verificăm pe camerele de securitate din hol – au venit și ceilalți doi băieți – adică anturajul lui obișnuit, Chad Cartwright și Doyle Parsins, împreună cu alte două fete. Justin le-a spus celor de la recepție să-i lase să urce. Nu există lege care să interzică primirea de vizite în camere. Au rămas peste noapte. Recepția și personalul de la pază au primit câteva reclamații de la alți oaspeți, din cauza zgomotului. Din ce știu eu, fetele au plecat în după-amiaza asta, iar cei trei și-au petrecut ziua aici, fumând iarbă, făcând comenzi la room-service și urmărind filme porno. Pe la șase, am început să primim din nou reclamații – țipete, trosnete, râsete, bubuituri. Afurisita aia de ușă era baricadată, n-au vrut să-i deschidă responsabilului de etaj... Am urcat eu până aici. Dumnezeule! Se simțea mirosul de iarbă până și în nenorocitul ăsta de hol!

Brooks nu făcu decât să dea din cap aprobator, lăsându-l pe Russ să-și verse oful. Mâinile prietenului său continuau să tremure – de furie și de durere, din câte înțelegea Brooks.

— I-am spus cretinului ăluia că, dacă nu descuie ușa, o să chem poliția și pe taică-său. Acum, nu că mă îndoiesc de teama și respectul pe care le inspiri, Brooks, dar cred totuși că amenințarea că-l chem pe taică-său – și pe părinții celorlalți – i-a făcut să-mi dea drumul înăuntru. Apoi, bulangiul ăla îmi râde în nas! Îmi râde în nas și îmi spune să mă car! Camera a fost plătită, zice el. Am remarcat ce prăpăd făcuseră pe aici – mă rog, o parte din el. I-am văzut pe ceilalți doi tolăniți pe jos. Eram prea nervos ca să-mi vărs furia atunci, pe loc. Înțelegi ce vreau să spun

— Înțeleg.

— I-am spus responsabilului de etaj care mă însoțise să cheme paza. În

momentul ăla, imbecilul m-a lovit. Prudent, Russ își atinse cu vârful degetului buza lovită. Carolee... O știi pe Carolee.

— Da.

— A pus mâna pe stație, l-a chemat pe Ben și i-a spus să vină cu vreo doi băieți mai zdraveni, așa... Ea este tot timpul pe fază. Eu îl lipisem deja de ușă pe nenorocit, iar ăilalți doi erau atât de trotilați, că făceau pe ei de râs. Atunci idiotul a început să se lovească ostentativ de ușă, zâmbindu-i pervers lui Carolee și spunându-i acesteia să intre în cameră că-i bagă el niște viață în ea.

— Oh, Doamne!

Făcând eforturi vizibile să se calmeze, Russ își apăsă ochii cu degetele.

— Nu se lăsa deloc, Brooks! Ben și ceilalți au sosit într-un suflet. Atunci, a început să dea cu picioarele, a încercat să lovească cu pumnii, s-a pus pe urlat. Carolee a sunat la poliție, iar Boyd a venit imediat. A trimis după Ash, ca să aibă întăriri, și pe urmă ne-am gândit cu toții că ar fi cazul să te anunțăm și pe tine.

— V-ați gândit bine. Probabil a furat cartea de credit de la taică-său, dar cu siguranță părinții o să-i ia apărarea, o să spună că ei i-au dat voie s-o folosească. N-o să putem dovedi că nu-i așa, însă pagubele de aici, actele de violență...

Brooks își dădu seama că și el însuși trebuia să se calmeze puțin.

— O să-l rog pe Boyd să o aducă pe Alma aici: ea face fotografii foarte bune. O să ia câteva cadre cu toate astea, să avem dovezile necesare, iar Boyd o să facă o percheziție oficială, în prezența ei și a ta sau a lui Carolee, pentru substanțe ilegale. Chiar dacă au fumat sau au tras pe nas tot ce aveau, sigur au mai rămas niște urme. Plus că – la naiba! – se văd clar țigările cu marijuana amestecate cu țigări normale în savonierele alea. Tăticul n-o să-l mai poată scoate pe imbecilul de fii-său din rahatul ăsta în care e băgat până în gât! Asta, bineînțeles, dacă depui plângere.

— Poți să fii sigur de asta!

— Perfect! Acum mă duc să-i chem. Dacă lași toate astea în grija lui Carolee, poți merge cu mine la secție. Poți să dai o declarație oficială și să depui plângere. Pune-ți agenții de asigurări la treabă și fă-mi un inventar amănunțit și o estimare a pagubelor.

Russ dădu din cap aprobator. Apoi, culoarea aprinsă din obraji începu să se stingă într-un alb bolnăvicios, care nu era cu nimic mai grozav.

— I-am chemat deja.

— Foarte bine. Vrei să te las câteva clipe singur, să te liniștești?

— Nu. Russ își acoperi fața cu mâinile și își frecă obrajii. Dumnezeule, mi-e rău! Va trebui să le spun alor mei. Mi se face rău când mă gândesc la ce-au făcut ăștia aici, dar n-am nevoie să mă liniștesc.

— Atunci hai s-o luăm din loc.

Brooks se gândi că ar fi putut scrie el însuși piesa asta, în trei acte. Justin Blake își face de cap într-una dintre ieșirile lui violente; sunt chemate autoritățile, care îl iau în custodie pe dobitocul ăsta arogant. Dar nu apuci să rostești cuvintele magice „ai dreptul să nu spui nimic", că Lincoln Blake își și face triumfal apariția, cu avocatul după el.

Până când Brooks reușise să ajungă la hotel, să treacă în revistă pagubele cele mai grave, să discute cu Russ și, mai apoi, să ajungă la secție, Lincoln Blake se înființase deja acolo, împreună cu avocatul său.

Blake se ridică.

Făcea impresie prin statura lui impozantă, cu pieptul lat, îmbrăcat într-

un costum bine croit, și cu gâtul gros ca de taur, strâns într-o cravată cu dungi. Ochii albaștri, reci, priveau iscoditori de deasupra unui nas ascuțit.

Își purta părul cenușiu ca ardezia tuns scurt, milităreste, asta în ciuda faptului că, potrivit zvonurilor, Blake evitase cu succes recrutarea în armată pe vremea când încă se mai făceau recrutări.

— Russell, înțeleg că fiul meu și prietenii lui s-ar face vinovați de ceva pagube la hotelul tău. Vreau să te asigur că, dacă se dovedește că așa stau lucrurile, o să ne ocupăm noi de tot. Nu trebuie să-ți faci griji.

— Domnule Blake, o să-mi cer scuze pentru impolitețe, deși n-o să sune chiar sincer în clipa asta, însă nu vreau să discut cu dumneavoastră. Brooks, o să merg să stau în biroul tău, dacă e în regulă.

— Te rog.

— Uite ce este, Russell, începu Blake, însă Russ își văzu de drum. Chipul lui Blake deveni rigid. Un hotelier ar trebui să înțeleagă că un anumit procent din cheltuielile generale trebuie să fie alocat pentru stricăciuni și uzură.

— Domnule Blake, nici asta nu mă face să vreau să discut cu dumneavoastră.

Dat fiind că Brooks îl întrecea ca înălțime, Blake nu putea să-l privească de sus. Dar sentimentele lui erau mai mult decât evidente.

— Tu ești un funcționar plătit din banii acestui oraș, însă cu atitudinea asta nu vei rezista nici un an în postul pe care îl ocupi.

— O să-mi asum acest risc. Presupun că îmi veți spune că Justin avea permisiunea dumneavoastră pentru a vă utiliza cardul de credit pentru apartamentul de la hotel, pentru room-service și diverse cheltuieli.

— Bineînțeles.

— Așadar, partea asta vă privește pe dumneavoastră. Restul este treaba mea.

— Vreau ca fiul meu să fie eliberat imediat. Firește, vom plăti pentru toate pagubele suferite.

— În cazul acesta, poate ar trebui să știți că pagubele despre care vorbiți se apropie – dacă nu chiar depășesc – o sumă cu șase cifre. Chiar așa! Brooks încuviință din cap cu convingere atunci când ochii lui Blake se rotunjiră, iar chipul i se îmbujoră. Băieții au făcut un prăpăd de zile mari prin camerele alea! adăugă Brooks.

— Dacă Russell Conroy sau tatăl lui – pe care l-am respectat întotdeauna – își închipuie măcar o clipă că pot umfla nota de plată în toată afacerea asta, astfel încât să exploateze...

— Doi dintre subalternii mei se află acum la hotel, constatând pagubele. Agentul de asigurări urmează să ajungă acolo pentru a face același lucru. Eu tocmai vin de acolo și am văzut cu ochii mei amploarea distrugerilor. Colegii mei vor face, de asemenea, o percheziție vizând prezența substanțelor ilegale – asta pentru că locul duhnea a marijuana. Nu știu de unde au făcut rost fiul dumneavoastră și prietenii de vin roșu, brandy, bere și alte spirtoase de tot felul, pentru că sticlele erau împrăștiate prin tot afurisitul ăla de apartament, dar un lucru știu sigur: nici unul dintre ei n-are vârsta legală care să-i permită să consume alcool. În afară de asta, fiul dumneavoastră l-a agresat pe Russ. Așa că, de data asta, nu mai faceți pe grozavul cu mine! tună Brooks. L-a agresat pe Russ de față cu martori. De asemenea, l-a atacat pe agentul de pază, și tot de față cu alte persoane!

— Vreau să discut cu fiul meu. Acum!

— Nu. Eu voi discuta cu el, iar avocatul său poate fi de față și poate vorbi cu el. Dar, chiar dacă nu a împlinit vârsta legală pentru a consuma alcool,

conform legii, el este totuși adult. Poate că situația nu prea are logică, dar așa-i legea! Dumneavoastră puteți discuta cu el după ce termin eu. Și, pentru că veni vorba, domnule Blake, să știți că pe cei din familia Conroy nu-i puteți cumpăra cum i-ați cumpărat pe alții. Ei nu se lasă cumpărați. De data asta, Justin o să plătească pentru ceea ce a făcut.

— Te cam întreci cu gluma, Gleason. Mai insistă tu mult cu chestia asta, și o să rămâi fără slujbă!

— Cum am mai spus, îmi asum riscul. Presupun că Justin a cerut deja un avocat, dar o să verific oricum. Până când nu mă asigur că a ales să beneficieze de acest drept, nimeni nu discută cu el.

Brooks se duse la Jeff Noelle, unul dintre ajutoarele sale angajate cu jumătate de normă, care făcea tot posibilul să treacă neobservat.

— A solicitat ajutorul unui avocat, Jeff? Știi cumva?

— Da, domnule. Striga în gura mare după un avocat, atunci când Ash și Boyd i-au adus pe toți la secție. Și țipa la ceilalți doi arestați să-și țină gura.

— În regulă, atunci. Brooks se întoarse. Ai un client, Harry.

— Aș dori să discut cu clientul meu între patru ochi, chiar acum.

— Desigur! Jeff, condu-l pe domnul Darnell la clientul dumnealui.

— Da, domnule ofițer.

Ignorându-l cu desăvârșire pe Blake, Brooks se duse în biroul lui și închise ușa.

— Justin și-a convocat avocatul, cum era de așteptat. Îi las pe ei să discute mai întâi, apoi mă duc și eu să vorbesc cu el. Vrei niște cafea?

— Nu. Am luat niște apă. Nu cred că stomacul meu suportă altceva în momentul ăsta.

— O să-ți iau o declarație oficială. O să facem asta respectând toți pașii, Russ. Te previn că Blake va încerca să vă preseze – atât pe tine, cât și pe familia ta – să acceptați o răscumpărare, să-l lăsați pe puști să scape.

Obrajii lui Russ se colorară brusc într-o nuanță apropiată de roșul aprins al părului.

— Nici toți banii din lume nu sunt suficienți pentru asta! Mama mea a cumpărat candelabrul acela tocmai din Waterford, Irlanda, și a aranjat să fie transportat până aici, special pentru salonul ăla. Era mândria ei. Fie și numai pentru asta, Brooks!

— Știu. O să înregistrez declarația ta.

— În regulă. Russ închise ochii pentru o clipă și dădu din cap aprobator. Bun.

Când terminară, Brooks studie îndelung chipul prietenului său. Culoarea mâniei se mai estompase, astfel că acum pistruii ieșeau clar în evidență pe paloarea bolnăvicioasă a tenului său.

— Eu l-aș pune pe Jeff să te conducă până acasă, dar s-ar putea să vrei să te întorci la hotel.

— Trebuie s-o fac.

— Știu. O să te ducă el acolo. Eu mai rămân pe-aici o vreme. Dacă vrei, trec pe la tine pe acasă când termin.

— Ți-aș rămâne îndatorat, Brooks. Dacă nu, măcar dă-mi un telefon, să-mi spui și mie cum crezi că stau lucrurile.

— Așa o să fac, și am să vin după ce-mi zici unde te găsesc. Nu vreau să curețe nimeni mizeria de-acolo, în regulă?

— Și până când estimezi... Lasă, nu contează. Russ ridică mâna a lehamite. Bine.

— I-am spus lui Boyd să lipească pe ușă bandă adezivă cu însemnele

poliției. Știu că n-o să-ți placă, dar, cu cât va fi mai dură abordarea, cu atât vor crește șansele de a ieși cu capul sus din chestia asta, în cazul în care Blake decide să depună plângere în instanță.

— Tu știi cel mai bine cum trebuie procedat.

— Încă o chestie. Brooks deschise un sertar și scoase de acolo o cameră digitală. Spune „La dracu'!"

Russ râse puțin și apoi oftă. După care se încruntă la cameră.

— La dracu'!

Când ieși din biroul lui, Brooks remarcă faptul că Blake nu mai era în anticameră. Probabil se dusese să se țină de capul primarului sau să încingă releele de telefonie cu apeluri la reprezentantul statului – nenorocitul de guvernator.

— Mare păcat! începu Alma, înmânându-i lui Brooks un plic. Am făcut o grămadă de fotografii, așa cum mi-ai spus. Mai-mai că mi se rupe inima și mie.

— Ei bine, asta o să-ți placă. Boyd flutură în aer trei pungulițe cu probe. Avem aici marijuana, cocaină și niște oxicodon – asta ca să încheiem în forță.

— Perfect. Le-ai înregistrat?

— Am făcut totul ca la carte. Am luat cu noi camera video, așa cum ai spus, iar Ash a înregistrat tot în timp ce eu am făcut percheziția. Mai clar de-atât nici că se poate.

— Bravo, felicitări tuturor! Harry e încă acolo?

— De ieșit, n-a ieșit.

— Mă duc și eu, să începem cu capul răutăților. Boyd, tu ia-l pe Chad Cartwright, iar tu, Ash, mergi și discută cu Doyle Parsins. Amintiți-le din nou care le sunt drepturile, bine? Și înregistrați absolut tot. Dacă vreunul dintre ei rostește cuvântul „avocat", v-ați oprit.

— Încă n-au cerut avocat și nici n-au dorit să dea vreun telefon, raportă Ash. Ultima oară când am verificat, amândoi erau leșinați acolo, în spate.

— Ia dă-le trezirea.

Brooks merse în spate, la mica sală de conferințe. Bătu la ușă, apoi deschise.

— E vremea ca noi doi să avem o discuție, Justin.

Justin continuă să stea tolănit pe scaun, cu un braț aruncat neglijent peste spătar. Nu făcu decât să-și țuguieze buzele.

— Șefule, aș vrea să discut ceva cu tine.

Harry se ridică și îi șopti lui Justin ceva ce îl făcu pe băiat să salte din umeri a nepăsare.

Harry ieși din încăpere și închise ușa. Era cu un cap mai scund decât Brooks și cam cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă. Cândva, Harry antrenase echipa ligii de juniori din care făcea parte Brooks, pentru participarea la un campionat.

— Brooks, înțeleg că acești trei tineri au făcut ceva pagube în apartamentul de la hotel și mai înțeleg că acuzațiile includ și consumul de alcool de către minori. Ideea este că vor remedia pagubele, dacă într-adevăr există, iar clientul meu este îndreptățit să solicite serviciile unui evaluator independent în această problemă. Cât despre acuzațiile privind consumul de alcool, știm amândoi că ele n-au să ducă nicăieri. Poate vor fi mustrați sau, cel mult, vor primi consiliere. Iar în ceea ce privește acuzația de agresiune, Justin mi-a spus că Russ era supărat – din motive ușor de înțeles – și că s-ar fi îmbrâncit reciproc. Acum...

Brooks scoase din dosar fotografia digitală în care se vedea buza spartă

și umflată a lui Russ.

— Asta ți se pare ție o simplă îmbrânceală?

Harry privi îndelung la fotografie, apoi oftă și își trecu degetele prin claia șatenă de păr scurt și des.

— Tu chiar nu te saturi niciodată de rolul ăsta?

Harry flutură mâna a lehamite și clătină din cap.

— Trebuie să-mi fac meseria, Brooks.

— Știi, sunt zile în care îmi spun că meseria mea e de tot rahatul. Dar a ta e și mai și!

Brooks deschise ușa. Scoase un reportofon și îl puse pe masă.

Observă că noaptea ștersese ceva din strălucirea de aur și bronz a lui Justin, prințul urbei. „Foarte bine", se gândi Brooks, privind drept în ochii aceia obraznici, injectați.

— Ți s-au citit drepturile, Justin?

— Mda... Am dreptul să spun să te duci naibii!

— Justin! îl avertiză Harry.

— Atunci și eu o să mă folosesc de același drept. Poate doriți să aruncați o privire aici, domnule avocat.

Brooks împrăștie fotografiile pe masă înainte de a se așeza.

În timp ce Harry le studia cu atenție, Brooks îl măsura pe băiat.

Încă de la naștere, Justin Blake, unicul copil al cuplului Lincoln și Genny Blake, avusese parte de bani, prestigiu și un aspect fizic plăcut. Trăsături bine conturate, o gură îmbufnată, ochi albaștri arzători și un păr des, răsfățat de razele soarelui – toate astea erau, cel mai probabil, o mărturie a faptului că tânărul nu dusese lipsă de atenția fetelor de-a lungul anilor de liceu.

Ar fi putut face ceva cu viața lui – poate avea să facă în viitor –, dar, până la momentul ăsta, banii, prestigiul și farmecul personal se traduseseră prin aroganță, o fire meschină și o lipsă crasă de respect față de orice fel de autoritate.

— Justin Blake, ești acuzat de distrugere de bunuri, vandalism, consum de alcool înainte de împlinirea vârsei legale și trei acte de agresiune.

— Mare chestie!

— A, o să fie, crede-mă! La fel și acuzațiile de posesie de droguri. Am recuperat marijuana, cocaina și oxicodonul pe care tu și tovarășii tăi idioți le-ați avut în apartamentul de la hotel.

Singura reacție a lui Justin fu un zâmbet afectat.

— Habar nu am despre ce vorbești.

— Avem deja amprentele tale la dosar. Eu pot să pun pariu că le vom găsi pe punga aia de marijuana, pe punga de cocaină, poate chiar și pe pilule. Ești în perioada de eliberare condiționată, iar una dintre condițiile acelei eliberări era să nu consumi droguri, alcool și să nu intri în belele. Tu ai reușit să bifezi trei dintr-o lovitură.

— Tatăl meu mă va scoate de aici într-o oră. Iar dacă Harry vrea să-și încaseze comisionul ăla gras, o să rezolve restul până mâine-dimineață.

— Nu și nu. Nu de data asta. Russell Conroy tocmai a depus plângere în mod oficial. Subalternii mei au intervievat martorii. După cum vezi, avem fotografii care stau mărturie în ceea ce privește ravagiile pe care le-ai făcut. Avem drogurile, alcoolul și cât de curând le vom ridica pe fetele cu care v-ați distrat noaptea trecută. Și mă gândesc că cireașa de pe tort ar fi ca vreuna dintre ele să aibă sub optsprezece ani, pentru că, în cazul ăsta, aș mai adăuga la capetele de acuzare violul și coruperea de minori. Dar, chiar și fără cireașa de pe tort, de data asta nu mai scapi cu eliberare condiționată, consiliere și

și umflată a lui Russ.

— Asta ți se pare ție o simplă îmbrânceală?

Harry privi îndelung la fotografie, apoi oftă și își trecu degetele prin claia șatenă de păr scurt și des.

— Tu chiar nu te saturi niciodată de rolul ăsta?

Harry flutură mâna a lehamite și clătină din cap.

— Trebuie să-mi fac meseria, Brooks.

— Știi, sunt zile în care îmi spun că meseria mea e de tot rahatul. Dar a ta e și mai și!

Brooks deschise ușa. Scoase un reportofon și îl puse pe masă.

Observă că noaptea șterse ceva din strălucirea de aur și bronz a lui Justin, prințul urbei. „Foarte bine", se gândi Brooks, privind drept în ochii aceia obraznici, injectați.

— Ți s-au citit drepturile, Justin?

— Mda... Am dreptul să spun să te duci naibii!

— Justin! îl avertiză Harry.

— Atunci și eu o să mă folosesc de același drept. Poate doriți să aruncați o privire aici, domnule avocat.

Brooks împrăștie fotografiile pe masă înainte de a se așeza.

În timp ce Harry le studia cu atenție, Brooks îl măsura pe băiat.

Încă de la naștere, Justin Blake, unicul copil al cuplului Lincoln și Genny Blake, avusese parte de bani, prestigiu și un aspect fizic plăcut. Trăsături bine conturate, o gură îmbufnată, ochi albaștri arzători și un păr des, răsfățat de razele soarelui – toate astea erau, cel mai probabil, o mărturie a faptului că tânărul nu dusese lipsă de atenția fetelor de-a lungul anilor de liceu.

Ar fi putut face ceva cu viața lui – poate avea să facă în viitor –, dar, până la momentul ăsta, banii, prestigiul și farmecul personal se traduseseră prin aroganță, o fire meschină și o lipsă crasă de respect față de orice fel de autoritate.

— Justin Blake, ești acuzat de distrugere de bunuri, vandalism, consum de alcool înainte de împlinirea vârsei legale și trei acte de agresiune.

— Mare chestie!

— A, o să fie, crede-mă! La fel și acuzațiile de posesie de droguri. Am recuperat marijuana, cocaina și oxicodonul pe care tu și tovarășii tăi idioți le-ați avut în apartamentul de la hotel.

Singura reacție a lui Justin fu un zâmbet afectat.

— Habar nu am despre ce vorbești.

— Avem deja amprentele tale la dosar. Eu pot să pun pariu că le vom găsi pe punga aia de marijuana, pe punga de cocaină, poate chiar și pe pilule. Ești în perioada de eliberare condiționată, iar una dintre condițiile acelei eliberări era să nu consumi droguri, alcool și să nu intri în belele. Tu ai reușit să bifezi trei dintr-o lovitură.

— Tatăl meu mă va scoate de aici într-o oră. Iar dacă Harry vrea să-și încaseze comisionul ăla gras, o să rezolve restul până mâine-dimineață.

— Nu și nu. Nu de data asta. Russell Conroy tocmai a depus plângere în mod oficial. Subalternii mei au intervievat martorii. După cum vezi, avem fotografii care stau mărturie în ceea ce privește ravagiile pe care le-ai făcut. Avem drogurile, alcoolul și cât de curând le vom ridica pe fetele cu care v-ați distrat noaptea trecută. Și mă gândesc că cireașa de pe tort ar fi ca vreuna dintre ele să aibă sub optsprezece ani, pentru că, în cazul ăsta, aș mai adăuga la capetele de acuzare violul și coruperea de minori. Dar, chiar și fără cireașa de pe tort, de data asta nu mai scapi cu eliberare condiționată, consiliere și

muncă în folosul comunității! O să stai o vreme la răcoare.

Justin ridică degetul mijlociu.

— O oră.

— Nu uita că ți-ai încălcat angajamentul în ceea ce privește eliberarea condiționată. În plus, uite cât este ceasul! E trecut de opt. Prea târziu pentru o audiere în seara asta. O să ne fii oaspete și o să beneficiezi de excelentele noastre condiții de cazare până mâine-dimineață la zece, oră la care ne vom prezenta în fața judecătorului și vom expune faptele.

— Abureală!

— Domnule ofițer Gleason, începu Harry, părinții clientului meu sunt membri respectabili ai comunității. Sunt de părere că-l putem lăsa fără probleme pe Justin sub supravegherea lor pentru o noapte.

Brooks ridică privirea, dură precum granitul.

— Asta n-o să se întâmple. Justin rămâne aici. Probabil nu-l voi putea împiedica pe judecător să-l elibereze pe cauțiune mâine, dar, până atunci, al meu e!

— Tu ești un nimic! Nu ești decât un polițist de închiriat, ridicat în slăvi, care se dă peste cap ca să impresioneze lumea! Taică-meu te poate cumpăra și vinde de zeci de ori, pe doi bani jumate. N-ai ce să-mi faci tu mie!

— Ar fi păcat să-ți judeci propria valoare după cât de gras e contul lui taică-tău! Asta în caz că eu aș da doi bani pe copilul chinuit din tine. Uite ce pot să-ți fac eu ție: Pot să te arestez și să formulez o acuzație împotriva ta – ceea ce s-a rezolvat deja. Pot să te țin la răcoare până când un judecător va decide împotriva acestei măsuri. Pot – și, crede-mă, chiar o voi face – să depun mărturie la procesul tău, asta în cazul în care decizi să te prezinți în fața instanței, unde voi descrie în amănunt fiecare aspect al comportamentului tău distructiv, violent și inutil.

— Aș dori să mai discut câteva clipe cu clientul meu între patru ochi.

— Dar ați discutat deja mai bine de jumătate de oră...

— Brooks, vreau să discut câteva clipe cu clientul meu.

— Bine, atunci. Când ați terminat, el intră direct în celulă.

Brooks păși afară din încăpere. Nu trecură zece secunde, și începură țipetele. Știa că era meschin și lipsit de profesionalism, dar zău dacă nu se simțea tare bine auzindu-l pe Justin făcând o criză mai ceva ca un puști răsfățat, de doi ani!

capitolul 17

În liniștea profundă a casei, cu câinele sforăind la picioarele ei, Abigail scană fișierele FBI pe care le accesase ilegal. Îi făcu plăcere să afle că agentul special Elyse Garrison urmase pista indicată de ea și, plecând de la aceasta, descoperise și alte lucruri interesante. Cele 5,6 milioane care fuseseră confiscate în urma unei operațiuni FBI echivalau cu o lovitură de grație pentru tabăra inamicului, și încă una destul de dureroasă, după părerea lui Abigail. La fel și cele șase arestări care urmaseră.

Era destul de dificil să-i scoți pe Volkovi din circuit, însă asta avea să-i enerveze și să-i determine să facă săpături și mai adânci în cadrul organizației, în încercarea de a descoperi sursa scurgerilor de informații.

Satisfăcută, Abigail închise fișierele și își spuse în sinea ei că era cazul să meargă la culcare. Se făcuse aproape miezul nopții, și încheiase două noi contracte de la începutul săptămânii. Trebuia să fie odihnită pentru a se apuca de lucru în dimineața următoare.

Însă nu era obosită. Dimpotrivă, n-avea deloc stare – trebuia să recunoască acest lucru. Iar ceea ce făcea, de fapt, sub pretextul muncii și al documentării, era să aștepte telefonul să sune.

Oare de câte ori fusese de-a dreptul consternată atunci când, citind o carte sau uitându-se la un film, întâlnea o femeie care aștepta ca pe ghimpi telefonul unui bărbat?

Pe atunci i se părea că femeile care făceau acest lucru nu doar că duceau lipsă de respect de sine, dar, pe lângă asta, erau pur și simplu ridicole.

Acum nu-i mai rămânea decât să fie consternată de ea însăși.

Nu-i plăcea deloc senzația pe care o trăia, combinația asta de încordare și neliniște. Vagă, ce-i drept, dar *prezentă*.

Ea nici măcar nu-și dorise această relație; și cu siguranță nu-și dorise să ajungă în ipostaza asta stânjenitoare și neplăcută în care se afla acum.

Nu avea nevoie de telefoane, de companie la cină sau de conversații... De nimic din toate astea. Toate aceste lucruri interveniseră în rutina ei, îi dăduseră programul peste cap, și, cel mai important, ele nu puteau duce decât la complicații pentru care nu-și putea asuma riscul.

Și totuși, era plăcut să aibă toate acele lucruri, trebuia să recunoască; era plăcut să uite de toate, chiar și numai pentru câteva minute, și *să fie* pur și simplu Abigail.

Acea Abigail de care se simțea el atras și alături de care îi plăcea să-și petreacă timpul.

Dar asta nu însemna oare să cadă în aceeași capcană în care sărise singură cu ani în urmă? Convingându-se pe ea însăși că putea fi cine nu era de fapt, că putea avea ceea ce nu putea să aibă în realitate?

Era bine, mult mai bine – de fapt, cel mai bine – dacă el nu mai suna deloc. Ea ar fi putut începe imediat să se readapteze, să revină la viața pe care o avusese înainte ca el să i-o schimbe.

Își pregăti niște ceai de plante. Avea să-l ia cu ea sus și avea să citească până adormea. Asta era o decizie înțeleaptă. Asta era ea de fapt.

Când se ridică, dulăul se trezi imediat. O urmă în bucătărie și, atunci când o văzu umplând ibricul cu apă, se așeză s-o aștepte.

„Un câine devotat", se gândi ea în timp ce punea ibricul pe aragaz. „O casă confortabilă, cu un sistem de securitate bine pus la punct, și o activiate ce-mi oferă satisfacții." Astea erau singurele lucruri de care avea nevoie pentru a fi mulțumită, iar mulțumirea era tot ce își dorea.

Cu toate acestea, atunci când sistemul de alarmă începu să emită semnale, Abigail nu mai avu tresărirea aceea obișnuită de tensiune și așteptare. În schimb, se simți cuprinsă de un val brusc de speranță. Agasată de propriile simțăminte, se întoarse către monitorul calculatorului, pentru a-l privi pe Brooks conducând spre casa ei.

Comportamentul lui era prea familiar, decise ea, în condițiile în care venea la ușa ei după miezul nopții. Acum, își dori să fi stins luminile și să fi plecat la culcare. Dacă ar fi făcut-o, măcar el nu avea nici un motiv să-și închipuie că îl așteptase.

O să-i spună că tocmai se ducea la culcare și că era prea obosită pentru a avea companie. Simplu și înțelept. Se îndreptă spre ușă.

O deschise în timp ce el cobora din mașină, iar în sclipirea luminilor de siguranță, văzu pe chipul lui, în gesturile lui, urme de extenuare, de furie, de tristețe.

— Iartă-mă. Rămase o clipă la baza scărilor verandei, scăldate în lumina aceea orbitoare. Trebuia să te fi sunat mai devreme. Ar fi trebuit să mă duc acasă.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu. Lucrurile s-au complicat. Brooks își trecu o mână prin păr, adăugând: Și, înainte să-mi dau seama cât de târziu este, am ajuns aici. Nu te-ai culcat încă.

— Nu. Determinarea lui Abigail se pierdu aproape de tot în timp ce îi studia chipul lui Brooks. Tocmai făceam niște ceai. Vrei și tu?

— Sună bine. Bărbatul urcă scările. Îmi pare rău că nu te-am anunțat că o să întârzii atât de mult.

— Ai avut treabă, este de înțeles. Și eu am lucrat în timpul ăsta.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, el o înconjură cu brațele și își lipi obrazul de părul ei. Nu de plăcere, înțelese ea. Abigail avu însă nevoie de câteva clipe pentru a descifra semnificația acelei îmbrățișări. Brooks căuta alinare. Venise la ea căutând un umăr pe care să plângă. Nimeni nu mai făcuse asta până atunci.

Începu să-l bată ușor pe spate – gata, gata –, dar se opri. Închise ochii și încercă să-și imagineze ce și-ar dori ea într-un astfel de moment. Apoi începu să-l maseze ușor pe spate, în cercuri mici, ușoare, până ce-l auzi suspinând.

— Fierbe apa, îi spuse ea, atunci când auzi șuieratul ibricului.

— Da...

Însă mai trecu o clipă până când slăbi strânsoarea și se dădu înapoi.

— Mai bine intri. Trebuie să încui ușa.

— O încui eu.

— Nu, eu...

Nu s-ar fi simțit pe deplin în siguranță dacă n-o încuia ea însăși.

— Bine. Mă ocup eu de ibric.

Când termină, îl găsi turnând apă fierbinte în ceainicul pătrățos în care ea pusese deja frunzele de ceai.

— Roiniță, nu? Și mama face ceaiul ăsta în unele seri.

— Este relaxant.

— Mi-ar prinde bine puțină relaxare.

Abigail scoase o a doua ceașcă și farfurioara aferentă.

— Prietenul tău e bine?

— Nu chiar.

— A... Rușinându-se instantaneu de supărarea ei de mai devreme, ea se întoarse către Brooks. A fost rănit?

— Fizic, nu cine știe ce – un pumn în figură. Dar a mai avut parte de așa ceva. Și probabil nu este nici ultima oară.

În liniște, ea aranjă pe masă cestile, ceainicul, zaharnița și linguriele.

— Mai bine stai jos. Pari foarte obosit. Va trebui să împărțim strecurătoarea cu ceai. N-am decât una.

— Nu mă deranjează.

Nesigură, Abigail rămase în picioare atunci când el se așeză.

— Vrei să mănânci? Am lasagna. Poate fi încălzită.

— Nu. Nu, mulțumesc.

— Ești atât de trist..., îi scăpă ei.

— Da, probabil e și un pic de tristețe. Dar am și fost călcat pe nervi rău de tot... Trebuie să mă scutur cumva de ambele sentimente înainte să dau piept cu ziua de mâine.

— Vrei să-mi povestești sau schimbăm subiectul?

El zâmbi ușor.

— Mai bine stai jos, Abigail, și bea-ți ceaiul.

— Nu știu dacă mă pricep la asta, spuse ea.

— La băutul ceaiului?

— La consolare. Sau la destinderea atmosferei. De vreme ce ești furios și trist, mă gândesc că este nevoie de amândouă.

El puse scurt o mână peste mâna ei, după care turnă ceaiul.

— Hai să aflăm. Familia lui Russ deține hotelul acela de trei generații. Pentru ei, nu e doar o afacere, nu e doar un mod de a-și câștiga existența.

— Este o parte esențială a istoriei familiei lor și reprezintă locul lor în comunitate.

— Da... Acolo e vorba despre mândrie și dragoste. Justin Blake... Ai auzit despre familia Blake?

— Da. O familie foarte înstărită și influentă de prin părțile locului.

— Justin este un cretin răsfățat și pus pe creat probleme, cu o grămadă de amenzi la activ pentru conducere sub influența alcoolului și cu o atitudine infectă. Ar avea un cazier lung cât o zi de post dacă taică-său nu și-ar folosi banii, influența, metoda presiunii politice – sau orice altceva funcționează – pentru a-l scoate basma curată. Puștiul n-are pic de respect pentru lege sau pentru orice altceva.

— Ar fi și greu să i se dezvolte acest respect, în condițiile în care i se permite să se poarte urât fără să fie pedepsit. Îmi pare rău, spuse ea repede. Rolul meu este să ascult.

— Nu e vorba despre nici un rol aici. În fine, să revenim la cea mai recentă ispravă. El împreună cu gașca lui de tâmpiți au rezervat cel mai bun apartament de la hotelul lui Russ și l-au vandalizat. L-au distrus, pur și simplu.

— De ce?

— De plăcere, din plictiseală, pentru că puteau... Alege ce variantă vrei. Brooks ridică din umeri, apoi își trecu palmele peste față. Russ s-a dus acolo

în cursul serii, să discute cu ei fiindcă alți oaspeți ai hotelului s-au plâns de zgomot. Rezultatul e că Justin l-a pocnit, a depășit măsura cu agenții de pază și a fost arestat. Iar de data asta nu-mi mai scapă printre degete! Pagubele par să sară de o sută de mii.

— E o sumă foarte mare.

— Mda, este. Iar Russ și părinții lui nu vor ceda atunci când Lincoln Blake va începe să facă presiuni asupra lor. În seara asta am avut un show cu el și cu puștiul.

— Nici tu n-ai de gând să cedezi.

— Nu, n-am de gând. Justin și prietenii lui își vor petrece noaptea în închisoare. Mâine vor ieși pe cauțiune, o să aibă Blake grijă de asta. Însă Justin are două variante: fie acceptă să pledeze vinovat și intră la închisoare, fie contestă acuzațiile în fața instanței și intră la închisoare. Însă de data asta nu mai scapă! Și, indiferent cum stau lucrurile, familia lui va plăti pagubele produse, până la ultimul cent. Dumnezeule, tremur de nervi! Se ridică și se îndreptă furios spre fereastră. Ar fi trebuit să mă duc acasă.

— Și acasă n-ai mai fi nervos?

— Ba da, nervos aș fi oriunde. Adică idiotul ăla îmbuibat și plin de sine, cu trabucurile lui cu tot, își închipuie că mă amenință cu pierderea slujbei, iar eu mă sperii imediat și bat în retragere?

— Cine, tatăl băiatului?

— Chiar el!

— Poate să aranjeze să fii concediat?

— Dacă poate, n-au decât să-și ia postul și să și-l bage undeva. Nu-mi trebuie, dacă nu pot să-mi fac meseria. Dacă un idiot extrem de privilegiat poate face orice dorește, iar eu trebuie să întorc frumușel capul.

— În bani stă puterea, spuse Abigail încetișor. Dar nu e singura putere.

— Presupun că asta rămâne de văzut. M-am dus să discut cu părinții lui Russ, apoi cu Russ și cu Seline – soția lui –, după ce am stat de vorbă cu avocatul. A plâns. Doamna Conroy, adică. Femeia asta drăguță și nostimă, care întotdeauna avea un borcan de fursecuri cu unt de arahide la îndemână, pur și simplu a clacat și a izbucnit în lacrimi. Trebuia să fi găsit eu o modalitate de a-l arunca pe ticălosul acela mic în închisoare, înainte de a se ajunge atât de departe!

— N-are nici un sens să te învinovățești pentru ce a făcut persoana aceea ori pentru ce a fost capabil să facă tatăl său, cu atât mai mult cu cât tiparul ăsta a fost stabilit cu mult înainte ca tu să devii șeful poliției locale. Soluția rațională este să-l arestezi – ceea ce ai făcut deja – și să strângi probe care să-l ajute pe procuror să obțină un verdict de vinovăție la proces. Iar asta n-a fost o dovadă de compătimire, adăugă ea.

Brooks se așeză din nou și își luă ceaiul.

— A mers destul de bine. Știu care e logica lucrurilor, Abigail.

— Dar prietenul tău și familia lui au fost jigniți. Este o problemă emoțională și, în același timp, financiară, fizică și penală. Oamenii trebuie să răspundă pentru faptele lor. Trebuie să existe consecințe. Trebuie să se facă dreptate.

Pentru o clipă, mâna ei se strânse într-un pumn acolo, pe masă, înainte ca ea să-și impună să o relaxeze.

— E greu să nu fii trist și mânios, ba chiar deznădăjduit, atunci când se întâmplă tot felul de nedreptăți, pentru că teama, influența și banii cântăresc adesea mai greu decât dreptatea.

El se aplecă în față și își puse mâna peste a ei.

— Pe tine cine te-a rănit?

Ea clătină din cap, fără să spună nimic.

— Bine, deci nu e încă momentul.

— Ce faci mâine?

— Am o întâlnire la șapte jumate cu procurorul, ca să parcurgem din nou toate detaliile. O să avem o punere sub acuzare, o audiere în vederea eliberării pe cauțiune... Mă aștept ca Justin și ceilalți să fie eliberați până la momentul procesului. Nu-mi imaginez că va pleda vinovat imediat. Poate când se va apropia procesul, dacă avocații n-o dau în bară. Familia Conroy e suficient de supărată pentru a deschide și un proces civil. Eu, unul, n-o să-i descurajez. A venit vremea ca presiunile să se facă și din partea cealaltă.

— Așadar, știi ce ai de făcut și cum s-o faci. Sunt niște persoane violente?

— Copilului ăstuia îi cam place să iște scandaluri.

— Vreau să spun, vor încerca să-i facă rău prietenului tău sau familiei lui? Folosind violența pentru intimidare?

— Nu pot spune sigur, dar n-aș merge până acolo. Banii sunt arma cu care ripostează Blake.

Abigail reflectă puțin.

— Nu cred că pot pune să te concedieze.

— Nu?

— Obiectiv vorbind, familia ta este un stâlp al acestei comunități. E apreciată și respectată. Tu ești, de asemenea, apreciat și respectat, și pe bună dreptate. Presupun că și prietenul tău, și familia lui, ca o familie care are o afacere întinsă pe mai multe generații și o proprietate importantă în cadrul comunității, sunt, de asemenea, apreciați. Proprietatea lor a fost avariată ca urmare a unui comportament egoist și nesăbuit, prin urmare comunitatea îi va compătimi și se va revolta alături de ei. Și astea sunt tot un fel de arme. Extrapolând de la ceea ce spuneai tu în seara asta, aș spune că familia Blake este oarecum temută, dar nu foarte simpatizată. Probabil există mulți oameni în cadrul comunității care vor fi încântați dacă băiatul va fi pedepsit pentru faptele lui.

— Extrapolând... Acum, ia spune-mi tu mie, cum de reușești să mă faci să mă simt mult mai bine, deși folosești astfel de cuvinte?

— Am reușit?

De data asta, bărbatul puse o mână peste mâna ei și o ținu acolo.

— Aveai dreptate când ai spus că sunt trist. Eram. Și trist, și scos din sărite, și frustrat, iar pe lângă toate astea ar trebui să adăugăm și faptul că îmi și plângeam puțin de milă. Acum, am rămas cu regretul și cu furia, dar și cu un chef nebun de a tăbăci fundul cuiva – legal vorbind, desigur.

— Și asta e bine?

— E foarte bine! O strânse ușor de mână. Acum ar trebui să plec.

— Mi-aș dori să rămâi.

El îi întoarse mâna cu palma în sus, astfel încât degetele lor se înlănțuiră.

— Slavă Domnului!

— Ar trebui să mergem la culcare.

— Gând la gând.

— E târziu, spuse ea, ridicându-se să strângă masa. Ești obosit. Și puțin trist în continuare, cred eu. Sexul ajută la eliberarea de endorfine, așa că pentru o vreme o să te simți...

Vocea lui Abigail se stinse în momentul în care se întoarse către el și îi zări zâmbetul larg întipărit pe chip.

— Sunt pe jumătate îndrăgostit de tine, îi spuse el, și mă îndrept cu pași

mari către trei sferturi.

Ceva în interiorul ei erupse ca o lumină solară, pentru ca imediat după aceea Abigail să simtă cum panica pune stăpânire pe ea.

— Nu face asta.

— Nu cred că e vorba despre ceva ce faci sau nu faci. E, mai degrabă, ceva care se întâmplă sau nu.

— Este un amestec de atracție fizică și sexuală, la care se adaugă elementul de noutate și tensiunea care intervine între interesele reciproce și conflictele de interes. Oamenii confundă adesea reacția hormonală și anumite compatibilități cu ceea ce ei consideră a fi dragoste.

El se ridică, în continuare zâmbitor, însă ceva din licărirea ochilor lui o făcu să se dea, circumspectă, cu un pas înapoi, atunci când el se îndreptă spre ea.

El își puse mâinile pe umerii ei și își coborî capul, ca să-i atingă buzele cu buzele lui.

— Șșș..., spuse el, sărutând-o din nou. Nu cred că vrei să-mi spui mie ce simt și ce nu, asta dacă nu cumva vrei să redevin brusc nervos. Și nu ne dorim asta, nu?

— Nu, dar...

— Șșș, repetă el, cu buzele șoptind lipite de ale ei. Frumoasa Abigail, plină de suspiciuni și de inteligență. Și de emoție.

— Nu am emoții.

— Emoție, repetă el, atingând ușor, cu degetele mari ale mânilor, lateralele sânilor ei, în timp ce gura lui continua să se joace cu a ei. Frecând, mângâind, mușcând. Ca atunci când nu ești foarte sigură de ce urmează, când n-ai înțeles care sunt toate etapele sau când e o ușoară deviere de la traseul știut. Îmi place emoția, mai adăugă el.

— De ce?

— Și îmi mai place și curiozitatea acestui „de ce". Îi ridică bluza și i-o dădu jos, studiind felul în care uimirea și o ușoară emoție licăreau în ochii ei. Îmi place să știu că încă nu ai descifrat totul – pe mine, situația asta, tot ce se întâmplă. Mâinile lui alunecară în sus, pe lateralele trupului ei, peste sâni, în jos. Acțiune și reacțiune, așa-i? Îmi plac „reacțiunile" tale.

Simțea o oarecare emoție, se văzu Abigail nevoită să recunoască în sinea ei. O emoție ce părea să alunece pe pielea ei, pe sub piele, cuibărindu-i-se în stomac și strângându-i-se în jurul inimii, pentru a-i intensifica bătăile. Înlăuntrul ei, totul păru fragil, apoi năvalnic, liber și apoi întortocheat. Cum de putea ține pasul?

— Ar trebui să mergem sus.

Simți buzele lui arcuindu-se pe gâtul ei și degetele lui rătăcindu-i pe spate.

— De ce? murmură el, deschizându-i dintr-o mișcare închizătoarea sutienului. Îmi place bucătăria ta, adăugă, mutându-se de pe un picior pe altul și ridicându-se pe vârfuri. E cald. Și asta asigură efectul dorit. Ador senzația trupului tău sub palmele mele, Abigail.

Și ea se lăsă prinsă în vârtejul acelui sărut, fără să se mai gândească la nimic – un salt în gol, pe nerăsuflate, care o lăsă ametită și lipsită de vlagă. Seducție. Deși nu se lăsase niciodată sedusă – era inutil –, mintea ei recunoscu senzația. Iar trupul ei capitulă în fața acelei senzații.

Tânjind să simtă atingerea pielii lui, a mușchilor și a oaselor lui, Abigail își băgă mâinile pe sub cămașa lui Brooks, descoperind căldura, robustețea și netezimea trupului său. Respirația i se întretăie atunci când el o ridică

brusc, pentru a o așeza pe blatul de bucătărie. Înainte ca mintea ei să proceseze șocul, el îi cuprinse sânul cu gura.

Atât de fierbinte, de umed, de puternic... Abigail scăpă un țipăt de plăcere neașteptată. Mai târziu, avea să înțeleagă că orgasmul care îi străbătuse trupul era în aceeași măsură rezultatul șocului și al senzațiilor care puseseră stăpânire pe ea. Pe moment însă, el o luă complet pe neașteptate, făcând-o să se cutremure, lipsită de apărare.

— Brooks...

Ar fi vrut să-i spună să aștepte, să aștepte până ce reușea să-și recapete suflul, însă gura lui pusese din nou stăpânire pe a ei, iar asaltul fu atât de rapid, de profund, încât ea nu mai reuși decât să se cutremure și să cedeze.

Ea nu mai fusese niciodată posedată până atunci, constată el. Nu așa, nu într-atât încât să se abandoneze complet, încât nici o părticică din ea să nu se mai poată detașa pentru a încerca să preia controlul.

Și, Dumnezeule! Cât își dorea să o posede, să distrugă capacitatea aceea înnăscută și fascinantă de a ține totul sub control.

Îi desfăcu fermoarul cu o mișcare bruscă și, ridicând-o pe jumătate, smulse blugii de pe ea. Fără a-i lăsa timp să-și revină, îi acoperi din nou gura cu gura lui, înăbușind protestul ei instinctiv. O mângâie, tachinând-o tandru. Era deja încinsă, deja udă, deja pe punctul de a exploda. Voia ca ea să profite de acea senzație, să o mențină, până când avea s-o copleșească și să o înfrângă.

Și voia s-o privească atunci când se întâmpla asta.

Aerul acela, atât de dens și de parfumat, o făcea să se îmbete cu fiecare răsuflare. Plăcerea pe care i-o provoca el era atât de completă, de absolută, încât părea prinsă în această capcană, împotmolită și afundată cu totul. El îi prinse sfârcul între dinți, aducând-o până aproape de limita durerii, în timp ce dezmierdările lui o înfierbântară și mai tare.

Când ea se gândea că nu mai putea rezista, nu se mai putea abține, eliberarea veni ca o binecuvântare. Se auzi gemând – sunetul acela gutural, prelung, în momentul în care capul ei căzu greu pe umărul lui.

Voia să se încolăcească în jurul lui, să se cuibărească în brațele lui, însă el o înclină ușor spre spate și îi așeză picioarele tremurânde în jurul taliei lui. După care pătrunse în ea.

Un nou șoc, o nouă plăcere. Ferm, rapid, cu furie. Un torent crescând, învolburându-se și transformându-se în vârtejul sălbatic al unui val de maree. O trase după el prin valul acela de plăcere intensă, o înecă în el, până când valul însuși o aruncă violent la suprafață. Nu se mai simți în stare decât să plutească acolo, ca o epavă, până când el i se alătură.

Acum, treptat, începu să-i simtă inima bătând cu putere alături de a ei și să-i audă respirația sacadată. Simți sub ea suprafața netedă a blatului de bucătărie și lumina puternică a becurilor bătând în pleoapele ei închise.

Avea nevoie de o clipă sau două, doar o clipă sau două, pentru a-și regăsi echilibrul, după care putea să...

El reuși s-o surprindă din nou atunci când o cuprinse în brațe și o dădu jos de pe blat.

— Nu e nevoie să...

— Șșș, o întrerupse el din nou, ducând-o sus, în pat.

Dimineață, ea coborî prima la bucătărie. Rămase în prag, privind uimită. Lăsase luminile aprinse – neglijență risipă de energie. Dar nu părea să se necăjească prea tare din pricina asta. Hainele rămâseseră împrăștiate pe podea – ale lui și ale ei.

Studie blatul de bucătărie cu un soi de uimire confuză. Nu înțelesese

niciodată atracția unora pentru sexul în locuri ciudate sau neobișnuite. Ce rost avea, atunci când un pat sau o canapea erau mult mai confortabile și mai îmbietoare? Asta deși, ocazional, îi plăcea să facă sex la duș.

Evident, orizontul ei fusese prea limitat; dar se întrebă cât avea să dureze până să-și poată relua cu detașare treburile de rutină în bucătărie.

Deocamdată, puse de cafea, apoi strânse toate hainele și le împachetă cu grijă. Până când Brooks coborî la bucătărie – gol pușcă –, ea făcuse deja ordine și începuse să pregătească micul dejun.

— S-ar părea că mi-am lăsat hainele pe-aici. Evident amuzat, Brooks luă blugii împachetați de ea și îi trase pe el. Nu era nevoie să te trezești așa devreme și să pregătești micul dejun.

— Îmi place să mă trezesc devreme și nu mă deranjează să pregătesc micul dejun. Te așteaptă o zi grea. Te vei simți mai bine dacă mănânci ceva. Nu e decât o omletă cu pâine prăjită.

Când se întoarse, el își trăsese deja cămașa pe el și o privea – o privea, pur și simplu – cu ochii aceia inteligenți, schimbători.

— Aș vrea să nu mă mai privești așa.

— Așa cum?

— Eu... Se întoarse ca să toarne cafeaua. Nu știu.

El veni în spatele ei, o cuprinse cu brațele pe după talie și o sărută apăsat pe ceafă.

— Înconjurăm baza a treia și ne îndreptăm spre centru, murmură el.

— Ăștia sunt termeni din baseball. Noi nu jucăm baseball. Habar n-am ce înseamnă asta.

El o întoarse către el și o sărută delicat pe gură.

— Ba da, știi. Nu e nici un motiv de panică. Îi masă umerii, ca să-i alunge încordarea. O s-o luăm încetișor. Ce fel de omletă?

— Cu trei feluri de brânză, cu spanac și ardei iute.

— Sună grozav! Mă ocup eu de pâinea prăjită.

Brooks se descurca de minune în bucătăria ei, ca și cum acolo îi era locul. Panica o cuprinse din nou.

— Eu nu... Oare ce spuneau oamenii în situații precum aceasta? Eu nu sunt făcută pentru așa ceva.

— Pentru ce?

— Pentru nimic din toate astea.

— Eu sunt. Puse pâine în toaster și se aplecă peste blatul de bucătărie. Nu eram sigur de asta, până te-am întâlnit pe tine. Dar sunt făcut pentru toate lucrurile astea. Din punctul meu de vedere, așa ești și tu. Așadar, vom vedea.

— Eu nu sunt cea care crezi tu că sunt...

El o studie, dând ușor din cap aprobator.

— Poate nu în ceea ce privește detaliile. Poate. Dar eu mă uit la tine, Abigail, te ascult, și, acolo unde într-adevăr contează, tu ești cea care cred eu că ești.

— Ăsta nu e... Fu cât pe ce să-i spună că acela nu era numele ei adevărat. Cum putea să se implice atât de tare, să fie atât de neglijentă? Asta nu e ceva ce poți ști, spuse ea.

— Știu că nu asta ai vrut să spui. Mă pricep să citesc oamenii. Defect profesional. Știu că ești speriată de ceva sau de cineva. Ai avut parte de o lovitură grea într-un anumit moment al vieții și ai făcut tot ce-ai putut să-ți creezi un zid de protecție. Nu te pot învinovăți pentru asta.

Lumina zilei se revărsa pe fereastra din spatele lui, proiectându-i un

nimb în jurul părului. Păr închis la culoare, încă răvășit după noaptea trecută, de mâinile ei.

— Nu știu ce să-ți spun.

— Ascunzi o grămadă de secrete în spatele ochilor acelora și porți pe umeri o povară extrem de grea! O să continui să cred că într-o bună zi o să vrei să împarți cu mine acele secrete și acea povară, și, după aceea, vom vedea cum ne vom descurca.

Ea clătină din cap și se întoarse să pună omleta pe farfurii.

— N-ar trebui să discutăm despre toate astea, cu atât mai puțin acum. Tu o să întârzii la întâlnirea ta, iar eu am de lucru la două contracte noi.

— Felicitări! Ce-ai zice dacă aș cumpăra ceva pentru cină diseară?

— Am lasagna de aseară.

— Și mai bine!

Ea puse farfuriile jos atunci când feliile de pâine țâșniră din toaster, apoi se așeză, devenind brusc ușor iritată.

— Nu te-am invitat.

— Am trecut de faza asta.

— Eu nu știu cum să trec de faza asta.

El aduse pâinea prăjită la masă și puse o felie pe farfuria ei, în timp ce se așeză din nou.

— Arată grozav.

— Ca de obicei, schimbi subiectul discuției sau preferi să fii de acord cu mine în loc să mă contrazici. Asta pentru că ești sigur că până la urmă reușești să aduci lucrurile pe făgașul pe care-l dorești!

— Și tu te pricepi la citit oamenii! Brooks luă o înghițitură de omletă. Are un gust nemaipomenit! Ai putea să câștigi bine din chestia asta!

— Of, ești incorigibil!

— Știu, dar compensez prin faptul că arăt atât de bine.

Abigail n-ar fi vrut să zâmbească, dar nu se putu abține.

— Nu arăți chiar atât de bine!

El râse și continuă să mănânce.

După ce plecă Brooks, Abigail își cântări opțiunile.

Nu-i putea spune povestea ei, desigur, dar, ipotetic vorbind, care ar fi fost rezultatul dacă ar fi făcut-o?

Era căutată pentru ancheta privind uciderea a doi agenți ai poliției judiciare a Statelor Unite ale Americii. În calitate de reprezentant al legii, el ar fi avut obligația s-o dea pe mâna autorităților. Era puțin probabil că ar mai fi apucat să depună mărturie. Volkovii ar fi găsit, cu siguranță, o cale de a pune mâna pe ea și de a o elimina – cel mai probabil, prin intermediul uneia dintre persoanele infiltrate de ei printre reprezentanții legii.

Dar, tot ipotetic vorbind, dacă Brooks o credea și dacă era încredințat că viața ei ar fi fost pierdută în cazul în care el își făcea datoria, el n-ar mai fi fost atât de dornic să respecte acea datorie.

Încercă să-și imagineze cum ar fi dacă ar găsi puterea de a-i vorbi despre John și despre Terry, despre Julie și despre tot ce se întâmplase după nopțile acelea oribile. Pur și simplu, nu reușea să-și imagineze acest lucru, nu putea face speculații despre felul în care s-ar simți dacă ar reuși să-i vorbească – lui sau oricui altcuiva –, să împartă această povară cu cineva.

El era blând din fire și devotat dreptății, ideii de a face ceea ce trebuie, din motivele potrivite. În multe feluri – esențial, vital vorbind –, Brooks îi amintea de John.

Dacă i-ar fi spus, dacă ar fi crezut-o – la fel ca John –, Brooks ar fi avut,

probabil, impulsul de a o proteja, de a o ajuta. Și oare asta nu i-ar pune lui viața în pericol?

Încă un motiv, așadar, să rămână ea însăși propriul ei sfătuitor, să meargă înainte așa cum o făcea de doisprezece ani încoace.

Însă totul se schimbase deja, își aminti ea. Nimic nu mai era cum fusese odată. El adusese această schimbare; iar ea o îngăduise.

Așadar, dacă i-ar spune, dat fiind că balanța se înclinase deja într-o parte, ea ar trebui să fie pregătită să plece, să fugă din nou, să-și schimbe din nou numele – indiferent dacă el o credea sau nu.

Prin urmare, judecând lucrurile logic, rațional, nu putea să-i spună. Relația lor avea să scadă treptat în intensitate, până când balanța avea să revină la poziția inițială. Până când viața ei avea să redevină ca-n trecut.

Concluziile la care ajunsese ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai încrezătoare, mai calmă și mai sigură pe ea. În loc de asta, ele o întristară și o neliniștiră.

capitolul 18

Întâlnirea de dimineață se desfășurase cam așa cum își imaginase Brooks, iar băieții buni mai câștigaseră câteva puncte.

Se așteptase ca Justin și amicii lui idioți să solicite eliberarea pe cauțiune și se gândise că judecătorul avea să stabilească o sumă suficient de mare ca să-i usture puțin la buzunar. Dar, în realitate, fixase o sumă suficient de mare ca să-i usture zdravăn!

Harry obiectase, desigur – doar trebuia să-și facă treaba pentru care era plătit –, însă judecătorul rămăsese ferm pe poziții. Poate că familia Conroy nu avea buzunarele atât de adânci precum familia Blake, dar era la fel de respectată și, categoric, mult mai simpatizată.

Așa că, de data asta, Justin își găsise nasul, în opinia lui Brooks.

Din locul în care se afla în sala de judecată, îl privi pe Blake fierbând de furie, pe Justin rânjind disprețuitor, iar pe ceilalți doi acuzați ținând capetele și privirile plecate, în timp ce părinții lor aveau chipurile împietrite.

Se văzu nevoit să-și rețină un zâmbet larg atunci când judecătorul acceptă solicitarea procurorului ca toți cei trei acuzați să-și predea pașapoartele.

— E insultător! Blake sări brusc în picioare atunci când auzi decizia judecătorului, iar de data asta Brooks execută în mintea sa un dans al victoriei. Nu voi tolera insinuarea că fiul meu va fugi din fața acestor acuzații absurde. Așteptăm să vină ziua când ne vom prezenta *noi* în instanță!

— Va veni și ziua aceea! Judecătorul Reingold, partenerul de golf al lui Blake din fiecare duminică, bătu cu ciocănelul în masă. În sala asta, Lincoln, am să te rog să fii cuviincios. Ia loc și păstrează liniștea, altfel voi pune să fii dat afară.

— Să n-ai impresia că poți să stai cocoțat acolo și să mă amenințI pe mine! Și datorită mie ai ajuns să porți hainele alea!

Din spatele ochelarilor cu rame subțiri, ochii lui Reingold sclipiră.

— Și, atâta vreme cât sunt îmbrăcat cu ele, tu o să dai dovadă de respect! Stai jos, păstrează liniștea, altminteri ai cuvântul meu că te acuz de sfidarea curții!

Blake îl împinse pe Harry deoparte atunci când avocatul vru să intervină.

— Îți arăt eu ție sfidare!

— Tocmai ai făcut-o! Reingold lovi din nou cu ciocănelul în masă. Asta te va costa cinci sute de dolari. Aprod, scoate-l, te rog, pe domnul Blake din sala de judecată, până nu ajunge la o mie.

Cu chipul roșu de furie și cu dinții încleștați, Blake se întoarse pe călcâie și păși mândru afară din sală, de bunăvoie. Făcu o scurtă pauză, apoi îl fixă pe Brooks cu o privire nimicitoare.

Brooks rămase să asiste la toate disputele legale, la instrucțiuni, avertismente, programări. Așteptă ca Justin și prietenii lui să fie conduși înapoi în celulele lor, unde aveau să mai rămână o vreme, până când

cauțiunea lor putea fi afișată.

Mai mult decât satisfăcut, Brooks trebui să-și controleze mersul sprințar atunci când se duse să stea de vorbă cu Russ și cu familia acestuia. În mintea lui nu exista nici urmă de îndoială că prezența întregii familii Conroy la tribunal – cu buza spartă a lui Russ și eforturile serioase ale doamnei Conroy de a-și stăpâni lacrimile – influențase decizia lui Reingold.

— Bătăușul ăla îngâmfat de Blake n-a reușit decât să agraveze situația – atât pentru el, cât și pentru prietenii lui dubioși. Seline, ai cărei ochi negri scânteiau în contrast cu atitudinea ei obișnuită, complet degajată, ținea un braț protector în jurul umerilor soacrei ei. A fost *gro-zav!* adăugă ea. Nu-mi doream decât să mai zică iar ceva, ca să plătească și mai scump după aceea.

— N-aș fi crezut că Stan îi va ține piept lui Lincoln. Mick Conroy făcu un semn aprobator din cap către biroul judecătorului. Deja mă simt mai bine. O s-o duc pe mama ta acasă, îi spuse el lui Russ.

— Vrei să vin și eu?

Hilly, cu privirea încă umbrită și cu părul acela strălucitor – pe care i-l transmisese genetic și fiului său – prins neglijent într-o coadă de cal, clătină din cap. Îl sărută pe Russ pe obraz.

— Noi o să fim bine. Brooks. Femeia îl sărută și pe Brooks pe obraz, când ajunse în dreptul lui, adăugând: Îți suntem recunoscători.

— Nu e nevoie.

— Încă e supărată, murmură Seline, după ce socrii ei plecară. Nu-și poate găsi încă furia. Eu vreau ca ea să-și descopere acea furie. O să se simtă mai bine apoi.

— Ești tu destul de furioasă pentru noi toți.

Seline zâmbi ușor.

— Numai Dumnezeu știe! Trebuie să ajung la școală. Copiii trebuie s-o fi traumatizat deja pe suplinitoarea de dimineață.

Îl îmbrățișă cu putere pe Brooks, apoi se întoarse către Russ și îl strânse în brațe îndelung.

— Nu te necăji prea tare, drăguțule, îi spuse ea.

— Dă-mi voie să-ți ofer o cafea, îi propuse Brooks lui Russ atunci când rămaseră singuri.

— Ar trebui să ajung la hotel.

— Ia o pauză de câteva minute. Relaxează-te!

— Mi-ar prinde bine... În regulă. Ne vedem acolo.

În clipa în care Brooks intră în micul restaurant, Kim înșfăcă un ibric cu cafea și îi veni în întâmpinare. Îi indică un separeu, întoarse cana de pe masă cu gura în sus și turnă.

— Deci? spuse ea.

— Doar cafea, mulțumesc.

Ea îl înghionti ușor în umăr.

— Cum aș putea eu să-mi mențin statutul de Regină a Noutăților dacă nu-mi dai porția care mi se cuvine? Vrei să fiu detronată?

— Nu, Doamne ferește! Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva. Au obținut eliberarea pe cauțiune.

Colțurile gurii ei căzură amenințător.

— Ar fi trebuit să știu că Stan Reingold o să se eschiveze de la îndatoririle sale ca să-i facă pe plac lui Lincoln Blake!

— Ei, n-aș spune asta, Kim. Eu mă așteptam ca ei să obțină eliberarea pe cauțiune. Nu mă așteptam însă ca judecătorul să fixeze o sumă *atât* de mare, și îți garantez că nici Blake nu se aștepta la o asemenea lovitură.

— E, atunci tot e ceva...

— Și le confiscă pașapoartele până după proces.

— Ca să vezi! Cu buzele țuguiate, Kim dădu din cap mulțumită. Îmi retrag cuvintele. Probabil asta l-a fript rău de tot pe Blake la fundul lui gras!

— Ooo, aș spune că a resimțit dogoarea din plin... Și-a dat drumul la gură, iar judecătorul i-a mai ars și o amendă de cinci sute de dolari pentru sfidarea curții.

De data asta, chelnerița îl plesni pe neașteptate peste umăr.

— Faci mișto de mine!

— Jur pe Dumnezeu!

— Atunci îmi mai retrag încă o dată cuvintele! Data viitoare când mai trece Stan Reingold pe aici, am de gând să-i ofer plăcintă din partea casei! Ai auzit, Lindy? îi strigă ea bărbatului de la grătar. Stan Reingold l-a amendat pe Lincoln Blake cu cinci sute de dolari pentru sfidarea curții!

Lindy își făcu apariția, cu spatula în pumnul pus în șold.

— Era și timpul ca atitudinea aia sfidătoare să-l coste scump, pentru că ticălosul dă pe dinafară! Fac eu cinste cu cafeaua, Brooks. Apoi, făcând un semn cu bărbia spre ușă. Și cu a lui.

Kim îl văzu pe Russ când intră în restaurant și întoarse a doua cană cu gura în sus.

— Ia loc aici, dragule. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. Azi nu te costă nimic cafeaua și orice altceva vei dori. Transmite-le părinților tăi că tuturor celor care valorează ceva în comunitatea asta le pare cumplit de rău pentru ceea ce s-a întâmplat și îi susțin în totalitate.

— O să le spun. Mulțumesc, Kim. Asta înseamnă mult pentru noi.

— Pari extenuat. Ce-ai zice de o bucată zdravănă din plăcinta aia cu mere care îți place atât de tare, ca să te binedispui un pic?

— Acum nu pot... Poate data viitoare.

— Atunci vă las să vorbiți. Dar dacă aveți nevoie de ceva, dați de știre.

Brooks se prefăcu dintr-odată bosumflat.

— Mie nu mi-a oferit nici o fărâmă din plăcinta aia afurisită.

Russ reuși să zâmbească slab.

— Mai întâi trebuie să aibă motive să te compătimească. Știai despre pașapoarte?

— Știam, în sensul că voiam să solicităm acest lucru, dar nu mi-am imaginat că Reingold o să fie de partea noastră. M-a surprins, dar poate m-am înșelat eu în ceea ce-l privește.

— A închis ochii de multe ori până azi la tâmpeniile puștiului lui Blake.

— Da, așa e, dar cred că-l cam apasă chestia asta. O fi el partenerul de golf al lui Blake, dar nu poate să treacă cu vederea un asemenea comportament – și cred că n-o va face. Mi se pare că domnul judecător era nervos de-a binelea de dimineață. Și cred că Blake n-o să-i permită lui Harry să-l convingă pe băiat să-și recunoască vina. Își dorește procesul ăla, pentru că el e absolut convins că el și ai lui sunt niște persoane prea importante pentru a se înclina în fața rigorilor legii. Băiatul ăla a cam încurcat-o, Russ, și s-ar putea să fie mult mai nasol decât mă așteptam eu inițial. Nu că mi-ar părea rău...

— Nici eu nu pot spune că-i plâng de milă.

Brooks se aplecă spre el.

— Voiam să discut cu tine câteva minute, pentru că sunt al naibii de sigur că Blake o să facă tot ce-i stă în putință să te mituiască sau să te preseze să renunți la acuzațiile de agresiune. Dacă scapă de chestia asta, o să-și

închipuie că toate celelalte se rezolvă cu bani. Dă doi dolari, să spunem așa, încearcă să bage în ecuație ceva serviciu în slujba comunității și eventual un centru de reabilitare și obține o sentință cu suspendare pentru băiat.

Gura învinețită a lui Russ deveni imobilă.

— Asta n-o să se întâmple, Brooks. L-ai văzut pe tata în dimineața asta? Arată cu zece ani mai bătrân. Puțin îmi pasă de pumnul pe care l-am încasat eu, și, dacă asta ar fi fost singura problemă, cu siguranță m-aș fi oprit aici. Dar n-am de gând să trec peste toate astea și să-l las pe ticălosul ăla mic să scape basma curată!

— Foarte bine! Dacă Blake începe să te hărțuiască, dă-mi de știre. O să aduc apoi vorba despre niște acuzații de hărțuire și ceva ordine de restricție.

Russ se lăsă pe spate pe bancheta lui și de data asta zâmbi mult mai natural.

— Tu pe care dintre ei vrei să-l pui la punct, de fapt?

— După cum văd eu situația, încerc să prind doi dintr-o lovitură. Amândoi au nevoie de o zgâlțâială zdravănă! Nu știu dacă Justin e mitocan din naștere, dar cu siguranță taică-său l-a ajutat să devină unul și mai mare! Brooks amestecă în cafea, dar își dădu seama că nu avea chef de ea. N-am văzut-o pe maică-sa la tribunal, în schimb, mai spuse el.

— Se zvonește că doamna Blake e stânjenită și sătulă de toată povestea asta. Nu mai vrea să audă de nimic. Iar Blake i-a poruncit să-și țină gura. În casa aia, el este stăpânul.

— Tot ce se poate, dar în orașul ăsta nu e el stăpân.

— Tu ești, domnule ofițer?

— Eu îmi fac datoria, spuse Brooks, aruncând o privire pe fereastră. Iar familia Blake o să învețe ce înseamnă asta. Dar cu tine cum rămâne, domnule primar?

— Probabil va fi mai dificil să câștig alegerile dacă Blake îl va susține pe oponentul meu, oricare ar fi el, dar rămân pe poziții.

— Pentru vremuri noi! toastă Brooks, ridicându-și cana. Vremuri bune!

— Ei, dar constat că în dimineața asta ești destul de exuberant, fiule. Să fie doar deciziile lui Reingold la mijloc?

— Alea n-au fost rele deloc, dar mi-am găsit o femeie frumoasă, fascinantă, de care sunt pe punctul de a mă îndrăgosti. Rău de tot!

— Da' știu că te miști repede!

— Moștenire genetică! Mama și tata n-au făcut decât să se uite unul la altul și s-a rezolvat! M-a prins în mreje, Russ. Chiar aici!

Își bătu ușor cu pumnul în inimă.

— Ești sigur că nu mult mai jos?

— Și acolo. Dar, Dumnezeule, Russ, este tot ce-mi doream. Nu trebuie decât să mă gândesc la ea, și am și ajuns acolo. Mă uit la ea și... Jur că aș putea s-o privesc ore în șir. Zile, chiar!

Brooks râse încurcat, puțin surprins.

— Gata. Am plecat.

— Dacă n-o aduci la noi la cină, Seline o să aibă grijă să-mi facă viața un calvar!

— O să încerc. Bănuiesc că și femeile din familia mea o să ridice aceleași pretenții, cât de curând. Abigail e genul de om care are nevoie de o perioadă de acomodare. Este ceva acolo, adăugă el. Ceva din trecut. Nu e pregătită încă să mă lase să pătrund în trecutul ei. Lucrez și la asta.

— Deci nu s-a prins încă de faptul că tu vei continua să sapi, s-o bați la cap și să întorci lucrurile pe toate fețele până când vei afla ce vrei să afli sau

vei obține ceea ce dorești să obții?

— I-am luat ochii cu afabilitatea și șarmul meu.

— Și cam cât crezi că va dura asta?

— Mai am ceva rezerve. Are nevoie de ajutor. Numai că nu știe sau nu e pregătită să-l accepte. Deocamdată.

Abigail petrecu dimineața lucrând fericită la calculatorul ei, refăcând designul și personalizând sistemul de securitate pentru o firmă de avocatură din Rochester. Era cu atât mai încântată de rezultate, cu cât obținuse această colaborare în urma unei recomandări, și aproape o pierduse atunci când asociatul principal al firmei bătuse în retragere, aflând că ea refuza să-l cunoască personal.

Era încredințată că el și ceilalți parteneri aveau să fie mai mult decât mulțumiți de sistem și de sugestiile ei. Dar dacă nu erau? Acesta era prețul pe care îl plătea pentru faptul că făcea afaceri în condițiile impuse de ea.

Pentru a-și odihni puțin mintea, trecu la grădinărit.

Voia să-și amenajeze o grădină pentru fluturi de-a lungul colțului sudic al casei și, pentru a-și îndeplini acest obiectiv, citise și se documentase serios. Cu Bert alături, strânse uneltele și încărcă roaba. Îi făcea plăcere să vadă că micii grădini de legume pe care o plantase îi mergea atât de bine și să miroasă ierburile aromate scăldate în lumina soarelui când trecea pe lângă ele. Pârâiașul cel îngust bolborosea în albia lui, iar păsările îi țineau isonul. Printre copacii deși dansa o briză jucăușă, iar sângerul sălbatic scotea capul din pământ asemenea unor fantome florale.

Era fericită, își dădu ea seama, în timp ce își marca parcela aleasă cu araci și cu sfoară. Cu adevărat fericită. Motivele erau primăvara, munca ei, căminul ei. Și Brooks.

Oare fusese vreodată cu adevărat fericită până atunci? Cu siguranță, existaseră momente – cel puțin în copilăria ei, în scurta perioadă de timp petrecută la Harvard, chiar și după ce totul se schimbase atât de radical –, când fusese fericită.

Dar nu-și amintea să se fi simțit vreodată așa. Plină de o emoție interioară. Brooks avusese dreptate în privința acelei emoții, dar nu era tocmai sigură dacă îi plăcea faptul că Brooks avea dreptate. Însă, dincolo de acea emoție, era o bună dispoziție cu care nu prea știa ce să facă.

Când porni micul plug, începu să fredoneze odată cu scrâșnetul lui constant, cu bolboroseala pârâului, cu cântecul păsărilor. Nu, chiar nu știa cum să reacționeze la această stare, dar, dacă ar fi putut, ar fi păstrat aceste momente, aceste trăiri aproape de sufletul ei, pentru totdeauna.

Avea o activitate care îi oferea satisfacții, avea grădinăritul care îi plăcea mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată. Avea un bărbat pe care îl respecta și a cărui companie îi făcea plăcere – mai mult decât își imaginase vreodată –, care venea la cină să discute, să râdă, să *fie* alături de ea.

Toate acestea n-ar fi avut cum să dureze, dar ce rost ar avea să-și imagineze viitorul, să-și provoace singură *ne*fericirea? „Ține bine de ceea ce ai", își zise ea, în timp ce adăuga compost la pământul ei de flori. Pentru moment.

Împinse roaba înapoi spre seră, zăbovind în mirosul pământului fertil și reavăn, al florilor înmugurite, al verdețurilor cu o aromă puternică, înțepătoare, în timp ce alegea plantele pe care le crescuse pentru acest proiect.

O muncă fizică susținută, relaxantă, în soarele cald al amiezii. Și asta o făcea fericită. Cine ar fi putut ști că avea atâtea resurse interioare pentru a fi

fericită?

Făcu patru ture, cu Glockul la brâu și cu câinele mergând la pas la picioarele ei, înainte de-a începe să-și pună în practică planul pe care și-l proiectase în nopțile friguroase de iarnă.

Lobelii și ruji galbene, heliotropi parfumați, amestecați cu lantane diafane, verbină curgătoare, farmecul asterului de New England, eleganța crinilor orientali pentru nectar. Avea floarea-soarelui, nalbele de grădină și aliorii pe post de plante-gazdă, care să tenteze adulții să-și depună ouăle și tinerele omizi să se hrănească.

Aranjă, rearanjă, grupă, regrupă, modificând treptat aranjamentul inițial, oarecum matematic, până când își dădu seama că, de fapt, cel mai puțin exact și rigid îi era mai plăcut privirii.

Pentru orice eventualitate, își scoase telefonul și făcu o serie de fotografii din diverse unghiuri, înainte de a pune mâna pe lopățică și a săpa prima groapă.

O oră mai târziu, se dădu un pas înapoi și își verifică progresul, înainte de a intra în casă după niște gheață pe care s-o adauge ceaiului uitat în soare.

— O să fie frumos, îi spuse ea lui Bert. Și apoi o să putem sta pe verandă să privim fluturii. Cred că florile o să atragă și păsările colibri. O să fie grozav să văd toate astea crescând și înflorind, să admir fluturii și păsările. Prindem rădăcini, Bert. Cu cât cresc mai adânc, cu atât mi le doresc mai tare.

Abigail închise ochii și ridică fața spre soare.

Ah, adora sunetul acela al naturii, felul în care mirosea aerul. Adora echilibrul dintre momentele de activitate și cele de relaxare pe care îl găsise aici, clipele de liniște și cele de activitate intensă. Îi plăcea să-și simtă câinele sprijinindu-se de piciorul ei și gustul răcoros al ceaiului care îi aluneca pe gât.

Îl iubea pe Brooks.

Ochii ei se deschiseră brusc.

Nu, nu, pur și simplu se lăsase prinsă în vârtejul acestor clipe de fericire. În această euforie de a avea totul exact așa cum își dorea. Și își îngăduise să amestece toate astea cu vorbele pe care i le spusese el în acea dimineață, cu felul în care el o privise.

Acțiune și reacție. Atât și nimic mai mult.

Dar dacă era totuși mai mult decât atât?

Sistemul de alarmă începu să sune, făcând-o să-și încordeze coloana și umerii atunci când duse mâna pe tocul Glockului.

Nu aștepta nici un colet.

Se duse repede să verifice monitorul pe care îl instalase pe verandă. Recunoscu mașina încă dinainte să vadă șoferul. Mama lui Brooks – of, Dumnezeule! – și încă două femei.

Vorbeau, râdeau, în timp ce Sunny conducea spre casa ei.

Înainte ca Abigail să apuce să decidă ce era de făcut, mașina luă ultima curbă. Zărind-o pe Abigail, Sunny ciupi claxonul, care scoase un sunet vesel.

— Hei! îi strigă Sunny de la geamul mașinii, înainte ca toate trei să coboare și să se strângă lângă mașină.

Femeia din față trebuia să fie sora lui Brooks, își dădu seama Abigail. Culoarea tenului, structura osoasă, forma ochilor și a gurii erau prea asemănătoare, era imposibil ca explicația să nu fie una de ordin genetic.

— Ia priviți aici! O grădină pentru fluturi!

— Da. Am lucrat la ea în după-amiaza asta.

— Ei bine, o să arate grozav când o să fie gata! o asigură Sunny. Ia mirosiți

heliotropii! Îl am și pe Platon în mașină. Crezi că Bert ar vrea să-l cunoască?

— Păi... presupun că da.

— Mama este atât de ocupată să-și facă griji cu prezentările câinilor, încât nici că-i mai pasă de oameni! Eu sunt Mya, sora lui Brooks, iar ea este sora noastră mijlocie, Sybill.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândouă, reuși să îngaime Abigail, în timp ce fetele îi apucară și îi strânseră mâna.

— Astăzi vreau să ne facem de cap, anunță Mya radiind – o femeie înaltă, cu o tunsoare pixie, cu șuvițe închise la culoare. Fără muncă, soți, copii. Am luat un prânz de fițe cu fetele, iar acum ne-am propus să facem ceva shopping.

— Ne-am gândit că poate ți-ar plăcea să vii cu noi, spuse Sybill.

— Să vin cu voi?

Încurcată, descumpănită, cu un ochi la câinele ei, Abigail încercă să nu se piardă cu firea.

— La shopping, repetă Mya. După aceea, mergem la o margarita cu gheață.

Cățelușul țopăia, se rostogolea, mușca în joacă și, în general, făcea tot felul de giumbușlucuri în jurul lui Bert, care se așezase, fremătând într-o așteptare încordată, cu ochii pironiți asupra lui Abigail.

— *Ami. Jouer.*

Instantaneu, el își lăsă capul în jos, flutură din coada ridicată și îl împinse în joacă pe Platon, făcându-l să se rostogolească greoi.

— O, cât sunt de drăgălași! exclamă Sunny.

— N-o să-i facă nici un rău micuțului.

— Iubito, văd și eu asta. Băiatul ăla mare e blând ca un mieluțel, și Dumnezeu știe că lui Platon îi prinde tare bine un pic de hârjoneală. Toată după-amiaza a fost fie în mașină, fie legat în lesă. Le-ai cunoscut pe fetele mele?

— Da.

— Încercăm s-o convingem să-și lase deoparte lopățica și să vină cu noi la shopping și margarita.

Zicând acestea, Sybill îi adresă lui Abigail un zâmbet cald și degajat, care scoase la iveală niște gropițe timide.

— Mulțumesc pentru invitație, zise Abigail, sesizându-și răceala din glas, în comparație cu naturalețea din vocea celorlalte femei. Însă chiar trebuie să termin de plantat. Am început mai târziu decât planificasem.

— Ei bine, arată foarte frumos. Sybill făcu câțiva pași, să arunce o privire mai de-aproape. Eu n-am moștenit talentul la grădinărit al mamei sau al tatălui meu, așa că sunt invidioasă.

— A fost foarte drăguț din partea voastră să veniți să mă invitați.

— A fost, admise Mya, dar, în primul rând, eu și Syb doream să te vedem mai de-aproape și s-o studiem pe cea care l-a făcut pe Brooks să se îndrăgostească până peste urechi.

— Ah...

— Nu ești genul de femeie despre care mi-aș fi imaginat că o să-l prindă atât de tare în mreje.

— Ah..., fu singura replică pe care reuși s-o îngaime Abigail și de această dată.

— Dacă Mya are ceva în minte, începu Sunny, înconjurând-o cu brațul pe fiica ei, pur și simplu nu se poate abține să nu spună.

— Pot să fiu și diplomată și plină de tact, dar asta nu e starea mea naturală. În orice caz, am spus-o ca pe un compliment, e de bine.

— Mulțumesc?

Mya râse.

— Cu plăcere! Vezi tu, până nu demult, Brooks cam avea tendința să se lase sedus de aspectul fizic, dincolo de care nu era cine știe ce substanță. Dar iată-te pe tine! Frumoasă și naturală, puternică și suficient de descurcăreață încât să trăiești aici de una singură, destul de dibace încât să-ți plantezi singură o grădină frumos concepută – iar eu, una, chiar am moștenit talentul la grădinărit – și, din ce am auzit, ai afacerea ta proprie. În plus, de vreme ce văd pistolul ăla mare la șoldul tău, presupun că știi să îți porți singură de grijă.

— Da, știu.

— Ai tras vreodată în cineva?

— Mya! N-o lua în seamă! interveni Sybill. E cea mai mare dintre noi două și are o gură pe măsură. Ești sigură că nu vrei să vii cu noi?

— Chiar trebuie să termin grădina. Dar vă mulțumesc frumos.

— O să organizăm un picnic duminică după-amiază, anunță Sunny. Brooks o să te aducă și pe tine.

— O, mulțumesc, dar...

— Nimic sofisticat. Doar un grătar în spatele casei. Și am niște irișii galbeni pe care trebuie să-i mai răresc. O să-ți dau și ție câțiva. O să le placă locul ăla însorit, acolo, lângă pârâu. Acum o să-l iau pe cățelușul ăsta. Ne vedem duminică.

— Deja te vezi cu Brooks de ceva timp, comentă Mya.

— Da, să zicem.

— Ai observat că are obiceiul de a insista, puțin câte puțin, cu cea mai mare bunăvoință, până faci cum vrea el?

— Da.

Mya îi făcu cu ochiul și zâmbi larg.

— E o moștenire genetică. Ne vedem duminică!

— Nu-ți face griji. Sybill o surprinse pe Abigail luându-o de mână atunci când sora ei se îndepărtă s-o ajute pe mama lor cu cățelușul. O să fie bine. Câinele tău e cuminte când are copii prin preajmă?

— N-ar face rău nimănui.

„Decât dacă i-aș cere eu", se gândi ea.

— Adu-l și pe el. O să-ți fie mai ușor dacă ai și câinele cu tine. Suntem niște persoane destul de agreabile și avem tendința să plăcem pe oricine reușește să-l facă fericit pe Brooks. O să fii în regulă, mai spuse ea, strângând-o pe Abigail de mână înainte de a-i da drumul și a se întoarce la mașină.

Multe râsete și sporovăieli, multe semne cu mâna și sunete de claxon. Încă ușor confuză după toată agitația, Abigail rămase pe loc, cu câinele bucurându-se frenetic la piciorul ei, și ridică mâna din polițete pentru a răspunde la semnele femeilor O'Hara-Gleason.

Era ca și cum tocmai fusese călcată de un tăvălug din flori, constată Abigail. Nu durea cu adevărat, era foarte plăcut și frumos mirositor. Dar în urma lui rămâneai tot aplatizat.

Normal că nu avea să se ducă. I-ar fi fost imposibil, din foarte multe puncte de vedere. Probabil avea să scrie un bilețel cu câteva scuze politicoase, adresat mamei lui Brooks.

Își puse din nou mănușile de grădinărit. Voia să termine stratul; în plus, folosise terminarea lui drept pretext, așadar trebuia și avea să-l termine.

Nu mai fusese niciodată invitată la shopping și la margarita. În timp ce săpa, se întrebă cum ar fi fost. Știa că oamenii făceau shopping și atunci când

n-aveau nevoie de nimic. Nu înțelegea această pornire, dar știa că pentru alții nu era o enigmă.

Se gândi la ziua aceea, odată, demult, când se întâlnise cu Julie la mall. Ce distracție! Cât de palpitant și de eliberator fusese să probeze haine și pantofi împreună cu o prietenă!

Firește, nu erau prietene. Nu cu adevărat. Interacțiunea lor fusese una bazată pe șansă, circumstanță și nevoie reciprocă.

Iar interacțiunea lor dusese la dezastru și la tragedie.

Știa, logic, că nu rebeliunea aceea inofensivă de a cumpăra haine și pantofi cauzase întreaga tragedie. Nici măcar fapta ei complet idioată și nesăbuită de a falsifica acte de identitate, acceptând să meargă la club, nu era cauza evenimentelor care urmaseră.

Volkovii și Iakov Korotki purtau întreaga responsabilitate.

Și totuși, cum ar fi putut să nu lege aceste evenimente între ele, să nu simtă povara și vinovăția, chiar și după atâta vreme? Cearta cu mama ei fusese scânteia care declanșase acea reacție în lanț, încheiată cu explozia de la casa în care era ținută pentru propria siguranță. Chiar dacă nu era responsabilă pe deplin, ea fusese una dintre verigile acelui lanț.

Și totuși, în timp ce planta, se întrebă cum era să mergi în aceeași mașină cu niște femei care râdeau, să cumperi lucruri inutile, să bei margarita și să stai la o bârfă.

Și toate întrebările astea umbrire întru câtva plăcerea sunetelor și a parfumurilor singurătății ei.

Plantă tot, mai adăugă ceva și munci până la lăsarea serii, cărând cu roaba saci de mulci la stratul de flori. Murdară, transpirată, mulțumită de rezultat, ea instală aspersoarele tocmai când sistemul de alarmă începu să emită din nou sunete de avertizare.

De data asta, îl văzu pe Brooks conducând spre casă.

Pierduse noțiunea timpului. Avusese intenția să intre în casă și să pună lasagna în cuptor, la încălzit, înainte de sosirea lui. Și mai ales sperase să apuce să facă măcar un pic de ordine.

— Ei, ia te uită! Brooks coborî din mașină, cu un buchet de irișii mov în mână. Astea par puțin cam palide acum.

— Sunt minunate! E a doua oară când îmi aduci flori. Ești singurul care a făcut-o vreodată.

În gândul lui, Brooks făcu promisiunea tăcută, adresată amândurora, de a veni des cu flori. Îi înmână irișii lui Abigail și scoase o jucărie din piele netăbăcită pentru Bert.

— Nu te-am uitat, băiete. Probabil ai muncit jumătate de zi să amenajezi stratul ăla, îi spuse el lui Abigail.

— Nu chiar așa mult, dar mi-a luat ceva timp. Vreau fluturi.

— Și o să-i ai. Mai frumos decât atât nici că se poate, Abigail. Lucru valabil și în cazul tău.

— Sunt murdară, îl avertiză ea, dându-se înapoi când el se aplecă să o sărute.

— Nu mă deranjează câtuși de puțin. Să știi că ți-aș fi dat și eu o mână de ajutor la plantat. Mă pricep.

— M-am apucat de treabă, și m-am lăsat dusă de val.

— Ce-ar fi să aduc niște vin? Putem sta aici, afară, să-ți admirăm rezultatul muncii.

— Trebuie să fac un duș și să pun lasagna la încălzit.

— Hai du-te, fă duș. Pun eu mâncarea la încălzit și scot vinul. După toate

aparențele, ai muncit mai mult decât mine azi. Dă-mi voie. Brooks luă florile înapoi. O să ți le pun în apă. Ce e? întrebă el, văzând-o că îl privește insistent, fără să spună nimic.

— Nimic. Eu... ăăă... Nu durează mult.

Nu știuse prea bine cum să reacționeze, înțelese Brooks, atunci când el îi oferise ajutorul – un ajutor simplu, minim. Dar acceptase, constată el și intră în casă, mergând să umple vaza. Fără discuții în contradictoriu sau justificări. Era un pas înainte.

Puse florile pe bufet, așteptându-se ca ea să nu fie mulțumită de aranjament și să-l modifice, cel mai probabil atunci când el nu avea să fie prin preajmă. Porni cuptorul, îl dădu la o temperatură mică și introduse caserola.

Scoase vinul și două pahare pe veranda din față, și, după ce umplu paharele, și-l luă pe al său și merse să se sprijine de stâlp, ca să studieze florile.

Știa suficiente lucruri despre grădinărit ca să își dea seama că munca aceea îi luase ore bune. Și mai știa destule despre grădinăritul artistic încât să fie sigur că ea se pricepe la culori, texturi și potriviri.

În afară de asta, mai știa destule despre oameni încât să fie sigur că amenajarea acelei grădini era o altă formă de marcare a proprietății, de acomodare. Locul ei, aranjat așa cum și-l dorea.

Un semn bun.

Când Abigail păși pe verandă, se întoarse spre ea. Părul umed îi încadra fața cu onduleuri ușoare, iar ea mirosea ca primăvara însăși.

— E prima primăvară de când m-am întors aici, spuse el, ridicând paharul pentru a i-l oferi. Privesc locul ăsta revenind la viață. Dealurile înverzind, florile de câmp înflorind și râurile urmându-și cursul. Lumina, umbrele, razele soarelui pe câmpurile proaspăt cultivate. Toate se înnoiesc, intră într-un alt sezon. Și știu că nu mi-aș dori să fiu nicăieri în altă parte. Sunt din nou acasă, pentru totdeauna.

— Și eu simt la fel. Este prima oară când simt asta. Îmi place.

— E foarte bine, atunci. Mă uit la tine, Abigail, cu mirosul tău de primăvară, cu florile tale care înfloresc sau stau să înflorească, cu privirea aceea atât de serioasă, cu ochii ăia ai naibii de frumoși, și simt același lucru. Nu mai există alt loc. Nu mai există nimeni altcineva.

— Nu știu cum să reacționez la felul în care mă faci să mă simt. Și mi-e teamă de ce se va întâmpla cu viața mea dacă toate acestea se schimbă și eu n-o să mă mai simt niciodată la fel.

— Cum te fac eu să te simți?

— Fericită. Atât de fericită. Și îngrozită. Și confuză.

— O să mai lucrăm la fericirea asta până când vei deveni relaxată și încrezătoare.

Ea puse jos paharul cu vin, se apropie și se lipi de el.

— E posibil să nu fiu niciodată așa.

— Ai ieșit afară fără armă.

— O ai tu pe-a ta.

El zâmbi, cu nasul în părul ei.

— Tot este ceva. Cred că e încredere – și un bun punct de pornire.

Ea nu știa, nu putea analiza tot amalgamul acela de sentimente.

— Putem să ne așezăm pe trepte și să-mi povestești ce s-a întâmplat în dimineața asta.

— Putem face asta. Îi împinse încet capul pe spate și o sărută ușor. Pentru

că am un presentiment bun în această privință.

capitolul 19

O puse la curent cu noutățile în timp ce umbrele serii se lungiră, iar noua ei grădină sorbea cu nesaț dușul blând al aspersoarelor.

Întotdeauna considerase dreptul un domeniu fascinant – toate meandrele procesului, lipsa de logică și, în opinia ei, confuzia indusă adesea regulilor, codurilor și procedurilor de către factorul uman. Pentru ea, justiția era un domeniu cât se poate de exact, însă legile care căutau s-o impună erau obscure și alunecoase.

— Nu înțeleg de ce ar trebui să fie eliberați doar pentru că au bani!

— Se merge pe prezumția de nevinovăție până la proba contrară.

— Dar ei *sunt* vinovați, insistă ea, iar acest lucru a fost deja dovedit. Ei au închiriat camera și au cauzat acele pagube. Justin Blake l-a agresat pe prietenul tău de față cu martori.

— Au dreptul să ceară audierea în instanță.

Ea clătină din cap.

— Dar acum sunt liberi să folosească bani sau tehnici de intimidare pentru a-i reduce la tăcere pe martori sau pe alte persoane implicate, să fugă sau să născocească pretexte pentru a tărăgăna procesul. Prietenii tăi au suferit o pagubă, iar oamenii care au cauzat-o sunt liberi să-și vadă de viețile și de afacerile lor. Sistemul legislativ este cât se poate de viciat!

— Tot ce se poate, dar, fără el, totul e un haos!

Din experiența ei de până atunci, haosul venea la pachet.

— Consecințele, pedepsele, justiția – toate astea ar trebui să fie imediate și constante, fără portițe de scăpare precum banii, avocații abili și deciziile lipsite de logică.

— Presupun că majoritatea interlopilor ar gândi așa dacă li s-ar oferi șireangul.

Ea îl privi încruntată.

— Tu arestezi oamenii care încalcă legea. Când îi arestezi, știi că au încălcat legea. Ar trebui să te simți frustrat, chiar furios, știind că unul dintre ei găsește o portiță de scăpare din cauza unei lacune a legislației sau dacă, din cauza unei erori umane, nu este pedepsit pentru infracțiunea comisă.

— Prefer să văd unul vinovat care scapă decât un nevinovat pedepsit pe nedrept. Uneori, există motive pentru care este încălcată legea. Nu vorbesc despre cazul idioților noștri, ci în general.

Evident relaxat, Brooks își întinse picioarele și îl mângâie ușor pe Bert cu talpa.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna în alb și negru, corect și greșit. Dacă nu iei în calcul toate nuanțele și circumstanțele, nu poți spune că ai făcut dreptate.

— Tu crezi asta! Mușchii stomacului ei se contorsionară, vibrară. Crezi că pot exista motive care să justifice încălcarea legii.

— Bineînțeles că există. Autoapărare, apărarea altor persoane. Sau hai

să ne gândim la ceva banal, precum depășirea vitezei legale. Soția ta a intrat în travaliu? N-o să te chem în justiție pentru că ai depășit viteza legală în drum spre spital!

— Ai lua în calcul circumstanțele.

— Desigur. Pe vremea când făceam patrulă, am fost solicitați pentru un caz de agresiune. Un tip a intrat într-un bar și l-a bătut pe unchiu-său până a făcut pe el. O să-i spunem Unchiul Harry. Acum, trebuie să-l ridicăm pe individ sub acuzația de asalt, dar se dovedește că Unchiul Harry s-a dat la fiica de doisprezece ani a tipului nostru. Da, ar fi trebuit să cheme poliția și Protecția Copilului, dar a greșit oare că i-a spart fața Unchiului Harry? Nu cred! Trebuie să privești imaginea în ansamblul ei, să cântărești bine circumstanțele. Cam asta e treaba instanței.

— Un punct de vedere, murmură ea.

— Mda. Un punct de vedere. Își trecu ușor un deget de-a lungul brațului ei. Tu ai încălcat legea, Abigail?

Era o ușă, știa asta, prin care el o invita să intre. Dar dacă apoi o încuia în urma ei?

— N-am luat în viața mea o amendă pentru depășirea vitezei, dar am depășit limita de viteză de pe indicatoarele de circulație. Mă duc să verific lasagna.

Când Brooks intră în casă câteva minute mai târziu, ea stătea în dreptul bufetului, feliind roșiile.

— Am cules câteva roșii și niște busuioc din seră mai devreme.

— Ai avut ceva treabă.

— Îmi place să-mi ocup mereu timpul. Am terminat un contract ceva mai devreme decât prevăzusem, așa că mi-am oferit recompensa grădinăritului. Și am avut și musafiri.

— Serios?

— Mama și surorile tale.

Brooks fu cât pe ce să verse vinul.

— Poftim?!

— Au trecut pe-aici. Luaseră ceea ce mama ta a numit un prânz de fițe cu fetele și se duceau să facă shopping și să bea margarita cu gheață. M-au invitat să le țin companie.

— Aha.

— Mya a explicat că, în esență, veniseră să mă studieze pe mine. Mi-a plăcut sinceritatea ei, deși la momentul respectiv a fost oarecum deconcertantă.

Brooks scoase un sunet care semăna a râset.

— Mda, cam are talentul ăsta.

— Îl aveau și pe Platon. Lui Bert i-a plăcut să se joace cu el.

— Sunt convins!

— Râd mult.

— Bert și Platon?

— Nu. Replica lui o făcu să râdă. Mama și surorile tale. Par foarte vesele. Par nu doar rude, ci și prietene.

— Aș spune că așa și sunt. Așa suntem cu toții.

— Cealaltă soră a ta, Sybill, are o fire foarte bună și blândă. Pari să ai trăsături comune cu ambele surori. În plus, semănați foarte tare și fizic, mai ales tu cu Mya.

— Mya ți-a spus cumva povești jenante despre mine?

— Nu, deși aș fi fost interesată să le-aud. Aș zice, că era mai degrabă

curioasă în ceea ce mă privește pe mine. A spus că atunci când vine vorba despre femei, despre relații... Abigail făcu o pauză de o clipă, răstimp în care continuă să așeze în straturi feliile de mozzarella și de roșii. Că în trecut aveai tendința să te lași sedus de aspectul fizic, dincolo de care nu era cine știe ce substanță.

Brooks o studia în timp ce ea vorbea, desăvârșind, totodată, aranjamentul din farfurie.

— Pun pariu că asta e o redare *ad litteram*.

— Parafrazarea poate da o altă nuanță mesajului:, chiar un alt înțeles...

— Aici nu te pot contrazice.

— E adevărat?

El cântări puțin afirmația și ridică din umeri.

— Presupun că da, dacă stau să mă gândesc.

— Mi se pare un lucru măgulitor.

De asemenea, confirma elementul de noutate pe care-l adusese ea în discuție în dimineața aceea. Acum, noutatea se estompase.

— Ceea ce mă surprinde pe mine este că te-au încolțit toate trei și, cu toate astea, au acceptat un refuz.

— Eram, evident și fără nici o exagerare, extrem de ocupată cu grădina. Abigail ridică paharul cu vin și bău din el. Mama ta m-a invitat totuși duminica asta la un grătar în spatele casei.

El râse și ridică paharul triumfător.

— Vezi? Tot nu s-au lăsat!

Abigail nu se gândise la acest aspect, însă acum își dădu seama că Brooks avea dreptate.

— Mama ta a părut să ignore pretextul pe care i l-am oferit drept refuz – de altfel, unul rezonabil. Mă gândeam că ar fi mai potrivit să-i scriu un mesaj politicos de refuz.

— De ce? Face o salată de cartofi excepțională.

— Duminică mi-am propus să mă ocup de grădinărit și de niște treburi ale casei.

— Găină.[12]

— Sunt convinsă că mama ta gătește găina foarte bine, dar...

— Nu, despre tine era vorba. Ești o fricoasă.

Brooks își însoți cuvintele cu un cloncănit care o făcu să se încrunte și mai tare și să se enerveze.

— Nu e nevoie să fii obraznic!

— Uneori, sinceritatea aduce a obrăznicie. Ascultă, să știi că nu ai de ce să te stresezi pentru câteva ore petrecute în curtea din spate și pentru o salată de cartofi. O să te distrezi!

— Nu, n-o să mă distrez, pentru că asta ar însemna să-mi neglijez programul. În plus, nu știu cum să mă port la un grătar în spatele casei. Nu știu cum să discut cu toate acele persoane pe care nu le cunosc sau pe care le știu mult prea puțin ori cum să fac față curiozității care, presupun, mă va viza direct, dat fiind că noi doi facem sex!

— Sunt o mulțime de necunoscute, din câte observ, conchise Brooks, dar te pot ajuta eu cu toate. Mai întâi, o să-ți dau o mână de ajutor la grădinărit și la treburile casei. La conversații te descurci foarte bine și singură, dar voi rămâne alături de tine până când te vei simți suficient de confortabil. Și da, vor fi probabil curioși în ceea ce te privește, dar sunt înclinați să te placă, pentru că eu te plac și mama te place, la rândul ei. În afară de asta, o să-ți fac o promisiune.

În acest moment, Brooks făcu o pauză, așteptând până când ea îi aruncă o privire mirată.

— Ce promisiune?

— Stai o oră, și, dacă nu te simți bine, o să găsesc eu un pretext să plecăm. O să spun că am primit un apel de care trebuie să mă ocup urgent, și mergem.

— Îți vei minți familia?

— Mda. Oricum, ei vor ști că mint și vor înțelege.

Iată, constată ea, una dintre complicațiile inerente când venea vorba despre îndatoririle sociale și relațiile interpersonale.

— Eu cred că mai bine evităm toate astea și trimit pur și simplu un mesaj politicos de refuz.

— În cazul ăsta, o să vină să te ia de-acasă!

Asta o făcu să se oprească din nou din feliat.

— Nu e adevărat!

— Crede-mă, iubito, e purul adevăr. O să înțeleagă că ești fie prea timidă, fie prea încăpățânată. Dacă trage concluzia că ești timidă, o să vină să te ducă de mânuță până acolo. Dacă, în schimb, alege varianta cu încăpățânarea, o să te împingă de la spate fiecare kilometru de aici până acolo.

— Nu sunt nici timidă, nici încăpățânată!

— Ba ești și una, și alta. Și puțin fricoasă, pe deasupra.

În mod deliberat, Abigail trânti lama cuțitului pe tocător cu mai multă forță decât era necesar:

— Chiar nu văd cum poate fi înțelept din partea ta să mă insulți, atunci când eu îți pregătesc masa.

— Eu nu consider că a fi timid sau încăpățânat este o insultă. Și toată lumea e puțin fricoasă câteodată, în funcție de circumstanțe.

— Circumstanțele tale care sunt?

— Încerci să schimbi subiectul, dar treacă de la mine! Vizitele semestriale la dentist, păianjenii mari și sesiunile de karaoke.

— Karaoke! Asta-i nostim.

— Nu și când îl fac eu. În orice caz, ai încredere în mine. O oră. O oră n-are cum să-ți facă rău.

— Mă mai gândesc.

— OK, mă mulțumesc și cu atât. Știu că mă tot repet de aseară încoace, dar chestia aia miroase tare bine!

— Să sperăm că seara asta va fi mai liniștită decât cea trecută.

Așa a fost, până puțin după ora două noaptea.

Când alarma ei începu să sune, Abigail se rostogoli din pat, întinse mâna după arma aflată pe noptieră și o apucă înainte ca tălpile ei să atingă podeaua.

— Stai ușor. Vocea lui Brooks rămăsese complet calmă. Nu te pripi, Abigail. Relaxează-te și tu, îi spuse el câinelui, care se lipise la picioarele femeii, gata de atac, mârâind ușor a avertizare.

— Vine cineva.

— Am înțeles asta. Nu, nu aprinde lumina. Dacă cineva e pus pe rele, e mai bine să nu știe că noi am fost puși în gardă.

— Nu-i recunosc mașina, spuse ea, întorcându-se către monitor.

— Ba eu o recunosc. La dracu'! Reacția lui era mai mult una de oboseală decât de iritare. Este a lui Doyle Parsins, deci trebuie să fie Justin Blake și prietenii lui, Chad Cartwright și Doyle. Stai să-mi iau pantalonii. Mă ocup eu de asta.

— Sunt doar două persoane în mașină.

Brooks își trase repede pantalonii, își luă cămașa și și-o puse pe el în

timp ce se duse înapoi la monitor să vadă despre ce era vorba.

— Fie Chad și-a băgat mințile în cap și a rămas acasă, fie l-au dat jos din mașină să facă un ocol prin spate. Dar, de vreme ce nu-i văd atât de deștepți, aș spune că Chad a sărit peste petrecerea asta.

Brooks puse o mână fermă pe umărul ei.

— Asta nu are legătură cu tine, Abigail. Relaxează-te!

— N-am cum să mă relaxez când cineva intră pe furiș pe proprietatea mea la două noaptea! Nu e normal să te aștepți ca eu să fiu relaxată!

— Ai dreptate. O prinse de brațe, dar fără să strângă, și o frecționă ușor. Voiam doar să spun că ei caută să se răzbune pe mine. Cu tine n-au nimic de împărțit. Cel mai probabil, se vor furișa până aici – uite, au tras mașina la o distanță apreciabilă de casă. Pun la cale să-mi taie cauciucurile, poate chiar să scrie cu spray-ul câteva cuvinte obscene pe mașină. Închipuindu-și, probabil, că o să am o surpriză de proporții mâine-dimineață. Dumnezeule, or fi drogați de nu mai știu pe ce lume se află, amândoi!

— Dacă sunt sub influența drogurilor, probabil nici nu gândesc rațional.

— Drogat sau lucid, Justin nu e rațional oricum!

Iar faptul că își făcuse apariția aici, astfel, însemna pentru Brooks că întrecea măsura, întocmai cum făcuse și Tybal.

Urmărindu-i, Brooks își încheie cămașa cu gesturi lente.

— Du-te și sună la 911. Ash e de gardă în noaptea asta. Spune-i despre ce e vorba. Eu ies să mă ocup de ei.

Își trase cizmele, în eventualitatea că avea să fie nevoit să fugă după ei, și își puse arma în toc.

— Tu și Bert rămâneți înăuntru.

— N-am nevoie și nici nu vreau să fiu protejată împotriva unei perechi de delincvenți!

— Abigail, eu sunt cel care poartă insigna aici! Tonul lui nu lăsa loc la nici un fel de dezbatere pe tema asta. În plus, eu sunt cel pentru care au venit aici, cu mine au ei o problemă. N-are nici un rost să-i instigi împotriva ta. Sună la secție și așteaptă să rezolv problema.

Coborî la parter, fără să se grăbească, protejat de umbra din spatele luminilor de securitate de afară. Șocul avea să fie mai puternic, să rămână mai bine întipărit, dacă îi surprindea asupra faptului sau pregătindu-se să acționeze, decât dacă îi prindea doar furișându-se pe lângă casă, încercând să-și înăbușe hlizelile zgomotoase provocate de beție și/sau de droguri.

Abigail avea să înțeleagă cum stă treaba cu justiția după ce avea să-i vadă pe cei doi petrecându-și perioada de până la proces în spatele gratiilor.

Îi privi pe fereastră și, așa cum anticipase, îi văzu aplecându-se lângă mașina sa. Justin deschise o geantă și îi aruncă lui Doyle un tub de spray.

Îi lăsă să înceapă. Mașina avea să necesite un nou strat de vopsea, dar, pe de altă parte, probele aveau să fie incontestabile.

Apoi, se duse la ușa din față, deschise încuietorile și ieși.

— V-ați rătăcit, băieți?

Doyle scăpă tubul cu spray din mână și căzu în fund.

— Regret să întrerup mica voastră excursie, dar mi se pare că voi doi, în nerozia voastră, ați încălcat o proprietate privată. La asta vom adăuga și actul de vandalism, și, dacă luăm în calcul faptul că tocmai ați vandalizat un bun al poliției, e o acuzație cât se poate de nasoală în cârca voastră! În afară de asta, pun pariu că o să găsesc ceva substanțe ilegale sau alcool asupra voastră, dar și în analizele de sânge. Să vă fac un rezumat, băieți? Ați pus-o în stil mare!

Brooks clătină din cap văzându-l pe Doyle cum face eforturi să se ridice.

— N-ai decât s-o iei la sănătoasa, Doyle! O să mai adaug și fuga, și opunerea la arestare la capetele de acuzare! Știu unde locuiești, idiotule! Așa că rămâi acolo unde ești, fără să te miști! Justin, ar fi bine să mă lași să-ți văd mâinile.

— Vrei să-mi vezi mâinile?

Justin băgă cuțitul pe care îl ținea în mână în cauciucul din spate al mașinii, după care sări în picioare.

— Data viitoare o să scot aerul din *tine*, tâmpitule!

— Stai să înțeleg. Tu ai un cuțit la tine. Eu am o armă. Vezi asta? Brooks scoase pistolul din toc aproape cu nonșalanță. Și zici că eu sunt tâmpitul? Justin, zău dacă nu ești absolut idiot! Acum, aruncă cuțitul ăla și uită-te puțin la prietenul tău, care e o idee mai isteț ca tine. Îl vezi cum stă cu fața în jos și cu mâinile prinse la ceafă? Fă și tu la fel!

În bătaia luminilor de securitate, Brooks observă că pupilele lui Justin erau cât un vârf de ac.

— N-o să tragi în mine! N-ai tupeul să o faci!

— Ba eu cred că are. Cu Glockul preferat în mână, Abigail își făcu apariția de undeva din laterala casei. Dar dacă nu te împușcă el, am s-o fac eu, adăugă ea.

— A, mai nou te ascunzi după fustele unei femei, Gleason?

Brooks se dădu puțin într-o parte. Nu numai pentru a o acoperi pe Abigail, în eventualitatea în care Justin era suficient de stupid încât să se repeadă la ei cu cuțitul, ci mai ales pentru că nu era absolut deloc sigur că ea n-avea să-l împuște pe cretin.

— Ți se pare că mă ascund?

— Eu aș cam vrea să-l împușc, spuse Abigail pe un ton lejer, ca de conversație. Încalcă o proprietate privată și este înarmat, prin urmare, cred că aș avea tot dreptul. L-aș putea împușca în picior. Și țintesc foarte bine, după cum știi.

— Abigail. Amuzat și totodată îngrijorat, Brooks făcu un pas înainte: Lasă cuțitul ăla jos, Justin, înainte să ajungem la chestii mai nasoale.

— Nu mă bagi tu pe mine la închisoare!

— În câte feluri mai poți greși în noaptea asta? întrebă Brooks.

Justin făcu un salt înainte.

— Nu trage în el, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Brooks. Îi blocă cu brațul stâng mâna în care ținea cuțitul, ridică rapid cotul drept și îl izbi pe Justin direct în nas. Auzi o trosnitură care îi dădu satisfacție, cu o secundă înainte ca sângele să țâșnească. Scăpă cuțitul, iar Brooks îl prinse pe Justin de guler și îi dădu un brânci în față, făcându-l să cadă în genunchi.

Pierzându-și răbdarea, îl împinse pe Justin la pământ, cu fața în jos, și îl apăsă cu cizma pe ceafă.

— Abigail, fă-mi o favoare, te rog, și urcă să-mi aduci cătușele.

— Le am aici.

Brooks ridică sprâncenele a mirare atunci când femeia scoase cătușele din buzunarul de la spate.

— La toate te gândești! Aruncă-le încoace! Le prinse și îngenunche să-i imobilizeze brațele lui Justin la spate. Doyle, i se adresă el celuilalt băiat, tu stai liniștit acolo, altminteri doamna Lowery te-ar putea împușca în picior.

— Da, domnule. Nu știam ce are de gând să facă, jur! Nu voiam decât să ne facem puțin de cap cu mașina. Jur pe Dumnezeu!

— Taci din gură, Doyle! Ești prea prost ca să mai spui ceva. Brooks ridică

ochii atunci când auzi sunetul sirenei. Dumnezeule, ce face de vine aici cu tot tămbălăul ăsta?

— Am văzut cuțitul în timp ce raportam situația. Ajutorul tău a fost foarte îngrijorat.

— Am înțeles. La dracu'! Justin, tocmai te-ai repezit la un polițist, înarmat cu un cuțit. Asta înseamnă atac cu armă letală împotriva unui reprezentant al legii. Procurorul ar putea chiar să schimbe această acuzație în tentativă de omor, dacă mai amintim și de micul tău discurs murdar. Ești terminat, băiete, și, crede-mă, nu era nevoie să se ajungă până aici. Ești arestat pentru încălcarea unei proprietăți private, vandalism, deteriorarea unui bun al poliției și atac cu armă letală împotriva unui polițist. Ai dreptul să nu spui nimic.

— Mi-ai spart nasul! O să te omor pentru asta!

— Fă-ți singur o favoare și ia de bun dreptul ăla de a-ți ține gura!

Brooks încheie cu enumerarea drepturilor când zări farurile mașinii lui Ash, care venea cu viteză pe șosea.

— Doyle? Unde e Chad Cartwright?

— N-a vrut să vină. A spus că și-așa a intrat în destule belele și că, dacă mai dă și de altele, taică-său o să-i tăbăcească fundul!

— Ei, uite o fărâmă de judecată sănătoasă!

Se ridică fix în momentul în care Ash coborî din mașină și trânti portiera.

— Șefule! Ești bine? Dumnezeule! Sângerezi!

— Ce? Unde? Fir-ar! Brooks coborî privirea și se strâmbă dezgustat. Ăsta-i sângele care i-a curs din nas lui Justin. La dracu'! Chiar îmi plăcea cămașa asta.

— Ar trebui s-o înmoi în apă rece în care ai dizolvat niște sare.

Și Brooks, și ajutorul lui întoarseră privirile spre locul în care stătea Abigail, cu câinele extrem de alert la picioarele sale.

— Doamnă, i se adresă Ash drept salut.

Sirenele începură să urle din nou.

— Ash, ce dracu' mai e acum?

— Păi, trebuie să fie Boyd. Când doamna Lowery a spus că a văzut un cuțit și că în raza ei vizuală sunt doar doi indivizi, iar noi știm foarte bine că gașca asta circulă de regulă în trei, m-am gândit să-l chem și pe Boyd, ca întărire. Ești sigur că nu te-a tăiat?

— Da, sunt sigur. Dar a fost suficient de prost încât să încerce, drept pentru care tocmai s-a ales cu o acuzație de asalt asupra unui ofițer de poliție. Păi cred că tu și Boyd îi puteți lua pe ăștia doi la secție. O să vin și eu în scurt timp.

— În regulă, șefu'! Ne scuzați pentru deranj, doamnă Lowery.

— Dar nu dumneavoastră l-ați provocat, domnule Hyderman.

Brooks făcu câțiva pași către ea.

— Ce-ar fi să-l iei pe Bert și să intri în casă? Vin și eu în câteva minute.

— Bine.

Îi făcu semn câinelui și se duse înapoi în casă, pe unde venise.

În bucătărie, îl recompensă pe Bert cu unul dintre biscuiții lui preferați, apoi puse de cafea. Reflectă câteva clipe, după care deschise o cutie și scoase câțiva biscuiți pe o farfurie.

Într-un fel, părea ceva absolut firesc. Se așeză la masă și îi privi pe Brooks și pe ceilalți pe monitor. Băiatul pe care el îl numise Doyle plânsese puțin, însă Abigail constată că nu simțea nici un pic de compasiune pentru el. Justin rămăsese bosumflat, zbârlindu-se ca un câine fioros, în opinia ei, și aruncând

săgeți batjocoritoare din ochii care – era convinsă – aveau să devină umflați și vineți în scurt timp, din cauza nasului spart.

După ce delincvenții au fost urcați și închiși pe bancheta din spate a mașinii lui Ash, Brooks mai discută câteva clipe cu oamenii lui, apoi spuse ceva care îi făcu să râdă.

Pentru a risipi tensiunea, deduse ea. Da, asta ar face un bun lider. Vru să se ridice de pe scaun, ca să meargă să descuie ușa din față, însă tocmai atunci îl zări pe Brooks îndreptându-se spre intrarea din spate. Se duse și-i turnă cafea în cană, adăugând zahăr după gustul lui.

Pășind înăuntru, el zări farfuria.

— Biscuiți?

— Mă gândeam că s-ar putea să vrei să mănânci ceva.

— Poate. Trebuie să mă duc la secție să rezolv cu ăștia.

— Da, nici o problemă.

Brooks luă ridică ceașca de cafea și un biscuit.

— Nici nu mai e cazul să te întreb dacă te simți bine. Calmă ca o stâncă! Te-ai descurcat de minune, de la început până la sfârșit!

— Este un puști prost și violent, dar n-am fost niciodată cu adevărat în pericol, nici unul dintre noi. Pe tine ar fi putut să te taie, ceea ce ar fi fost neplăcut. Avea dreptate?

— Cine și în legătură cu ce?

— Justin Blake, când a spus că nu ai trage în el.

Mușcând din biscuit, Brooks se lăsă pe spate în felul acela al lui, complet degajat.

— În cea mai mare parte, da. Dacă ar fi fost nevoie, mda, poate aș fi făcut-o, dar n-a fost. Cu atât mai bine pentru toată lumea. Tu ai fi tras în el?

— Da, spuse ea, fără nici o ezitare. M-am întrebat dacă aș fi făcut-o, dacă aș fi fost în stare, dat fiind că e atât de tânăr și de bleg, dar da! Dacă te-ar fi tăiat, cu siguranță aș fi făcut-o. Însă tu ai niște reflexe excelente; el a vrut să se miște rapid, dar mișcarea lui a fost prea înceată – presupun că din cauza drogurilor sau a alcoolului. Nu ți-a fost teamă.

— Tu mi-ai cam dat emoții, la început. Parcă îți spusesem să rămâi în casă.

— Iar eu ți-am spus că nu am nevoie și nici nu vreau să fiu protejată. E proprietatea mea, și eram înarmată.

— Ca întotdeauna.

Brooks luă încă o mușcătură din biscuit.

— În afară de asta, deși pe monitor nu apărea nimic, am vrut să mă asigur că nu există și un al treilea individ, care să te atace prin învăluire.

— Apreciez.

— Ar trebui să-ți pui cămașa aceea la înmuiat, înainte să se impregneze pata în material.

— Am una de rezervă la secție. Abigail, o să am nevoie de o declarație de la tine. Poți veni tu la secție sau pot trimite pe unul dintre oamenii mei aici, să se ocupe de asta.

— Ah. Da, firește. În condițiile date, nu ți-aș putea da ție declarația.

— Nu.

— Cred că prefer să vin eu la secție. Aș putea veni acum.

— E ok și de dimineață.

— Dacă vin acum, rezolv mai repede. Prefer să termin cât mai repede cu asta. Mă schimb și iau imediat mașina într-acolo.

— Pot să te aștept.

— Nu, e în regulă. Ar trebui să pleci, să te duci la treburile tale.

— Mda. Felul în care ai gestionat toată situația mă face să cred că ai mai avut parte de belele și înainte. Nu pot decât să sper că într-o bună zi vei avea suficientă încredere în mine pentru a-mi spune despre ce e vorba.

Dorind să profite de această mână întinsă, ea îl strânse cu degetele de încheieturile mâinilor preț de o clipă.

— Dacă aș putea povesti cuiva despre asta, acela ai fi tu.

— În regulă, atunci. Brooks puse cana cu cafea jos, îi prinse fața în mâini și o sărută. Mulțumesc pentru susținere. Și pentru biscuit.

— Cu plăcere!

Abigail intră în secția de poliție la jumătate de oră după Brooks. Polițistul mai în vârstă – Boyd Fitzwater, își aminti ea – se ridică imediat de la birou și veni să o întâmpine.

— Doamnă Lowery, apreciem că ați venit atât de repede. Șeful este în biroul lui, discută cu procurorul. O să vă iau eu declarația.

— Da.

— Doriți cafea sau ceva rece?

— Nu, mulțumesc.

— Putem să ne așezăm chiar aici. N-ar trebui să ne deranjeze nimeni. Ash e în spate, cu paramedicul pe care l-am chemat să se ocupe de nasul băiatului lui Blake. Bărbatul zâmbi când rosti aceste cuvinte. A încurcat-o în stil mare! mai adăugă el.

— Sunt sigură că un nas spart e de preferat unui glonț. Cred că domnul ofițer Gleason ar fi fost perfect îndreptățit să îl împuște, din moment ce Justin s-a repezit la el cu un cuțit.

— Aici n-am de gând să vă contrazic. Dar aș dori să o luăm cu începutul, dacă se poate. O să înregistrez declarația, pentru ca toate lucrurile să fie clare. De asemenea, o să iau și notițe. E în regulă?

— Desigur.

— Perfect, atunci. Boyd porni un reportofon, după care citi data, ora și numele tuturor celor implicați. Doamnă Lowery, ce-ar fi să-mi povestiți ce s-a întâmplat în seara asta?

— La ora două și șapte minute dimineața, alarma mea de perimetru a semnalat o încălcare a proprietății.

Vorbea clar, cu precizie.

— Conform spuselor ofițerului Gleason, Justin Blake este însoțit pretutindeni de alți doi băieți. Am vrut să mă asigur că într-adevăr nu exista un al treilea care să dea târcoale casei. Sistemele mele de alarmă n-au înregistrat nimic în acest sens, dar m-am gândit că e mai bine să mă asigur. După ce am vorbit la telefon cu agentul Hyderman, mi-am luat câinele și am ieșit din casă prin spate. Câinele meu n-a dat semne că ar fi simțit vreun intrus în zona aceea, așa că am ocolit casa până în față, unde l-am văzut pe ofițerul Gleason cu cei doi musafiri nepoftiți. Unul dintre ei, identificat ca Doyle Parsins, era deja culcat la pământ, în timp ce Justin Blake continua să stea ghemuit lângă roata din stânga spate a mașinii de poliție.

— Ați auzit pe cineva zicând ceva?

— O, da, destul de clar. A fost o noapte liniștită. Ofițerul Gleason i-a spus lui Justin: „Ar fi bine să mă lași să-ți văd mâinile". Ar trebui să adaug că, în acel moment, arma ofițerului Gleason era la locul ei, în toc. Justin a răspuns: „Vrei să-mi vezi mâinile?", după care a înfipt cuțitul pe care îl ținea în mâna dreaptă în cauciucul din stânga spate al mașinii.

Abigail își continuă relatarea, oferindu-i lui Boyd o declarație extrem de

amănunțită – cuvânt cu cuvânt, mișcare cu mișcare. Boyd o întrerupse o dată sau de două ori, pentru a cere lămuriri.

— Povestirea dumneavoastră e foarte detaliată.

— Am o memorie eidetică... Puteți s-o numiți fotografică, adăugă ea, cu toate că întotdeauna o irita faptul că era nevoită să explice diferența dintre cele două.

— Declarația dumneavoastră este foarte utilă, doamnă Lowery.

— Sper. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe Brooks.

Deși întinsese mâna să oprească reportofonul, Boyd se opri și se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Doamnă...?

— Justin Blake. L-ar fi înjunghiat pe ofițerul Gleason și l-ar fi omorât, dacă ar fi putut să o facă. Intenția lui a fost foarte clară, la fel cum erau și furia lui și, cred, teama. El asta știe să facă, înțelegeți? Să rănească sau să elimine tot ce apare în calea sa, tot ce intervine în planurile lui. Există oameni care consideră că propriile lor nevoi și dorințe sunt mai presus de oricine și de orice.

„Doar am asistat la câteva crime", îi trecu ei prin minte. Băiatul acela nu îi amintea de distantul și mecanicul Korotki. Îi lipseau eficiența și indiferența acestuia. Însă o făcuse să se gândească la Ilia, la furia teribilă de pe chipul acestuia în momentul în care îl înjurase și îl lovise cu piciorul pe vărul lui mort.

— Probabil nu a ucis pe nimeni și nici nu a provocat vreo vătămare fizică gravă până în seara asta. Cred că, dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost atât de stângaci în încercarea de acum. Dar, dacă nu s-a întâmplat acum, în seara asta, probabil se va întâmpla cu altcineva, într-o altă seară, cineva care nu va dispune de resursele, reflexele și stăpânirea de sine ale ofițerului Gleason. Probabil atunci se va lăsa cu mai mult decât cu un nas spart.

— Am înțeles, doamnă.

— Îmi pare rău. A fost bulversant. Mai mult decât am conștientizat la momentul respectiv. Dar părerea mea nu este relevantă. Dacă nu mai aveți nevoie de altceva, aș dori să mă duc acasă.

— Pot ruga pe cineva să vă conducă.

— Nu, mă simt suficient de bine pentru a conduce până acasă. Mulțumesc, ați fost foarte amabil.

Făcu câțiva pași spre ușă, dar se opri atunci când Brooks o strigă pe nume. Veni la ea și-i puse o mână pe braț.

— Mă întorc imediat, îi spuse el lui Boyd, după care o conduse pe Abigail afară. Te simți bine?

— Da, doar ți-am spus.

— Dar tocmai i-ai zis lui Boyd că a fost mai bulversant decât ai fi crezut.

— A fost, dar asta nu înseamnă că nu mă simt bine. Sunt obosită. Cred că mă voi duce acasă să mai dorm un pic.

— În regulă. Te sun sau trec pe la tine mai târziu, să văd cum te simți.

— Nu poți să-ți faci griji pentru mine. Nu am nevoie de asta. Abigail nu voia asta, tot așa cum nu voia ca Justin Blake să-i amintească de Ilia Volkov. Ți-ai înmuiat cămașa, cu apă rece și sare?

— Am distrus-o. I-aș vedea sângele pe ea chiar dacă ar fi sau nu acolo. Oricum, acum nu-mi mai place atât de tare cămașa aceea.

Lui Abigail îi veni în minte un cardigan drăguț, pătat cu sânge.

— Te înțeleg... Și tu ești obosit. Își învinse reținerile și îl atinse pe obraz. Sper că vei putea dormi puțin.

— Nu mi-ar prinde rău. Ai grijă la condus, Abigail. O sărută pe frunte, apoi pe buze, înainte de a merge să-i deschidă portiera de la mașină. Ai avut dreptate cu ce ai spus acolo. Era doar o chestiune de timp până când o să scoată un cuțit sau o armă ori o să pună mâna pe bâtă și o să rănească serios pe cineva...

— Știu...

— Acum, nu trebuie să-ți mai faci griji în ceea ce-l privește.

— În cazul ăsta, n-am să-mi mai fac. Lăsându-se ghidată de emoții, își puse brațele în jurul lui și îl strânse tare. Îmi pare tare bine că ai reflexe bune.

După care se strecură în mașină și demară.

---

[12] În engleză, în original, „*Chicken*", care poate fi înțeles, de asemenea, și ca „Fricoaso" (n.tr.)

— Eu mă simt confortabil. Vă mulțumesc pentru scuzele prezentate, domnule Blake, cu toate că nu prea le văd rostul, atâta vreme cât fiul dumneavoastră a fost cel care a pătruns nepoftit pe proprietatea mea în miez de noapte și care a încercat să-l înjughie pe ofițerul Gleason. Cred că poliția se ocupă de clarificarea acestei probleme, iar noi doi nu avem nimic de discutat în acest moment.

— Vedeți, tocmai acesta este motivul pentru care am venit aici. Nu-mi face plăcere să încerc să port o conversație din cadrul ușii.

— Iar mie nu-mi face plăcere să invit străini la mine în casă. Acum, aș dori să plecați. Puteți discuta toate aceste lucruri cu cei de la poliție.

— N-am terminat încă. Blake ridică un deget. Înțeleg că vă aflați în relații de *prietenie* cu Brooks Gleason, iar asta...

— Da, suntem prieteni. Dacă nu eram prieteni, el nu s-ar fi aflat aici la ora două noaptea, atunci când fiul dumneavoastră și prietenul fiului dumneavoastră au intrat ilegal pe proprietatea mea, cu intenția de a vandaliza mașina de serviciu a domnului Gleason. Cu toate acestea, relația mea cu ofițerul Gleason nu schimbă cu nimic faptele.

— Tot un fapt este și acela că nu locuiți aici de multă vreme. Prin urmare, nu sunteți la curent cu poziția mea în cadrul acestei comunități sau cu trecutul meu.

Abigail se întrebă, sincer, de ce considera el relevante aceste lucruri; însă nu se obosi să întrebe.

— Sunt la curent, dar poziția și istoricul dumneavoastră în cadrul comunității nu schimbă cu nimic realitatea celor petrecute aici noaptea trecută. A fost foarte neplăcut să fiu trezită în acest fel și să devin martoră la agresarea ofițerului Gleason de către fiul dumneavoastră, cu cuțitul.

— Adevărat, spuse Blake lovind cu arătătorul în palma deschisă. S-a întâmplat însă în toiul nopții, deci întuneric. Nu am nici o îndoială că Brooks Gleason l-a instigat pe băiatul meu, l-a amenințat. Justin nu făcea decât să se apere.

— N-a fost așa, îl contrazise Abigail cu calm. Luminile mele de securitate erau aprinse. Am o vedere excelentă și mă aflam la mai puțin de trei metri distanță în timpul tentativei de agresiune. Ofițerul Gleason i-a cerut în mod explicit fiului dumneavoastră să îi arate mâinile, și, când acesta a făcut-o, a fost mai întâi pentru a tăia cauciucul mașinii, apoi pentru a-l amenința pe Brooks cu cuțitul.

— Fiul meu...

— Încă n-am terminat cu corectarea inexactităților dumneavoastră, sublinie ea, reducându-l momentan pe Blake la o tăcere uluită. Abia apoi, după ce fiul dumneavoastră l-a amenințat verbal și prin gesturi, Brooks a scos arma. Cu toate acestea, fiul dumneavoastră a refuzat să arunce cuțitul. În loc de asta, chiar și după ce am apărut eu, cu propria mea armă, fiul dumneavoastră s-a repezit să-l atace pe Brooks cu cuțitul. După părerea mea, Brooks ar fi fost pe deplin îndreptățit să-l împuște pe fiul dumneavoastră în acel moment; în schimb, el a ales să-l dezarmeze printr-o luptă corp la corp, punându-și în mare pericol propria lui siguranță.

— Prin părțile astea, nimeni nu vă cunoaște. Sunteți o femeie ciudată, solitară, fără nici un fel de istorie în cadrul comunității. Dacă și când veți spune această poveste ridicolă în instanță, avocații mei vă vor face praf depoziția și vă vor umili.

— Eu nu cred asta, dar sunt sigură că avocații dumneavoastră își vor face treaba. Dacă asta e tot, aș dori să plecați.

— Așteptați puțin, fir-ar să fie!

Blake se apropie cu un pas, făcându-l pe Bert să tresară și să mârâie.

— Îmi necăjiți câinele, îl avertiză Abigail cu răceală. Iar dacă asistentul dumneavoastră încearcă să scoată arma pe care o ține la brâu, îi voi da drumul câinelui. Vă asigur că va reacționa înainte ca el să apuce să scoată arma. Și eu sunt înarmată, după cum puteți vedea. Și țintesc foarte bine. Nu-mi plac străinii care vin la mine acasă și încearcă să mă intimideze și să mă amenințe. Și nu-mi plac bărbații care cresc copii furioși și violenți. „Ca Serghei Volkov", se gândi ea. Pe scurt, nu-mi inspirați încredere, domnule Blake, și am să vă rog pentru ultima oară să plecați.

— Am venit până aici să lămurim situația, să-mi cer scuze și să vă ofer o compensație pentru neplăcerile create.

— Compensație?

— Zece mii de dolari. O scuză generoasă pentru o întâmplare nefericită, pentru o neînțelegere, de fapt.

— Ar fi, cu siguranță, admise Abigail.

— Banii sunt ai dumneavoastră, în numerar, în schimbul admiterii faptului că a fost vorba, într-adevăr, despre o neînțelegere.

— Îmi propuneți să accept de la dumneavoastră zece mii de dolari, bani gheață, ca să denaturez faptele petrecute aici noaptea trecută?

— Nu fiți recalcitrantă! Propunerea mea este să acceptați banii din servieta asistentului meu drept scuză, dumneavoastră neavând altceva de făcut decât să admiteți că ceea ce s-a petrecut aici a fost o neînțelegere. De asemenea, vă voi da cuvântul că fiul meu nu va mai pune vreodată piciorul pe proprietatea dumneavoastră.

— Mai întâi de toate, cuvântul dumneavoastră nu prea poate dicta comportamentul fiului dumneavoastră. În al doilea rând, fiul dumneavoastră, și nu dumneavoastră, este cel care îmi datorează scuze pentru cele întâmplate azi-noapte. În ultimul rând, propunerea dumneavoastră reprezintă o încercare de mituire – bani în schimbul prezentării faptelor într-o lumină falsă. Din câte știu, încercarea de corupere a unui martor într-o anchetă penală reprezintă o infracțiune. Soluția cea mai simplă și, cu siguranță, cea mai convenabilă pentru dumneavoastră, dat fiind că nu atrage consecințe, este ca eu să spun: nu, mulțumesc. Și la revedere.

Acestea fiind zise, Abigail se dădu înapoi, închise ușa și trase încuietorile.

El chiar începu să bată în ușă cu pumnul. Abigail își dădu seama că asta nu i se părea surprinzător. Fiul lui moștenise același temperament instabil și aceeași iluzie că i se cuvenea totul. Odihnindu-și ușor mâna pe patul pistolului, femeia se duse înapoi la monitorul din bucătărie, de unde îl privi pe asistent încercând să-și calmeze patronul.

Abigail nu voia să cheme poliția. Mai multe probleme, mai multe întreruperi, mai mult comportament agresiv.

O tulburase puțin, nu era nici o rușine să recunoască acest lucru. Însă ea le ținuse piept amenințărilor și încercărilor de intimidare. Fără panică, fără dorința de a fugi.

Nu credea în destin, în lucruri care *așa au fost să fie*, dar, presupunând că ar fi făcut-o – teoretic vorbind –, însemna că îi fusese scris să treacă prin aceste două experiențe, care să-i amintească mai întâi de Ilia, iar acum de tatăl lui, ca să-și dovedească ei înseși că putea și avea să facă față.

Nu avea să mai fugă din nou. Dacă era să creadă în soartă.

— Îi dăm două minute, începând din clipa asta, ca să se calmeze și să plece. Dacă nu, ieșim din nou.

Numai că, de data asta, hotărî ea, avea să iasă cu arma în mână, nu în toc.

Pentru că vorbise foarte serios, își potrivi cronometrul la ceas și continuă să-și supravegheze musafirul pe monitor.

Tensiunea lui trebuia să fi atins cote de risc, pentru că fața lui se congestionase, iar ochii aproape îi ieșiseră din orbite. Vedea ridicarea și coborârea rapidă a pieptului său solid, în timp ce tipa la asistentul lui.

Spera că nu avea să fie nevoită să apeleze la asistența medicală și la autorități.

Tot ce voia să facă era să-și termine treaba și să petreacă un pic de timp lucrând în grădină. În definitiv, problemele acestui bărbat nu erau problemele ei.

Când cronometrul ajunse la un minut și patruzeci și două de secunde, Blake porni vijelios către mașină. Abigail scoase un oftat de ușurare în momentul în care asistentul făcu o întoarcere din trei mișcări și se îndepărtă.

„Toți anii ăștia", se gândi ea. Oare ironia sorții făcea ca ea să fie din nou martora unei infracțiuni și din nou ținta amenințărilor și a încercărilor de intimidare?

Nu, nu credea în destin; și totuși... cu siguranță părea că destinul hotărâse să-i deturneze viața de la cursul ei obișnuit și s-o facă să se întoarcă de unde plecase.

Era ceva la care trebuia să reflecteze.

Aruncă o privire la proiectele ei și oftă din nou.

— Cred că vom ieși la o plimbare, îl anunță ea pe Bert. Sunt prea nervoasă ca să lucrez acum.

Furia ei se risipi complet, iar Abigail se calmă când își începu plimbarea printre copaci, studiind florile de câmp, când ajunse din nou la locul ei tainic, cu priveliștea aceea minunată către dealuri. Avea să înceapă cât de curând să caute banca potrivită.

Se simți... fericită, înțelese ea, atunci când primi un mesaj de la Brooks.

Ce-ai zice dacă aș aduce niște mâncare chinezească? Nu te apuca să gătești. Probabil ești obosită.

Abigail cântări puțin propunerea, apoi îi răspunse la mesaj:

Nu sunt obosită, dar îmi place mâncarea chinezească. Mulțumesc.

Câteva clipe mai târziu, primi un alt mesaj:

Cu plăcere.

O făcu să râdă și-i mai ridică puțin moralul. De vreme ce era deja afară, îi oferi lui Bert o oră încheiată de antrenament, după care se întoarse acasă, pregătită să lucreze, cu mintea limpede.

Pierdu noțiunea timpului, ceea ce i se întâmpla foarte rar, și era gata să se enerveze atunci când alarma de perimetru începu să sune din nou. Dacă omul acela nesuferit se întorsese, n-avea să mai fie la fel de politicoasă, hotărî ea.

Dar starea ei de spirit se schimbă din nou atunci când văzu mașina lui Brooks. Se uită la ceas și constată că trecuse de șase.

Astăzi nu avusese timp de grădinărit; puse privarea de această plăcere pe seama bărbatului aceluia dezagreabil și a asistentului cu chip împietrit.

Dar închise calculatorul și se duse la ușă fericită – din nou – la perspectiva unei cine alături de Brooks.

Însă zâmbetul ei de bun venit se transformă în îngrijorare în clipa când

îi văzu chipul.

— N-ai dormit.

— Am avut multe pe cap...

— Pari foarte obosit. Stai, lasă-mă să iau eu o parte din astea. Ai adus prea multă mâncare pentru doi oameni...

— Știi ce se spune despre mâncarea chinezească...

— Nu-i adevărat. Nu-ți va fi din nou foame o oră mai târziu dacă mănânci atât cât trebuie. Văd că ai adus și *pijin*, ca să meargă cu toate astea...

— Așa am făcut?

— Bere chinezească, spuse ea, luând-o înainte. Țăranii chinezi fabricau bere încă de prin anul 7 000 î.Hr.

— Nu cred că Zhujiangul pe care l-am cumpărat eu e chiar atât de vechi!

— Asta-i o glumă... Berea – nu cea cumpărată de tine – era folosită în ritualuri. Abia prin secolul al șaptesprezecelea au fost introduse în China metodele moderne de fabricație.

— E bine de știut!

— Și după voce ești cam obosit. Stai jos, bea o bere. Eu am mai apucat să dorm două ore și am mai ieșit și la plimbare vreo oră. Mă simt odihnită. Mă ocup eu de mâncare.

— Eu nu le-am spus decât să-mi facă plinul. Nu știam dacă vrei ceva anume.

— Nu sunt mofturoasă deloc. Abigail deschise cutiile. Îmi pare rău că ai avut o zi grea. Poți să-mi povestești, dacă vrei.

— Avocați, discuții în contradictoriu, acuzații, amenințări... Brooks deschise o bere și se așeză în dreptul bufetului. Hârțoage de completat, ședințe... Nu este nevoie să pui toate alea în farfurie. Frumusețea mâncării chinezești este că poți mânca direct din cutie.

— Adică în grabă și fără să îți aducă vreo alinare. Iar ea credea că el fix de alinare avea nevoie. Pot să-ți pregătesc o farfurie, dacă-mi spui ce anume preferi.

— Mi-e indiferent. Nici eu nu sunt mofturos.

— După cină, ar trebui să ne plimbăm puțin, apoi poți să faci o baie călduță și să încerci să dormi. Pari foarte tensionat, cum nu îți stă în fire.

— Presupun că mă agasează să am de-a face cu avocați care încearcă să-mi forțeze mâna și să mă intimideze – pe mine și pe oamenii mei...

— Da, e un om foarte agasant. Abigail luă cu lingura niște orez, puse niște porc dulce-acrișor peste el, adăugă un colțunaș, niște tăieței și niște creveți. A trebuit să ies la plimbare să mă calmez după ce a plecat de-aici, în după-amiaza asta.

— A plecat? De aici? Blake a venit aici?

— În după-amiaza asta, cu asistentul lui. Chipurile, să-și ceară scuze pentru încălcarea „necugetată" a unei proprietăți private de către fii-său. Însă ăsta era doar un șiretlic, și încă nu unul bine camuflat. A fost nemulțumit atunci când am refuzat să-l las să intre, ca să discutăm problema.

— Sunt convins! Nu-i place să fie refuzat. Foarte bine că nu ai deschis ușa!

— Ba am deschis ușa, dar am refuzat să-l invit înăuntru. Abigail decise să-și bea berea direct din sticlă, așa cum făcea Brooks. Știai că asistentul lui poartă armă?

— Mda... Vrei să spui că te-a amenințat cu arma?

— A, nu. Nu, nu fi supărat. Își dorise să-l calmeze, dar reușise exact opusul. Normal că n-a făcut-o. Numai că am remarcat linia costumului lui și

mai apoi limbajul trupului atunci când Bert a început să mârâie.

Brooks luă o înghițitură zdravănă de bere.

— Mai bine spune-mi cum a decurs toată vizita.

— Ești supărat..., șopti ea. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

— Ba da, ar fi trebuit.

— N-a fost nimic important, serios. El a spus că a venit să-și ceară scuze, după care a fost vizibil deranjat atunci când am refuzat să-i invit înăuntru. A definit ceea ce se întâmplase drept o neînțelegere și a subliniat că tu ai fost de vină. L-am contrazis în privința asta, dat fiind că am asistat la cele întâmplate. A insinuat că eu nu înțeleg ce poziție ocupă el în această comunitate și că relația mea cu tine face ca ipostaza mea de martor să fie cel puțin suspectă. Nu astea au fost cuvintele folosite, dar asta era ideea. Vrei să-ți redau discuția exactă?

— Nu. Deocamdată mă mulțumesc cu un rezumat.

— Un rezumat... În regulă. A fost nemulțumit și s-a înfuriat atunci când i-am cerut să plece. Și i-am avertizat pe amândoi că, în cazul în care asistentul lui scoate arma la Bert, dau drumul câinelui, care îl va deposeda de armă fără probleme. Și i-am amintit că și eu eram înarmată.

— Dumnezeule!

— Eram, normal! Mi s-a părut cel mai bine să subliniez ceea ce era deja evident. Domnul Blake a repetat că venise să-și ceară scuze și a adăugat că intenția lui era să-mi ofere o compensație. O sumă de zece mii de dolari, pentru care trebuia să admit că tot ce se petrecuse fusese o neînțelegere. Asta m-a scos din sărite.

— De câte ori i-ai cerut să plece?

— De trei ori. Nu m-am mai obosit să-i mai cer și a patra oară, ci pur și simplu i-am spus la revedere și am închis ușa. După asta, a bătut cu pumnul în ușă timp de vreo două minute. E foarte nepoliticos. Apoi, asistentul lui l-a convins să se întoarcă la mașină.

Brooks se ridică și începu să măsoare bucătăria cu pași mari.

— De ce nu m-ai sunat?

— Nu era nevoie. A fost relativ simplu de rezolvat. Enervant, dar simplu. Eu...

Se întrerupse, pentru că, atunci când Brooks se întoarse spre ea, furia controlată de pe chipul lui o făcu să-și înghită cuvintele.

— Ascultă-mă, începu el. Doi bărbați pe care nu-i cunoști vin la tine la ușă, iar unul dintre ei e înarmat. Refuză să plece atunci când le ceri acest lucru, în repetate rânduri. Care-i soluția logică în acest caz?

— Să închid ușa. Ceea ce am și făcut.

— Nu, Abigail. Soluția logică este să închizi ușa, apoi să suni la poliție.

— Nu sunt de acord. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar chiar nu sunt de acord. Au plecat.

Decise să evite un nou val de furie, omițând să-i spună că avusese intenția să iasă din nou, cu arma scoasă, după scurgerea intervalului de două minute.

Mai târziu, avea să se întrebe dacă omisiunea aceea echivala cu una dintre acele complicații pe care le presupuneau relațiile interpersonale.

— Eram înarmată, Brooks, iar Bert era pregătit. Nu eram în nici un fel de pericol. De fapt, Blake devenise atât de agitat, încât mai aveam puțin și te chemam și pe tine, și salvarea, dacă nu pleca atunci când a făcut-o.

— Vrei să depui o plângere?

— Nu. Ești supărat pe mine. Nu vreau să fii supărat pe mine. La momentul respectiv, am făcut exact cum am crezut eu că e mai bine, în circumstanțele

date. Dacă orgoliul tău e rănit pentru că n-am chemat ajutoare...

— Poate, puțin. Da, recunosc asta. Și n-am să spun acum că nu mă simt ușurat să știu că sunt cu o femeie care știe să-și poarte singură de grijă. Dar îl cunosc pe Blake. A încercat să te intimideze.

— Da, așa este. A încercat. Și nu i-a ieșit.

— E suficient că a încercat. În plus, a mai încercat să te și mituiască.

— I-am spus că tentativa lui de a mitui un martor într-o anchetă penală e ilegală.

— Sunt convins că i-ai spus-o. Brooks își trecu o mână prin păr și se așeză din nou. Tu nu-l cunoști. Nu știi ce dușman ți-ai făcut astăzi. Și, crede-mă, ți-ai făcut un dușman serios!

— Ba cred că știu, spuse ea încet. Cred că știu foarte bine. Însă faptul că mi l-am făcut dușman nu e vina mea. Sau a ta.

— Poate că nu. Dar asta e situația.

— Ai de gând să-l confrunți cu chestia asta?

— Nici nu mă gândesc să n-o fac!

— Dar asta nu va atrage și mai multe animozități?

— E posibil. Dar, dacă nu mă ocup de problema asta, el o s-o vadă ca pe un punct slab. Ar putea să se întoarcă aici, să mai încerce o dată, gândindu-se că n-ai adus vorba despre asta doar pentru că te gândești la o compensație mai grasă.

— Eu mi-am exprimat poziția cât se poate de clar.

— Când ai să înțelegi cu ce fel de persoană ai de-a face, îți vei da seama că asta nu contează câtuși de puțin.

„Doisprezece ani de fugă", se gândi ea. Da, normal că înțelegea.

— Ai dreptate, dar conta pentru mine, la un nivel foarte intim, să nu las loc de nici un fel de interpretare.

— În regulă, ce-a fost a fost. Acum îți spun: dacă se întoarce, nu-i deschide ușa. Cheamă-mă.

— Adică orgoliul meu va trebui să îngenuncheze în fața orgoliului tău?

— Nu. Poate. La dracu'! Nu știu nimic despre partea asta, și nici nu mă interesează!

Ea zâmbi ușor.

— Asta va fi o altă discuție.

Felul în care el trase aer în piept îi dădu de înțeles că Brooks încerca să se calmeze.

— Îți spun toate astea pentru că, dacă se întoarce, el va fi și mai hotărât să te intimideze. Îți spun toate astea fiindcă vreau ca el să înțeleagă că vom lua măsuri în cazul în care încearcă să te hărțuiască – pe tine sau pe altcineva. Am cerut același lucru și din partea lui Russ, a soției lui, a părinților lui, și le-am spus și oamenilor mei să-și avertizeze familiile.

Abigail dădu din cap aprobator, simțindu-se mai puțin iritată.

— Înțeleg.

— E plin de furie, Abigail. Acum vede că banii și poziția de care dispune nu pot face ca problema asta să dispară. Fiul lui e după gratii, și e foarte probabil să mai rămână acolo o bună bucată de timp.

— Își iubește fiul.

— Nici asta nu știu să-ți spun, și sunt cât se poate de sincer. Dar știu că orgoliul lui atârnă greu în ecuația asta. Nimeni nu-i bagă lui băiatul după gratii. Nimeni nu întinează numele Blake. E hotărât să lupte împotriva acestei situații cu toate mijloacele de care dispune, iar, dacă asta presupune să te hărțuiască pe tine, fii sigură că o va face!

— Nu mi-e teamă de el! Pentru mine contează și faptul că nu mi-e teamă de el.

— Văd asta. Nici nu-mi doresc să-ți fie teamă, dar vreau să mă chemi dacă vine iar aici, dacă încearcă să te abordeze pe stradă, dacă el sau cineva de-al lui te contactează în vreun fel. Ești martor și te afli sub protecția mea!

— Nu spune asta! Inima ei tresăltă. Nu vreau să fiu sub protecția cuiva!

— Dar exact așa stau lucrurile.

— Nu! Nu, nu. De data asta o cuprinse panica, rapid și intens. O să iau legătura cu tine dacă mai vine aici, pentru că nu e etic din partea lui să încerce să mă facă să mint și e ilegal să mă mituiască în acest scop. Dar nu vreau și nu am nevoie de protecție.

— Calmează-te!

— Îmi port singură de grijă! Nu pot fi cu tine dacă nu înțelegi și nu ești de acord să-mi port singură de grijă.

Făcuse câțiva pași înapoi, iar câinele se postase în fața ei.

— Abigail, poate ești – și ești, din câte îmi dau eu seama – capabilă să faci față aproape oricărei situații cu care ai fi nevoită să te confrunți. Însă pe mine datoria mă obligă să protejez pe oricine intră sub jurisdicția mea. Asta te include și pe tine. Și nu sunt de acord ca tu să te folosești de sentimentele pe care le am pentru tine ca de o armă, pentru a face cum îți convine.

— Nu fac asta.

— Ba exact asta faci, la naiba!

— Eu nu... Se întrerupse, încercând să se calmeze, să-și recapete gândirea limpede. Nu asta am intenționat. Îmi pare rău.

— Dă-le naibii de scuze! Nu te folosi de sentimentele mele ca de o armă!

— Ești supărat pe mine. N-am avut intenția să mă folosesc de sentimentele tale. Chiar deloc. Sunt stângace în astfel de situații. Nu m-am mai aflat într-o situație ca asta. Nu știu ce să fac, ce să spun sau cum s-o spun. Pur și simplu, nu vreau ca tu să simți că ai avea vreo responsabilitate în ceea ce mă privește. Nu știu cum să-ți explic cât de inconfortabil m-aș simți dacă ai face-o.

— De ce nu încerci?

— Ești nervos și obosit, iar mâncarea ta s-a răcit. Pe Abigail o îngrozea faptul că-și simțea lacrimile șiroind pe obraji. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea. N-am crezut niciodată că vei fi atât de supărat din cauza lui Blake. Nu fac ceea ce trebuie, dar nu știu ce presupune ceea ce trebuie. Nu vreau să plâng. Știu că lacrimile sunt o altă armă, dar nu e intenția mea să le folosesc astfel.

— Știu.

— O să... pun mâncarea la încălzit.

— E bună așa cum e. Brooks se ridică, luă o furculiță din sertar, apoi se așeză din nou. E bună, repetă el după ce luă o înghițitură de test.

— Ar trebui să folosești bețișoarele.

— N-am reușit să capăt deprinderea asta...

— Te-aș putea învăța eu.

— O să te pun să mă înveți cu altă ocazie. Acum stai jos și mănâncă.

— Eu... Încă mai ești nervos. Insiști, pentru că am plâns. Așadar, lacrimile sunt o armă.

— Da, sunt nervos și insist în supărarea mea pentru că plângi și e evident că te frământă ceva despre care mie nu vrei să-mi povestești – sau simți că nu poți. Insist pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Lacrimile pe care aproape că reușise să le țină sub control îi inundară

din nou ochii, rapid și intens, ca și panica de mai devreme. Zguduită de un hohot de plâns, Abigail se împletici până la ușă, smuci încuietorile și părăsi casa în goană.

— Abigail!

— Lasă-mă! Lasă-mă! Nu știu ce să fac. Trebuie să mă gândesc, să-mi revin puțin. Ar fi mai bine să pleci până reușesc să vorbesc rațional.

— Chiar crezi că te-aș lăsa singură în starea în care ești acum? Eu îți spun că te iubesc, iar tu te porți de parcă ți-aș fi frânt inima.

Abigail se întoarse, cu un pumn strâns în dreptul inimii, cu ochii scăldați în lacrimi și în emoție.

— Nimeni nu mi-a spus asta vreodată. În viața mea, nimeni nu mi-a mai spus cuvintele astea niciodată!

— Eu îți promit chiar acum că le vei auzi de la mine în fiecare zi!

— Nu... Nu promite, te rog. Nu. Nici nu știu ce simt. De unde știu că nu cumva simplul fapt că le aud mă face să mă simt așa? E un sentiment copleșitor să le aud, să mă uit la tine și să văd că le spui din tot sufletul. Sau cel puțin așa pare. Cum pot să știu?

— Nu poți ști chiar totul! Uneori trebuie să ai încredere. Uneori trebuie să simți.

— Îmi doresc asta! Își ținea mâna încleștată în dreptul inimii, de parcă simpla deschidere a degetelor i-ar fi permis inimii să-și ia zborul. Mi-o doresc mai mult decât pot suporta.

— Atunci, accept-o. E chiar aici.

— Nu e bine. Nu este corect față de tine. Tu nu înțelegi. Nu ai cum.

— Abigail!

— Nici măcar nu e ăsta numele meu!

Femeia își duse repede mâna la gură, zguduită de plâns. El se apropie pur și simplu de ea și îi șterse lacrimile de pe obraji.

— Știu.

Lui Abigail îi dispăru brusc toată culoarea din obraji. Se dădu înapoi, împleticindu-se, și se prinse de balustrada verandei.

— Cum ai putea ști?

— Tu fugi ori te ascunzi de ceva sau de cineva. Poate și una, și alta. Ești prea deșteaptă ca să fugi și să te ascunzi sub numele tău real. Îmi place Abigail, dar am știut imediat că nu ești tu asta. Oricum, nu numele e problema aici. Problema e să ai suficientă încredere în mine ca să-mi spui despre ce e vorba. Și se pare că ajungem și acolo.

— Mai știe cineva?

— Asta te sperie al naibii de tare. Nu-mi place lucrul ăsta. Nu văd de ce ar ști altcineva sau de ce i-ar păsa. Ai mai lăsat pe altcineva să se apropie de tine așa cum o fac eu?

— Nu. Niciodată.

— Acum uită-te la mine. Brooks vorbea în șoaptă, în vreme ce se apropia de ea. Ascultă-mă, continuă el.

— Te ascult.

— Vreau să-ți spun că n-o să te las la greu. O să ajungi să crezi asta la un moment dat, și vom vedea ce-i de făcut în continuare. Hai să încercăm din nou partea asta. Sunt îndrăgostit de tine. O sărută încet, cu blândețe, până când ea se opri din tremurat. Vezi? N-a fost așa greu. Ești îndrăgostită de mine. Văd lucrul ăsta, îl simt. De ce nu încerci să-l și exprimi în cuvinte?

— Nu știu cum. Aș vrea să știu.

— Încearcă să le rostești, vezi cum te simți. Eu n-o să te oblig să ți le

asumi.

— Sunt... Sunt îndrăgostită de tine. O, Dumnezeule! Abigail închise ochii. Pare atât de real.

— Mai spune-o o dată și sărută-mă.

— Sunt îndrăgostită de tine...

Nu avu răbdarea necesară să o ia domol, ci se aruncă în gol, cu toată forța. Tânjind după acea cunoaștere, după acel har, după lumină. Iubire. Să fie iubită, să ofere dragoste.

Nu crezuse în dragoste. Nu crezuse în miracole.

Și totuși, dragostea era aici. Miracolul ei era aici.

— Acum nu mai știu ce să fac.

— Ne descurcăm bine.

Abigail inspiră și apoi expiră. Chiar și asta i se părea diferit. Se simțea mai liberă. Mai plină.

— Vreau să încălzesc mâncarea. Vreau să te învăț să folosești bețișoarele și să iau cina cu tine. Putem face asta? Putem să *fim*, pur și simplu, pentru o vreme?

— Sigur că putem. Dacă avea nevoie de un răgaz, el putea să i-l acorde. Însă nu-ți promit nimic în ceea ce privește bețișoarele, adăugă el.

— Tu ai făcut ca totul să se schimbe.

— În bine sau în rău?

Ea ezită câteva clipe.

— Nu știu. Dar tu ai produs schimbarea.

---

[13] Departamentul de Stat pentru Autovehicule (n.tr.)

capitolul 21

Pregătirea mesei o ajută să se liniștească – simplitatea și rutina. El n-o presă în nici un fel pentru a obține mai mult. Asta – înțelegea ea acum – era priceperea și arma lui. Știa să aștepte. Și știa cum să schimbe tonul, să-i ofere spațiul de care avea nevoie, să o ajute să se relaxeze, astfel încât gândurile ei să nu mai fie tensionate.

Stângăcia lui în folosirea bețișoarelor – deși Abigail bănuia că măcar în parte era deliberată – o făcu să râdă.

De când îl cunoscuse râsese mai mult decât o făcuse în toată viața ei de până atunci.

Fie și numai pentru atât, și tot era posibil să merite riscul.

Ar fi putut să refuze, să ceară mai mult timp. El i l-ar fi dat, iar ea l-ar fi putut folosi pentru a căuta un alt loc, o altă identitate, pentru a-și face planuri să fugă din nou.

Și, dacă fugea din nou, nu avea să afle niciodată cum ar fi fost. Nu avea să simtă niciodată ce simțea acum, alături de el. Nu avea să-și mai permită vreodată să încerce.

Putea – dorea – să-și găsească mulțumirea sufletească, siguranța. Le găsise și înainte. Dar nu cunoscuse niciodată dragostea până acum.

Decizia ei era să aleagă calea rațională – să plece, să rămână în siguranță. Sau să riște tot – acea siguranță, libertatea ei, chiar viața ei – pentru dragoste.

— Putem să ieșim puțin? îl întrebă.

— Sigur.

— Știu că ești obosit, începu ea de cum păși afară din casă. Ar trebui să așteptăm să discutăm despre... tot.

— Și mâine e o zi.

— Nu știu dacă mâine voi mai avea curaj.

— Atunci spune-mi de ce ți-e teamă.

— De atât de multe lucruri... Însă acum, mai mult decât orice? De faptul că, dacă îți spun totul despre mine, îți vei schimba părerea în ceea ce mă privește – și sentimentele.

Brooks se aplecă, luă un băț și îl aruncă. Bert se uită la Abigail, obținu permisiunea ei și porni glonț după băț.

— Dragostea nu se aprinde și se stinge ca becul, de la întrerupător.

— Nu știu. Nu am de unde să știu. N-am fost niciodată îndrăgostită. Mi-e teamă să pierd acest sentiment. Și pe tine. Și toate astea. Tu ai o datorie – dar, mai mult decât atât, trebuie să respecți un cod. Am cunoscut un bărbat ca tine. Semeni cu el mai mult decât mi-am dat eu seama la început. A murit protejându-mă pe mine.

— Protejându-te de cine?

— E complicat.

— OK. Te iubea?

— Nu în felul la care bănuiesc că te referi. Nu era nimic romantic sau

sexual. Era vorba despre datorie. Însă, dincolo de asta, el ținea la mine. A fost prima persoană căreia i-a păsat de mine. Abigail își duse mâna la inimă. Nu pentru ceea ce reprezentam, pentru ceea ce realizasem ori pentru cea care trebuia să fiu. Ci pentru cea care eram.

— Mi-ai spus că nu ți-ai cunoscut tatăl, deci nu e vorba despre tatăl tău. Era polițist? Datorie. Ai fost în programul de protecție a martorilor, Abigail?

Mâna ei începu să tremure. Oare Brooks văzuse asta sau doar o simțise? El însă îi luă mâna într-a lui, i-o încălzi și îi domoli tremurul.

— Eram sub protecție. Urma să primesc o nouă identitate, o nouă viață, dar... lucrurile au luat o turnură foarte urâtă.

— Acum cât timp se întâmplau toate astea?

— Aveam șaisprezece ani.

— Șaisprezece?

— Împlineam șaptesprezece în ziua când... Mâinile ei pătate de sângele lui John... Dar nu-ți spun povestea așa cum ar trebui s-o fac. Nu m-am gândit niciodată că am să spun cuiva.

— Ce-ar fi să-mi spui cum a început?

— Nu știu sigur. Poate atunci când mi-am dat seama că nu vreau să devin doctor, iar asta am știut, cu siguranță, în primul semestru de școală preuniversitară.

— Adică după ce lucrurile au luat o turnură foarte proastă?

— Nu. Până atunci îmi terminasem deja studiile pre-universitare – necesare pentru a urma cursurile facultății de medicină. Dacă aș fi continuat, potrivit planurilor mamei mele, aș fi intrat la facultate în toamna imediat următoare.

— Parcă spuneai că aveai șaisprezece ani...

— Da. Sunt foarte deșteaptă. Am urmat cursuri rapide pe tot parcursul anilor de școală. În primul meu semestru la Harvard am locuit împreună cu o familie aleasă de mama. Erau niște oameni foarte stricți. Mama îi plătea pentru asta. Apoi a urmat un semestru în care am stat singură, la un cămin studențesc, fiind însă foarte bine supravegheată. Cred că rebeliunea mea a început în ziua în care mi-am cumpărat prima mea pereche de blugi și un hanorac cu glugă. A fost o experiență senzațională!

— Stai puțin, să reluăm: erai, la șaisprezece ani, la Harvard, la cursuri preuniversitare, și atunci ți-ai cumpărat prima pereche de blugi?

— Mama îmi cumpăra hainele sau supraveghea îndeaproape toate achizițiile pentru garderoba mea. Pentru că încă i se mai părea ceva colosal, Abigail zâmbi. Era oribil. Tu nici măcar nu te-ai fi uitat la mine. Îmi doream atât de mult să fiu asemenea celorlalte fete! Îmi doream să vorbesc la telefon și să dau mesaje legate de băieți. Voiam să arăt cum arătau fetele de vârsta mea. Și, Dumnezeule, nu voiam să fiu doctoriță. Aș fi vrut să aplic la FBI, să lucrez în cadrul departamentului lor de infracțiuni cibernetice.

— Trebuia să-mi imaginez!

— Am urmărit cursurile lor, am studiat online. Dacă ar fi știut ea... Nu știu ce-ar fi făcut.

Se opri la locul acela cu priveliște, unde-și dorea o bancă, și se întrebă dacă urma să mai aibă vreodată motiv să cumpere una. Acum era prea târziu să se mai oprească din povestea ei.

— Îmi promisese că în vara aceea aveam să fac o pauză de studiu. O excursie, o săptămână la New York, apoi la plajă. Îmi promisese acest lucru, iar asta m-a ajutat să trec mai ușor peste ultimul semestru. Însă ea făcuse deja aranjamente ca eu să particip la unul dintre programele de vară ale

unuia dintre asociații ei. Asta presupunea studiu intens, muncă de laborator... Ar fi dat bine în dosarul meu, mi-aș fi luat diploma mai repede. Iar eu – pentru prima dată în viața mea – am sfidat-o.

— Era și timpul!

— Poate, dar de-aici a pornit un întreg lanț de evenimente nefericite. Ea își făcea bagajele. Îi ținea locul unui alt asociat și urma să țină discursul de deschidere în cadrul unei convenții. Urma să lipsească de acasă pentru o săptămână. Și ne-am certat. Nu, nu ăsta-i termenul. Iritată pe ea însăși, Abigail clătină din cap.

În astfel de momente, acuratețea era vitală.

— Ea nu se certa cu mine. Nu exista decât calea aleasă de ea, și nu avea nici o îndoială că până la urmă aveam să mă supun. Ea îmi impunea comportamentul, nevoile, atitudinea – era o etapă normală. Sunt sigură că nota totul într-o arhivă. Și a plecat. Bucătăreasa primise liber două săptămâni, așa că am rămas singură în casă. A plecat fără nici un cuvânt, în timp ce eu stăteam bosumflată în camera mea. Nu știu de ce am fost atât de șocată că a plecat în felul acela, însă eram, într-adevăr, sincer uluită. Apoi am fost furioasă și, poate, puțin exaltată. I-am luat cheile de la mașină și m-am dus la mall.

— La mall?

— Pare stupid, nu? Era prima dată când simțeam cu adevărat gustul libertății, iar eu m-am dus la mall! Însă aveam fantezia asta de a colinda prin malluri cu un grup de prietene, de a face glume nevinovate pe seama băieților, ajutându-ne una pe alta să probăm haine. Și atunci m-am întâlnit întâmplător cu Julie. O vreme, fuseserăm colege de școală. Era cam cu un an mai mare ca mine și era atât de populară, de drăguță... Cred că a stat de vorbă cu mine în ziua aia doar pentru că tocmai se despărțise de prietenul ei și nu avea altceva mai bun de făcut. De acolo a început totul.

Îi povesti apoi lui Brooks despre sesiunea de shopping, despre felul în care se simțise atunci. Despre faptul că-și vopsise părul și despre planul de a falsifica acte de identitate și de a merge la club.

— Cam multă rebeliune adolescentină pentru o singură zi.

— Cred că fusese acumulată în timp.

— Sunt convins! La șaisprezece ani puteai să faci acte de identitate care să treacă drept autentice?

— Excelente! Eram pasionată de furtul de identitate și de infracțiunile cibernetice. Credeam că voi face carieră ca anchetator.

— Nu m-ar surprinde...

— E măgulitor că-mi spui asta. Cândva conta atât de mult... În ziua aceea, la mall, i-am făcut o poză lui Julie, iar mie mi-am făcut mai târziu. M-am tuns și mi-am vopsit părul în negru. Negru intens. Am cumpărat farduri, pe care le-am folosit așa cum mi-a arătat Julie. În plus, le studiasem și pe celelalte fete de la școală, așa că știam cum să le aplic.

— Așteaptă puțin. Încerc să mi te imaginez cu părul negru și scurt. Brooks o studie, mijind ochii. Puțin gotic, puțin funky.

— Nu sunt sigură, dar cu siguranță arătam foarte diferit de felul în care își dorea mama să arăt. Presupun că asta era și ideea.

— Cu siguranță asta era ideea. Iar cealaltă idee este că aveai tot dreptul. Fiecare copil are dreptul.

— Poate. Ar fi trebuit să mă opresc la asta. Ar fi trebuit să fie suficient. Hainele, părul, fardurile. Programul la mă înscrisese ea începea luni, dar eu luasem hotărârea să nu mă duc. Mama ar fi fost furioasă, iar asta ar fi trebuit

să fie de-ajuns. Dar eu nu m-am oprit aici!

— Erai deja luată de val, comentă el. Așadar, ai fabricat niște acte de identitate false și ai intrat într-un club.

— Da. Julie a ales clubul. Eu nu știam nimic despre cluburi, însă l-am căutat pe internet pe cel dorit de ea, și așa am aflat că era deținut de o familie despre care se zvonea – se știa, chiar – că face parte din mafia rusească. Familia Volkov.

— Îmi sună vag cunoscut. În Little Rock nu prea aveam treabă cu rușii. Mai degrabă, cu mafia irlandeză sau cu cea italiană.

— Serghei Volkov era – este – *pakhan*, șef în *bratva* Volkov. El și fratele lui dețineau clubul acela. Am aflat mai târziu că el era condus în principal de fiul lui Serghei, Ilia. Vărul lui, Alexi, lucra acolo, chipurile. Mai întâi de toate însă – și asta am aflat tot mai târziu –, Alexi consuma alcool acolo și se ocupa de droguri și de femei. Când l-am întâlnit însă, nu știam și nu înțelegeam nimic din toate astea. Eu și Julie am băut Cosmopolitan. Erau niște cocktailuri foarte populare, datorită serialului *Totul despre sex*. Am băut și am dansat, și a fost cea mai emoționantă noapte din viața mea. Iar Alexi Gurevici a venit la masa noastră.

Abigail îi povesti lui Brooks absolut tot – cum i se păruse clubul, cum suna muzica, cum venise Ilia, cum se uitase la ea, cum vorbise cu ea. Cum fusese sărutată pentru prima oară în viața ei – și încă de un gangster rus.

— Eram atât de tinere și de naive, continuă ea. Nu voiam să merg la Alexi acasă, dar nu știam cum să fac să *nu* mă duc. Mă simțeam rău, iar atunci când Ilia a fost nevoit să mai rămână la club, promițând să ni se alăture mai târziu, a fost și mai nasol. De fapt, casa lui Alexi nu era prea departe de casa mamei. Mă gândeam chiar să mă duc acasă și să mă întind în pat. Nu fusesem niciodată beată înainte. Senzația nu mai era deloc plăcută.

— Da, se întâmplă.

— Tu ai... vreodată, în adolescență?

— Eu și Russ ne-am îmbătat de vreo câteva ori împreună și ni s-a făcut rău, înainte să devenim majori. Și de câteva ori după aceea.

— Pentru mine, aia a fost prima și ultima oară. Și n-am mai băut niciodată Cosmopolitan. Am o senzație vagă de rău doar dacă mă uit la ele. „Și mi-e puțin teamă", admise ea în sinea ei. Alexi avea o casă frumoasă, cu priveliște spre râu. Prea studiat mobilată, mi s-a părut mie. De o eleganță prea conștientă. Alexi a mai pregătit niște cocktailuri, a pus muzică, însă mie mi s-a făcut rău și m-am dus la baia situată dincolo de bucătărie, să-mi revin. Îmi era mai rău decât îmi fusese vreodată în toată viața mea de până atunci. Nu-mi doream decât...

— Să te ghemuiești pe jos și să mori?

— Da! Da. Râse ușor. Presupun că e o senzație pe care o trăiesc mulți oameni, măcar o dată în viață. Mă simțeam la fel de rău când am ieșit și i-am văzut... pe Julie și pe Alexi făcând sex pe canapea. Am fost fascinată și oripilată în același timp, și atât de jenată. Am ieșit pe terasă, prin bucătărie. În aerul acela proaspăt m-am simțit ceva mai bine. M-am așezat pe un scaun și am adormit. Apoi am fost trezită de niște voci.

— Ți-e frig.

Pentru că începuse să tremure, Brooks puse un braț împrejurul umerilor ei.

— În noaptea aia mi-era frig – poate de vină era briza care venea dinspre apă, starea de rău sau... ce s-a întâmplat după aceea. Și acum mi-e la fel de frig ca atunci. Aș vrea să o luăm înapoi, spre casă. S-ar putea să-mi fie mai

ușor să-ți povestesc în timp ce mergem.

— Bine.

— Mă gândeam să pun o bancă aici, ceva organic. Ceva care să pară că a crescut aici. Îmi place priveliștea asta și e atât de liniște, nu auzi decât pârâul ăla care susură și păsările. Vezi cât îi place lui Bert să se joace în apă? Mă simt de parcă tot locul ăsta ar fi al meu. Prostesc.

— Ba nu.

„Prostesc", își repetă ea în sinea ei.

— În noaptea aceea, am privit prin geamul ușilor glisante și am văzut doi bărbați care veniseră la Alexi. Pe Julie n-am văzut-o. La început, vorbeau rusește, însă eu am studiat rusa. Îmi plac limbile străine, și am o înclinație către ele. Am înțeles ce spuneau. Bărbatul acela... Numele lui era Korotki. Iakov Korotki l-a acuzat pe Alexi că ar lua bani de la familie. S-au contrazis pe tema asta, și în primă fază Alexi era foarte arogant. Însă atitudinea asta a lui n-a durat mult. Ei l-au acuzat că devenise informator al poliției, după ce fusese arestat pentru droguri. Celălalt bărbat – era solid – l-a forțat pe Alexi să cadă în genunchi, iar Alexi s-a speriat. A încercat să ajungă la o învoială, să amenințe, apoi să implore. Vrei să mă ții de mână?

El îi luă mâna și o strânse cu blândețe.

— Oprește-te oricând simți nevoia.

— Trebuie să termin. Korotki l-a împușcat o dată, apoi de două ori, la tâmplă. L-a împușcat absolut firesc, așa cum ți-ai porni mașina sau ți-ai pune cămașa pe tine. Un lucru obișnuit. Apoi a ieșit Julie. Nu era îmbrăcată, îi fusese rău. Abia dacă putea vorbi, abia dacă vedea, iar Korotki a împușcat-o, ca din reflex, ca și cum ai omorî un țânțar. Dumnezeule! Dumnezeule!

— Gata, haide, sprijină-te de mine.

Brooks îi dădu drumul la mână, dar numai pentru a o înconjura protector cu brațul și a o strânge la pieptul lui, în timp ce mergeau.

— Și totuși, Korotki s-a înfuriat, fiindcă nu știuse că ea era acolo, fiindcă informațiile pe care le avea n-o includeau și pe ea. Sau pe mine. Nu știau de mine, că eram ghemuită dincolo de ușa glisantă, împietrită. Pur și simplu împietrită.

N-ar fi trebuit să iasă la plimbare, își dădu seama Abigail. Nu se simțea stăpână pe propriile picioare, iar stomacul ei începuse să freamăte. Ar fi vrut să se-așeze, ar fi vrut să nu mai vadă, să audă și să simtă – încă – totul atât de clar în mintea ei.

— Gata, e suficient pentru azi, murmură Brooks. Hai să mergem înapoi în casă.

— Apoi a venit Ilia. El era cel care mă sărutase – primul meu sărut. Era atât de frumos, și mă sărutase și mă făcuse să simt că trăiesc. Nu cred că mai simțisem vreodată că trăiesc cu adevărat. Poate doar atunci când mi-am cumpărat blugii și hanoracul și, mai apoi, când mi-am vopsit părul. Și după aceea, când m-a sărutat Ilia Volkov.

— Asta nu e relevant.

— Ba da, este. A intrat în casă, și era furios. Nu pentru că vărul lui fusese ucis, ci pentru că Korotki ar fi trebuit să-l omoare pe Alexi în seara următoare. Și în acel moment am știut că bărbatul acela, primul bărbat care m-a sărutat vreodată, mă va ucide. Știa că eram acolo, nu avea decât să mă găsească și să mă omoare. L-a înjurat pe Alexi, l-a lovit cu piciorul – o dată și încă o dată. El era deja mort, însă Ilia era atât de furios, încât l-a lovit cu piciorul. Azi-noapte l-am văzut pe acel Justin Blake. În el, am văzut ce am văzut în Ilia. Este mai terifiant decât orice armă.

În acel moment, Abigail simți vag în aer mirosul grădinii ei – aromat și dulce. Îi oferea aceeași alinare ca brațul lui Brooks în jurul umerilor ei.

— Așa că am fugit. Îmi scosesem pantofii cei noi din picioare, dar nici măcar nu m-am gândit la asta. Am fugit fără să îmi pese încotro. Era o groază oarbă. Alergam, convinsă că mă vor prinde și mă vor ucide pentru că o sfidasem pe mama și făcusem ceea ce-mi doream, iar acum Julie era moartă. Nu avea decât șaisprezece ani.

— Gata, acum e totul bine...

— Nu e bine. Și nu e tot, nici pe departe. Am căzut, iar poșeta mi-a zburat din mână. Nici nu conștientizasem faptul că încă o mai am. Telefonul era în poșetă. Am sunat la poliție. Au venit – poliția, adică – și m-au găsit. Le-am povestit ce se întâmplase. Am vorbit cu doi detectivi. Au fost drăguți cu mine – detectivii Griffith și Riley. M-au ajutat.

— Bun. Acum dă-mi cheile tale.

— Cheile mele?

— O să intrăm în casă. Am nevoie de chei.

Abigail le scoase din buzunar și i le întinse.

— M-au dus la o casă conspirativă. Au rămas acolo, cu mine, după care a venit John. Agentul John Barrow și agentul Theresa Norton, ambii de la poliția judiciară. Tu ești la fel ca John. Răbdător, intuitiv și afectuos.

— Acum o să ne așezăm. O să fac focul și îți pregătesc un ceai.

— Nu mai e sezonul potrivit pentru a face focul.

— Eu vreau să fac focul. Bine?

— Sigur. Abigail se așeză, docilă. Mă simt puțin ciudat, mărturisi ea.

— Tu stai acolo și odihnește-te puțin, până termin eu.

— I-au telefonat mamei. S-a întors. Ea nu voia ca eu să depun mărturie, să stau în casa conspirativă pe care o pregătiseră agenții și nici să intru în programul de protecție a martorilor.

— Își făcea griji pentru tine, conchise Brooks, în timp ce așeza lemnele în șemineu.

— Nu. Voia să încep cursurile de vară, să mă întorc la Harvard și să fiu cel mai tânăr neurochirurg pe care îl avusese vreodată spitalul Silva Memorial din Chicago. Aventura mea îi strica planurile, după ce investise foarte mult timp și foarte multe eforturi. Când am refuzat să merg cu ea, a plecat pur și simplu, așa cum o făcuse și în ziua aceea când a început totul. De-atunci, n-am mai vorbit niciodată cu ea.

Brooks se lăsă pe călcâie.

— Nu merită nici un cuvânt, nici măcar un cuvânt din partea ta!

Aprinse un chibrit, îl puse pe hârtia pe care o mototolise, apoi privi flacăra întețindu-se și aprinzând vreascurile. Așa se simțea și el: gata să se aprindă și să se mistuie. Dar ăsta era ultimul lucru de care avea ea nevoie.

— Mă duc să fac ceaiul. Odihnește-te câteva minute.

— Vreau să-ți spun totul.

— Îmi spui, dar acum fă o pauză.

— O să chemi poliția judiciară? FBI-ul?

— Abigail! Brooks îi prinse fața în mâini. Mă duc să-ți fac un ceai. Ai încredere în mine.

Lui Brooks îi venea să lovească în ceva, să spargă ceva în bucăți, să dea cu pumnul în ceva tare, care să i-l facă să sângereze. Femeia asta fusese abuzată – în mod cert, abuzul acesta nu era cu nimic mai prejos decât dacă ar fi fost găsită cu vânătăi și cu oase rupte – de o mamă care putea părăsi cu indiferență un copil traumatizat, terifiat.

Puse ibricul pe foc. Abigail trebuia să se încălzească, să se calmeze și să se simtă din nou în siguranță. El voise să afle povestea ei, dar acum dorea s-o lase în urmă, să se îndepărteze de ea, de amândoi.

Și totuși, așteptând să se încălzească apa din ibric, Brooks își scoase agenda și notă acolo toate numele pe care le auzise de la ea. După aceea, bagă din nou agenda în buzunar și pregăti ceaiul.

Abigail stătea foarte dreaptă pe canapea; foarte palidă și foarte dreaptă, cu umbre în priviri.

— Mulțumesc.

El se așeză lângă ea.

— Trebuie neapărat să-ți spun câteva lucruri, înainte să continui.

Fără a ridica privirea din cana cu ceai, ea își adună toate puterile.

— Bine.

— Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta.

Buzele ei începură să tremure, înainte să apuce să și le controleze.

— Am și eu o oarecare vină. Eram tânără, da, însă nimeni nu m-a obligat să falsific acele acte sau să merg la club.

— Astea sunt aberații! Nici unul dintre lucrurile astea nu te fac responsabilă de ceea ce s-a întâmplat apoi. Mama ta e un monstru!

Ea ridică brusc capul, iar ochii aceia triști deveniră imenși.

— Ma... Asta... Ea...

— Mai rău, chiar! E un nenorocit de robot, care a încercat să te transforme și pe tine tot în robot! Ți-a băgat în cap de la bun început că te-a creat după tiparul dorit de ea. Ca să fii deșteaptă, frumoasă și sănătoasă și să-i fii recunoscătoare pentru toate astea. Alte aberații!

— Alcătuirea mea genetică...

— Taci! N-am terminat. Te-a obligat să te îmbraci cum îi plăcea ei, te-a forțat să studiezi ceea ce dorea ea și pun pariu pe ce vrei tu că te-a obligat să te împrietenești cu oameni aleși de ea, să citești ce-ți alegea ea și să mănânci ce decreta ea, fir-ar al dracului! Greșesc?

Abigail nu reuși decât să clatine din cap.

— Poate că nu a ridicat niciodată mâna la tine, poate că te-a îmbrăcat, te-a hrănit, ți-a asigurat un acoperiș confortabil deasupra capului, dar, draga mea, ai fost abuzată în primii șaisprezece ani de viață! Mulți copii și-ar fi luat lumea-n cap sau chiar mai rău! Tu te-ai tuns și te-ai dus pe furiș într-un club. Dacă simți nevoia să dai vina pe altcineva în afară de cel care a apăsat pe trăgaci și pe șeful lui pentru tot ce s-a întâmplat, atunci dă vina pe ea!

— Dar...

— Ai făcut vreodată terapie?

— Nu sunt nebună!

— Nu, nu ești. Întrebam doar.

— Făceam terapie de când mă știam înainte să plec de acasă. A angajat unul dintre cei mai buni terapeuți pentru copii din Chicago.

— Nici în privința asta n-ai avut de ales, presupun.

— Nu, admise Abigail cu un oftat. Nu, planurile ei nu lăsau nimic la latitudinea mea.

El îi luă fața între palme și își lipi buzele de ale ei.

— Ești un miracol, Abigail. Să te tragi dintr-o ființă cu atâta sânge-rece, atât de lipsită de inimă, și, cu toate astea, să fii cea care ești! Ține minte asta. Poți să-mi spui restul poveștii când vei fi pregătită.

— Mă săruți din nou?

— Nu e nevoie să-mi ceri de două ori.

Încă o dată, el îi prinse fața în mâini și se aplecă spre ea, lipindu-și afectuos buzele de buzele ei. Ea își strânse degetele în jurul încheieturilor mâinilor lui, pentru a-l reține, pentru a prelungi puțin momentul acela.

Nu era sigură că el avea să mai dorească să o sărute după ce-i va fi povestit totul.

Îi povesti despre John, despre Terry, despre casa în care stătuse, despre rutină, despre amănările procesului. Trăgea un pic de timp, într-adevăr. Îi povesti apoi despre Bill Cosgrove, care o învățase să joace poker, și despre Lynda, care îi aranja părul.

— Aceea a fost, într-un fel greu de imaginat, cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Mă uitam la televizor, ascultam muzică, studiam, găteam, învățam, aveam în jurul meu oameni cu care să pot discuta. John și Terry. Știu că asta făcea parte din munca lor, dar erau ca o familie pentru mine. Apoi, a sosit ziua mea de naștere. Nu mi-a trecut prin cap că ei știau sau că își vor bate capul cu asta. Dar ei îmi pregătiseră cadouri și un tort. John mi-a făcut cadou niște cercei. Îmi găurisem urechile în ziua aceea, la mall, cu Julie, iar el mi-a oferit prima mea pereche de cercei adevărați. Iar Terry mi-a dat un cardigan. Era atât de drăguț... Am urcat la mine în cameră, să probez puloverul și cerceii. Eram atât de fericită!

Se opri o clipă, încercând să găsească un mod de a-i explica lui Brooks ceea ce nu-și putuse explica nici sieși pe deplin, niciodată până atunci.

— Nu a fost ca în ziua aceea, la mall. Fericirea aceea nu era alimentată de dorința de răzvrătire, de senzația de nou și de minciuni. Era un sentiment atât de profund, de puternic. Știam că voi purta cardiganul acela și cerceii în ziua în care aveam să depun mărturie în instanță. Că, dacă n-o puteam aduce pe Julie înapoi, măcar urma să am un rol în a-i face dreptate. Iar după ce toate astea se vor fi terminat, urma să devin cine-mi doream eu să devin. Indiferent de numele pe care aveau să mi-l dea, aveam să fiu liberă să fiu eu însămi.

Și apoi... Nu știu absolut tot ce s-a întâmplat acolo. Pot doar să speculez. Am pus lucrurile cap la cap în multe feluri. Varianta cea mai logică este că Bill Cosgrove și agentul care i-a ținut locul Lyndei în seara aceea – numele lui este Keegan – au intrat în casă prin bucătărie, ca de obicei. Presupun că Terry era singură acolo, iar John se afla în sufragerie. Probabil ea a simțit sau a bănuit ceva. Nu știu ce anume sau de ce. Au ucis-o sau, la momentul respectiv, doar au imobilizat-o. Însă ea a reușit să-l strige pe John, să-l pună în gardă. Dar el nu putea ajunge la mine, nu putea ajunge la scări fără să se expună. Am auzit împușcătura. Totul s-a petrecut atât de repede. Am ieșit în fugă din dormitor și l-am văzut pe John. Până să ajungă la mine, a fost împușcat, de mai multe ori. Sângera – din picior, din abdomen. M-a împins înapoi în dormitor, iar acolo s-a prăbușit. N-am putut opri sângerarea...

Abigail își privi mâinile.

— N-am putut s-o opresc. Știam ce să fac, dar n-am reușit. Nu mai avea mult timp. Nu mai era mult timp. Mi-a spus să fug. Să iau ce puteam lua și să ies pe fereastră. Nu puteam avea încredere în poliție. Dacă îi atrăseseră de partea lor pe Cosgrove și pe celălalt, probabil că atrăseseră mai mulți. Volkovii. Nu voiam să-l părăsesc în starea în care era. Dar am ieșit pe fereastră, cu banii pe care îi aveam, cu laptopul meu, niște haine și cu arma lui de la picior. Aveam de gând să încerc să chem ajutoare. „Dacă ar veni ajutoare, poate că el n-ar muri", mă gândeam. Nu știam dacă Terry mai era în viață. Însă abia ajunsesem la o stradă distanță, când casa a explodat în urma mea. Cred că plănuiseră să o arunce în aer cu mine înăuntru. I-ar fi lăsat pe John

și pe Terry să iasă din tură, ar fi înscenat ceva și ar fi dat foc la casă.

— Unde te-ai dus?

— M-am dus acasă. Mama trebuia să fie la serviciu, iar bucătăreasa trebuia să-și fi terminat treaba pe ziua respectivă. Încă mai aveam cheia. M-am dus acasă, ca să mă pot ascunde înainte de a veni mama. Și am aflat că îmi pusese toate lucrurile în cutii. Unele nu mai erau acolo deja. Nu știu de ce, dar asta m-a întristat foarte tare, în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Eu știu.

— În fine. Am deschis seiful mamei și am luat bani de acolo. Zece mii de dolari. Nu era bine ceea ce făceam, dar am furat de la mama mea și am plecat. Nu m-am mai întors niciodată. Am plecat pe jos, încercând să gândesc. Fusese furtună, dar acum doar ploua. Ploua și era întuneric. Știam că John și Terry muriseră, iar ultimul sfat pe care mi-l dăduse el fusese să fug. În fața unei cafenele, am văzut o mașină tip papuc, cu numere de Indiana. M-am urcat în spate, sub prelată. La un moment dat, pe drum, am adormit. Când m-am trezit, eram în Terre Haute. Am găsit un motel, am plătit cu bani gheață. Apoi m-am dus la o drogherie și am cumpărat vopsea de păr – o nuanță de roșu aprins. Pe părul meu a ieșit portocaliu, dar, oricum, arătam altfel. Am adormit iar, pentru mai multă vreme. Apoi, am dat drumul la televizor. Și am văzut pe CNN știrea despre John și Terry și despre casă. Despre mine. Credeau că eram și eu în casă. Căutau rămășițele noastre. Era cât pe ce să sun la poliție. Aveam la mine cartea de vizită a detectivului Griffith, dar îmi era teamă. Am decis să aștept, să cumpăr un mobil – unul de unică folosință, eventual. Am așteptat încă o zi. Mâncam în cameră, nu prea ieșeam de acolo; mă uitam la știri sau încercam să aflu mai multe de pe internet.

Abigail făcu o pauză și trase adânc aer în piept.

— Apoi, am aflat mai multe. Nu credeau că mă aflam în casă. Știau că nu eram acolo când a sărit casa în aer. Au fost speculații cum că fusesem răpită sau că am cedat nervos, i-am împușcat pe John și Terry și am aruncat casa în aer. Cosgrove și Keegan se aveau unul pe altul pentru a-și susține varianta lor, cum că ajunseseră acolo cu doar câteva secunde prea târziu. Iar Cosgrove era rănit.

— L-a nimerit John? Cum a rămas cu raportul?

— A fost întocmit foarte minuțios. Au spus că s-au stins luminile și că, în condițiile date, nu puteau ști sigur cine trăsese în ei, dar Keegan l-a scos pe Cosgrove afară. Casa a sărit în aer exact când a sunat el la secție să raporteze tot. Așa că am fugit. Am luat un autobuz către Indianapolis. Mi-am cumpărat alimente, m-am cazat la alt motel, mi-am făcut acte noi, iar cu ajutorul lor și cu o parte din bani am cumpărat o mașină la mâna a doua de la un comerciant de fier vechi care m-a dus la Nashville. Acolo, am servit la mese timp de trei luni. După aceea, mi-am vopsit din nou părul, mi-am schimbat identitatea și am plecat mai departe.

Abigail trase din nou aer în piept.

— La știri nu se mai anunța nimic, și încă nu aveam posibilitatea de a sparge fișierele poliției și ale FBI-ului. M-am înscris la MIT cu ajutorul unor acte false și am luat cursuri de informatică și orice alte cursuri am considerat că ar putea fi utile. Am luat legătura cu un student de acolo. El știa multe despre spargerea rețelelor. Mai multe decât știam eu. Am învățat de la el. M-am culcat cu el, apoi l-am părăsit. Cred că el ținea puțin la mine, dar eu l-am părăsit, lăsându-i doar un mesaj telegrafic, odată ce am învățat tot ce puteam de la el. Mă mutam dintr-un loc în altul la fiecare câteva luni – cel mult un an. Îmi schimbam identitatea, îmi modificam aspectul fizic... Detaliile nu sunt

foarte importante. Făcu din nou o pauză, după care adăugă: Sunt căutată pentru investigații într-o anchetă privind uciderea a doi agenți ai poliției judiciare.

El nu spuse nimic, ci doar se ridică și se duse la fereastră.

În acel moment, lumea se prăbuși pentru Abigail. Acum, Brooks avea să pună capăt relației lor. Totul avea să se sfârșească.

— De-a lungul anilor ai mai aflat ceva despre Cosgrove și Keegan?

— Da. Keegan a fost promovat de mai multe ori.

— Bun! Deci știi unde se află și ce fac. Așa o să economisim timp și eforturi.

— Nu înțeleg.

El se întoarse din nou către ea.

— Doar nu crezi că o să-i lăsăm pe nemernicii ăia să scape basma curată după ce au ucis doi polițiști de nădejde și după ce te-au implicat pe tine? După ce te-au făcut să te muți dintr-un loc în altul, ca un fugar, din ziua în care ai împlinit șaptesprezece ani? Și după ce au făcut toate astea pentru ca un alt criminal și crimele, furturile, prietenii și asociații de nimic ai acestuia să scape nepedepsiți deși au ucis o fată nevinovată?

Abigail îl privi cu ochi mari.

— Mă crezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Normal că te cred. Te-aș fi crezut și dacă nu eram îndrăgostit de tine – este evident că spui adevărul!

— Încă mă mai iubești.

— Ascultă-mă. Se duse din nou la ea, cu pași apăsați, și o forță să se ridice. Aștept – nu, *pretind* – mai mult respect din partea ta. Nu sunt nu știu ce cretin fără coloană vertebrală care dă bir cu fugiții imediat ce constată că nu e totul numai lapte și miere. Te iubeam acum o oră. Te iubesc și acum. O să continui să te iubesc, așa că obișnuiește-te cu ideea și nu mai aștepta să te dezamăgesc la fiecare pas. E jignitor și mă scoate din sărite!

— Îmi pare rău.

— Foarte bine! Ar fi și cazul. Brooks o strânse brusc în brațe ca s-o sărute, după care îi dădu drumul. Unde ai învățat să tragi cu pistolul? mai vru el să afle.

— John m-a învățat inițial. Apoi am locuit în Arizona o vreme și am luat lecții de la un bătrân. Era adept al teoriei conspirației și al mișcării survivaliste. Era un om interesant, dar nu foarte stabil. Însă mă simpatiza și știa foarte multe lucruri. Am urmat tot felul de cursuri pe la diverse universități, sub nume false. Trebuia să învăț.

— Ce e în camera încuiată de sus?

— O să-ți arăt. Îl conduse la etaj și desfăcu lacătul triplu. E o cameră de refugiu, spuse ea, deschizând ușa.

Și un arsenal dat dracului, observă el. Pistoale, puști, cuțite. Rafturi întregi cu mâncare ambalată, apă îmbuteliată, o configurație de calculator la fel de elaborată precum stația ei de jos, o toaletă chimică, haine, peruci, vopsea de păr, baterii – lucruri pe care Brooks le remarcă făcând câțiva pași. Lanterne, mâncare pentru câini, cărți, o bizară ancoră de prindere, unelte.

— Tu singură ai aranjat locul ăsta?

— Da. Trebuia să învăț, după cum am spus. Am aici mai multe acte de identitate și pașapoarte, pe diverse nume, încuiate într-o cutie. Bani, cărți de credit, folii de laminare și hârtia de care am nevoie pentru a face alte acte, la nevoie. E ilegal.

— O, da. O să te arestez mai târziu. Bun, asta înseamnă că știi să te

protejezi și gândești în avans. De cât timp faci toate astea?

— De doisprezece ani.

— Suficient de mult. E vremea să încetezi cu fuga.

— Aș vrea să fie așa. Astăzi mă gândeam...

— La ce?

— Nu, n-are nici o logică.

— Dumnezeule, Abigail! În ciuda tonului serios al discuției, lui Brooks îi veni să râdă. Fii ilogică!

— A fost ca un cerc. Să-l văd pe Ilia în Justin Blake, să văd în Lincoln Blake felul în care mi l-am imaginat eu pe Serghei Volkov. Să văd în tine atât de multe din trăsăturile pe care le-am admirat la John. Și să aflu că îi pot ține piept familiei Blake, că pot face ceea ce trebuie fără să intru în panică și să fug. Mi s-a părut că pot să mă opresc din fuga asta; însă nu știu dacă pot.

— Poți. Mai vreau o bere. Vreau să mă gândesc. O să vedem cum stau lucrurile și o să le rezolvăm.

— Brooks...

— Bere, gândit, văzut, rezolvat. Nu mai ești singură, Abigail. Va trebui să te obișnuiești și cu asta. Care este numele tău adevărat, până la urmă?

Ea respiră adânc.

— Elizabeth. Vocea ei păru aspră când rosti acest cuvânt. Elizabeth Fitch, adăugă ea.

El înclină ușor capul.

— Nu-mi pari o Elizabeth.

— Pentru o scurtă bucată de vreme, am fost Liz.

— Mda, asta văd. Eu o prefer pe Abigail, dar acum o văd pe Liz. Așadar... Brooks făcu un pas în față și îi luă mâna în mâna lui. Îmi pare bine să te cunosc, Liz.

capitolul 22

O epuizase, constată Brooks în vreme ce își bea berea și se gândea. Relatarea întregii aventuri și, bănuia el, retrăirea ei. Se ghemuise într-un colț al canapelei, toropită de oboseală. Așadar decise să păstreze liniștea, lăsând-o să moțăie pentru o vreme, în timp ce focul continua să ardă mocnit, iar briza lovea în ferestre.

„Se apropie furtuna", se gândi el.

Doisprezece ani pe fugă. Împlinise șaptesprezece ani și nu avea – sau credea că nu avea – pe nimeni și nimic pe care să se bazeze, cu excepția ei înseși.

Se imagină pe el însuși la vârsta de șaptesprezece ani, gândindu-se care era cea mai mare grijă a lui la vremea respectivă. Își dorea să aibă o lovitură mai puternică la baseball, o prindere mai rapidă, își aminti el, care să-l ajute să-și îndeplinească visul de a fi la înălțimea rolului lui de proaspăt jucător la a treia bază în liga de seniori.

Și tânjea, o dorea cu pasiune pe Sylbie.

Și cam la asta se limita tot, conchise el.

Ceva eforturi cu activitățile de la școală, certuri cu mult râvnita Sylbie, nervi din cauza regulilor și a constrângerilor părinților. Dar cel puțin avusese părinți, o familie, o casă, prieteni – o structură socială.

Nu-și putea imagina cât de greu fusese pentru ea – să aibă șaptesprezece ani și să se teamă constant pentru viața ei. Să fie martora unei crime comise cu sânge-rece, să-l vadă pe omul care îi oferise un sentiment de siguranță și chiar iluzia unei familii sângerând de moarte și, mai apoi, făcând eforturi disperate de a respecta ultima cerință a acestuia dinainte de a muri.

John Barrow îi spusese să fugă și, fără îndoială, îi salvase viața cu acest ordin. Iar ea nu se oprise niciodată din această fugă.

Brooks își schimbă poziția, studiind-o pe Abigail în timp ce dormea. Era timpul să înceteze cu fuga. Era timpul să aibă încredere în cineva care să-i ofere ajutor, să îndrepte lucrurile.

Serghei și Ilia Volkov, Iakov Korotki, Alexi Gurevici.

Trebuia să afle mai multe despre aceste personaje-cheie sau să se folosească de cercetările făcute de Abigail. Se gândi că tot ce se știa sau s-ar fi putut ști despre ei se afla în fișierele femeii. Și în mintea ei.

Agenții Cosgrove și Keegan – același lucru.

În opinia lui Brooks, un polițist corupt se alegea cu o celulă pe care o împărțea cu cei pe care îi corupsese. Dar un polițist corupt care ucisese un alt polițist pentru câștiguri materiale sau alte avantaje? În iad era un cerc special, rezervat pentru astfel de oameni. Voia să aibă el însuși un rol în a-i așeza pe Cosgrove și pe Keegan chiar în centrul acelui cerc.

Și chiar avea niște idei, da, avea câteva idei în această privință. Voia să le mai analizeze puțin, să afle tot ce putea afla, să lase lucrurile să se cearnă. După doisprezece ani, câteva zile sau chiar săptămâni de studiu și de

pregătire nu aveau cum să mai facă rău. Și știa că și ea avea nevoie de acest timp pentru a se obișnui cu noua situație. Trebuia s-o convingă să-l lase să acționeze, odată ce stabilea exact pașii de urmat.

Pentru moment, se gândi că era cel mai bine s-o ducă în pat. Somnul se putea dovedi un sfetnic bun pentru amândoi.

Se ridică de pe scaun și se duse s-o ridice. Și atunci, ea îl lovi puternic cu genunchiul în testicule.

Putea să jure că le simțise până în gât, pentru ca mai apoi să se oprească acolo, în momentul în care cotul ei îl izbi brusc în laringe. Își simți propriii ochi rostogolindu-se în orbite și se prăbuși la pământ ca un bolovan. Fără aer.

— O, Doamne! O, Doamne! Brooks, iartă-mă.

Pentru că singurul sunet pe care reușea să-l mai scoată era un hârâit, Brooks renunță după prima încercare. Decise să rămână acolo, întins pe jos, pentru câteva clipe. Poate pentru totdeauna.

— Probabil adormisem. M-ai speriat. Abigail încercă să-l întoarcă cu fața în sus și îi îndepărtă părul de pe ochi. Câinele îl linse cu compasiune. Poți să respiri? îl întrebă Abigail. Respiri? Respiri!

Brooks tuși, iar asta îl făcu să simtă și mai tare infernul dezlănțuit în vintre.

— La dracu'! reuși el să îngaime, după care tuși încă o dată.

— Mă duc să-ți aduc apă și gheață. Respiră încetișor.

Probabil îi spusese câinelui să rămână cu el, pentru că Bert se întinse alături, iar acum se priveau ochi în ochi.

— Ce dracu'...?

Când rosti printre dinți aceste cuvinte, Bert îl linse din nou pe față.

Reuși să-și înghită saliva, după care se rostogoli prudent, sprijinindu-se în mâini și-n genunchi. Rămase așa pentru câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva avea să și vomite, ca să fie tacâmul complet. Reuși să ajungă în poziție șezândă, pe podea, cu conținutul stomacului intact, în clipa în care Abigail se întoarse în cameră alergând, cu pachetul de gheață și cu un pahar cu apă.

— Nu-mi pune aia pe testicule! Este suficient de rău și așa! Brooks luă paharul cu apă și, cu toate că simți primele înghițituri ca pe niște bucăți rupte dintr-o lamă de ras, senzația de iritare se calmă treptat. Ce dracu'...? spuse el din nou.

— A fost un reflex. Îmi pare tare rău. Ești atât de palid. Îmi pare rău. Am adormit, și dintr-odată eram iar acolo, la Alexi acasă. Ilia m-a găsit și... Cred că atunci când m-ai atins, am avut senzația că este Ilia, așa că am reacționat.

— Asta zic și eu reacție! Să-l ferească Dumnezeu să se apropie de tine! Acum s-ar putea să nici nu mai facem copii vreodată.

— O leziune minoră ca asta în zona genitală nu afectează fertilitatea, începu ea, după care își schimbă direcția privirii. Deveni, la rândul ei, foarte palidă. Îmi pare tare rău, repetă ea.

— O să supraviețuiesc. Data viitoare când am să vreau să te duc la culcare, o să port echipament de protecție. Acum, s-ar putea să trebuiască să mă duc tu pe mine în brațe.

— Te ajut.

Îl sărută blând pe obraz.

— Ți-aș spune că nu acolo mă doare, dar mi-e teamă că, dacă mă săruți acolo unde doare și am o reacție normală, asta s-ar putea să mă omoare! O dădu pe Abigail deoparte și se ridică. Nu e chiar atât de rău.

Își drese vocea și se înfioră de durere.

— Te ajut să urci.

— Mă descurc. Nu vreau decât să... verific. Pentru liniștea mea sufletească.

— Bine. O să-l scot puțin pe Bert înainte să urc.

Când urcă în dormitor, el se dezbrăcase deja, rămânând în boxeri, însă era în picioare, lângă monitorul ei, studiind ceva.

— Totul e...? Ăă...

— Da. Ai o țintă foarte bună!

— E o zonă extrem de vulnerabilă la un bărbat.

— Eu sunt dovada vie! La un moment dat, curând, o să te rog să-mi arăți cum funcționează sistemul ăsta. Cum treci de la o imagine la alta, cum focalizezi, cum panoramezi și așa mai departe.

— E foarte simplu. Vrei să-ți arăt acum?

— Mâine e ok. Bănuiesc că ai strâns suficiente date despre Volkovi și despre oamenii lor de încredere. O să vreau să arunc și eu o privire.

— Da.

Lui Brooks nu-i scăpă însă tonul pe care spusese asta.

— Ce e?

— Nu ți-am spus tot.

— Acum ar fi un moment bun să continui.

— Mai întâi aș vrea să fac un duș.

— Bine.

„Probabil vrea să-și pună și gândurile în ordine", se gândi el.

Abigail luă o cămașă de noapte din sertar.

— Durează doar un minut, îl asigură ea, după care intră în baie.

Auzind apa curgând, Brooks se întrebă câte lucruri mai rămăseseră nespuse în povestea asta. Hotărî că nu avea nici un rost să facă speculații. În loc de asta, îndepărtă cuvertura de pe un colț de pat și reduse intensitatea luminii.

După ce ieși de la duș, Abigail scoase două sticle de apă din lada frigorifică. Îi oferi lui una, după care se așeză pe marginea patului.

— Cred că, dacă aș fi în locul tău, aș întreba de ce n-am încercat niciodată să iau legătura cu autoritățile, să le spun tot ce s-a întâmplat.

— Nu știai în cine poți avea încredere.

— Așa este – cel puțin așa a fost inițial. Și mi-era teamă. Multă vreme am avut coșmaruri și atacuri de panică și tot vedeam crâmpeie din trecut. Încă mai am și acum, ocazional, atacuri de anxietate. De fapt, ai văzut și tu. Dar, dincolo de asta – deși mi-a luat ceva timp să înțeleg acest lucru –, am avut convingerea că trebuie să fac întocmai cum m-a sfătuit John. El a murit protejându-mă. Totul s-a întâmplat atât de repede, de violent, iar el a fost atât de insistent, de autoritar. Înțeleg acum că amândoi am trăit clipele alea la intensitate maximă. Iar în momentul acela, supraviețuirea mea atârna de posibilitatea de evadare.

— Dacă n-ai fi fugit, acum erai moartă. Asta e clar!

— Da, n-am pus niciodată la îndoială acest lucru. În primele zile, săptămâni chiar, am trăit o panică permanentă. Să fug, să fiu cât mai departe, să mă ascund. Dacă mă găseau Volkovii, mă ucideau. Dacă mă găseau autoritățile și dacă erau mână în mână cu Volkovii, mă ucideau. Dacă nu erau mână în mână cu Volkovii, puteau să mă aresteze sub acuzația de crimă. Așa că am fugit și m-am ascuns, așa cum ți-am spus.

— Nimeni n-ar putea să te condamne pentru asta.

— Poate că nu. Eram tânără și traumatizată. Oricât de inteligent ai fi, la șaptesprezece ani ești încă imatur, insuficient dezvoltat. Dar, după o vreme, am început să gândesc mai clar, să gândesc dincolo de prezentul imediat. Existau, fără îndoială, și alte persoane asemenea lui John și lui Terry. Persoane care m-ar fi înțeles, care m-ar fi ascultat, care ar fi făcut orice ca să mă protejeze. Cum puteam să fug în continuare, să mă ascund? Cum puteam să nu fac nimic, când eu eram singurul martor la asasinarea lui Julie, singura care știa adevărul despre modul în care muriseră John și Terry? Așa că am spart bazele de date ale FBI-ului și ale poliției judiciare.

— Tu? Tu poți face asta?

— O fac în mod obișnuit, dar în primii doi ani am aflat cele mai multe lucruri. Unele de la băiatul despre care ți-am povestit, altele pe cont propriu. Voiam să aflu cât mai mult posibil despre Cosgrove și Keegan, dar și despre Lynda Peski. În ziua aceea, s-a învoit de la serviciu, invocând probleme de sănătate. O fi fost adevărat? Sau era și ea o altă cârtiță a Volkovilor? Istoricul ei medical spune că a fost tratată pentru toxiinfecție alimentară, deci...

— Ai accesat istoricul ei medical?

— Am încălcat multe legi. Tu însuți spuneai că uneori e necesar să încalci legea.

Brooks se frecă la frunte.

— Da, așa am spus. Hai să lăsăm asta acum. Deci, câți ani aveai? Nouăsprezece, douăzeci... Și erai în stare să spargi conturile agenților guvernamentale?

— Aș fi fost un foarte bun anchetator în cazuri de infracționalitate cibernetică.

— Pierderea organelor de urmărire penală...

— Am crezut – și încă mai cred – că Lynda Peski nu face parte din combinație. Sigură n-am cum să fiu, nici măcar acum, însă nimic nu indică faptul că ar fi altceva decât un agent al poliției judiciare, cu o reputație bună, în prezent retras din activitate, căsătorită, cu doi copii. Bănuiesc că Cosgrove i-a pus ceva în mâncare, ca să se simtă rău în ziua aceea. Însă nu pot dovedi asta și n-am simțit că ar fi sigur s-o contactez. Am crezut și încă mai cred că detectivii Griffith și Riley sunt niște polițiști buni și onești. Însă am ezitat să iau legătura cu ei, dat fiind că ei țin de Poliția din Chicago, nu de cea federală, iar poliția federală preia adesea cazurile poliției locale. În afară de asta, m-am temut să nu le pun viețile în pericol. Mi s-a părut mai eficient și mai sigur să fac cercetări și studii pe cont propriu. În același timp, aveam nevoie de bani. Aveam cincisprezece mii de dolari când am fugit de-acasă, însă toată fuga asta, crearea de noi documente, transportul, hainele și așa mai departe presupun cheltuieli destul de mari. Pentru că principalele mele aptitudini țineau de domeniul informatic, am început să lucrez în programare. Am dezvoltat niște programe software și le-am vândut. A fost profitabil.

— Serios?

— Da. Și am creat și un joc pe calculator – mai precis, o serie de trei jocuri. S-a dovedit a fi și mai rentabil.

— Ce joc?

— Se numește *Războaiele străzii*. Cercetările pe care le-am făcut au indicat că majoritatea amatorilor de jocuri sunt băieți cărora le plac jocurile de război. Eu...

— Am jucat jocul ăsta! Cu ochii mijiți, Brooks ridică un deget spre ea. Eu și Russ făceam întreceri de câte ori veneam acasă din Little Rock. E un joc violent și sângeros. Și foarte tare!

— Publicului meu țintă îi plac jocurile cu violență și cu sânge. Era, de asemenea, important să fie trei jocuri. Dacă primul câștigă popularitate, publicul-țintă își va dori – și, în consecință va plăti pentru – o continuare. Am reușit să vând pachetul de trei jocuri imediat, pentru o sumă substanțială. În situația mea, mi s-a părut mai puțin complicat decât să închei un contract pe bază de drepturi de autor.

— Ești bogată?

— Da. Am foarte mulți bani, pe care îi completez din afacerea mea actuală, cu echipamente de securitate.

Brooks îi zâmbi.

— Îmi surâde ideea de a avea o iubită bogată.

— N-am fost niciodată iubita cuiva.

— Ei bine, acum am pus eu mâna pe tine! Pentru că ești bogată.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Ai spus că mă iubești încă dinainte să știi că sunt bogată. Dacă am bani, nu mai e atât de complicat și de stresant să mă mut în alt oraș, să-mi aranjez transport privat, dacă e nevoie, să-mi utilez și să-mi securizez noul domiciliu. Nu voiam să fur acești bani.

— Dar ai fi putut?

— O, da, cu siguranță! Am accesat conturile bancare ale lui Cosgrove și ale lui Keegan. Am găsit acolo ceea ce eu cred că sunt plăți făcute de Volkovi. Aș fi putut deturna fonduri de la ei. De ce nu, chiar și de la Volkovi.

— Stai puțin! Brooks ridică o mână. Vrei să spui că ai spart rețeaua Volkovilor?

— Da. O să-ți explic. Mi-am depus banii pe care i-am câștigat în mai multe conturi diferite, sub nume diferite. Așa m-am simțit mai sigură, mai puțin temătoare în privința banilor și a informațiilor pe care le-am strâns. Aveam nevoie de mai mult timp. Am început să studiez un anume agent FBI – o femeie. Am vrut s-o urmăresc, să-i consult dosarele, rapoartele, evaluările timp de cel puțin un an înainte de a lua legătura cu ea. Mă mutasem la New York. Mă simțeam în siguranță acolo. Foarte mulți oameni, toți foarte ocupați. Prea ocupați ca să-mi dea mie atenție. Iar până la momentul respectiv puteam să lucrez aproape exclusiv de acasă.

Se întoarse cu gândul la perioada aceea, cu o oarecare melancolie.

— Aveam o casă frumoasă în SoHo. Acolo m-am gândit pentru prima dată să-mi iau un câine. Pentru siguranță și companie. Mi-am pus pe picioare afacerea cu echipamente de securitate, iar la momentul respectiv lucram în contact direct cu clienții. Mergeam la ei, le evaluam sistemul, le estimam nevoile.

— Când se întâmpla asta?

— M-am stabilit la New York acum șase ani. Aveam douăzeci și trei de ani, însă, potrivit actelor mele de identitate, aveam douăzeci și șase. În astfel de situații, e mai bine să fii mai în vârstă. Am pornit de la un nivel destul de mic – proiectam și instalam sisteme de securitate pentru uz casnic sau pentru firme mici, rețele informatice de afaceri. Asta îmi asigura timp suficient pentru cercetările mele. Și, documentându-mă, am găsit-o pe agenta în care am simțit că aș putea avea încredere. Voiam exact ceea ce voiam și la șaisprezece ani. Prieteni, relații, chestii firești. Și îmi doream să fac ceea ce trebuia – pentru Julie, pentru John și pentru Terry.

Am stat acolo mai bine de un an – cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecusem într-un singur loc. Mă gândeam chiar să cumpăr o casă la țară, pentru că am descoperit că, deși îmi plăcea confortul de la oraș, preferam

totuși liniștea. Însă mă simțeam în siguranță acolo, în SoHo. Toți oamenii aceia, ritmul intens al vieții... În plus, obținusem un contract important cu o firmă de avocatură. Mă ocupasem de echipamentele de securitate private pentru unul dintre asociați, iar acesta mă recomandase firmei lui. „Încă șase luni", mi-am spus. Urma să rămân la New York, să duc noul contract la bun sfârșit, să-mi continui cercetările. Apoi, dacă ajungeam să am încredere absolută în agentul FBI respectiv, urma să o contactez și să demarez procedurile.

— Și ce s-a întâmplat?

— Eram aproape gata, foarte puțin a lipsit. Terminasem contractul și deja câștigasem un altul, pentru unul dintre clienții firmei. Prima corporație cu care lucram. Era o muncă plăcută, antrenantă, stimulantă. Eram absolut convinsă că viața mea era în pragul unui nou început. Și, într-o bună zi, ies din clădirea clientului – Houston Street, centrul orașului. Mă gândeam să mă duc acasă, să mă schimb, după care să merg la cumpărături și să-mi iau o sticlă de vin bun, să sărbătoresc. Mă gândeam că termenul de șase luni în care îmi propusesem să o contactez pe agenta aceea era pe terminate. Mă gândeam să-mi cumpăr un câine, mă gândeam la locul în care mi-aș fi dorit să locuiesc, atunci când voi putea să simt că trăiesc din nou. Mă gândeam la orice altceva în afară de Volkovi. Iar el era chiar acolo.

— Cine?

— Ilia. Ilia Volkov și un alt bărbat – vărul lui, am aflat eu mai târziu. Au coborât dintr-o mașină, tocmai când mă îndreptam spre bordură, să chem un taxi. Aproape m-am ciocnit de el. Toți oamenii aceia, ditamai orașul, iar eu mă ciocnesc tocmai de cel de care fugeam de opt ani de zile... M-a privit drept în ochi, iar în clipa aia am înghețat. Ca atunci, pe terasă, în noaptea aceea. El a început să zâmbească, așa cum face orice bărbat în fața unei femei care se holbează la el, presupun. Apoi m-a recunoscut, iar zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Te-a recunoscut? Ești sigură?

— Mi-a rostit numele: „Liz, aici erai". Exact așa. A întins mâna către mine, cât pe ce să mă prindă de braț. Degetele lui mi-au atins mâneca, chiar înainte să mă smucesc și să fug. A venit după mine. L-am auzit strigând în rusă; am auzit mașina demarând brusc și îndepărtându-se de bordură. Mă gândeam că mă va împușca în spate sau mă va prinde și mă va băga cu forța în mașină.

Abigail își duse o mână la inimă și se masă ușor, pentru că inima începuse să-i bată cu putere, exact ca în ziua aceea, la New York.

— Am alergat în stradă. A fost o adevărată nebunie – n-a lipsit mult să dea o mașină peste mine. Nu mi-a păsat. Orice ar fi fost de preferat situației în care mă aflam. În goana aceea, mi-am pierdut pantofii. Era din nou ca în noaptea aceea, când alergam cu picioarele goale. Dar acum eram mai abilă. Am intrat în panică inițial, dar eram mai bine pregătită. Cunoșteam străzile. Le studiasem, și am reușit să mă îndepărtez de ei când m-am repezit în trafic, iar șoferul lui n-a reușit să întoarcă la timp. Nu știu cât de departe am reușit să ajung până să-mi dau seama că scăpasem. M-am urcat într-un autobuz care traversa orașul, apoi am luat un taxi. I se păru dintr-odată prea cald, așa că se duse la o fereastră, pentru a o deschide. Eram desculță, însă nimeni nu părea să observe sau să se sinchisească de asta. Ăsta e avantajul unui oraș mare.

— Probabil eu sunt un biet băiat de la țară, dat fiind că mie ăsta nu-mi pare un avantaj.

— În ziua aceea, a fost. Când am ajuns acasă, mi-am scos geanta pe care o aveam în permanență pregătită în eventualitatea că urma să fug iar. Aș fi fugit din nou, doar cu geanta aceea, însă m-am calmat și mi-am pus în bagaje lucrurile pe care le-am considerat necesare. Nu știam sigur cât timp aveam la dispoziție. Dacă el văzuse din ce clădire ieșisem, dacă reușise să afle numele pe care îl foloseam, dacă îmi descoperise adresa. Aveam o mașină înregistrată pe un alt nume, pe care o țineam într-un alt garaj. Merita cheltuiala, mă gândisem eu. Și s-a dovedit că avusesem dreptate. Am chemat un serviciu de transport privat, și așa am ajuns la garajul acela. Puteau să-mi dea de urmă, dar asta le-ar fi luat timp. Până atunci, aveam să fiu deja departe, să-mi cumpăr o mașină nouă și să-mi schimb identitatea.

— Unde te-ai dus?

— Săptămâni întregi m-am plimbat dintr-un loc în altul. Stăteam prin moteluri, unde plăteam cu bani gheață. Am urmărit contul de e-mail al lui Ilia. Așa am aflat că nu reușiseră să-mi dea de urmă zile întregi. Nu era nevoie să fug din oraș atât de repede, se pare. După ce mi-am părăsit casa din SoHo, n-au reușit să mai dea de mine. Nimeni nu mă văzuse plecând sau nu dăduse atenție plecării mele. Dar mi-am învățat lecția. Devenisem neglijentă. Îmi permisesem să-mi fac planuri pentru o viață nouă și chiar să trăiesc o viață nouă, într-un fel. Ei nu vor înceta niciodată să mă caute, așa că trebuia să mă mulțumesc cu stilul de viață pe care îl aveam. Și să fac tot ce-mi stătea în putință pentru a le face dreptate lui John, lui Terry și lui Julie.

Sunt conectată la rețeaua Volkovilor – e-mail, fișiere electronice, chiar și SMS-uri. Când am ceva ce mi se pare suficient de relevant, transmit anonim datele respective agentei FBI pe care am studiat-o și care a corespuns cerințelor mele. Nu știu câtă vreme va mai fi sigur s-o folosesc pe ea ca persoană de contact. Dacă oamenii de încredere ai Volkovilor iau legătura cu ea, s-ar putea s-o elimine. Mă gândesc, logic, că, înainte de a o elimina, vor încerca s-o folosească pentru a descoperi sursa scurgerilor de informații. Însă ar putea fi chiar mai rău. Ar putea s-o tortureze, iar ea nu le-ar putea spune nimic, pentru că nu știe nimic. Eu aș fi la adăpost, dar ea nu. Nici tu nu vei fi, dacă decizi să te implici.

— Așa cum văd eu lucrurile, tu ai fi fost o bună polițistă – la infracțiuni cibernetice sau în altă parte. Dar eu chiar sunt polițist. Tu nu ești decât iubita bogată a unui polițist.

— Nu glumi pe tema asta. Dacă reușesc să descopere o legătură de orice fel între noi doi, te vor ucide fără ezitare. Și nu doar pe tine. Îți vor ucide familia. Pe mama ta, pe tatăl tău, pe surorile tale, copiii lor... Pe toți cei la care ții.

— O să am grijă de familia mea, Abigail. Cred că deocamdată o să rămânem la Abigail. O mângâie pe păr cu blândețe. După ce se vor fi terminat toate astea, o să trebuiască să mă obișnuiesc cu Liz.

— N-o să se sfârșească niciodată.

— Te înșeli. Vreau să-mi promiți ceva. Pentru a-i întâlni privirea, Brooks întinse mâna, să-i prindă bărbia în căușul palmei. Vreau cuvântul tău. N-o să fugi de mine. N-o să mă părăsești, închipuindu-ți că faci ce e cel mai bine pentru mine și pentru ai mei.

— Nu vreau să fac o promisiune pe care aș putea s-o încalc.

— Vreau cuvântul tău. O să am încredere în cuvântul tău. Promite-mi asta, și îți voi promite și eu că nu voi face nimic fără ca tu să știi și să-ți dai consimțământul. Nu e o promisiune ușoară pentru mine, dar îți dau cuvântul meu.

— Nu vei face nimic fără ca eu să fiu de acord?

— Asta e promisiunea mea. Acum o vreau pe a ta. Nu vei fugi.

— Și dacă mă găsesc, așa cum a făcut-o Ilia la New York?

— Dacă va trebui să fugi, fugi către mine.

— Tu ești ca John. Pe John l-au ucis.

— Pentru că nu știa la ce să se aștepte. Acum, dacă tu mă privești în ochi și îmi spui că îți faci cu adevărat griji că mafia rusească se va infiltra în Departamentul de Poliție din Bickford, îl luăm pe Bert și orice altceva ne mai trebuie și plecăm de aici chiar în seara asta. Tu doar spune unde.

— Nu cred asta.

— Perfect! Atunci, promite-mi.

— Nu faci nimic fără să-mi spui. Iar eu n-am să fug nicăieri fără să-ți spun.

— Să zicem că este bine și așa. Pentru seara asta îți ajunge. Acum o să mergem la culcare. O să mă gândesc la toate astea. S-ar putea să mai am niște întrebări, dar nu e nimic urgent. Și, după ce mă voi fi gândit o vreme la toate astea, vom discuta despre ce vom face. Noi doi. Nu mai ești singură acum. N-o să mai fii singură de-acum înainte.

Brooks o împinse către pat, trăgând-o aproape de el după ce stinse lumina. Așa, acum e bine. Poate că până la urmă tot mai am o întrebare pentru seara asta.

— Bine.

— Ai spart cumva și sistemul nostru de la secție?

Abigail oftă, dar întunericul o împiedică să vadă zâmbetul lui din momentul în care îi auzi oftatul.

— Am considerat că este important să cunosc detalii despre organele locale de urmărire penală. În plus, securitatea rețelei voastre nu e cine știe ce.

— Poate ar trebui să discut cu cei de la administrație să te angajeze pe tine pentru a te ocupa de asta.

— Sunt foarte costisitoare, să știi. Dar, în condițiile date, ți-aș putea oferi un discount substanțial de la onorariul meu obișnuit. Oftă din nou. Ți-aș securiza gratis computerul personal.

— Oh, Doamne! Brooks nu putu să nu râdă. Mi-ai intrat în contul personal de e-mail și-n alte chestii?

— Îmi pare rău. Tu tot veneai pe-aici și puneai tot felul de întrebări. Ai căutat informații despre mine. Mă rog, informații pe care le-am generat eu însămi, dar, chiar și așa, a fost deranjant.

— Presupun că ai dreptate.

— Ar trebui să fii mai atent... Să-l numești pe actualul primar „imbecil", chiar și numai în corespondența privată, cu prietenul tău cel mai bun... Nu poți ști cine are acces la contul personal de e-mail.

— Oricum e un imbecil, dar am să țin cont de sfatul tău. Brooks întoarse capul și o sărută pe creștet. Te iubesc.

Ea își lipi obrazul de gâtul lui:

— Cuvintele astea sună minunat în pat, pe întuneric, când e atâta liniște în jur.

— Pentru că sunt adevărate. Și vor fi la fel de adevărate și mâine-dimineață.

Abigail închise ochii și păstră cuvintele lui în minte atunci când acesta o îmbrățișă. Și speră că de dimineață avea să i le spună din nou.

ELIZABETH

Să se facă dreptate, chiar de-ar fi să se năruie cerul.

LORDUL MANSFIELD

capitolul 23

Roland Babbett se cază la Hanul Ozark într-o după-amiază de primăvară fierbinte și umedă, ca de august. În camera lui, cu o priveliște minunată asupra dealurilor din jur, își instală laptopul pe biroul vechi și lucios. Aprecia dotările ce sporeau confortul – conexiunea Wi-Fi gratuită, televizorul cu ecran plat, mobila aleasă cu grijă (considera el) și dușul generos.

În cea mai mare parte a timpului, lucra în moteluri mizerabile, cu dușuri la care abia curgea un firicel de apă și cu așchii minuscule de săpun, sau în mașina proprie, unde facilitățile se limitau la un borcan ermetic pe care îl putea goli periodic de urină.

Asta era viața unui detectiv particular.

Lui îi plăcea – chiar și partea cu motelurile ieftine și cu borcanele ermetice. Experiența celor doi ani în care lucrase ca polițist îl învățase că nu se împăca tocmai bine cu regulile și cu regulamentele. Dar fusese un polițist destul de bun, iar asta îl ajutase să facă o tranziție lină către un job la agenția de investigații Stuben-Pryce. În cei aproape zece ani în care lucrase acolo, se dovedise o persoană de încredere, inventivă și perseverentă. Calități apreciate în cadrul firmei.

De asemenea, îi plăceau primele și spera să încaseze încă una după misiunea de acum.

Își desfăcu bagajele – pantaloni și bermude, treninguri, bocanci.

Își alesese o garderobă care să se potrivească rolului său temporar de fotograf liber-profesionist. O acoperire care îi permitea să colinde prin oraș, pe la periferie, să facă fotografii, să discute cu localnicii.

Nu-i plăcea însă clientul. Roland îl considera pe Lincoln Blake un nemernic de cea mai joasă speță, iar pe odrasla acestuia – o adevărată pacoste în spinarea societății.

Însă munca era muncă, iar Blake era o sursă substanțială de venit, fiind, de felul lui, un nemernic băgăcios, obraznic și intrigant, de cea mai joasă speță. Dar dacă șeful îi spunea: „du-te", Roland se conforma fără să crâcnească. Mai ales de când avea un copil la o școală privată, încă unul care urma să se înscrie din toamnă și – surpriză! – un al treilea pe drum.

Își iubea familia, iar banii primiți de la Stuben-Pryce, la care se mai adăugau și primele, le asigurau o viață confortabilă, care includea o ipotecă substanțială pe noua lor casă cu patru dormitoare din West Little Rock.

Așadar, nemernic sau nu, clientul era rege. Dacă Blake dorea să afle tot ce era de aflat despre Abigail Lowery – și mai ales treburile murdare –, Roland avea să afle tot ce era de aflat. Același lucru era valabil și în cazul lui

căldură.

Un oraș destul de mic. Lui Jen i-ar plăcea – magazinele, obiectele de artă specifice locului. Înainte de a părăsi orașul, avea să cumpere ceva pentru ea și pentru copii – inclusiv pentru surpriza aceea neștiută și încă fără nume.

Mulți turiști, remarcă el. Un tip cu o cameră foto se pierdea imediat în mulțime. Profită de asta și făcu câteva fotografii hotelului, focalizând imaginea pe ferestrele apartamentului în cauză, ale căror draperii erau perfect trase.

Avea ochiul bine format pentru a face fotografii reușite. Se gândea chiar că, atunci când avea să vină vremea să se retragă din activitatea de investigații, ar putea să facă din fotografiat un hobby care să-i aducă și ceva bani. Mergea, încadra, fotografia. O fereastră interesantă, un prim-plan cu niște flori plantate într-un butoiaș de whisky tăiat pe jumătate. În ochii trecătorului neavizat, el părea o persoană ce rătăcea fără o destinație anume.

Însă în mintea sa avea adresele foarte clar stabilite. Ca să ajungă la Lowery acasă trebuia să ia mașina, însă, într-o scurtă plimbare pe jos, putea trece pe lângă apartamentul șefului poliției și pe lângă casa în care trăiau părinții lui. Doar să-și facă o idee despre locurile respective și despre oameni, își propuse Roland și zăbovi puțin studiind ferestrele apartamentului lui Brooks Gleason, apartament situat deasupra unui local aglomerat.

Storurile ridicate, observă el. Nimic interesant de văzut aici. Dădu ocol imobilului și făcu câteva fotografii cu ghivecele de flori, în timp ce studia intrarea din spate.

Încuietori decente, dar nimic ieșit din comun, în caz că simțea nevoia la un moment dat să tragă puțin cu ochiul înăuntru. Dar, dacă era posibil, avea să evite asta.

Cu harta orașului în mână, hartă oferită cu amabilitate de hotel, Roland își continuă plimbarea în josul străzii.

La un moment dat, se opri, absolut fascinat de casa cu picturi murale, care îi luau ochii. Verifică adresa, confirmându-și că era, într-adevăr, casa părinților șefului poliției. Din informațiile pe care le strânsese deja, aflase că mama era artistă, iar tatăl – profesor la liceu.

Presupuse că femeia cu batic multicolor, îmbrăcată într-o salopetă stropită cu vopsea și cocoțată pe o schelă, era mama subiectului. Legat în lesă la baza schelelor, un cățeluș stătea ghemuit la umbră și picotea.

Roland făcu niște fotografii – atât pentru misiunea pe care o avea, dar și din interes personal. Se apropie. Când ajunse în dreptul curții, cățelușul se trezi și începu să se agite frenetic și să facă gălăgie.

Femeia privi în jos, înclinând capul.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Îmi pare rău că vă întrerup. Treceam prin zonă și... este pur și simplu fabulos. Dumneavoastră ați pictat toate astea?

— Eu. Turist?

— Petrec câteva zile în oraș. Sunt fotograf și am venit pentru câteva săptămâni în Munții Ozark. Vreau să organizez o expoziție.

— Păi pe-aici n-o să duci lipsă de surse de inspirație. Bine, Platon, vin acum.

Coborî de pe schelă cu pași sprinteni și desfăcu lesa câinelui, care alergă imediat la Roland, pentru a-l adulmeca de aproape.

— Drăguț câine! Roland se lăsă pe vine, ca să-l poată mângâia. Mi se pare că l-am trezit.

— E un câine de pază feroce, după cum vezi. Sunny O'Hara, adăugă

femeia, întinzând o mână plină de stropi de vopsea.

— Roland Babbett. Vă deranjează dacă fac câteva poze cu casa? E extraordinară.

— Te rog! De unde ești, Roland?

— Din Little Rock.

— Fiul meu a locuit acolo câțiva ani buni. Era polițist de investigații. Brooks Gleason.

— N-aș putea spune că mi-e cunoscut numele. Dar încerc să mă țin departe de necazuri.

Femeia zâmbi drept răspuns la zâmbetul lui.

— Asta-i bine, pentru că acum este șeful poliției, aici, în oraș.

— Pare un oraș drăguț. Sper că nu are prea mult de furcă.

— Mă rog, întotdeauna se mai întâmplă una, alta. Unde stai?

— Deocamdată pot spune că mă răsfăț, dat fiind că în a doua parte a excursiei o să petrec mult timp cu cortul. Acum stau la hanul Ozark.

— Nici că puteai nimeri mai bine! Este una dintre nestematele cele mai sclipitoare din cutia cu comori a Bickfordului. Zilele trecute au fost niște probleme pe acolo, se mai întâmplă. Scandalagiul orașului și vreo doi din trepădușii lui au întors pe dos apartamenul de lux al hotelului.

— Asta era? Eu stau pe etajul acela și mi s-a spus că o să fie ceva zgomot. Că au loc nu știu ce reparații.

— O groază de reparații! Cred că ar fi mai indicat să te muți la un alt etaj.

— A, nu mă deranjează. Dorm bușteanu, indiferent de condiții. Nonșalant și prietenos, Roland își lăsă camera foto să atârne de curea. Totuși, îmi pare rău să aud de astfel de probleme. E un hotel cu adevărat minunat. Arhitectura, mobilierul... Are aerul unui cămin familial – cu toate beneficiile incluse. Dar de ce l-au vandalizat?

— Unii au o plăcere ciudată de a strica lucrurile altora, bănuiesc.

— Păcat. S-ar părea că până și orășelele drăguțe își au scandalagiii lor. O să încerc să mă feresc din calea lui cât stau pe-aici.

— E la închisoare, și s-ar putea să mai stea pe-acolo o vreme. O să vezi că majoritatea localnicilor sunt prietenoși. Orașul nostru se bazează pe turiști și pe artiști – așa, ca tine. Ai o cameră serioasă, văd.

— Puiul meu, zise și o bătu ușor cu palma, afectuos. Își dorea să facă poze cam în aceeași măsură în care dorea să afle și informațiile pe care femeia le oferea atât de degajat. Mai folosesc și filme foto din când în când, dar tehnologia digitală e favorita mea.

— Dacă o să ai ceva de vânzare, poți merge la Shop Street Gallery. Cei de acolo cumpără foarte multe fotografii făcute prin părțile locului.

— Mulțumesc pentru pont. Nu mi-ar prinde rău câteva vânzări – îmi vor asigura hotdogul și fasolea pentru următoarele săptămâni.

Mai discută cu ea preț de câteva minute, după care o luă înapoi, spre centru. Dacă Sunny O'Hara putea fi considerată un punct de reper, își dădu seama Roland, clientul lui nu avea să fie mulțumit de raport.

Se duse să ia cina. Restaurantele de duzină și chelneriițele de acolo erau, de obicei, niște surse bune de informații. Alese un separeu de unde putea ține perfect sub observație venirile și plecările și își așeză cu grijă camera pe masă.

Era tentat să-i facă o poză chelneriței – chiar îi făcea plăcere să intre cu adevărat în pielea personajului pe care îl interpreta și, în plus, fata avea un chip frumos, interesant.

— Cafea, vă rog.

— Doriți și niște plăcintă la cafea? Plăcinta cu cireșe de astăzi este foarte reușită.

— Plăcintă cu cireșe? Roland se gândi automat la burtoiul imens al bărbatului de vârstă mijlocie. Așa, și? N-avea decât să mai facă încă cincizeci de abdomene diseară. Nu cred că pot să refuz, decise el în cele din urmă.

— Încălzită? Cu înghețată din păstăi de vanilie?

Bun, deci șaptezeci și cinci de abdomene în plus.

— Da, doamnă. Personal, nu cunosc o persoană suficient de puternică încât să refuze o asemenea ofertă. Dacă e la fel de bună precum sună, o să mă prezint aici în fiecare zi până plec din oraș.

— Chiar este. Sunteți în vizită? întrebă ea, cam pe același ton degajat ca Sunny.

Îi spuse și ei aceeași poveste și chiar îi arătă câteva dintre fotografiile pe care le făcuse, cu casa cu ziduri pictate.

— Nu poți ști niciodată ce mai pictează data viitoare. Și fotografiile sunt foarte reușite.

— Mulțumesc.

— Merg să transmit comanda.

Cât așteptă, își prepară cafeaua pe gustul lui și își studie ghidul, ca un turist adevărat. Chelnerița se întoarse cu o felie generoasă de plăcintă, cu înghețată care se topea ușor pe crusta dantelată.

— Sună bine, arată bine. Roland rupse o bucată cu furculița. Iar la gust e și mai și. Mulțumesc, Kim.

— Poftă bună.

Femeia aruncă o privire înspre ușă, iar Roland făcu la fel, în clipa în care Brooks intră în local.

— Salutare, domnule ofițer!

Când Kim îi făcu semn lui Brooks către separeul situat chiar în fața lui, Roland decise să-i dubleze bacșișul.

— Doar cafea.

— Asta pentru că n-ai auzit de plăcinta cu cireșe care se bucură de succes pe aici. Am aflat dintr-o sursă de încredere că nimeni n-o poate refuza.

Zicând acestea, îi făcu lui Roland cu ochiul, iar el o aprobă cu furculița plină.

— În momentul ăsta, ai strica orzul pe gâște. Avocații...

— Ei bine, dragule, în cazul ăsta se impun două linguri de înghețată de vanilie pe bucata ta de plăcintă!

— Data viitoare. Am venit aici doar pentru o cafea bună și ceva spațiu să respir, ca să am timp să-mi revăd notițele.

— Cum vrei. Avocații lui Blake? se interesă ea, în timp ce îi turna cafeaua în cană.

— Unii noi. Harry a fost concediat și, între noi fie vorba, cred că acum joacă dansul bucuriei în jurul focului. Blake a angajat o firmă din nord.

— Yankei? Gura lui Kim se strâmbă a batjocură. N-ar trebui să mă surprindă.

— Costume Armani și serviete Louis Vuitton – cel puțin dacă e să-i dai crezare asistentului pus de Big John Simpson să se ocupe de documentarea acestui caz. Au venit cu propuneri peste propuneri. În primul rând, doresc schimbarea locului de judecată. Judecătorul nu-i agreează, deci asta e ceva.

— Vor să-l ducă departe de locul ăsta, undeva unde oamenii să nu știe ce nesuferit e băiatul ăsta al lui Blake.

— Nu pot spune că-i condamn. Însă, aici sau pe Pluto, faptele sunt fapte.

Necazul e că faptele nu sunt întotdeauna de ajuns în instanță.

Făcând un pas înapoi, Kim își puse ostentativ mâinile în șold.

— Doar nu crezi că o să scape așa de ușor? Nu după tot ce-a făcut.

— Nu vreau nici măcar să mă gândesc, pentru că, dacă iese fluierând din toată povestea asta, data viitoare pun pariu pe ce vrei tu că sunt mari șanse să omoare pe cineva!

— O, Doamne, Brooks!

— Iartă-mă. Brooks se frecă la ochii obosiți: Trebuia să-mi iau dispoziția asta de tot rahatul și să mă duc la birou...

— Ba să faci bine să stai aici și să-ți bei cafeaua și nu mai lăsa toate lucrurile astea să te afecteze atât de tare! Kim se aplecă și îl sărută pe creștetul capului. Tu ți-ai făcut treaba, și toată lumea știe asta. Nu poți face mai mult de-atât.

— Eu simt că ar trebui să fac mai mult. În orice caz... doar cafeaua.

— Strigă dacă mai vrei și altceva.

Clătinând din cap, femeia se îndepărtă, completând din mers cafeaua lui Roland.

Roland rămase la locul lui, reflectând. Nimic din ceea ce spusese polițistul nu i se păruse exagerat. El însuși îl disprețuia pe nesuferitul ăla de băiat. Dar, așa cum spusese înțeleapta și minunata Kim, nimeni nu-și putea depăși atribuțiile.

Treaba lui era să găsească ceva care ar fi putut înclina balanța în favoarea clientului său.

Aproape se înecă cu plăcinta când pe ușă intră o adevărată apariție.

Știa că micuțele orășele din sud zămisleau uneori asemenea frumuseți, și, în opinia lui personală, femeile sudiste aveau felul lor propriu de a conserva această frumusețe, ca pe trandafirii de seră. Cine știe, poate de vină erau vremea, aerul, șansa de a purta toate acele rochițe de vară vaporoase precum cea cu care era îmbrăcată apariția de-acum. Sau poate era mersul agale ori cine știe ce secret moștenit din mamă-n fiică.

Oricare ar fi fost explicația, funcționa de minune.

Roland își iubea soția și nu călcase niciodată strâmb în cei doisprezece ani pe care îi petrecuse alături de ea – și peste zece de când erau căsătoriți. Însă un bărbat mai avea dreptul la o mică fantezie din când în când, mai ales atunci când în câmpul lui vizual apărea probabil cea mai sexy femeie creată vreodată.

Cu mișcări senzuale din șolduri, ea se duse direct la masa lui Gleason și se strecură pe banchetă, asemenea untului topit pe felia de pâine încinsă.

— Nu e cel mai bun moment, Sylbie.

În lumea lui Roland însă, oricând ar fi fost un moment potrivit pentru Sylbie.

— Am o singură întrebare. N-am să încerc să te conving să te întorci la mine sau ceva de genul ăsta... Mi-am învățat lecția în martie.

— Apreciez asta, însă acum și aici chiar nu e momentul potrivit.

— Pari încordat, extenuat și nu ești în apele tale. Îmi pare rău să te văd așa. Cândva am fost prieteni.

Pentru că el preferă să nu spună nimic, ea își mută privirea în altă parte și oftă prelung, făcând ca sânii ei minunați să se ridice și, apoi, să coboare.

— Cred că n-am fost prieteni, iar vina îmi aparține. M-am gândit mult la asta de când m-am umilit pentru folosul tău.

— Hai să nu atingem subiectul ăsta.

— Pentru tine e ușor să spui asta, doar nu tu ai rămas acolo în pielea

goală!

Roland își simți erecția și îi ceru scuze în gând soției lui.

— A fost o greșeală, iar eu îmi asum o parte din această greșeală, pentru că n-am tranșat această problemă cu tine, atunci când ar fi trebuit. Ție îți pare rău. Mie îmi pare rău. Hai să depășim momentul!

— Nu pot să depășesc momentul până când nu aflu.

— Ce să afli?

— De ce ea și nu eu? Asta e tot. Vreau să știu de ce vrei să fii cu Abigail Lowery – pentru că toată lumea știe că sunteți împreună – și nu vrei să fii cu mine.

Și Roland ar fi vrut să afle, și nu numai pentru clientul său. Văzuse și fotografia lui Lowery. Era o femeie atrăgătoare, fără îndoială. Drăguță, poate chiar frumoasă într-un fel discret. Dar în comparație cu năucitoarea Sylbie? Nu făcea nici măcar cât plăcinta cu cireșe!

— Nu știu cum să-ți explic.

— Spune-mi pur și simplu adevărul. E mai bună la pat ca mine?

— Dumnezeule!

— Nu se cădea să te întreb așa ceva. Cu un gest nerăbdător, femeia își dădu pe spate părul bogat, ce cădea într-o splendidă cascadă. Nu aveam de gând să te întreb asta, deși nu pot să nu mă întreb în sinea mea. Dă-mi un motiv, ceva, să pot înțelege.

— Mă face fericit. Când sunt cu ea, simt că acolo e locul meu, că acolo mi-am dorit întotdeauna să fiu. Și toate lucrurile care contează capătă o logică. Nu știu ce anume face ca o persoană să se îndrăgostească de alta, Sylbie. Pur și simplu se întâmplă.

— Ești îndrăgostit de ea?

— Sunt îndrăgostit de ea.

Sylbie rămase cu privirea fixată asupra blatului mesei preț de câteva clipe.

— Pot să iau o înghițitură din cafeaua ta?

— Sigur.

Ea sorbi din cafea, făcu o grimasă și puse din nou cana jos.

— Întotdeauna o bei prea dulce.

— Obicei prost.

— Pe mine m-ai iubit vreodată?

— Pe tine te doream. Erau momente când tânjeam după tine cu o foame insațiabilă. Prima dată când am fost împreună, eram prea tineri ca să ne dăm seama. A doua oară? Poate încercam amândoi să aflăm. Eu nu puteam să te fac fericită. Nici tu nu puteai să mă faci fericit. Și nimic din ceea ce conta cu adevărat nu avea nici o logică.

— Sexul avea logică.

Brooks râse ușor.

— Mă rog, aici ai dreptate. Dar sexul, oricât de bun ar fi, nu poate fi începutul, sfârșitul și absolut totul între astea două.

— Am crezut că am înțeles asta după primul meu divorț, dar bănuiesc că n-am înțeles. Iar după al doilea... Niciodată nu mi-am dorit să fiu genul de femeie cu două divorțuri în spate. Sylbie se întoarse și privi în gol pe fereastra largă. Dar asta sunt.

— Poate ar trebui să te gândești că ai avut două căsnicii, nu două divorțuri. Eu cred că oamenii care testează experiența căsătoriei mai mult decât o singură dată sunt optimiști.

— Optimiști! Cu un râs amar, Sylbie îi împinse cafeaua deoparte. Sună

mai bine decât „rataţi“!

— Nu eşti o ratată, Sylbie.

— Ştii, am început să mă cam văd cu Grover.

— Tu... Ah... Brooks luă cana cu cafea şi dădu pe gât câteva înghiţituri. Mă rog.

— Ştiu. Nu e genul pe care îl caut de obicei. Nu este un bărbat frumos şi cam are burtă. Dar are o blândeţe aparte. Şi tu aveai, dar eu n-am ştiut s-o apreciez. Pe a lui o apreciez. Încă nu avem o relaţie intimă, dar mă simt bine în compania lui. Am o părere mai bună despre mine. Aş spune că suntem prieteni într-un fel în care noi doi n-am fost niciodată.

— Asta e bine.

— El mă face fericită, deşi nu mă aşteptam. Probabil nu-mi rămâne decât să aflu dacă pot să şi păstrez fericirea asta.

— Sper că vei putea.

— Şi eu sper. Sylbie se strecură afară de pe banchetă. Nu cred că sunt încă pregătită să-ţi urez să fii fericit alături de Abigail Lowery, dar nu mai am mult până când o voi putea face.

— E un început.

— Ne mai vedem.

Acestea fiind zise, femeia se îndreptă cu paşi degajaţi spre ieşire. Roland îşi dădu seama că mai are mult de reflectat la informaţiile aflate, dar, de vreme ce îşi terminase porţia de plăcintă, trebuia să facă asta în altă parte. Oricum, Gleason se ridicase să plece, punând banii de cafea pe masă.

Poate va lua maşina şi se va duce spre casa lui Lowery, să studieze terenul.

Într-o pauză de la lucru, Abigail răsfoi nişte reţete pe internet. Asta o ajuta să nu-şi mai facă griji. *Aproape* o ajuta să nu-şi mai facă griji. Ştia că, atunci când va veni, Brooks va dori să discute despre ce era de făcut în continuare. Iar ea îşi făcea griji în legătură cu felul în care vedea el desfăşurarea lucrurilor.

Aşa că lucră, spălă nişte rufe, iar lucră, smulse buruienile din grădină, mai lucră puţin şi apoi începu să răsfoiască reţete pe internet. Nu reuşea să-şi găsească locul, să se concentreze pe o singură sarcină până o ducea la bun sfârşit.

Asta n-o caracteriza.

Îşi dorea ca el să vină.

Îşi dorea să fie singură.

Ar fi vrut să ştie ce-şi dorea cu adevărat. Detesta această indecizie, neliniştea asta chinuitoare. Nu era deloc productivă.

Când alarma începu să sune, se roti în scaun, convinsă că decizia de a-i spune lui Brooks sau oricui altcuiva povestea ei îi adusese pe Volkovi la ea la uşă.

Nu, nu era logic. De fapt, era de-a dreptul ridicol, admise ea, însă pulsul ei o luă razna în timp ce îl privea pe monitor pe bărbatul cu şapcă de baseball.

O cameră de calitate, observă ea. Cizme care aveau un grad de uzură avansat. Un rucsac.

Probabil vreun amator de drumeţii sau vreun turist care intrase din întâmplare pe proprietatea ei, în ciuda indicatoarelor.

Când bărbatul îşi scoase binoclul din rucsac şi îl îndreptă spre cabana ei, neliniştea lui Abigail crescu.

Cine era? Ce făcea aici?

Venea mai aproape. Din ce în ce mai aproape.

Bărbatul se opri din nou, cercetă împrejurimile cu binoclul, întorcându-se încet, până când Abigail avu senzația că studia insistent una dintre camere. Apoi continuă, completând cercul.

Își scoase șapca și își trecu mâna prin păr înainte de a scoate o sticlă cu apă și a bea cu poftă. Băgând mâna în buzunar, scoase de acolo o busolă, făcu un pas și se împiedică. Bâjbâi cu busola în mână, încercând să-și țină echilibrul, dar scăpă busola. Abigail îi văzu buzele mișcându-se atunci când se aplecă și o luă de jos.

O scuturâ, ridică privirea către cer, apoi se așeză pe pământ, cu capul sprijinit de genunchi.

Rămase așa câteva clipe bune, înainte de a se ridica. Își șterse fața, apoi își continuă drumul către cabana ei.

După ce-și verifică arma, Abigail ieși cu câinele afară și înconjură casa.

Îl auzea venind. Nu încerca să se furișeze, observă ea, și bombănea ceva pentru sine, respirând repede și greu. Ajunsă în dreptul serei, Abigail îl urmări până când bărbatul intră în câmpul ei vizual; îl auzi zicând foarte clar „Slavă Domnului!", în timp ce se îndrepta glonț spre ușa din spate a cabanei ei.

Ciocăni la ușă, își șterse sudoarea de pe față și așteptă. Ciocăni din nou, cu mai multă putere.

— Hei! E cineva aici? O, Doamne, de-ar fi cineva acasă...

Traversă veranda și făcu mâna căuș în dreptul geamului ferestrei.

În acel moment, ea ieși din ascunzătoare, cu câinele alături.

— Ce doriți?

Bărbatul tresări puternic și se întoarse.

— Doamne, Dumnezeule! M-ați speriat de... Ochii lui deveniră uriași în momentul în care zări arma, iar mâinile i se ridicară automat în aer. Dumnezeule! Nu trageți! M-am rătăcit. Am încurcat drumul. Caut drumul înapoi, către mașină.

— Ce căutați în pădure, pe proprietatea mea? Este semnalizată foarte clar.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Făceam niște fotografii. Sunt fotograf de meserie. Nu voiam decât să surprind câteva cadre, să arunc o privire, și am fost complet absorbit, am ajuns mai departe decât îmi propusesem. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să ignor indicatoarele care semnalau o proprietate privată. Puteți chema poliția. Numai nu trageți. Nume... Numele meu este Roland Babbett. Sunt cazat la Hanul Ozark. Puteți verifica.

— Vă rog să vă scoateți rucsacul, să-l puneți jos și să vă îndepărtați de el.

— Bine, sigur.

Bărbatul nu purta armă – îl văzuse făcând o rotire completă și ar fi remarcat. Dar ar fi putut avea una în rucsac.

— Puteți păstra rucsacul, spuse el în clipa în care îl puse jos. Portofelul meu e acolo. Puteți păstra banii.

— Nu am nevoie de banii dumneavoastră!

— Ascultați-mă, m-am rătăcit. Am scăpat busola din mână și am spart-o. Am văzut cabana prin binoclu atunci când am cercetat împrejurimile. Am venit doar să vă cer o mână de ajutor. Chemați poliția.

— Unde v-ați lăsat mașina?

— Dacă aș fi știut, nu m-aș fi rătăcit. Nu încerc să fac pe deșteptul, adăugă el repede. Am ieșit din Bickford, am luat-o spre sud preț de vreun kilometru jumate, după care am tras pe dreapta. Lumina era foarte bună. Lumina, umbrele... Voiam să trag niște cadre. Să fac fotografii, adică, specifică el,

aruncând din nou o privire circumspectă către arma din mâna lui Abigail.

— Ar fi cazul să respectați proprietatea privată.

— Da, aveți dreptate. Îmi pare sincer rău.

Abigail arătă cu degetul într-o direcție.

— Dacă o luați în direcția aceea, veți ajunge la șosea. Luați-o la stânga. Ar trebui să ajungeți la mașină cam după patru sute de metri.

— Perfect. Mulțumesc. O să...

— Luați-vă rucsacul, îi spuse ea, văzând că bărbatul voia să coboare de pe verandă fără el.

— Bine. Îl ridică, schimbând direcția privirii de la chipul femeii la arma pe care ea o avea în mână, apoi la câine și înapoi. Mulțumesc, mai adăugă el.

— Cu plăcere!

Îl privi îndepărtându-se, oarecum în grabă, până când dispăru din raza ei vizuală. Întoarsă în casă, continuă să-l urmărească pe monitor, în timp ce traversa în pas rapid drumul de pe proprietatea ei către șoseaua principală, aruncând priviri peste umăr la fiecare câteva minute.

Îl speriase, se gândi ea. Ei bine, și el o speriase pe ea. Probabil acum erau chit.

Roland știa exact unde era parcată mașina lui.

Nu se așteptase la armă. Nu se așteptase nici la prezența camerelor de supraveghere. Fusese avertizat că femeia avea instalat un sistem de securitate, inclusiv camere de jur împrejurul casei. Însă nimeni nu menționase că ele se întindeau până departe, în pădure.

Dacă n-ar fi remarcat una dintre camere la timp, ar fi compromis întreaga misiune.

Ea crezuse micul lui număr cu drumețul rătăcit și speriat. Și de ce n-ar fi făcut-o? Chiar *fusese* speriat. Modul cum Abigail ținea pistolul îi dăduse de înțeles că știa să-l folosească. Și că l-ar fi folosit la nevoie.

Nu putea să nu admire atitudinea ei, acum că nu se mai afla în bătaia pistolului.

Și câinele. Aflase și despre câine, dar – *la naiba!* – era ditamai dulăul!

Apoi, mai erau și încuietorile de la ușa din spate. Cele mai bune de pe piață, se gândi el, aruncând rucsacul pe bancheta din spate. Roland se pricepea al naibii de bine la spartul lacătelor, dar pe astea nu reușise să le dovedească niciodată. De fapt, nici nu mai avea rost să se gândească la asta, de vreme ce oricum n-ar fi putut trece de camere – nu în lipsa unui echipament serios.

Atâtea măsuri de siguranță? Era exagerat.

Misiunea lui tocmai devenise mult mai interesantă. Oricine își lua atâtea măsuri de siguranță, câinele acela mare, Glockul... Atitudinea ostilă...

Avea ceva de ascuns. Lui Roland îi plăcea la nebunie să descopere ceea ce oamenii doreau să ascundă.

---

[14] Produs farmaceutic folosit ca tratament de regenerare a părului (n.tr.)

capitolul 24

Brooks intră în bucătărie cu un buchet de margarete albe, cu năsturașii din mijloc de un galben viu, și cu un os din piele crudă pentru Bert.

— Iar mi-ai adus flori.

— Tata îi aduce mamei flori o dată sau de două ori pe săptămână și m-am gândit că procedează așa pentru că florile o fac să zâmbească. Așa cum zâmbești tu acum.

— Mă temeam că atmosfera n-o să fie tocmai confortabilă când ai să vii în seara asta – că va fi oarecum stingheritor după toate... Iar tu îmi aduci margarete.

— Ca să nu-ți mai faci griji.

Abigail luă o vază, dorindu-și să fi avut o carafă frumoasă. Își promise să cumpere una cu următoarea ocazie când ajungea în oraș.

— De câte ori vin aici, e ceva care miroase bine – asta în afară de tine.

— E rozmarinul, îi spuse ea, aranjând florile în vază. E foarte parfumat. Am găsit o nouă rețetă cu pui, pe care am vrut s-o încerc.

— Mă bucur să fiu degustătorul tău.

— Ar trebui să meargă bine cu Pouilly-Fumé[11].

— Dacă spui tu... Brooks îi dădu părul pe spate, după care își îngădui răsfățul de a-și freca nasul de gâtul ei. Ție cum ți-a mers azi? se interesă el.

— Am fost distrasă și n-am avut deloc stare, dar am reușit totuși să termin câte ceva. Și am mai fost întreruptă și de un excursionist rătăcit – un fotograf. Chiar nu înțeleg de ce refuză oamenii să respecte niște linii de demarcare. E atâta teren în jur, deschis publicului larg, chiar nu e nevoie să încalci o proprietate privată!

— Știi cum e, iarba e întodeauna mai verde de cealaltă parte a gardului. A venit până la cabană?

— Da. A declanșat alarma, și l-am văzut pe monitor. A scăpat din mână busola și a spart-o și, din câte se pare, ar fi văzut cabana prin binoclu.

Brooks se întrerupse din turnatul vinului în pahare.

— Binoclu, zici?

Abigail verifică puiul.

— Da. Mă întrebam dacă nu cumva a văzut camerele de supraveghere prin el, dar, după toate aparențele, încerca să-și găsească drumul înapoi sau măcar ceva ajutor. Am ieșit din casă și am ocolit sera, așa că am apărut din spatele lui.

— Ai ieșit, deși ai văzut un individ ciudat venind spre casă?

— Știu să-mi port de grijă. Fac asta de multă vreme, ai uitat? Era singur. Aveam pistolul cu mine și îl aveam pe Bert. Omul acela a ciocănit la ușă, a strigat... Și a fost foarte speriat când am apărut, cu arma în mână.

Brooks termină de turnat vinul în pahare și luă o înghițitură zdravănă.

— Mda, e de înțeles.

— Nu mi-a părut rău că l-am speriat. N-ar fi trebuit să intre pe o

proprietate privată. L-am luat la întrebări, apoi l-am îndrumat spre locul unde – dacă mi-a explicat el bine – își lăsase mașina. A plecat rapid.

— O femeie înarmată, cu un câine mare lângă ea? Ar fi fost târmpit să n-o facă! Ce căuta aici?

— Făcea fotografii. Mi-a spus că îl cheamă Roland Babbett și că e cazat la hotelul familiei Conroy.

— Asta e ușor de verificat. Brooks își scoase telefonul mobil. Cum arăta?

— În jur de treizeci și cinci de ani. Cam 1,80 metri înălțime și vreo 80 de kilograme. Ten mediu, păr șaten-deschis, ochi căprui, bărbie proeminentă. Purta o șapcă maro, cu sigla Greenpeace, un tricou negru, cu numele trupei R.E.M., niște bermude kaki și bocanci. Avea un rucsac bleumarin și o cameră foto Nikon prinsă de un șnur. Șnurul avea ca model niște simboluri ale păcii multicolore.

— Da, chiar ai fi fost un polițist bun, replică Brooks. L-am văzut la restaurant, ceva mai devreme. Plăcintă cu cireșe *à la mode*.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Doar că e puțin cam ciudat. Pe la ce oră a venit aici?

— Alarma s-a pornit la ora patru și optsprezece minute.

— Da, chiar e ciudat. L-am văzut la restaurantul din oraș puțin înainte de patru. În mai puțin de o jumătate de oră, era deja aici...

Mâna lui Abigail se crispă pe piciorul paharului.

— Crezi că m-au găsit.

— Iubito, chiar crezi că omul ăla arăta ca unul care face parte din mafia rusească? Și oare lor le stă în fire să-l pună pe unul să bâjbâie prin pădurea ta?

— Nu. Umerii lui Abigail se relaxară. Nu era înarmat. Cel puțin nu purta o armă la vedere... Volkovii nu ar trimite un bărbat singur și neînarmat.

— Cred că poți fi sigură de asta.

Însă Brooks voia să studieze problema mai minuțios, așa că formă un număr de pe mobilul lui.

— Hei, Darla, cum merge treaba? Aha... Răcelile astea de primăvară pot fi destul de nasoale. Să te odihnești puțin. Mda... E vremea aceea a anului, într-adevăr... Uite de ce te-am sunat: Ai cumva înregistrat un turist cu numele de Roland Babbett? Nici o problemă. Aha... Hmm... Mare e grădina, nu? Îhm... Brooks dădu ochii peste cap la Abigail. Mda... Roland Babbett. În ce cameră e cazat? Uite ce e, Darla, eu nu sunt un oarecare. Sunt șeful poliției. Urmăresc o pistă. Știi doar că pot să-l sun pe Russ ca să aflu. Aha... Serios? Hmm... Nu, nu e nici o problemă, e doar o chestiune de rutină. Să ai grijă cu răceala aia, bine? Pa! Brooks ridică din nou paharul cu vin. Darla cam suferă de logoree... Într-adevăr, este acolo. A închiriat o cameră – a solicitat-o în mod expres – pe același coridor cu apartamentul de lux.

— Cel pe care l-au vandalizat Justin Blake și prietenii lui?

— Exact! Acum, nu ți se pare curios faptul că l-am văzut pe Babbett ăsta în oraș, apoi vine tocmai aici, echipat cu cameră și cu binoclu, și că e cazat chiar lângă apartamentul acela?

— Ar putea fi o coincidență, dar pare ceva mânărit.

— Mânărit este un cuvânt potrivit! Mânărit de Blake. Sprijinindu-se încet cu un șold de blatul din bucătărie, Brooks ridică paharul cu vin. Ce-ai zice tu dacă aș zgândări puțin treaba asta și aș afla că Roland Babbett este un detectiv particular plătit cu bani grei?

— Aș zice că ai dreptate. El chiar a văzut camera și a inventat foarte repede o poveste, pretinzând că s-a rătăcit. „Păcălindu-mă în stil mare", își

spuse Abigail în sinea ei, foarte neliniștită. Dar nu văd ce a câștigat venind până aici...

— A făcut puțină cercetare pe teren. A văzut cum ești aranjată aici, și-a făcut o idee. Azi a avut ceva noroc, dat fiind că a remarcat una dintre camerele tale, și a folosit asta în avantajul lui, pentru a lua legătura cu tine. Nu mă îndoiesc însă că primirea pe care i-ai făcut-o l-a cam prins pe picior greșit, dar, una peste alta, i-a mers destul de bine. A purtat o discuție cu tine și a aruncat o privire de aproape. La fel s-a întâmplat și mai devreme, când s-a nimerit să mă duc să beau o cafea, tocmai când se afla și el la local. A stat acolo, și-a mâncat plăcinta, a studiat bine împrejurimile și... Rahat!

— Poftim?

— Pun pariu că are și auzul foarte fin. Sunt convins că a surprins fiecare cuvințel din discuția mea cu Sylbie! Despre care nu voiam să aduc vorba, adăugă el, văzând că Abigail nu spunea nimic. Iar acum îmi dau seama că nu am procedat bine, pentru că, bănuiesc, a fost o conversație importantă. Și a venit vorba și despre tine.

— Ai discutat cu ea despre mine?

— Uite, tonul àsta și privirea ta sunt motivele pentru care n-aș fi dorit să aduc vorba despre asta.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Abigail se întoarse cu spatele, să pună la înăbușit fasolea verde pe care o cumpărase mai la începutul săptămânii și pe care o avea deja pregătită pe aragaz. Tonul meu nu e altfel decât de obicei, spuse ea.

— Ai putea să tai cărămida cu el. Nu că m-ar deranja, adăugă el, fără a se sinchisi să-și ascundă zâmbetul larg atunci când o înghionti prietenește la baza șirei spinării. E chiar măgulitor, comentă el.

— Eu, una, nu m-aș simți deloc măgulită. Nu-mi place că tu vorbești despre mine cu fosta ta... relație.

— Relație este ceea ce eu și Sylbie n-am avut niciodată. A venit la local în timp ce eu îmi beam cafeaua și s-a așezat pe banchetă. În parte, pentru a-și cere scuze pentru acel – să spunem, nefericit – incident din martie. Al doilea motiv era că voia să-mi pună o întrebare. Voia să știe de ce tu și nu ea.

Cântărind informația primită, Abigail dădu puiul deoparte de pe foc.

— E o întrebare legitimă, din punctul ei de vedere. Asta ai crede tu. Din punctul meu de vedere, e și jenantă, și enervantă. O femeie care arată așa cum arată ea probabil e obișnuită să aibă orice bărbat își dorește și nu m-ar vedea pe mine în aceeași lumină – ceea ce mi se pare oarecum corect. Oricât de adevărat ar fi acest lucru, tot e enervant. Tu ești flatat doar pentru că pe mine mă scoate din sărite, iar asta nu face decât să mă enerveze și mai tare!

— Înainte să te enervezi de-a binelea, n-ai vrea să afli ce i-am răspuns?

— Nu e treaba mea ce spui tu într-o conversație privată! Abigail scoase farfuriile din dulap și le așeză pe masă, cu o atitudine înțepată. Ba da, vreau să aflu! se răzgândi ea.

— I-am spus că, atunci când sunt cu tine, pare că așa trebuie să fie; simt că aici e locul meu; că totul capătă o logică. I-am spus că nu știu de ce o persoană se îndrăgostește de o alta anume, că pur și simplu se întâmplă.

Ea se întoarse și îl privi drept în ochi.

— I-ai spus că mă iubești?!

— I-am spus, pentru că asta simt.

— Acum nu mai sunt așa nervoasă.

— Perfect! Ne îndreptăm în direcția bună. Nu-mi doream să am acea discuție cu ea, dar, după ce am avut-o, mi-am dat seama că a fost un lucru

bun. Cred că acum ne înțelegem mai bine ca niciodată, iar asta va face ca totul să fie mai ușor pentru amândoi.

— Mie mi-ar fi mai ușor dacă ea n-ar fi atât de înzestrată de la natură. Iar asta e o meschinărie din partea mea. Și nu-mi place să fiu meschină și superficială.

— Dat fiind că am crescut alături de două surori, pot spune fără să greșesc prea tare că sunt mari șanse ca ea să gândească la fel în ceea ce te privește. Însă ideea este că acest Roland Babbett a asistat la o discuție plină de amănunte picante!

— Nici unul însă nu prezintă interes pentru acuzațiile împotriva lui Justin Blake – asta dacă Babbett este, într-adevăr, un detectiv particular, angajat de tatăl lui Justin.

— Nu, dar a făcut rost de ceva „muniție". Tot așa cum „muniție" este și faptul că tu porți o armă și ai un sistem de securitate de înaltă clasă. Cât de bune sunt autorizațiile alea ale tale?

— Documentele mele și cazierul disponibil pot face față cu brio în cazul unei anchete standard a poliției. N-ar exista nici un motiv să fie puse la îndoială.

— Un detectiv particular nu e un polițist, sublinie Brooks.

— Cred că vor face față unui control riguros. N-am avut niciodată probleme din cauza asta.

— Ai fost vreodată arestată, dusă la interogatoriu?

— Nu, dar sunt, de regulă, verificată de clienții mei, înainte de încheierea unui contract. Dată fiind natura sensibilă a activității mele și onorariul pe care îl percep, documentele și referințele mele sunt verificate cu atenție de orice client nou.

— Asta e bine. Mulțumit de răspuns, Brooks încuviință din cap. E bine de știut. Ceea ce mă preocupă pe mine – iar în momentul ăsta e vorba despre o simplă preocupare – este că acest Babbett nu lucrează pentru un client care dorește să te angajeze, ci pentru unul care caută mizerii, ceva care poate fi folosit pentru a te discredita sau pentru a te amenința.

— Ar trebui să fie foarte abil și foarte hotărât să o facă.

— Poate ar fi bine să ne luăm ceva măsuri de precauție.

— Ai putea să-l intimidezi. Dispui de autoritatea și de armele necesare. Ai putea să-l înfrunți, să-l intimidezi și să-l determini să plece.

— Cred că aș putea face asta, dar e genul de atitudine care l-ar determina, probabil, să devină și mai curios. Asta dacă n-am un as în mânecă.

— Nu vreau să plec.

— N-o să lăsăm să se întâmple așa ceva.

Abigail detesta acest nou motiv de stres, această complicație suplimentară care nu avea nimic, *nimic* de-a face cu Volkovii.

— Dacă aș fi rămas în casă, dacă n-aș fi deschis ușa sau dacă pur și simplu i-aș fi indicat drumul...

— Nu cred că asta ar fi contat foarte tare. El își face treaba pentru care e plătit. Ceea ce vom face noi – sau, mai bine zis, tu, pentru că sunt convins că te pricepi mai bine la asta și ești mai eficientă – este să aflăm tot ce putem despre el. Să vedem cu ce fel de om avem de-a face. Între timp... o să vreau să împrumut câteva din camerele tale.

— De ce?

— Măsurile de precauție despre care îți spuneam. E în regulă dacă Departamentul de Poliție din Bickford împrumută o parte din echipamentul tău de securitate pentru o zi sau două?

— Da. Abigail scoase un inel cu niște chei din buzunar: Poți să împrumuți ce vrei.

— Mulțumesc. O să-l rog pe Ash sau pe Boyd să se repeadă până aici și să le ia, dacă e în regulă. Trebuie să dau câteva telefoane ca să fac aranjamentele necesare.

— Bine. Acum, trebuie să termin de pregătit mâncarea. Abigail nădăjduia că asta avea să o mai liniștească un pic. Nu vreau să se facă prea tare legumele, adăugă ea.

Trebuia să-și găsească de lucru, ca să nu se lase cuprinsă de panică. Dacă făcea treburi firești – de pildă, să adauge unt și cimbru proaspăt la fasolea verde, să toarne sosul de vin peste pui, să le monteze pe farfurie, alături de cartofii copți –, se putea agăța de iluzia normalității.

Preparase cina foarte bine, iar prezentarea nu fusese nici ea mai prejos; cu toate acestea, abia dacă reuși să ia câteva înghițituri, și acelea forțate.

Avea un plan pentru situații neprevăzute. Întotdeauna avea unul. Toate documentele de care avea nevoie pentru următoarea identitate erau în camera ei de refugiu, sub cheie. Așteptau.

Însă nu voia să le folosească, nu voia să devină din nou altcineva. Asta însemna că trebuia să lupte pentru a se proteja pe sine cea de acum. Pentru a proteja ceea ce avea.

— Chiar dacă acest detectiv este abil și hotărât, tot îi va lua ceva timp să dovedească faptul că documentele și cazierul meu sunt false, începu ea. Am nevoie de mai mult timp, pentru a planifica și a organiza un contact de orice fel cu agentul special Garrison.

— E în Chicago?

— Am vrut pe cineva din Chicago, orașul de reședință al Volkovilor. M-am gândit că persoana respectivă ar fi mai motivată și ar avea mai multă libertate de mișcare. De asemenea, timpul de reacție avea să fie mult mai bun, odată ce învăța să aibă încredere în informațiile furnizate de mine.

— Bine gândit!

— Însă, dacă nu reușesc să pregătesc o alternativă, dacă iau contact direct cu ea, va fi constrânsă de îndatoririle ei să mă rețină. Dacă se întâmplă asta, nu cred că mai am timpul și ocazia să mă disculp înainte de a fi eliminată.

El se întinse către ea și îi prinse ambele mâini în mâinile lui.

— N-o să fii reținută și, cu siguranță, nu vei fi eliminată. Uită-te la mine! Indiferent de ce va fi nevoie pentru asta! Și m-am gândit la alternative și la metode.

— M-am gândit să-i trimit agentului special Garrison un e-mail pe contul personal, să-i spun cine sunt, să-i relatez întreaga poveste, toate detaliile. Pot să procedez la fel cum procedez cu datele pe care i le trimit, și nu va reuși să-l localizeze. Dar ar putea să „transpire". Dacă informația pe care i-o trimit ei ajunge pe mâna cui nu trebuie, Volkovii vor afla nu numai că încă n-am murit...

— Ilia Volkov te-a văzut. Știu că trăiești.

— Știu că trăiam acum cinci ani, la New York. Între timp, puteam să fi avut un accident sau să fi contractat o boală incurabilă.

— Mă rog, cam subțire argumentul, dar înțeleg ce vrei să spui.

— De asemenea, vor afla că le-am accesat conturile, echipamentele și că am oferit informațiile respective FBI-ului. Cum e și firesc, vor lua măsuri ca să-mi blocheze accesul, ceea ce mă va costa bani și eforturi. Totodată, vor fi mai atenți cu ceea ce transmit prin e-mail sau cu ce stochează în fișierele electronice. Dar, în plus, se vor înfuria foarte tare și își vor spori eforturile

de a mă localiza și a mă elimina. Au niște specialiști foarte bine instruiți. O parte dintre veniturile lor provin din fraude informatice, din escrocherii pe internet, din furturi de identitate...

— Tu ești mai prețioasă decât specialiștii lor.

— Da, sunt, dar am avut și timpul necesar să studiez și să programez, să sparg firewalluri, să evit alertele. Mi-ar lua mult timp să o iau de la capăt, dacă ar avea un sistem de protecție nou, mai puternic. Dacă aș fi în locul lor, aș pune capcane. În cazul ăsta, dacă aș face o greșeală, mi-ar putea da de urmă. Din nou, timpul este esențial. Dacă și când voi contacta FBI-ul, ridicarea lui Keegan și Cosgrove, identificarea celorlalte persoane infiltrate, arestarea lui Korotki, a lui Ilia – toate astea vor trebui să se întâmple foarte repede.

— Ca niște piese de domino care cad, sugeră el.

— Da, pe principiul acela. Birocrația, în general, nu operează în timp util. Și, înainte de-a demara procesul, agenta respectivă și superiorii ei vor trebui să mă creadă.

— O vor face.

— Să aibă încredere în cuvântul unei fugare, suspectată cel puțin de unii că ar fi ucis sau, în orice caz, ar fi provocat moartea a doi agenți ai poliției judiciare. Și asta împotriva cuvântului altor doi agenți ai poliției judiciare, dintre care unul a fost deja decorat și promovat.

Brooks îi acoperi mâna fremătândă cu mâna lui.

— Să aibă încredere în cuvântul unei femei care la șaisprezece ani le-a oferit pe tavă capul unui ucigaș din rândurile cele mai de sus ale mafiei. Ei sunt cei care au dat greș.

— Ești părtinitor, pentru că mă iubești.

— Te iubesc, dar, în același timp, am și instincte bune. Tu crezi că FBI-ul, poliția judiciară și Poliția din Chicago nu vor face pe dracu'-n patru să pună la pământ organizația Volkovilor? O să încheie o înțelegere cu tine, Abigail.

Se abținu cu greu să nu-și tragă mâna dintr-a lui.

— Îmi ceri să am încredere în protecția lor?

— Nu. Îți cer să ai încredere în tine însăți și în mine, ca să facem asta împreună.

— Cred că aș putea.

— În prima fază avem nevoie de un intermediar.

— Nu înțeleg.

— Cineva care să vorbească în numele tău, să stabilească legătura și să deschidă ușa negocierilor.

— Tu nu poți...

— Nu, admise el, înainte ca ea să-și termine ideea. Nu pot. Sunt prea aproape de tine – emoțional și geografic. Ei vor verifica persoana de legătură. Dar nu vor avea nici un motiv să suspecteze că ar exista vreo conexiune între mine – sau între tine – și fostul meu căpitan din Departamentul de Poliție din Little Rock.

— Eu nu-l cunosc.

— Dar îl cunosc eu. Ascultă-mă. E vorba despre căpitanul Joseph Anson. Poți să te documentezi în privința lui. Este un polițist de nădejde, decorat, un bărbat cu douăzeci și cinci de ani de experiență în spate. Are o soție – prima și singura – și doi copii. E un șef bun, un polițist inteligent. Lucrează ca la carte, însă nu într-atât încât să nu mai sară peste câte o pagină, dacă simte că așa este corect. Este respectat în departament, iar oamenii se bizuie pe el, pentru că e un om demn de încredere. Și are curaj.

Abigail se ridică de pe scaun și se duse la fereastră, încercând să proceseze informația și să cântărească toate argumentele. Un intermediar. Ideea era perfect logică, se crea astfel o zonă-tampon. Dar...

— De ce m-ar crede pe mine?

— Mă va crede pe mine.

— Și, chiar dacă m-ar crede, de ce l-ar crede agentul special Garrison pe el, mai apoi?

— Datorită dosarului lui, datorită activității lui, pentru că este curat. Pentru că n-ar avea nici un motiv să mintă. Mai are puțin și face treizeci de ani de muncă, în curând se pensionează. De ce și-ar risca reputația mințind poliția federală?

Abigail încuviință din cap, înțelegând argumentele lui Brooks.

— Dar de ce și-ar risca reputația implicându-se în toată povestea asta?

— Pentru că e un om bun și un bun polițist. Fu rândul lui Brooks să se ridice de pe scaunul lui și să se ducă la ea. Pentru că a crescut două fiice, și, dacă nu și le imaginează pe ele în locul tău, o să-l conving eu să o facă!

— Îmi ceri să am încredere într-un om pe care nu-l cunosc, pe care nu l-am întâlnit în viața mea.

— Știu. Și nu te gândi nici o clipă că nu-mi dau seama cât de mult îți cer. Dacă simți că nu poți face asta, vom găsi o altă modalitate.

Ea se întoarse din nou către fereastră. Grădina ei o ducea foarte bine. Viața ei fusese atât de lină în ultimul an... Și, cu toate astea, nimic nu se întâmplase cu adevărat până când îl lăsase pe Brooks să intre în viața ei.

— Ai avea suficientă încredere în el cât să-i încredințezi viața ta?

— Aș avea. Tu ești viața mea acum.

— O, Dumnezeule! Îmi spui toate astea, iar eu simt că aș muri, pur și simplu, dacă aș pierde ceea ce am găsit alături de tine. Tu mă faci să vreau să-mi risc liniștea, Brooks, iar eu am crezut că liniștea e tot ce îmi doream.

— Nu poți fugi la nesfârșit, Abigail. O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el. Nu poți să te închizi în tine la nesfârșit.

— Eu credeam că pot, dar, într-adevăr, m-am înșelat. Cum vrei să procedezi?

— Un drum până la Little Rock. Nu putem risca un telefon sau un e-mail. Trebuie să fie o discuție față în față, nu doar pentru a nu lăsa urme, ci și pentru că Anson este genul de om care preferă discuțiile directe. Pot ajunge acolo în mai puțin de două ore. Până dimineață, povestea e rezolvată.

— În seara asta?

— Ce rost are să mai amânăm? Nu uita că există un detectiv care, mai mult ca sigur, la ora asta e cu laptopul în față și caută să afle mai multe. Suntem în avantaj deocamdată, de ce să nu profităm? Hai, ia-ți laptopul sau iPadul. Îți faci documentarea despre căpitan pe drum. Dacă nu ești mulțumită, ne întoarcem din drum și venim înapoi.

— Vrei să merg cu tine?

— Întotdeauna! Dar, în cazul de față, vreau ca el să te vadă, să-ți audă povestea. Vreau să-i povestești exact așa cum mi-ai povestit mie. Ești speriată. Nu te învinovățesc. Brooks o prinse de brațe. Vrei să mai aștepți, să analizezi, să calculezi, să cântărești toate detaliile. Dar nu așa ai procedat atunci când ai plecat din casa aia conspirativă. Nu așa ai procedat la New York, când te-au fugărit. Te-ai bazat pe instinct și i-ai învins.

— O să-mi iau cu mine niște acte de identitate noi și bani. Și geanta de urgență. Dacă iese prost, nu mă pot întoarce aici.

— Dacă iese prost, vin cu tine.

— Știu că spui asta acum...

— Deocamdată, în punctul ăsta suntem. Ia-ți orice crezi că-ți trebuie.

— Vreau să-l iau pe Bert.

De data asta, Brooks îi zâmbi.

— Nici n-aș concepe altfel.

Se urcă la volanul mașinii ei. Vecinii n-aveau să dea cine știe ce atenție unui SUV parcat pe aleea din fața casei lui Anson, dar cu siguranță și-ar fi amintit de o mașină cu însemnele Departamentului de Poliție din Bickford, în cazul în care vreun polițist s-ar fi găsit să-i întrebe de asta la un moment dat.

În timp ce Brooks conducea, Bert făcea exact ce fac de regulă câinii în mașină: scosese capul pe fereastra din spate, cu un rânjet tâmp pe față; iar Abigail își butona laptopul.

— Căpitanul ăsta al tău are un dosar de invidiat.

— E un polițist bun.

„Oare ăsta e un avantaj sau un dezavantaj?“ se întrebă Abigail.

— În caz că e de acord să ne ajute, o să știi dacă spune adevărul?

— Da. Ai încredere în mine.

— Am. Abigail privi pe fereastra din dreptul ei, la peisajul care își pierdea conturul în goana mașinii. Am încredere în tine mai mult decât am avut în oricine altcineva în ultimii doisprezece ani, adăugă ea. Dacă mergem mai departe cu chestia asta, iar ceilalți mă vor crede, vor urma arestări, procese, mărturia mea în instanță. Și e posibil să existe repercusiuni. Trebuie să fii conștient de asta.

— Am putea continua așa ca acum, fără să facem nimic. Și, în cazul ăsta, nici unul dintre noi – cred că nici unul dintre noi – nu se va împăca vreodată pe deplin cu ideea. Da, ne vom simți în siguranță, dar nu ne vom împăca nicicum cu ideea.

— Eu m-am mulțumit cu siguranța de ceva vreme încoace. Își întoarse din nou privirea către el, încă uimită de felul în care o singură persoană putea schimba absolut tot. Cu toate acestea, adăugă ea, nu va fi suficient să rănim organizația Volkov, să o lezăm puțin. Pentru a fi în siguranță pe viitor, trebuie s-o distrugem.

— Ajungem și acolo.

— Eu am câteva idei. Dar nu toate sunt perfect legale.

Văzu un zâmbet larg înflorind pe chipul lui Brooks.

— Asta nu mă surprinde câtuși de puțin. La ce te-ai gândit?

— Am făcut un plan, dar trebuie să-l mai pun puțin la punct. Chestii tehnice.

El aruncă o privire spre ea, apoi în jos, la laptopul ei.

— Chestii de tocilari.

— Să zicem. Da, chestii de tocilari. Dacă facem treaba asta, va trebui să mai investesc ceva timp și eforturi în programele pe care le-am dezvoltat. Între timp, și mai ales dacă fostul tău șef este de acord să ne ajute, trebuie să te decizi asupra mijlocului de comunicare. Pentru că, odată ce va lua legătura cu FBI-ul în această problemă, toate mijloacele lui de comunicare vor fi monitorizate.

— O să facem o oprire pe drum, să cumpărăm niște telefoane mobile cu cartelă. Asta ar trebui să ajungă pentru moment.

— Da, ar trebui.

Brooks întinse o mână spre ea și o așeză deasupra mâinii ei.

— O să găsim noi o modalitate.

Abigail îl credea. Acest lucru nu avea nici un sens, sfida orice logică; și totuși, îl credea.

Emoțiile o copleșiră în momentul în care Brooks intră pe o stradă liniștită, din cartierul acela cochet. Copaci bătrâni și stufoși, peluze înverzite, luminițe care sclipeau la ferestre.

Căpitanul Anson ar putea încerca s-o aresteze pe loc. Ar putea insista să cheme poliția federală.

Sau poate nici nu era acasă. Ceea ce avea să fie dezamăgitor și avea să sporească stresul.

Sau poate...

— Relaxează-te, îi spuse Brooks, oprindu-se în fața unei case curate, cu două niveluri, cu garaj atașat și un minunat arțar roșu în curte.

— E imposibil.

El își schimbă poziția, astfel încât ajunseră să stea față în față.

— Te bagi sau nu, Abigail? Alegerea îți aparține.

— Mă bag, dar nu pot să fiu relaxată.

Dacă trebuia să fugă, nu avea să-l lase să fugă cu ea. Nu îi putea permite să renunțe la viața lui, la familia lui, la lumea lui. Avea cu ea un set suplimentar de chei în geantă și, la nevoie, putea să fugă și să se facă nevăzută. Dacă se întâmpla așa...

— Orice s-ar întâmpla, vreau să știi că aceste ultime săptămâni au fost cele mai frumoase din viața mea. Faptul că am fost cu tine m-a schimbat. Pentru mine, nimic nu va mai fi vreodată la fel, și mă bucur că s-a întâmplat așa.

— Noi o să câștigăm războiul ăsta, începând de acum.

— Bine.

Abigail îi porunci lui Bert să rămână pe loc și coborî din mașină. După ce ocoli botul mașinii, Brooks o luă de mână. Făcu tot posibilul să se concentreze asupra acelei atingeri, în timp ce inima începu să-i bată cu putere.

La fereastra casei se vedeau lumini, iar în aer se simțea mirosul primăverii și chiar al verii ce se apropia – iarba, heliotropii, garofițele, niște trandafiri înfloriți de timpuriu... Abigail încercă o senzație de neliniște crescândă și simți o greutate nefirească în piept, iar în clipa când Brooks bătu la ușă, închise ochii, încercând să alunge aceste senzații.

Bărbatul care le deschise avea umeri lați, iar părul, altădată negru, era încărunțit și rărit la tâmple. Era îmbrăcat cu niște pantaloni bej și cu un tricou polo de culoare albastră. În buzunar îi atârnau niște ochelari de citit, alături de firul unei căști.

Era desculț, iar de undeva din spatele lui Abigail auzi comentariul unui meci.

Ochii bărbatului aveau o culoare albastră, de oțel dur – asta până când un zâmbet îi înflori pe chip.

— Să fiu al dracu'! Ofițerul Gleason la mine la ușă!

— Îmi pare bine să te văd, căpitane.

— Să fiu al dracu'! repetă Anson, după care îl îmbrățișă de Brooks cu un singur braț, în timp ce o măsura pe Abigail din ochi. Mi-o prezinți și mie pe doamna? întrebă el.

— Abigail Lowery, iar el este căpitanul Joe Anson.

— Îmi pare bine să te cunosc, Abigail. O, Doamne! Lui Nadine o să-i pară tare rău că nu te-a întâlnit. A plecat cu mama ei într-o excursie de fete – o chestie spa... Cadou de ziua mamei ei. Nu se întoarce până duminică. Hai,

intrați.

Livingul părea confortabil, constată Abigail. Primitor și comod, cu fotografii de familie înrămate pe un raft prins în perete și cu plante de interior aranjate frumos în ghivece pe pervaz.

— Eram în dormitor și mă uitam la meci. Stați să-l opresc.

— Îmi pare rău că te deranjăm, că am venit așa, fără să anunțăm.

— Nu e absolut nici o problemă. E a doua seară când sunt singur. Mă plictisesc de moarte. Se strecură într-un alcov de dincolo de living. Câteva secunde mai târziu, sunetul se stinse, iar Anson se întoarse însoțit de un golden retriever foarte bătrân, care abia mergea. E inofensiv, o asigură Anson pe Abigail.

— Îmi plac câinii. Are o expresie foarte inteligentă.

— Huck a fost întotdeauna deștept. Acum e aproape orb și pe jumătate surd, dar inteligența nu i-a fost afectată. Ce-ar fi să mergem în salon, să ne așezăm? Ce mai face tatăl tău, Brooks?

— E bine. Foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. Și cu slujba cum e?

— Îmi place, domnule căpitan. Îmi place unde sunt și cine sunt acum.

— E un polițist bun, îi spuse Anson lui Abigail. Tare rău mi-a părut să-l pierd. Ce ziceți de o bere?

— Eu nu refuz.

— Eu da, spuse Abigail, după care își dădu seama că adevărul rostit de ea suna lipsit de maniere. Adică, aș prefera niște apă.

— Sigur. Am niște limonadă. Nu e chiar rea.

— Ar fi numai bună, mulțumesc.

Urmând direcția indicată de Anson, se instalară într-o zonă de relaxare situată dincolo de bucătăria largă, deschisă. În spate, niște uși mari, de sticlă, dădeau înspre o curte interioară, unde Abigail văzu ceea ce ea presupuse a fi un grătar enorm, acoperit de un capac negru, și mai multe scaune și mese de exterior.

Când Anson se duse să aducă băuturile, bătrânul câine se apropie cu pași târșâiți, o mirosi, apoi își puse capul pe genunchiul ei.

Ea îl mângâie pe cap și pe urechi.

— Dacă te deranjează, spune-i să meargă să se așeze.

— Nu mă deranjează.

— Abigail are și ea un câine. Un câine grozav. Bert a rămas afară, în mașină.

— De ce naiba l-ați lăsat acolo? Du-te și adu-l aici. O să ieșim să discutăm în spate, să-i lăsăm și pe ei să se cunoască și să se împrietenească.

— Lui Bert i-ar face plăcere. Dacă sunteți sigur că se poate, mă duc să-l aduc. Eu i-am spus să rămână acolo, așa că nu se va da jos din mașină dacă îl cheamă Brooks.

— Du-te, te rog, și adu-l prin spate. Poarta de acces spre curtea din spate este pe stânga.

— Mulțumesc.

Când Abigail ieși, Anson îi întinse lui Brooks berea și îi făcu un semn cu degetul mare spre ușile glisante.

— Ce se întâmplă, Brooks? se interesă el, când ieșiră în curte.

— O grămadă de lucruri.

— Doamna ta se ține bine, dar are atâta tensiune acumulată în ea, încât ar putea alimenta cu energie întregul oraș Little Rock.

— Are și motive să fie tensionată. Am convins-o să vină aici, la tine,

pentru că are nevoie de ajutor. Și pentru că m-am îndrăgostit de ea.

Anson oftă adânc și sorbi prelung din berea sa.

— Despre ce fel de probleme este vorba?

— Vreau să-ți spună ea asta și mi-aș dori ca tu să asculți ce are de spus. Până la capăt. Contez pe tine, căpitane.

— Nu e de prin părțile astea. Și nici de unde ești tu.

— Nu, dar în Bickford este căminul ei acum. Amândoi ne dorim ca lucrurile să rămână așa.

Auziră poarta deschizându-se și apoi închizându-se. Huck ridică ușor capul – nu pentru că auzise sunetul, iar Anson știa acest lucru, ci pentru că simțise mirosul.

Sprâncenele lui Anson se ridicară a mirare în clipa când Abigail apăru de după colțul casei, însoțită de Bert.

— E mare și frumos rău pungașul ăsta.

— E foarte bine-crescut, îl asigură Abigail. *Ami*, rosti ea, în momentul în care Huck se apropie tremurând pentru a-l adulmeca pe nou-venit. *Ami. Jouer.*

Cu cozile brăzdând aerul, cei doi câini se mirosiră unul pe celălalt. Huck se duse la linia gardului și ridică piciorul. Bert îi urmă exemplul. Apoi începură să se hârjonească.

— Huck încă mai are ceva viață în el. Anson îi oferi lui Abigail limonada și îi făcu semn să ia loc. Brooks tocmai spunea că ai o poveste pentru mine, Abigail, începu el apoi.

— Da. Ar trebui să încep prin a mărturisi că numele meu real nu e Abigail Lowery. Tehnic vorbind. Numele meu este Elizabeth Fitch. Când aveam șaisprezece ani, am fost martoră la o crimă dublă. Un bărbat pe nume Iakov Korotki, om de încredere în organizația infracțională Volkov, i-a ucis pe vărul său, Alexi Gurevici, și pe prietena mea, Julie Masters.

Anson se lăsă pe spate în scaunul său. După o clipă de tăcere, îi aruncă o privire lui Brooks.

— Ce-i drept, m-ai avertizat că e vorba despre o grămadă de lucruri. Apoi își întoarse privirea aceea de oțel către Abigail.

— Ce-ar fi să-mi povestești mai în amănunt despre toate astea?

---

[15] Sortiment de vin alb, sec (n.tr.)

capitolul 25

Nu-și putea da seama dacă el o credea. Chipul lui nu trăda absolut nimic – nici mirare, nici îndoială, nici înțelegere. Așa cum făcuse și Brooks, și el o întrerupse de câteva ori cu întrebări, pentru ca apoi să-i facă un semn discret cu capul, îndemnând-o să continue.

Înainte să-și termine povestea, câinii se întoarseră, cerând să fie mângâiați, iar când ea se opri din povestit, ei erau deja tolăniți la picioarele ei, extenuați de atâta joacă.

— Îmi amintesc o parte din ce-mi spui tu acum, începu Anson. La vremea respectivă, a fost o știre care a făcut mare vâlvă, mai ales în rândul organelor de urmărire penală. Doi agenți ai poliției judiciare a Statelor Unite ale Americii uciși, un altul rănit, iar un martor al unei crime duble ce avea legătură cu mafia dat dispărut. Numele și chipul tău au apărut pe toate canalele naționale de comunicare media, vreme de câteva săptămâni bune, și chiar au circulat câteva note interne, între instituțiile de anchetă, în ceea ce te privește.

— Da, știu.

— Și a mai fost și un mandat de arestare rămas nesoluționat, pentru fugă de la scena unei crime. Un mesaj de alertă și un aviz de punere în urmărire generală. Ești căutată pentru a fi interogată în ancheta privind uciderea celor doi agenți și explozia de la casa conspirativă.

Degetele lui Abigail se încleștară strâns, dureros, în poală.

— Conform schimbului de comunicate între instituții, Keegan și Cosgrove au fost crezuți pe cuvânt. Faptul că sunt căutată pentru anchetă e doar un șiretlic, în urma căruia să pot fi acuzată de crimă sau de complicitate la crimă.

— Cum se face că deții aceste informații care țin de comunicarea între instituții?

Fără să spună nimic, Brooks întinse mâna, îi descleștă degetele și continuă să o țină de mână.

— Sunt expert în informatică și specialist în sistemele de securitate. De asemenea, mă ocup și de piraterie informatică.

— Și vrei să-mi spui că poți accesa documente și note confidențiale, care circulă în interiorul unor instituții precum FBI și poliția judiciară?

— Da, sunt foarte bine pregătită, iar acest subiect a constituit o prioritate pentru mine. Atât Keegan, cât și Cosgrove au dat declarații în care susțin că au intrat în casă, au găsit-o pe Terry zăcând pe jos în bucătărie, însă arma ei lipsea. Iar când au pus mâna pe telefon ca să sune la secție, persoane necunoscute au deschis focul asupra lor, moment în care Cosgrove a fost rănit. Când Keegan a ripostat, s-au stins luminile. Keegan a reușit să-l scoată pe Cosgrove și să raporteze incidentul. Însă, înainte de a se putea întoarce după Terry sau de a ne găsi pe mine ori pe John, casa a sărit în aer. De asemenea, tot în declarația lui susține că e convins că a văzut pe cineva

fugind.

— Cam astea sunt detaliile pe care mi le amintesc și eu din acea declarație, admise Anson.

— Una dintre teoriile predominante este că aș fi intrat în panică – sau poate din plictiseală – și i-am contactat pe Volkovi să închei o înțelegere cu ei. Ei mi-au dat de urmă la casa conspirativă, iar eu m-am luptat cu Terry, încercând să scap. Fie eu, fie persoane necunoscute din anturajul Volkovilor l-au împușcat pe John, au deschis focul asupra lui Keegan și a lui Cosgrove, iar eu fie am scăpat în confuzia creată, fie am fost răpită. Apoi, asasinii au aruncat casa în aer, ca să distrugă toate urmele. Sau e posibil să o fi făcut chiar eu.

— O copilă de șaisprezece ani să se miște mai bine decât doi agenți ai poliției judiciare, apoi să mai și arunce o casă în aer. Brooks clătină din cap. Pe mine, unul, nu m-ar convinge...

— O copilă extrem de inteligentă, care fusese instruită personal de unul dintre acei agenți să tragă cu arma, care solicitase și primise cinci mii de dolari cash din fondul ei fiduciar, care falsificase acte de identitate și care petrecuse o vacanță întreagă așteptând ca brațul lung și extrem de încet al legii să acționeze și gândindu-se la ce avea să se întâmple după ce depunea mărturie. Logica argumentelor era destul de clară pentru Abigail. E rezonabil să crezi că fata aceea a clacat și a încercat să scape de tot acest coșmar, adăugă ea.

— Rezonabil, comentă Anson, atunci când nu există nimic care să contrazică declarațiile și presupusa cronologie a evenimentelor, cum ar fi, de pildă, o declarație contradictorie, din partea unui martor ocular.

— Eu nu cred că teoria cum că i-aș fi ucis pe John și Terry sau că aș fi jucat un rol în uciderea lor va sta în picioare, îi spuse Abigail. Însă am convingerea că, dacă voi fi arestată, asta nu va mai conta câtuși de puțin. Voi fi moartă în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Poate îmi va fi înscenată o sinucidere, însă eu tind să cred că va fi o eliminare directă.

— Ești foarte calmă în privința asta, observă Anson.

— Am avut câțiva ani la dispoziție ca să mă gândesc ce mi-ar face dacă ar putea.

— Ce te-a făcut să ieși la înaintare acum?

Abigail se uită la Brooks.

— Dacă n-o fac, nu se schimbă nimic. Și deja s-au schimbat atâtea lucruri. Brooks mi-a cerut să am încredere în el și, astfel, să am încredere în tine. Asta încerc.

— În timpul ăsta, i-a furnizat anonim unui agent FBI din Chicago informații confidențiale despre organizația Volkovilor.

— Și deții acele informații pentru că ai piratat rețeaua Volkovilor? Anson se lăsă pe spate în scaunul lui, pufăind admirativ. Trebuie să fii un hacker dat naibii!

— Sunt. Organizația Volkovilor e foarte dependentă de computere. Ei își închipuie să sunt în siguranță, foarte bine protejați. Au niște specialiști foarte pricepuți, adăugă ea. Eu sunt mai bună ca ei. În afară de asta, Ilia e mereu neglijent în această privință. E, după părerea mea, un fel de aroganță. Folosește în mod obișnuit e-mailul și SMS-urile, atât pentru corespondența în scop de afaceri, cât și pentru cea în interes personal.

— Au făcut ceva arestări pe baza informațiilor secrete oferite de ea, căpitane, interveni Brooks.

— Cine este contactul tău din cadrul FBI?

Abigail se uită la Brooks și obținu aprobarea lui tăcută.

— Agentul special Elyse Garrison.

— Și de ce nu te duci la ea să-i spui toate astea?

— Dacă apar scurgeri de informații – iar eu știu cu siguranță că există cel puțin o cârtiță a Volkovilor infiltrată în sediul din Chicago –, ea ar putea fi răpită, torturată sau chiar omorâtă. Ucisă pe loc. Sau ar putea fi folosită pentru a mă ademeni pe mine. Încă n-au reușit să mă identifice ca fiind sursa scurgerii de informații. Odată ce vor face asta, viața ei și a mea vor fi puse serios în pericol.

— Să înțeleg că ai nevoie de o persoană de legătură între tine și ea; cineva care să nu aibă vreo legătură cu Elizabeth Fitch – cel puțin nu una pe care eventualele cercetări ar putea s-o scoată la iveală.

— Cineva, continuă Brooks, care să aibă un dosar impecabil în cadrul organelor de urmărire penală, cineva care are o anumită poziție și autoritate, o anumită credibilitate. Cineva în care această doamnă Garrison să poată avea încredere.

— Și dacă sunt de acord să vă ajut, dacă merg la Chicago și iau legătura cu agentul în cauză, ce se întâmplă după aceea?

— Asta ne va deschide oportunitatea de a stabili o întâlnire între ea și Abigail, într-un loc pe care vom avea libertatea să-l alegem.

— Eu aș continua să monitorizez discuțiile și comunicările din interiorul instituțiilor de urmărire penală, astfel încât să aflu dacă se pune la cale o capcană sau dacă vreunul dintre oamenii despre care eu cred sau pe care îi bănuiesc că ar face parte din anturajul Volkovilor află despre aceste discuții.

— Încălcați o groază de reguli. Anson îi aruncă lui Brooks o privire rece și aspră. Amândoi.

— Ia spune-mi, căpitane, care crezi că sunt șansele ca ea să trăiască să depună mărturie, dacă se duce direct acolo, cu toate cârtițele alea infiltrate?

— Eu cred în sistem, Brooks. Eu cred că o vor proteja. Dar n-o pot condamna pentru că ea nu crede asta. Dacă era vorba despre cineva dintre apropiații mei, nici eu nu sunt sigur că aș fi crezut.

Bărbatul expiră adânc.

În liniștea acelei curți, cu sforăitul ușor al câinilor și clipocitul fântânii de grădină, Abigail se miră să constate că nervii ei, încordați acum la maximum, nu scoteau, în contactul lor cu pielea, sunetul acela insuportabil al unghiilor pe tablă.

— E posibil să reușim să facem asta așa cum vrei tu, să-i dăm în vileag pe Keegan, Cosgrove și pe alții ca ei, începu Anson. E posibil să reușim să facem câteva arestări importante, care să destabilizeze serios organizația Volkov. Și apoi? Ești dispus să intri în programul de protecție a martorilor? îl întrebă el pe Brooks. Să renunți la locul în care-ți place să fii, la ceea ce-ți place să fii?

— Da.

— Nu, ripostă Abigail fără întârziere. Nu! N-aș fi acceptat să vin aici dacă aș fi crezut vreo clipă că ăsta va fi rezultatul. Elizabeth Fitch se va întâlni cu agentul special Garrison și va depune mărturie. Numai trei oameni știu că Elizabeth Fitch și Abigail Lowery sunt una și aceeași persoană, iar asta nu trebuie să se schimbe! Dacă se va face vreo legătură între ele, eu dispar! Pot să fac asta!

— Abigail!

— Nu, repetă ea șoptit, cu înverșunare. Tu trebuie să faci ceea ce este corect și trebuie să mă protejezi. Le poți face pe amândouă. Am încredere în

tine că le vei face pe amândouă. Iar tu va trebui să ai încredere în mine. Voi fi din nou Elizabeth, pentru treaba asta, dar apoi ea dispare definitiv! Dispare, astfel încât Abigail să-și poată trăi viața. Știu cum să-i dobor pe Volkovi și am s-o fac astfel încât să nu-și mai revină vreodată pe deplin. N-are nici o legătură cu armele, cuțitele sau cu vărsarea de sânge. E vorba, pur și simplu, de apăsarea unor taste.

— Adică ai să-i pui la pământ doar cu un computer? o iscodi Anson.

Ochii ei, verzi și calmi, îi întâlni pe ai lui.

— Exact! Dacă pot face ceea ce mi-am propus, iar autoritățile ascultă ce am de spus și acționează, toate astea vor lua sfârșit. Îmi pun viața în mâinile tale, domnule căpitan Anson, pentru că Brooks are încredere în tine și te respectă necondiționat.

— Hai să mergem înăuntru, propuse Anson după un moment. Bem o cafea și punem lucrurile la cale.

Abigail insistă să conducă ea pe drumul de întoarcere. Brooks nu dormise aproape deloc în ultimele treizeci și șase de ore, iar după alte șase trebuia să fie la serviciu. Așa că își lăsă scaunul pe spate și moțăi pe drum.

Și astfel îi oferi lui Abigail timpul necesar pentru a recapitula totul în minte.

Joseph Anson avea să meargă la Chicago, să stabilească un prim contact cu agentul special Garrison. Nu avea să folosească sau să dezvăluie numele Abigail Lowery, urmând doar să-i spună agentului Garrison că Elizabeth Fitch venise la el, îi spusese întreaga poveste și îi comunicase numele agentului special cu care să ia legătura. Avea să prezinte apoi informațiile pe care Abigail i le transmisese anterior lui Garrison.

Dacă Garrison respecta pașii pe care îi făcuse și în trecut, ea avea să-i raporteze situația numai superiorului ei direct. Apoi, procesul avea să înceapă.

Atât de multe lucruri puteau da greș.

Dar dacă totul mergea bine...

I-ar fi putut aparține bărbatului care dormea lângă ea acum. Ar fi putut învăța cum să se comporte la un grătar în curtea din spate. Ar fi putut să devină cu adevărat Abigail, asfel încât tot ce avea să se întâmple din acel moment înainte să fie real.

Urma să poată, în sfârșit, să privească sala de judecată de pe scaunul martorului, să-i privească direct în ochi pe Korotki, pe Ilia și pe Serghei Volkov și să spună adevărul. Ca Elizabeth.

„Nu, ca Liz", se gândi ea. Cel puțin în mintea ei, avea să fie Liz – pentru Julie, John și Terry.

Și avea să se folosească de absolut tot ce învățase în ultimii doisprezece ani pentru a jupui organizația Volkov până la os.

Brooks se trezi atunci când Abigail luă curba către cabană.

— M-am mai gândit, spuse el.

— Credeam că dormi.

— Făceam câte puțin din amândouă. Își ridică din nou scaunul și se frecă pe față cu ambele mâini. Cum spuneam, reluă el, m-am gândit că ar trebui să-mi ceri să mă mut cu tine. Practic, deja locuiesc aici, adăugă Brooks, văzând că ea nu spune nimic. Dar mă gândeam că poate faci o invitație oficială.

— Vrei să te muți cu mine ca să mă poți proteja?

— Ăsta ar fi unul dintre avantajele suplimentare. Celelalte ar fi că aș avea lucrurile mele la îndemână, ceva loc în dulap și în sertare și acces rapid la sex. Toate astea sunt plusuri, dar principalul motiv pentru care vreau să

locuiesc aici este acela că te iubesc și vreau să fiu alături de tine.

Ea rămase acolo un moment, privind la cabana ei. *A ei*. Casa, grădina, sera, micul pârâu, pădurea. Ajunsese să le considere ale ei, să simtă acea apartenență. Pentru prima oară, reușea să se gândească la un loc anume ca la căminul ei.

Al ei.

— Dacă te-ai muta aici, ai avea nevoie de coduri de securitate și de chei.

— Cu siguranță, nu mi-ar prinde rău.

— Aș vrea să mă mai gândesc puțin la asta, dacă nu te deranjează.

— Sigur.

Acest unic cuvânt, pe care el îl rosti atât de degajat înainte de a coborî din mașină și a deschide portiera din spate pentru ca Bert să coboare, la rândul lui, îi dădu de înțeles lui Abigail că Brooks era convins că avea să depășească orice obiecții ar fi putut ridica ea și că avea să facă exact cum dorea el.

Asta ar fi trebuit s-o enerveze, își dădu ea seama. Ar fi trebuit chiar să se simtă jignită. Și totuși, nu simțea nici una, nici alta. Pur și simplu, îi amintea cu cine avea de-a face.

Ale lor. Testă în gândul ei aceste cuvinte și continuă să reflecteze asupra lor în timp ce îl așteptau pe Bert să se ușureze după drum.

Ale lor, în noaptea aceea frumoasă, luminată de stele, cu florile care luceau în lumina stelelor, cu pârâul care clipocea și cu briza aceea blândă, care îndemna frunzele să șoptească un răspuns.

Casa lor, grădinile lor, sera, pârâul și pădurea lor.

Ale *ei* suna mai sigur. Mai tihnit.

Ale *lor*. Aducea a compromisuri și a întrebări.

Și a promisiuni.

Descuie ușa de la intrare și resetă alarma.

— Ți-ar plăcea să te muți cu mine?

— Păi, ăsta e un pas important. O să trebuiască să mă mai gândesc.

— Tocmai ai zis... Abigail se întoarse către el și dădu nas în nas cu zâmbetul lui larg. Își simți propriile buze curbându-se drept replică la zâmbetul lui, în timp ce zăvora ușa. Vrei să mă necăjești, spuse ea.

— M-ai prins! Brooks își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse din nou către el. Dar știu că este un pas important pentru tine.

— Hai să spunem doar că pentru tine e o evoluție mai naturală. Tu ai fost crescut într-o familie tradițională, cu doi părinți.

— La naiba! Mama ar fi de-a dreptul scoasă din sărite să afle că a fost etichetată drept tradiționalistă. Brooks își trecu brațul pe după umerii lui Abigail, ca s-o conducă sus. Propun ca ăsta să rămână secretul nostru, adăugă el.

— Eu nu m-am gândit niciodată să împart un cămin cu cineva. Și de-abia am început să cred că ar fi posibil ca eu să rămân aici, să am locul meu aici..

— Să faci bine să crezi asta – și s-o crezi și de-acum înainte! N-are nici un rost să trimiți gânduri negative în univers.

— Gândurile – fie ele optimiste sau pesimiste – nu influențează nicicum evenimentele.

— De unde știi? Brooks o trase ușor de păr, în joacă. Nu poți ști ce gândesc, ce-și doresc sau ce cred alte persoane decât dacă îți spun ele. Și cum rămâne cu teoria aia conform căreia credința poate muta munții din loc?

— Eu, una, n-am văzut nici un munte mutat de pe locul lui, cu atât mai puțin datorită credinței.

— Minte pedantă! O lovi ușor cu palma pe frunte. Și cu vulcanii cum rămâne? Un vulcan mută muntele cu totul!

— E ridicol să susții că o scindare a scoarței terestre, îndepărtarea și apropierea plăcilor tectonice, respectiv eliberarea de lavă, gaze și cenușă prin spărturile acelea ar putea fi determinate în vreun fel de credință – sau de lipsa ei!

— Am susținut eu așa ceva? Oare ce mi-o fi venit? Brooks remarcă amuzat că Abigail își dădu ochii peste cap în timp ce se îndreptă spre camera de baie. Am făcut un vulcan pentru un proiect la științe în clasa a șasea. A fost foarte mișto.

Pentru prima dată, ea nu închise ușa, ci continuă să-i vorbească în timp ce se pregătea de culcare.

— E un proiect foarte potrivit pentru un elev.

— Și mișto, pe deasupra. Intrând în baie, Brooks își luă periuța de dinți, în timp ce ea se spăla pe față. Am vrut să-l numesc Pârțul Diavolului, dar tata m-a convins că nota mea ar fi afectată negativ.

— Înțelept!

— Însă, în mintea mea, ăsta i-a rămas numele, astfel că toată chestia aia cu lavă din bicarbonat de sodiu, colorant alimentar și oțet, care se revărsa din grămada de pastă de făină peste craterul dintr-o sticlă de suc, a fost cu adevărat memorabilă! Pun pariu că tu făceai prăpăd la proiectele de științe.

— Mă descurcam bine. Lui Abigail i se părea ciudat – deși într-un fel interesant – să împartă chiuveta de la baie cu el. Eu am construit un vulcan subacvatic pe niște plăci tectonice convergente, pentru a demonstra cum se formează insulele.

Brooks coborî periuța de dinți și o privi în oglindă, cu ochii mijiți.

— Vulcan subacvatic.

— Da. Apa fierbinte se ridică întotdeauna deasupra celei reci și plutește. Cu macheta din argilă arsă...

— Argilă arsă.

— Da. Și, cu plăcile tectonice controlate cu ajutorul unei telecomenzi, am putut să creez o erupție foarte reușită.

— Câți ani aveai?

— Nouă.

— Îți cam plăcea să te dai mare!

— Chiar îmi plăcea să fac impresie bună la școală. Tu vorbești despre proiecte de științe ca să mă pot relaxa și dormi mai bine.

— La mine funcționează.

Când se întinse alături de el în întunericul dormitorului, cu mintea rătăcindu-i aiurea, Abigail constată că și pentru ea funcționa la fel de bine.

Prima îndatorire oficială a lui Brooks în dimineața următoare fu să-l aresteze pe Roland Babbett. Avu un sentiment de satisfacție diabolică atunci când bătu la ușa lui Babbett la ora șapte dimineața. Iar satisfacția lui crescu în momentul în care un Babbett cu ochi umflați și păr ciufulit ca după somn se ivi în deschizătura ușii.

— Roland Babbett?

— Da. E vreo problemă?

— Pentru dumneavoastră, da. Sunt Șeful poliției de aici, din Bickford, Gleason este numele meu, iar dânsul este ajutorul meu, Boyd Fitzwater. Am un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

— Cum?

— Și încă unul pentru a vă percheziționa camera, lucrurile personale și

mașina. Va trebui să vă îmbrăcați și să veniți cu noi.

— Despre ce e vorba? Sunt arestat? Asta este curată nebunie!

— Nu și dacă ținem cont de faptul că vă aflați în posesia unor unelte pentru spargeri, pe care le-ați folosit la ora două și un sfert în dimineața asta, pentru a pătrunde ilegal în apartamentul de lux de aici. Care e încuiat și are afișate și avertismente privind reparațiile în curs.

Ochii lui Roland, care nu mai erau la fel de umflați, studiară îndelung chipul lui Brooks.

— Aș vrea să dau un telefon, spuse el în cele din urmă.

— Nici o problemă. Puteți telefona imediat ce ajungem la secție. Acum vă las să vă îmbrăcați sau, dacă nu, vă putem duce la secție chiar așa, în halatul hotelului. E un halat drăguț.

— Aș prefera să mă îmbrac.

— În regulă, atunci. Boyd, ce-ar fi să-i citești domnului Babbett drepturile, până își pune niște pantaloni pe el. Brooks ținu la vedere mandatul de percheziție înainte de a porni în recunoaștere prin cameră. Frumoasă priveliște! Domnul Conroy face treabă bună aici. Ați încercat și cina la restaurant?

— Am apelat la room-service. Roland își trase pe el o pereche de pantaloni și scoase din bagaje un tricou. Am luat friptură.

— Și cum a fost?

— În sânge și gustoasă.

— Da, o fac exact așa cum trebuie. Brooks deschise rucsacul bleumarin, scotoci prin el, apoi puse setul de șperacle într-o punguță de colectare a probelor. Sunteți în vizită în oraș?

În ciuda circumstanțelor nu tocmai fericite, Roland pufni în râs.

— Toată lumea întreabă asta. Deja ați aflat că mă aflu aici în interes de serviciu.

— Stuben-Pryce din Little Rock. În timp ce sigila un reportofon micuț într-o pungă, vocea lui Brooks rămase calmă și degajată. Am lucrat acolo. Probabil ați aflat și asta deja. E o firmă de top, cu prețuri pe măsură, domnule Babbett.

— Facem treabă bună.

— Nu am nici o îndoială. Brooks îi aruncă lui Roland un zâmbet prietenesc. Păcat însă că nu aveți gusturi mai rafinate în alegerea clienților.

— Nu eu îi aleg. Vă deranjează dacă mă spăl pe dinți și merg la toaletă?

— M-ar deranja dacă n-ați face-o.

Brooks continuă să cerceteze camera în vreme ce Boyd stătea în cadrul ușii deschise a băii.

— Orașul nostru e unul liniștit, comentă Brooks ca pentru a face conversație. A, se mai încinge și el din când în când, mai ales în perioada asta a anului și pe toată durata verii. Mulți turiști, multe temperamente incompatibile, ai putea spune – toți fierbând înăbușit în căldura aia. Dar nu avem prea des de-a face cu detectivi de la firme de fițe din oraș, care vin să dea o spargere chiar în hotelul nostru de referință!

— O să-mi iau o grămadă de șuturi în fund din cauza asta. Cu un gest ce reflecta pe deplin starea lui de spirit, Roland scuipă pasta de dinți în chiuvetă. O să-mi pierd prima. Speram s-o aduc pe soția mea încoace, într-o vacanță fără copii, după ce naște.

— Când trebuie să nască?

— Pe 15 august.

— În octombrie e frumos aici, comentă Brooks, când Roland ieși din baie.

Ne-am bucura să vă găzduim, dacă veniți ca simpli turiști. Boyd, tu te poți ocupa în continuare de percheziție. Eu îl duc pe domnul Babbett la secție.

— Nu-mi puneți cătușele?

Brooks îi adresă din nou zâmbetul acela prietenos.

— Vreți neapărat?

— Nu. Apreciez...

— Nu cred că veți fugi. Și dacă ați face-o? Unde să vă duceți?

Roland nu fugi. Chiar dacă ar fi avut unde să fugă, era terminat – acoperirea lui fusese compromisă, iar misiunea era făcută praf.

La secție, Brooks îi oferi o cană cu o cafea destul de decentă, un telefon și câteva minute de intimitate – la un birou, nu într-o celulă.

După ce dădu telefonul dorit, Roland se așeză și începu să se gândească.

— Ați terminat? îl întrebă Brooks.

— Da. Am terminat.

— Ce-ar fi să mergem în biroul meu, să stăm puțin de vorbă? Jeff? i se adresă Brooks colegului angajat cu jumătate de normă. Nu ne deranjezi și nu-mi faci legătura cu nimeni, bine? Decât dacă e important.

— Am înțeles.

— Luați loc, spuse Brooks închizând ușa biroului. Se duse apoi la masa de lucru și se sprijini cu un șold de ea. Ei bine, n-o să te iau pe ocolite. Cam ai probleme, Roland.

— Am chemat un avocat, trebuie să sosească.

— Un avocat de fițe de la firma de fițe, presupun. Și totuși, te-am cam înfundat cu intrarea asta prin efracție. O cameră de supraveghere te-a surprins pe coridor, la ușă, iar apoi celelalte camere te-au surprins dând târcoale prin apartament. Ți-am confiscat speraclele. Cu o falsă compătimire, Brooks oftă și clătină din cap. Chiar și un avocat scump o să cam aibă de furcă cu asta, nu crezi? S-ar putea chiar să stai o vreme la pușcărie, ceea ce ți-ar cam păta autorizația. Unde pui că mai aștepți și-un copil. Nu ar fi deloc plăcut ca soția ta să te viziteze la închisoare în starea în care e.

— Cu pușcăria e puțin probabil, însă, în ceea ce privește autorizația mea... La dracu'! Roland își apăsă ochii cu degetele. Poate n-o să fie chiar atât de rău. E prima bilă neagră din cazierul meu.

Brooks ridică din umeri.

— Poate.

— De regulă, nu sunt neglijent. M-am gândit că n-o să se întâmple nimic dacă arunc o privire. N-am observat camerele.

— Nu fi prea dur cu tine însuți. Nu erau acolo înainte ca tu să-i faci o vizită lui Abigail.

— Aha. Roland îl privi în ochi pe Brooks, înțelegând pe deplin cronologia evenimentelor. Femeia aia, cu câinele și cu Glockul ei, m-a speriat de moarte! își aminti el.

— Tu ai speriat-o. E, totuși, o fată de oraș, minți Brooks cu zâmbetul pe buze. E singură acolo, nu are vecini prin apropiere. Dincolo de asta, gândește-te și cum își câștigă existența. Sunt convins că ai aflat deja. Proiectează sisteme de securitate, caută să afle cum procedează oamenii pentru a se feri de ele... Normal că e puțin speriată!

— Cred și eu, din moment ce are camere de supraveghere instalate în pădure.

— A, face tot timpul experimente, testează tot felul de programe și scenarii – cum le spune ea. S-a întâmplat ca tu să nimerești chiar într-un moment ca ăsta. Ai tulburat-o suficient de tare încât s-o faci să se încuie în

casă până când m-am întors eu de la serviciu. Înțelegi tu, în caz că ești vreun criminal în serie și nu un fotograf rătăcit.

— Nu părea tulburată, băigui Roland.

— Așa e Abigail. Face pe viteaza, iar câinele o ajută să aibă încredere în ea. Mi-a spus despre tine, iar eu nu m-am putut abține să nu intru la idei. I-ai dat numele tău real.

— Aveam actele de identitate în rucsac. Ea era înarmată. Nu voiam s-o enervez cu o minciună despre care avea să afle în caz că-mi verifica rucsacul. Însă nu m-am gândit nici o clipă că ea sau tu o să începeți să faceți verificări în privința mea.

— Ce să-i faci, așa suntem noi, polițiștii! Cinici și suspicioși din fire. Roland, uite care-i treaba. Eu știu cine ar angaja un detectiv particular de la o firmă de renume pentru a afla tot ce se poate despre mine, despre Abigail, despre familia Conroy și despre hotel.

— Nu pot nici să confirm, nici să neg, atâta vreme cât avocatul meu nu e prezent!

— Eu nu îți cer să faci asta, ci îți spun! Lincoln Blake ar face aproape orice ca să-și scoată nulitatea aia de copil de la pârnaie – și ar merge până acolo încât să angajeze pe cineva să planteze probe false ori să facă declarații care nu au nici o legătură cu realitatea.

De unde până atunci stătuse gârbovit și bosumflat în scaunul său, Roland se îndreptă dintr-odată de spate.

— Ascultă. Eu nu fac chestii de genul ăsta – indiferent de client, indiferent de banii pe care i-aș primi! Nici firma nu face așa ceva. Altminteri, nu ne-am bucura de o asemenea reputație.

— Neoficial, o să spun că te cred. Oficial însă...

Brooks ridică din umeri nepăsător.

— Urmează cumva să-mi propui vreo înțelegere?

— Tot ce se poate. Russ Conroy este prietenul meu cel mai vechi și cel mai apropiat. Părinții lui sunt ca o familie pentru mine, iar mama lui a fost pur și simplu doborâtă de durere văzând ce au făcut cretinul ăla și nenorociții lui de prieteni în apartament. Acum se simte mult mai bine, dar...

Brooks ridică un dosar și i-l înmână lui Roland.

— Astea sunt pozele pe care le-am făcut imediat după ce Justin Blake și prietenii lui idioți și-au terminat treaba cu apartamentul ăla.

— Dumnezeule, băigui Roland, privind fotografiile.

— O distrugere de genul ăsta? Aici nu e vorba despre neglijență, prostie sau despre prea multă naivitate. Asta e cruzime de-a dreptul. Ăsta e Justin Blake! Brooks întinse mâna să ia dosarul înapoi. Iar după ce nenorocitul ăla reușește să iasă pe cauțiune, continuă el, vine acasă la femeia pe care o iubesc, drogat bine, înarmat – și asta în miez de noapte. A fost suficient de stupid încât să se repeadă la mine cu cuțitul pe care îl adusese ca să-mi taie cauciucurile. A supărat-o pe iubita mea, iar asta m-a supărat pe mine, Roland. Acum poate înțelegi mai bine de ce a reacționat în felul ăla atunci când te-ai dus tocmai până la ea acasă.

— Da, poate. Da.

— Justin a făcut o pagubă de peste o sută de mii de dolari în apartamentul ăla; mi-a tăiat cauciucul de la mașină, a încercat să mă taie și pe mine și mi-a speriat iubita. Asta pe lângă faptul că mi-a fost mereu ca un ghimpe în coastă, încă de când am preluat postul ăsta. Acum o să tragă ponoasele pentru tot ce a făcut, Roland. O să fac din asta misiunea mea în viață, dacă e nevoie! O merită cu prisosință – iar dacă ar fi să dau doi bani pe fundul lui, aș spune

că are nevoie de o astfel de lecție! Băiatul ăsta are o minte bolnavă – genul de minte bolnavă pe care și tu, și eu, am mai văzut-o și la alții care ajung să dea colțul sau să omoare cu mâna lor pe careva.

— Aș vrea să spun și eu ceva, neoficial.

— În regulă, rămâne între noi.

— Nu-mi place să lucrez pentru Blake. E un nenorocit. Sunt de acord cu absolut tot ce ai spus despre fii-su. O să-mi asum consecințele pentru ceea ce am făcut, dacă e nevoie, dar detest faptul că trebuie să suport toate astea din cauza acelor doi nenorociți!

— Nu pot să te condamn. Așadar, iată propunerea mea, înainte să vină avocatul aici. Pleacă, Roland. Nu spun doar să părăsești orașul – deși, așa cum am spus deja, vom fi bucuroși să te revedem când vei veni în vizită, cu soția ta. Sfatul meu este să te retragi din toată povestea asta. Ceea ce se întâmplă îmi tulbură prietenii, îmi tulbură iubita. În plus, e o pierdere de timp pentru tine, pentru că Justin Blake n-o să mai scape basma curată din chestia asta. Nu condamn pe nimeni fiindcă își face treaba pentru care e plătit – cu condiția să țină cont de lege. Însă treaba asta ar putea ieși chiar nasol și, crede-mă, pot să fac astfel încât firma ta să încaseze o lovitură de grație. Poate că, luând în calcul toți factorii, nu va însemna foarte mult, dar nu știu de ce și-ar dori cei de-acolo publicitatea negativă.

— Trebuie să-mi predau rapoartele.

— Chiar te rog. N-ai găsit nimic legat de mine, de Abigail sau de familia Conroy, pentru că nu este nimic de găsit. Dar, dacă insiști să-ți bagi nasul în treburile noastre, o să aflu și o să schimbăm abordarea. Ai ajuns suficient de departe cu ancheta ta încât să știi că domeniul computerelor e terenul de joacă al lui Abigail.

— Simt o amenințare pe undeva.

— Nu-ți ascund nimic. Îți prezint faptele așa cum le văd eu. Pot să uit ce s-a întâmplat. Tu îți păstrezi dosarul curat, îți predai rapoartele și te întorci acasă la soția ta. Avocatul tău n-o să poată încheia o înțelegere mai bună.

— Tu de ce o faci?

— Pentru toate motivele pe care tocmai ți le-am expus, plus încă unul. Nu prea vreau să te bag după gratii, Roland – iar ăsta este un alt fapt. Dacă mi-aș fi făcut o altă părere despre tine, dacă aș fi crezut vreo clipă că ești genul de om căruia să-i facă plăcere să lucreze pentru un specimen ca Blake, care ar merge mult mai departe decât să încalce o proprietate privată sau să intre prin efracție într-o cameră pentru a arunca o privire, crede-mă, ai fi într-o celulă în momentul ăsta. Și mi-aș da silința să te țin acolo.

— Aș dori să-l sun pe șeful meu și să-i prezint situația.

— Te rog!

Brooks coborî de pe birou.

— Am cunoscut-o pe mama ta.

Brooks se așeză din nou.

— Serios?

— Am făcut un drum până acolo – să-mi fac o idee, așa cum ai spus și tu. Casa aia e nemaipomenită!

— Noi avem o slăbiciune pentru ea. Hai, dă telefonul acela, mai spuse Brooks, după care ieși din încăpere.

capitolul 26

Abigail lăsă totul deoparte și se concentră exclusiv pe crearea virusului. Făcuse nenumărate încercări de a-l lega de programul virusat pe care îl construise deja, însă rezultatele nu se dovediseră satisfăcătoare.

Putea face pagube considerabile cu ajutorul acelui program virusat. Însă, dacă acel software rău intenționat crea niște breșe în rețeaua Volkovilor, virusul care urma, și care avea să se propage prin acele breșe, avea să fie devastator.

Pentru ca Abigail să reușească în ceea ce-și propusese, virusul trebuia să fie foarte rapid, complet și să nu declanșeze nici un fel de alertă.

Întotdeauna considerase acest proiect un fel de hobby – unul care, spera ea, avea să devină profitabil într-o bună zi.

Acum, proiectul devenise o misiune.

Dacă ar fi avut timp să construiască mai multe echipamente, sau dacă și-ar fi permis luxul de a angaja încă unul sau doi specialiști bine instruiți... Dar nu era cazul, așa că speculațiile erau absolut inutile. Sarcina asta îi revenea numai ei.

În orice caz, în timp, Abigail își dezvoltase propriul ei limbaj de programare – cu atât mai bine-venit pentru a zădărnici planurile oricui încerca să-i spargă fișierele –, așa că, și dacă ar fi putut să angajeze pe cineva, tot ar fi trebuit să-i explice acelei persoane limbajul și tehnicile pe care le folosea.

Era mai rapid și mai eficient să se descurce singură.

Făcu următorul test, își urmări codurile curgând pe monitor și își spuse: „Nu, nu, nu, în nici un caz". Programul rămânea prea greoi, prea fracționat, dura prea mult timp.

Se lăsă pe spate în scaun; avea părul ridicat și răsucit într-un coc prins cu un creion. În timp ce studia monitorul, bea ceai verde cu gheață, pentru a-și păstra gândurile limpezi.

Însă nici ceaiul, nici cele două pauze de yoga pe care își impusese să le ia, nici liniștea absolută nu păreau s-o ajute în vreun fel.

Când alarma începu să sune, iar Bert deveni atent, Abigail își verifică monitorul. Nu-l aștepta pe Brooks atât de devreme.

Lucrase toată dimineața și o parte din după-amiază.

„Șase ore fără nici o evoluție semnificativă", își spusese ea.

Poate că, până la urmă, treaba asta o depășea.

Vru să se ridice de pe scaun, să-i deschidă ușa, apoi își aminti că-i dăduse cheile și codurile de securitate. Nu fusese deloc ușor, admise ea, însă avantajul pe care îl vedea chiar în acest moment era acela că nu trebuia să se oprească din lucru pentru a merge să-i deschidă.

Și totuși, cineva avea să locuiască în casa ei, în spațiul ei. Cum oare putea să se concentreze la ceva atât de complex, atât de delicat, dacă nu era singură?

Asta făcea ca fantezia ei cu laboratorul informatic ultramodern și echipa

de specialiști foarte bine pregătiți să se destrame ca un fum. Firește, era doar o fantezie, pentru că ea lucrase întotdeauna singură, până când...

— Hei! Cum merge treaba? o întrebă Brooks atunci când intră în casă și puse o sacoșă pe blatul mesei.

— Nu atât de bine pe cât mi-aș dori. Trebuie să încerc o altă succesiune, să fac din nou teste.

— De cât timp lucrezi?

— Nu contează de când. Contează că încă nu este gata.

— Am înțeles. Te las în pace imediat ce pun lucrurile astea la locul lor. Mi-am adus câteva lucruri; mă duc sus să rezolv cu ele. Dacă nu ești gata când termin eu, îmi găsesc ceva de lucru.

— Îhî, fu singura ei replică.

Încercă să nu se enerveze atunci când auzi zgomotul frigiderului, dulapurile deschizându-se și închizându-se. Odată ce se așternu din nou liniștea, Abigail răsuflă adânc, a ușurare, și se afundă din nou în treabă.

Uită că el era acolo. În următoarele două ore, se pierdu în coduri și succesiuni. Când, în cele din urmă, se văzu nevoită să se oprească din cauza durerii de cap și a ochilor obosiți, se ridică să ia ceva pentru durere și să se hidrateze.

Și atunci își aminti de el.

Urcă la etaj. Liniștea era atât de adâncă, încât se gândi că probabil dormea. Însă nu-l găsi în dormitor. Din curiozitate, deschise șifonierul.

Hainele lui erau acolo, atârnate alături de ale ei. Cămăși, pantaloni, un costum.

Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat în costum. Își trecu degetele peste mâneca sacoului, studiind pantofii și ghetele de pe raftul de jos al șifonierului.

Împărțeau un șifonier. Era, într-un fel, un spațiu mai intim și mai vital decât patul. Traversând camera, Abigail deschise sertarele de la comodă. Intenționase să-și reorganizeze lucrurile, ca să-i ofere și lui spațiu, însă se luase cu treaba și uitase.

Dar el se descurcase singur. Trebuia să facă niște mici schimbări la aranjamentele lui, însă doar chestii minore.

Închizând sertarele, Abigail se dădu un pas în spate și făcu un tur al camerei. Oare era cazul să cumpere o nouă măsuță de toaletă, o altă comodă?

Aveau nevoie?

El avea să rămână?

O mișcare de dincolo de fereastră îi atrase atenția. Apropiindu-se, îl zări: plivea buruienile din grădina ei de legume. Refăcuse deja mușuroaiele în jurul cuiburilor de cartofi – încă un lucru pe care Abigail intenționase să-l facă în ziua aceea.

Sudoarea îi umezise tricoul și lucea pe brațe, iar chipul îi era umbrit de o șapcă de baseball.

Și simți brusc un fior de entuziasm. Un fior neașteptat și uluitor. Hainele lui atârnau în șifonier, alături de ale ei, iar ea stătea la fereastra dormitorului și îl privea lucrând în grădină, sub un cer de culoarea denimului decolorat.

Se îndepărtă de fereastră, ținându-și brațele pe după umeri, ca într-o îmbrățișare, și coborî scările în fugă.

În bucătărie, găsi în frigider mâncarea adusă de el și lămâile cumpărate de ea cu câteva zile în urmă.

Pregăti limonadă proaspătă, umplu două pahare înalte cu gheață sfărâmată, după care turnă lichidul. Puse carafa și paharele pe o tavă și ieși cu ele.

— E prea cald să te ocupi de buruieni acum, îi strigă ea. O să te deshidratezi.

— Aproape am terminat.

Se apropie cu paharele, în timp ce el termina ultimul rând.

— E proaspătă.

Cu firicele de sudoare șiroindu-i pe la tâmple, Brooks dădu pe gât jumătate de pahar, dintr-o înghițitură.

— Mulțumesc.

— Ai muncit foarte mult.

Sprijinindu-se de sapă, bărbatul studie grădina.

— Când va veni vremea recoltei, sper să selecționez fasolea aceea cu bob mare. Îmi place fasolea cu bob mare.

— Aceea e fasole lima.

— Acum locuiești în sud, iubito. După ce își roti umerii, Brooks dădu pe gât restul de limonadă. N-am mai lucrat într-o grădină de când am plecat în Little Rock. Nu mi-am dat seama că-mi lipsește, spuse el.

— Și totuși, e foarte cald și cam zapușeală. Abigail îi atinse mâna, să-l facă să-și întoarcă privirea spre ea. N-am fost prea primitoare mai devreme.

— Munca are voie să mai intervină între noi din când în când. În cazul meu, se întâmplă destul de des și se va mai întâmpla.

— La mine, în cazul de față, este frustrant. Credeam că sunt mai aproape de final.

— Aici chiar nu pot să te ajut. Nu înțeleg nici o boabă din ce faci tu acolo. Dar pot să mă ocup de grădină și mai pot să pun pe grătar carnea pe care am cumpărat-o, astfel încât tu să ai mai mult timp la dispoziție pentru munca ta. Zicând acestea, Brooks înclină capul ca s-o studieze. Pe de altă parte, aș zice că toată lumea are nevoie de o pauză, iar mie zău că nu mi-ar strica un duș!

— Ești foarte transpirat, admise ea, luându-i sapa din mână pentru a o duce în mica ei magazie cu unelte de grădinărit. Eu pot să culeg niște salată verde și alte câteva bunătăți, să fac o salată când vei fi tu gata.

— Eu credeam că „noi"...

— Tu ai făcut deja mai mult decât trebuie în grădină.

— Nu mă refeream la „noi" în grădină. Brooks o prinse de mână și o trase după el, către casă. Voiam să spun „noi" la duș.

— Eu chiar trebuie să...

— Hai să ne udăm împreună. Se opri, să-și scoată cizmele murdare și șosetele transpirate. Ți-am povestit vreodată despre bulboana unde mergeam adesea să înotăm? întrebă apoi.

— Nu.

— Nu este departe de aici – ceva mai sus, spre deal. E mai mult un cot al râului decât o baltă, dar era destul de bună.

Luând și paharul ei, Brooks le puse pe amândouă pe blatul mesei și traversă bucătăria cu Abigail de mână.

— Apa e grozavă. De culoarea tutunului, aș spune, dar limpede. Eu, Russ și încă vreo câțiva obișnuiam să mergem cu bicicleta până acolo în zilele lungi ale vacanței de vară. Ne dezbrăcam până la piele și ne răcoream. Acolo am înotat pentru prima oară în pielea goală cu o fată – la ceea ce noi, localnicii, numim Balta Ferigii[16], pentru că pe acolo cresc desișuri întregi de ferigi. O să te duc și pe tine acolo cândva.

— Sună foarte interesant, dar acum...

Brooks reușise s-o ademenească până în dormitor și, odată ajuns aici, începu s-o împingă ușor către cadă.

— Trebuie să te dezbraci și să te uzi. O să te ajut eu.

— Pari foarte hotărât, comentă ea, atunci când Brooks îi trase tricoul peste cap.

— O, da, să știi că sunt!

Și îi desfăcu dintr-o mișcare închizătoarea de la sutien.

— În cazul ăsta, presupun că n-are nici un rost să mă opun.

— Absolut nici un rost.

Întinzând mâna prin spatele ei, Brooks deschise robinetul dușului, apoi îi desfăcu nasturele de la pantaloni.

— Atunci ar trebui să cooperez.

— Asta ar fi decizia cea mai înțeleaptă.

— Prefer să fac ceva înțelept.

Îi trase tricoul de pe el și îl lăsă să cadă.

— Aleluia!

Brooks începu însă s-o îndepărteze puțin, atunci când ea se apropie prea tare de el.

— Stai mai întâi să mă clătesc puțin de transpirația asta.

— Pe mine nu mă deranjează. Este ceva primar, natural și... sărat, completă ea lipindu-și buzele de gâtul lui.

— Mă omori cu zile, Abigail. E adevărul adevărat.

Ar fi vrut, ar fi vrut să-l facă s-o dorească, să tânjească după ea, să freamăte – așa cum o făcea el pe ea. Îi înhală parfumul de mosc și sudoarea datorată efortului fizic, în timp ce îi scoase pantalonii, iar el îi scoase pe ai ei.

Iar apa îi curse răcoritoare pe cap și mai apoi pe corp.

— E tare bine, murmură ea.

Atât de bine când gura lui puse stăpânire pe gura ei, când mâinile lui îi luară cu asalt trupul. Când simți gustul poftei cu care o dorea și simți nevoia lui de ea.

Se văzu scufundându-se împreună cu el în apa rece, de culoarea tutunului, din cotul unui râu unde ferigile tinere creșteau din belșug, iar razele lunii sclipeau prin bolta copacilor.

— Vreau să merg la bulboana ta.

— O să mergem.

— La lumina razelor lunii, spuse ea, lăsându-și capul pe spate atunci când buzele lui îi atinseră în treacăt gâtul. N-am fost niciodată o romantică, mărturisi ea. Nu înainte să te cunosc. Însă tu mă faci să-mi doresc raze de lună, flori sălbatice și șoapte în miez de noapte.

— O să-ți ofer toate astea, și chiar mai mult. Brooks îi dădu pe spate părul ud și îi prinse fața în palme, ridicând-o ca s-o privească în ochi. Și chiar mai mult, repetă el.

— Promisiuni, și secrete, și toate acele lucruri pe care nu le-am înțeles niciodată. Le vreau pe toate alături de tine. Te iubesc atât de mult. Te iubesc. Deja e mai mult decât am avut vreodată.

— Și vei avea și mai mult.

Brooks o cuprinse într-un sărut lung, încet și profund, în timp ce apa de la duș curgea lin deasupra lor. I-ar fi dăruit chiar luna de pe cer, dacă ar fi putut, și un ocean de flori sălbatice.

Promisiuni. Putea să-i ofere așa ceva. Promisiunea de-a o iubi, de-a o ajuta să-și regăsească liniștea sufletească, un liman sigur.

Și momente ca acestea, în care să fie ei doi, singuri, să se poată apropia unul de altul, să se bucure unul de celălalt. Să se rupă de lume și de problemele ei, de presiuni și de constrângeri.

Se spălară unul pe altul, milimetru cu milimetru. Stârnind dorințe, zăbovind, amânând. Parfum de miere și de migdale, atingerea abilă și alunecoasă a mâinilor, a trupurilor, respirația rapidă și întretăiată, oftatul prelung și adânc.

Iar atunci când trupul lui luă cu asalt trupul ei, când o umplu, în jurul lor erau raze de lună și flori sălbatice, șoapte și promisiuni. Și chiar mai mult.

Acolo erau toate, constată ea, abandonându-se total.

Senzația aceea de împlinire sufletească n-o părăsi nici mai târziu, când se afla în bucătărie și reflecta la ideea de a face ceva interesant din cartofi – lui Brooks îi plăceau cartofii – care să meargă cu friptura și cu salata. Aruncă o privire ușor vinovată către computer, în timp ce turna vin în pahare pentru amândoi.

— Ar trebui să mai fac o încercare, dacă tot ne-am luat pauza cuvenită.

— Odihnește-ți puțin creierul. Hai să stăm jos câteva clipe. Am câteva noutăți pentru tine.

— Noutăți? Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— Erai foarte prinsă cu treaba când am venit eu acasă, îi aminti el. Apoi am fost distras de partida de sex de la duș.

Se așeză pe scaun și luă al doilea pahar cu limonadă, pe care ea îl umpluse deja.

— Cred că ar fi cel mai bine să le luăm în ordine. Am avut o discuție cu Roland Babbett. Camerele împrumutate de la tine și-au făcut datoria – l-am prins intrând prin efracție în apartamentul de la Hanul Ozark, cu niște unelte speciale.

— L-ai arestat?

— Într-un fel. Trebuie să spun că mi-a plăcut tipul, odată ce am avut ocazia să întoarcem situația pe toate părțile și să o lămurim.

Îi povesti tot ce se întâmplase, dar, în timpul ăsta, ea nu se așeză. Mâinile ei continuară, neobosite, să curețe și, mai apoi, să taie pe sferturi niște cartofi micuți, cu coaja roșie.

— I-ai spus că m-a speriat!?

— Aș fi putut să prezint reacția ta într-o lumină ușor diferită de realitate, dar m-am gândit că orgoliul tău va face față situației.

— Tu... te-ai eschivat, astfel încât el să simtă o oarecare compasiune față de mine și să nu mai fie la fel de curios în legătură cu camerele de supraveghere, arma și așa mai departe.

— Îmi place asta cu „eschivatul". E un cuvânt important. Mai elegant decât „a minți".

— Și tu l-ai crezut. Crezi că va pleca, pur și simplu, și va renunța la investigații.

— Da, cred. În definitiv, este un bărbat de familie, Abigail, și, în condițiile în care soția lui așteaptă al treilea copil, nu vrea să-și riște pâinea cu povestea asta și nici să treacă prin toată agitația și presiunile pe care le presupune un proces. Firma lui n-o să vrea să-și asume genul de publicitate pe care noi am putea s-o generăm, cu atât mai puțin acum, după ce unul dintre detectivii săi a văzut imagini cu distrugerile care au avut loc la hotel. Și, dincolo de toate astea, nici măcar nu-l place pe Blake sau pe băiat.

— Dar lucrează pentru ei.

— Indirect, da. Și eu lucrez pentru ei, indirect, dat fiind că sunt un funcționar public. Asta nu înseamnă că trebuie să-i plac.

— Ai dreptate, firește.

— I-am făcut o ofertă corectă – una convenabilă și pentru el. Poate să-și

predea rapoartele, să-și încheie contractul cu clientul și să meargă mai departe.

— Dacă nu mai există nici un pericol din direcția asta, înseamnă că nu mai stă în picioare raționamentul pe care l-ai invocat pentru a contacta autoritățile acum. Pentru a merge mai departe cu depunerea mărturiei.

Brooks se întinse către ea, pentru a-i domoli agitația mâinilor și pentru a-i ridica ușor capul către el.

— Ba stă în picioare, dacă iei în calcul faptul că, pe parcurs, te-ai mai putea confrunta cu o situație ca asta. Dacă te gândești că n-o să simți niciodată că prinzi rădăcini aici – așa cum, presupun, ne dorim amândoi – până nu termini cu povestea asta.

— Da, e adevărat, dar mă gândesc că am putea să mai așteptăm un pic, să ne rezervăm mai mult timp ca să... Se opri, văzând că el nu spunea nimic, ci doar o privea. Întârzierea e doar un pretext. E vorba despre teamă, nu despre curaj.

— N-o să-ți pun niciodată la îndoială curajul și nici n-am să critic felul în care ai făcut față evenimentelor.

— Asta înseamnă enorm pentru mine. Vreau ca totul să se termine, Brooks. Chiar îmi doresc acest lucru. Iar faptul că am făcut niște pași apreciabili către acest final mă înspăimântă teribil. Dar am, de asemenea, și un sentiment de ușurare.

— În cazul ăsta, sper că te vei simți ușurată să afli că acum căpitanul Anson se află la Chicago. Intenționează să o contacteze pe Garrison chiar în seara asta.

— Te-a sunat el?

— Da, spre sfârșitul după-amiezii, de pe un telefon cu cartelă.

— Îi sunt recunoscătoare. Abigail începu să mărunțească usturoiul, cu privirea pironită pe propriile mâini, pe cuțit, în timp ce tensiunea i se acumula în piept. Sper că o să-l creadă, mai spuse ea.

— Ai ales o femeie deșteaptă, capabilă și onestă.

— Da, am fost foarte atentă în alegerea pe care am făcut-o.

— Și Anson e un bărbat deștept, capabil și onest. Nici că am fi putut alege mai bine.

— Amândoi am făcut alegeri logice. E bine că lucrurile evoluează atât de repede. Întârzierea nu-și are rostul, odată ce au fost luate toate deciziile, așa că e cel mai bine să ne mișcăm repede.

Turnă într-un castron niște ulei de măsline, apoi puse și puțin muștar Dijon. După un moment de neatenție, adăugă și câteva picături de oțet balsamic.

— Mai puțin în ceea ce privește rolul meu, adăugă ea.

— O să ajungi și acolo.

— În momentul ăsta, nu sunt foarte încrezătoare.

— Eu sunt, așa că poți împrumuta ceva din încrederea mea.

O privi adăugând puțin sos Worcestershire în castron, apoi niște dressing italienesc, despre care știa că îl folosește în principal pentru marinate. Urmară apoi usturoiul, niște piper și puțin busuioc proaspăt, tocat.

— Ce faci acolo, Abigail?

— Vreau să îmbrac cartofii în amestecul ăsta și apoi să-i pun la copt. Improvizez, adăugă ea, începând să amestece conținutul. Este vorba despre știință, iar știința mă ajută să păstrez contactul cu realitatea. Experimentele aduc satisfacții atunci când rezultatele sunt mulțumitoare. Chiar și atunci când nu sunt, experimentul în sine tot este interesant.

Nu-și putea lua ochii de la ea.

Amesteca, mirosea, mijea ochii, apoi mai adăuga ceva.

„Frumoasă ca o cadră", se gândi el, cu părul încă puțin umed după duș și prins la spate, într-o coadă de cal scurtă, de un șaten mătăsos. Își trăsese pe ea o cămașă fără mâneci, de un gri discret, și blugi care se terminau chiar deasupra genunchilor.

Unul dintre pistoalele ei de calibru 9 se afla la îndemână, pe blatul de bucătărie din apropierea ușii din spate.

Chipul ei, ochii aceia mari și verzi, erau sobri și serioși, în timp ce femeia așeza cartofii într-un vas încăpător. Turnă niște amestec experimental peste ei, apoi se întinse după o lingură de lemn.

— Căsătorește-te cu mine, Abigail.

Ea scăpă lingura din mână. Bert se duse și o adulmecă reținut.

— Pur și simplu, mi-a scăpat, se justifică Brooks, atunci când ea îl privi nedumerită, fără să spună nimic.

— Glumea:. Abigail ridică lingura de jos, o puse în chiuvetă și luă o alta dintr-un suport de ceramică. Pentru că gătesc și e o îndeletnicire casnică.

— Nu glumeam. Mă gândisem să aranjez o scenă mult mai potrivită atunci când am să te cer. Cu razele de lună pe care ți le dorești, cu flori, poate și ceva șampanie. Mă gândeam, de fapt, la un picnic. Un picnic la lumina lunii, în locul acela care îți place ție, cu priveliștea spre dealuri. Dar iată-mă aici, uitându-mă la tine și... pur și simplu mi-a scăpat.

Brooks ocoli masa, îi luă lingura din mână și o puse deoparte, astfel încât s-o poată prinde de ambele mâini.

— Așadar, căsătorește-te cu mine, Abigail.

— Nu gândești clar. Asta nu e o opțiune pe care s-o putem lua în calcul – și cu atât mai puțin discuta –, mai ales în condițiile în care situația mea se poate schimba de la o clipă la alta.

— Lucrurile se schimbă mereu de la o clipă la alta. Nu și asta, adăugă el. Îți promit că vom pune capăt acestei situații, o vom rezolva o dată pentru totdeauna. Dar mereu va exista ceva. Iar eu cred că acum este momentul cel mai potrivit – înainte ca povestea asta să se încheie, înainte să se rezolve, pentru că trebuie să fim capabili să ne facem promisiuni, chiar și atunci când lucrurile din afara noastră nu sunt perfecte.

— Dacă iese prost...

— Atunci iese prost. Nu și cu relația noastră.

— Căsătoria... Abigail își eliberă mâinile, folosindu-le pentru a învârti în amestecul pentru cartofi. Este un contract civil anulat în cel puțin jumătate dintre cazuri printr-un alt act. Oamenii încheie astfel de contracte, promițându-și să-și fie alături pentru totdeauna, când, de fapt...

— Eu promit să-ți fiu alături pentru totdeauna.

— Nu poți *ști*.

— Asta cred.

— Tu... Abia te-ai mutat aici. Abia ți-ai aranjat hainele în dulap.

— Ai remarcat, nu?

— Am remarcat. Ne cunoaștem de mai puțin de trei luni. Abigail scoase un vas din dulap și începu să așeze cartofii și să toarne amestecul în el. Urmează să ne confruntăm cu o situație dificilă, continuă ea cu argumentele. Dacă într-adevăr îți dorești acest lucru și vei continua să-ți dorești asta, voi fi bucuroasă să discutăm despre cum vedem acest lucru, într-un moment mai rezonabil.

— Întârzierea e doar un pretext.

Abigail trânti vasul cu cartofi în cuptor și se întoarse ca un vârtej către el.

— Tu chiar ai impresia că e o chestie deșteaptă să ripostezi cu propriile mele cuvinte?

— Cred că se potrivesc de minune în context.

— Și de ce mă faci să mă pierd cu firea? Nu-mi place să mă pierd cu firea. Tu cum de rămâi atât de calm?

— Pe mine nu mă deranjează să mă enervez. Brooks ridică din umeri și luă din nou paharul cu limonadă. Numai că acum nu sunt nervos. Momentan, mă interesează mai tare să văd cum te dai tu de ceasul morții pentru că te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Nu mă dau de ceasul morții. Ți-am explicat foarte clar părerea mea despre căsătorie și...

— Nu. Mi-ai explicat foarte clar părerea mamei tale despre căsătorie.

Cu multă prudență, Abigail luă un șervet și își șterse mâinile.

— Asta e o răutate gratuită.

— Nu cred. Și, oricum, n-am spus asta ca să te rănesc. Tu vii cu logică rece și cu statistici. Așa este modul de gândire al mamei tale.

— Sunt totuși o persoană cu o formație științifică!

— Mda, ești. Dar mai ești și o femeie darnică, afectuoasă. O femeie care își dorește raze de lună și flori sălbatice. Mie spune-mi ce-și dorește acea parte a ta, ce simte acea parte a ta, nu ce ți-a băgat în cap maică-ta, atât cât a reușit să o facă!

— Cum poate să fie atât de simplu pentru tine?

— Pentru că tu ești aleasa. Pentru că n-am simțit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Îmi doresc să trăiesc o viață alături de tine, Abigail. Îmi doresc un cămin, o familie împreună cu tine. Vreau să fac copii cu tine, să-i cresc alături de tine. Dacă într-adevăr nu vrei nimic din toate astea cu mine, o să-ți ofer tot ce am eu mai bun și sper că o să te fac să-ți schimbi părerea. Dar am nevoie să aud de la tine că nu vrei.

— Ba *vreau*. Numai că...

— Numai că?

— Nu știu! Cum poate gândi cineva în învălmășeala asta de sentimente?

— Tu poți. Poți, pentru că, pe lângă creierul ăla al tău mare, ai și o inimă pe măsură. Căsătorește-te cu mine, Abigail!

Avea dreptate, desigur. Putea gândi. Putea să se gândească la felul în care fusese viața ei fără el și la cum avea să fie dacă își înăbușea sentimentele și se baza doar pe firul anost al logicii.

— Nu mi-aș putea scrie numele real pe un certificat de căsătorie.

Brooks ridică din sprânceană.

— Bun, în cazul ăsta las-o baltă!

Abigail izbucni în râs:

— Nu vreau s-o las baltă. Vreau să spun „da".

— Atunci spune „da"!

— Da. Închise ochii, amețită de extazul momentului. Da, repetă ea și se prinse cu brațele de gâtul lui.

— Așa e bine, murmură el, întorcând buzele către obrazul ei umed. Sunt cel mai fericit bărbat de pe pământ. O împinse puțin în spate, ca s-o poată săruta pe buze, apoi pe celălalt obraz. Mama spune că femeile plâng atunci când sunt fericite, pentru că sunt încărcate de un sentiment pe care vor să-l elibereze, să-l împărtășească. Iar lacrimile răspândesc fericirea aceea.

— Pare adevărat. Sper să iasă bine cartofii.

Râzând, Brooks își lipi fruntea de fruntea ei.

— La cartofi te gândești tu? Tocmai acum?

— Asta pentru că mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine exact în momentele în care cream rețeta! Dacă iese bine, va fi o rețetă specială. O să le transmitem povestea asta mai departe copiilor noștri, ca moștenire.

— Și dacă nu ies deloc, tot le putem lăsa povestea moștenire.

— Da, dar atunci nu ne-am mai putea bucura de cartofi.

— Dumnezeule! Chiar te iubesc.

O strânse de mână până când ea icni de durere.

— N-am crezut niciodată că o să am parte de așa ceva, de nimic din toate astea, iar acum am parte de atât de multe lucruri. O să ne facem o viață împreună, o să întemeiem o familie. Suntem un cuplu. Abigail se dădu un pas înapoi și îi luă mâinile într-ale ei. Și chiar mai mult. O să ne unim viețile. E uimitor faptul că oamenii fac asta. Își păstrează individualitatea, propria lor alcătuire, și, cu toate astea, devin o unitate și funcționează ca atare. A ta, a mea, dar, totodată și mai mult decât orice, *a noastră.*

— Uite un cuvânt frumos: „al nostru". Hai să-l folosim cât mai des.

— Ar trebui să ies în grădină, ca să culeg lăptucile noastre pentru salata noastră, astfel ca noi să putem servi cina noastră.

— „Noi" este un alt cuvânt frumos. *Noi* o să ieșim în grădină.

— Așa îmi place și mai mult. Porni spre ușă, dar se opri brusc atunci când gândurile i se așezară în ordine. Cuplare. Unire.

— Dacă vrei să ne cuplăm și să ne unim din nou, ar fi mai bine să oprești focul la cartofii ăia.

— Nu legat, nu suprapus, nu atașat. Integrat. Îmbinat. Alcătuiri separate – coduri individuale –, dar unite într-o entitate unică.

— Acum nu cred că mai e vorba despre noi.

— Asta e soluția! O amenințare combinată – da, am încercat asta. Dar trebuie să fie mai mult decât atât – altfel decât combinat. Trebuie să fie *cuplat.* Oare de ce nu m-am gândit înainte? Pot face asta. Cred că pot face asta. Trebuie să încerc ceva.

— Du-te și încearcă. Mă pot ocupa eu de cină. Numai că nu știu când să scot cartofii ăia.

— Ah... Abigail se uită la ceas și calculă. Amestecă și întoarce-i peste un sfert de oră. Apoi, cam într-o jumătate de oră, ar trebui să fie gata.

În mai puțin de o oră, refăcuse calculele, rescrisese codurile, restructurase algoritmul. Făcu niște teste preliminare și își notă punctele în care trebuia să facă ajustări sau îmbunătățiri.

Când reuși să-și mute gândurile de la munca ei, habar nu avea unde erau Brooks și Bert, însă văzu că Brooks micșorase temperatura cuptorului.

Îi găsi pe amândoi pe veranda din spate – Brooks citea o carte, iar Bert rodea un os de piele.

— Te-am făcut să mă aștepți cu cina.

— Nu mai trebuie decât să pun carnea pe grătar. Cum a mers?

— Mai e nevoie de muncă și e departe de a fi perfect. Iar după ce îl voi termina, va trebui să-l romulanizez.

— Ce să-i faci?

— A, este un termen pe care îl folosesc eu în limbajul meu de programare. Romulanii sunt o rasă fictivă de extratereștri. Din *Star Trek.* Îmi place *Star Trek.*

— Cărui tocilar nu-i place?!

Felul în care folosea el cuvântul „tocilar" suna a dezmierdare și, rostindu-

l, Brooks reușea întotdeauna s-o facă să zâmbească.

— Nu știu dacă așa o fi, dar mie îmi place. Romulanii aveau un dispozitiv de camuflare – unul care făcea ca nava lor să devină invizibilă.

— Deci va trebui să faci invizibilă chestia aia cu virusul. Adică s-o „romulanizezi".

— Exact! S-o deghizez într-un virus inofensiv – așa, ca un cal troian, de pildă – ar fi o opțiune. Dar este și mai bine s-o camuflez. Și asta e abordarea corectă. O să meargă!

— În cazul ăsta, avem multe de sărbătorit.

Se bucurară împreună de apusul soarelui și de ceea ce Abigail considera a fi cina logodnei lor.

Când luna ieși pe cer, telefonul din buzunarul lui Brooks începu să sune.

— Trebuie să fie căpitanul.

Abigail își puse mâinile în poală, își înlănțui degetele și le strânse cu putere. Se forță să respire rar, în timp ce ascultă sfârșitul conversației și deduse ceea ce spusese Anson.

— A stabilit legătura, spuse ea, în clipa în care Brooks încheie convorbirea.

— Da. Femeia a fost sceptică, suspicioasă. Oricum, mi-aș fi schimbat părerea despre ea dacă n-ar fi fost așa. I-a verificat recomandările, a pus o groază de întrebări. În esență, l-a supus unui adevărat interogatoriu. Cunoaște cazul tău. Dar presupun că orice agent FBI sau de la poliția judiciară din Chicago îl cunoaște. Anson nu e foarte sigur că l-a crezut când i-a spus că nu știe unde ești, dar ea nu prea are ce face în privința asta, dat fiind că nu există nici o conexiune și nici un fel de comunicare între voi.

— Dar va fi nevoie ca eu să merg acolo. Vor vrea să mă interogheze, s-o interogheze pe Elizabeth Fitch – în persoană.

— Tu deții controlul în problema asta. Privind-o drept în ochi, Brooks puse mâna pe mâinile ei încordate. Te duci acolo când vei fi pregătită, adăugă el. Au discutat mai bine de două ore și s-au înțeles să se întâlnească mâine. Vom afla mai multe atunci.

— Cred că până acum, ea trebuia să-și fi contactat deja superiorul.

— La zece minute după plecarea lui Anson, a ieșit din clădire și s-a urcat în mașină. Încă o dată, Anson nu e sigur că ea nu și-a dat seama că era urmărită, dar s-a luat dupa ea până la locuința directorului adjunct. Anson a sunat să ne spună cum a decurs discuția imediat ce ea a intrat în casă. Apoi el a plecat. S-a gândit că nu e foarte înțelept să piardă vremea pe lângă casa aceea.

— Acum ei știu că eu trăiesc. Știu că eu sunt *tvoi drug*.

— Din punctul lor de vedere, ambele aspecte sunt în favoarea ta.

— Logic! Abigail respiră adânc. Acum nu mai e cale de întoarcere.

— Pentru nici unul dintre noi.

— Vreau să mai lucrez – măcar încă o oră sau două.

— Bine, dar nu exagera. Mâine mergem la grătar.

— O, dar...

— E simplu, e normal și e o pauză bine-venită, cred, pentru amândoi. Câteva ore departe de toate astea. O mângâie pe păr. O să fie bine, Abigail. Ai încredere în mine. În plus, avem noutăți! Ne-am logodit!

— O, Doamne!

Râzând, Brooks o trase de părul pe care tocmai îl mângâiase.

— Mă aștept ca familia mea să facă tumbe de fericire. Trebuie să am grijă să-ți cumpăr un inel, mai adăugă el.

— Nu – mai bine să aștepți puțin înainte să le spui? Dacă ceva merge prost...

— O să ne asigurăm că nimic nu iese prost. O sărută ușor. Nu lucra până foarte târziu.

Munca ei. Măcar aici știa ce făcea, cu ce trebuia să se confrunte. Nu mai era cale de întoarcere, își aminti ea, stând în fața calculatorului. Pentru nici unul dintre ei. Nu mai puteau da înapoi de la nimic.

Cu toate acestea, se simțea mai încrezătoare în fața perspectivei de a ține piept mafiei rusești, decât în privința simplei prezențe la un grătar în spatele casei.

---

[16] În lb. engleză, în original, *Fiddlehead Pool*. *Fiddlehead* este frunza unei ferigi tinere care, înainte de a se deschide, are o formă spiralată, semănând izbitor cu o coadă de vioară (*fiddle*, în lb. engleză). (n.tr.)

— Nu e greu să-ți imaginezi asta. Abigail îi zări chipul la lumina bruscă a unui fulger. Ochii lui o priveau limpezi și calmi. Nu e greu să mă vezi în locul lui.

— Nu, nu este. Stresul, emoțiile, faptul că, în mintea mea, revăd iar și iar acele evenimente... Ceea ce simțeam pentru John și pentru Terry – dar mai ales pentru John – era un fel de dragoste. Acum, că înțeleg mai bine genul ăsta de lucruri, cred că eram îndrăgostită de el. O iubire inocentă, nonsexuală, dar puternică în felul ei. El a jurat să mă protejeze, iar eu am avut încredere că o va face. Avea o insignă, o armă, o răspundere – la fel ca tine. Abigail se duse către pat, dar nu se așeză. Oamenii le spun celor pe care îi iubesc: „Aș muri pentru tine". Desigur, nu se așteaptă s-o și facă, nu au asemenea planuri. E posibil să creadă ce spun, s-o spună din convingere, sau poate fi, pur și simplu, o expresie a devotamentului. Însă acum înțeleg ce înseamnă, acum înțeleg acea imposibilă profunzime a emoțiilor. Și știu că tu ai muri pentru mine. Ai pune viața mea mai presus de a ta pentru a mă proteja. Iar asta mă îngrozește de-a dreptul.

Brooks îi luă palmele în mâinile lui ferme precum privirea.

— El nu fusese avertizat. Nu-și cunoștea dușmanul. Noi îl cunoaștem. Nu mergem cu ochii închiși către o ambuscadă, Abigail. Dimpotrivă, noi punem una la cale.

— Da. Destul, își spuse ea. Destul! Vreau să știi că, dacă vei fi cumva rănit în timpul ambuscadei, eu voi fi foarte dezamăgită.

Reuși să-l facă să râdă.

— Și dacă va fi doar o rană superficială?

O prinse de mână și o trase lângă el.

— Foarte dezamăgită... Abigail se întoarse spre el și închise ochii. Și n-o să am nici un pic de compasiune, să știi.

— Ești o femeie dură și te ții tare pe poziții! În cazul ăsta, presupun că va trebui să evit rănile superficiale.

— Așa ar fi cel mai bine.

Se sprijini relaxată de el și ascultă furtuna îndepărtându-se către apus.

De dimineață, când cerul redevenise senin și albastru, iar temperaturile începuseră să crească, Abigail mai lucră încă o oră.

— Ar fi cazul să mai iei o pauză cu chestia aia, îi spuse Brooks.

— Da. Trebuie să mă ocup de reglajele fine. E aproape gata, dar nu e încă perfect. Nu vreau să mai fac nimic deocamdată, până nu studiez câteva opțiuni. Acum verific altceva. Fără nici o legătură.

— Am vorbit cu Anson. Urmează să se vadă cu Garrison și cu directorul adjunct Cabot în aproximativ o oră și jumătate.

— Estimez că o să am nevoie de încă o zi de lucru la program. Abigail se uită scurt în spate. Nu le pot divulga autorităților planurile mele. Este ilegal.

— Măcar atâta lucru am înțeles și eu. Dar ce-ar fi să-mi spui mie despre ce e vorba?

— Prefer să aștept până termin, ca să fiu sigură că pot face ceea ce mi-am propus. Vru să spună mai mult, dar clătină din cap. Poate să mai aștepte. Nu sunt sigură ce ținută ar fi mai potrivită pentru după-amiaza asta sau... Se întrerupse, terifiată, și se roti în scaunul ei. De ce nu mi-ai *spus*?

— Ce? Ieșirea ei bruscă și pătimașă îl făcu să răstoarne bolul cu cereale pe care tocmai îl umpluse. Ce să-ți spun?

— Trebuie să-i duc mamei tale ceva pregătit de mine. Tu știi foarte bine că nu sunt obișnuită cu regulile astea de conduită. Ar fi trebuit să-mi spui!

— Nu există reguli. E vorba doar despre...

— Scrie chiar aici. Abigail împunse monitorul cu degetul. Musafirii aduc, de regulă, un preparat gătit de ei, poate chiar o specialitate a lor.

— Unde scrie asta?

— Pe site-ul ăsta. Mă documentez în legătură cu regulile de etichetă la grătar.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Pe jumătate amuzat, pe jumătate uluit de-a binelea, Brooks turnă lapte în castron. E doar o întâlnire de familie, nu o chestie oficială, cu reguli de etichetă! Am luat niște bere, să avem de rezervă. O să luăm și o sticlă de vin.

— Trebuie să pregătesc ceva, chiar acum. Abigail se duse valvârtej în bucătărie și începu să caute prin frigider și prin dulapuri.

Brooks rămase acolo, în picioare, studiind-o și, în același timp, învârtind cu lingura în bolul cu cereale.

— Abigail, liniștește-te puțin. Nu e nevoie să pregătești nimic. O să fie o groază de mâncare.

— Nu asta e ideea! Orzo! Am tot ce îmi trebuie ca să fac ceva cu paste orzo.

— OK, dar care e ideea?

— Faptul că duc ceva pregătit de mine este o dovadă de politețe și de apreciere. Dacă nu m-aș fi documentat, n-aș fi știut acest lucru, pentru că tu nu mi-ai spus!

Abigail puse un vas cu apă pe aragaz și adăugă sare.

— Ar trebui să fiu biciuit la fundul gol!

— Ție ți se pare amuzant. Ea își strânse pe masă roșii uscate, ulei de măsline și măsline negre. N-oi ști eu cum funcționează lucrurile de genul ăsta, dar înțeleg perfect faptul că părerea familiei tale despre mine va conta foarte mult.

— Mama și surorile mele oricum te plac deja.

— Așa o fi acum, până când o să vadă că vin ca necioplita la grătarul lor fără să aduc nimic făcut de mâna mea! Acum mergi, te rog, și culege o căpățână mică de radicchio.

— Cu multă plăcere, numai că nu știu cum arată.

Abigail îi aruncă o privire aprigă și se repezi în grădină să-și culeagă singură leguma.

Măcar așa mai uitase de virușii ilegali și de faptul că putea să nimerească direct în brațele poliției federale, se consolă el. Și, de vreme ce era așa nervoasă, se gândi că ar fi înțelept să nu-i stea în cale în următoarele ore. Când Abigail se întoarse ca o vijelie înăuntru, Brooks își propuse să țină minte de-acum încolo că radicchio era chestia aia purpurie cu multe frunze – în eventualitatea că mai venea vreodată vorba despre ea.

— Trebuie să merg pe la secție pentru vreo două ore, începu el.

— Foarte bine! Pleacă!

— Ai nevoie de ceva? Pot să mă opresc pe undeva să cumpăr la întoarcere.

— Am de toate.

— În cazul ăsta, ne vedem mai târziu.

Ieșind din casă, Brooks se uită la Bert și își dădu ochii peste cap, ca și cum i-ar fi spus: „Mult noroc! Descurcă-te cu ea cum poți!"

Abia ieșise pe ușă, când îi sună telefonul.

— Gleason la telefon.

— Salutare, șefule. E ceva agitație la biserica baptistă Hillside, îl anunță Ash.

— Nu mă ocup de treburi de genul ăsta în ziua mea liberă.

— Ei bine, treaba asta are de-a face cu domnul Blake și cu familia Conroy, așa că m-am gândit că vrei să te ocupi tu de asta.

— La dracu'! Mă duc acum. Sări în mașină și băgă în marșarier, fără a lăsa telefonul din mână. Cât de gravă e treaba?

— Se fac acuzații pe ton ridicat și se aduc insulte grave. Sunt șanse foarte mari ca tot scandalul ăsta să degenereze. Merg și eu într-acolo chiar acum.

— Dacă ajungi înaintea mea, ocupă-te să aplanezi scandalul.

„La dracu'!" își spuse din nou Brooks în sinea lui, după care porni sirenele și acceleră, virând spre șoseaua principală.

Nu îi luă mult să ajungă acolo, și, când parcă, aproape se ciocni cu Ash, care venea din direcția opusă.

— Ți-ai ras... „Chestia aia nu putea fi numită barbă", se gândi Brooks. Părul de pe față, completă el.

— Da, s-a făcut prea cald.

— Aha.

Din câte constatase Brooks, agitația se transformase deja într-un scandal, iar scandalul era la o împunsătură de deget distanță de un tapaj în toată regula. Brooks decise să aștepte până mai târziu pentru a-l tachina pe Ash cu privire la puful pe care și-l înlăturase de pe față.

Lincoln Blake și Mick Conroy fuseseră, probabil, în centrul întregii dispute, însă acum erau înconjurați de o mulțime de oameni îmbrăcați în hainele lor cele mai bune, de duminică. Pe panta verde, proaspăt cosită, din fața bisericuței de cărămidă roșie, discuția se încinsese, iar oamenii luau deja partea unei tabere sau a celeilalte.

Până și reverendul Goode, care încă avea cartea sfântă în mână, se înroșise ca o sfeclă, până la rădăcina părului de culoarea zăpezii.

— Hai să ne calmăm puțin, strigă Brooks la ei.

Unele voci amuțiră, iar unii dintre cei care participaseră activ la ceartă se liniștiră de îndată de Brooks păși printre ei.

Blake venise însoțit de asistentul lui cu chipul împietrit, iar Brooks nu avea nici o îndoială că acesta era înarmat. Statul Arkansas încă avea legi care interziceau portul de armă în incinta bisericii – numai Dumnezeu știa cât mai aveau să reziste acele legi –, însă erau slabe șansele ca vreunii dintre cei adunați pe panta verde a dealului aceluia să-și fi accesorizat cravatele și încălțările lustruite cu vreo armă.

„Armele mai lipseau", își spuse Brooks în sinea lui, iar o mică ceartă poate degenera cât ai clipi într-un scandal și, mai apoi, într-o o baie de sânge.

— Vă aflați cu toții în fața unei biserici, spuse el cu un ton ce îi trăda dezaprobarea și cu o ușoară undă de dezamăgire. Presupun că o mare parte dintre dumneavoastră ați participat la slujbă în dimineața asta. Când am sosit aici, mi-au trecut pe la urechi niște cuvinte care nu prea se potrivesc nici cu locul, nici cu momentul. De aceea, am să vă rog pe toți să dați dovadă de puțin respect.

— Lincoln a început tot scandalul, explică Jill Harris încrucișându-și brațele. Mick nici nu ieșise bine pe ușă, că Lincoln i-a și apărut în față.

— Omul are dreptul să spună ce are pe suflet, ripostă Mojean Parsins, mama lui Doyle, pregătindu-se de un contraatac împotriva femeii mai în vârstă. Iar dumneata n-ar trebui să-ți bagi nasul ăla coroiat în treburile altora!

— Probabil n-aș fi făcut-o dacă n-ați fi crescut un derbedeu...

— Doamnelor... Brooks interveni între ele, perfect conștient de faptul că-și riscă pielea – la urma urmei, femeile erau perfect capabile să sară la bătaie

și erau la fel de susceptibile ca bărbații lor în privința portului de armă. Cel mai bine ar fi ca, atât dumneavoastră, cât și ceilalți, să mergeți pe la casele dumneavoastră, îi sfătui el.

— Tu și femeia aia, Lowery, i-ați întins băiatului nostru o capcană. Lincoln mi-a povestit în detaliu tot ce-ați făcut. Iar familia Conroy, aici de față, încearcă să transforme o mică poznă de adolescenți într-o adevărată crimă!

Hilly Conroy îl dădu deoparte pe soțul ei și făcu un pas în față. Din expresia întipărită pe chipul său, Brooks înțelese că femeia își regăsise în sfârșit resursele interioare pentru a-și elibera furia.

— Mojean Parsins, știi foarte bine că asta e o minciună! Te cunosc de-o viață și văd pe chipul tău faptul că știi că e o minciună!

— Nu mă face pe mine mincinoasă! Fii-tău a întors hotelul ăla pe dos, și-acum încerci să-l transformi pe fii-miu în țap ispășitor!

— Doar nu vrei să pui în cârca lui fii-miu tot ce face fii-tău, Mojean! Dacă asta încerci și dacă vrei cumva să răspândești asemenea minciuni, o să-ți pară rău!

— Mai du-te dracu'!

— Ajunge! Soțul lui Mojean, Clint, făcu un pas în față. Gata, Mojean! Mergem acasă.

— Tu trebuie să-i iei apărarea băiatului tău!

— De ce? Destul s-a ascuns după fustele tale de când se știe. Hilly, Mick – eu, unul, îmi cer iertare pentru rolul pe care l-am avut în a-l face pe Doyle rușinea care e azi. Mojean, eu mă duc la mașină și plec acasă. Poți veni cu mine sau poți rămâne aici. Cum dorești. Însă, dacă rămâi, pe mine nu mă mai găsești acasă când ai să vii!

— Nu-mi vorbi tu mie în...

Însă bărbatul îi întoarse spatele și plecă.

— Clint!

Făcând ochii mari, femeia aruncă o privire rapidă în jur, apoi fugi după soțul ei.

— Toată povestea asta m-a obosit teribil, comentă Jill. Eu plec spre casă.

— Nu mai bine vă ducem noi doi – eu și Hilly – cu mașina, doamnă Harris? Mick făcu un pas în față și o luă de braț. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Brooks.

— Lasă asta. Du-o pe doamna Harris acasă.

— Discuția noastră nu s-a încheiat, Conroy.

Mick îi aruncă lui Blake o privire de gheață, în care se citea pe alocuri dezgustul.

— Îți spun pentru ultima oară, Blake: Nu fac afaceri cu tine! Ține-te la distanță de mine, de familia mea și de proprietățile mele! Ține-ți asistentul și toți trepădușii departe de mine, de familia mea și de proprietățile mele!

— Dacă tu îți închipui că poți să mai storci bani de la mine, te înșeli amarnic! Ți-am făcut o ofertă corectă!

— Du-te acasă, îi spuse Brooks lui Mick, după care se întoarse către Blake.

De data asta, nu se mai obosi să-și arate dezaprobarea și dezamăgirea. Trecu direct la dispreț și nu se sfii să-l afișeze.

— O să discut mai târziu cu domnul și cu doamna Conroy.

— Ca să vă puneți poveștile la punct.

— O să discut, de asemenea, cu reverendul Goode și cu soția dumnealui. Sau poate dorești să insinuezi că preotul și soția lui sunt, la rândul lor, niște mincinoși, nu? De fapt, eu și subalternii mei vom discuta cu toți cei care au

fost martori sau au participat la scandalul din dimineața asta. Dacă există o suspiciune cât de mică de hărțuială din partea ta, am să recomand familiei Conroy să solicite un ordin de restricție împotriva ta și a oricărei persoane la care ai apelat pentru a-i deranja. N-o să-ți placă, te asigur. Și o să-ți placă și mai puțin dacă se va iniția un ordin de restricție, iar tu depășești limitele lui.

— Nu mă intimidezi tu pe mine, să știi!

— Tu ești expert în tehnicile de intimidare, prin urmare știi cu siguranță că nu asta fac eu acum. Pur și simplu, îți prezint situația. Poate dorești să discuți problema cu avocații tăi, înainte să faci ceva ce s-ar putea să regreți mai târziu. Deocamdată, nu-ți spun decât să eliberezi locul. Soția ta pare supărată și stânjenită de toată povestea asta.

— Nu te privește pe tine soția mea!

— Asta așa e. Dar mă privește pe mine dacă ai de gând să mai provoci un alt scandal.

— Lincoln. Revenit la culoarea lui naturală, cu vocea calmă, reverendul Goode făcu un pas în față. Înțeleg că ești îngrijorat. Sunt aici dacă vei dori să te descarci de povara care te apasă. Dar acum trebuie să te rog s-o conduci pe Genny acasă. Pare să se simtă rău. Mă văd nevoit să te rog să nu revii în această casă a Domnului dacă ești mânat de scopuri necreștine. Acum mergi acasă, Lincoln, și ai grijă de soția ta. Am să mă rog pentru tine și familia ta.

— Păstrează-ți rugăciunile pentru tine!

Blake se îndepărtă cu pași mari, lăsându-și asistentul s-o ajute pe Genny să coboare panta, către mașina care îi aștepta.

— O să ai nevoie de niște rugăciuni zdravene, părinte.

Goode oftă.

— Noi facem tot posibilul.

Își schimbă hainele de trei ori. N-o caracteriza deloc să-și facă griji în legătură cu ținuta, decât dacă era nevoie să-și stabilească o anumită identitate sau să se piardă în mulțime. Din documentările ei, reieșea că ținuta trebuia să fie lejeră, cu excepția situației în care se specifica clar altceva. Însă asta putea include o rochie sau o fustă casual, și, în momentul de față, ea nu avea nici una, nici alta.

Acum simțea că ar fi trebuit să-și cumpere și așa ceva.

Dacă aveau să reușească – nu, *când* aveau să reușească (pentru că nu strica să apeleze la gândurile pozitive ale lui Brooks) –, avea să găsească întrebuințări pentru o garderobă mai extinsă și mai variată.

De data asta, se opri la niște pantaloni trei sferturi de culoare albastru-închis, un tricou roșu și niște sandale pe care le purta foarte rar și pe care le cumpărase sub impulsul momentului. Petrecu ceva timp cu machiajul. Și de fardat se fardase foarte rar de când își asumase identitatea lui Abigail, pentru că obiectivul principal fusese să se piardă în mulțime și să treacă neobservată. Dar se pricepea la machiaj – până și ea însăși recunoștea asta.

Avea să se folosească de această abilitate dacă urma să se transforme în Elizabeth, pentru a colabora cu autoritățile și a depune mărturie împotriva Volkovilor.

În timp ce privea monitorul pentru a-l urmări pe Brooks întorcându-se acasă, își puse cerceii de la John, pe care îi purta atunci când avea nevoie să se simtă încrezătoare.

Coborî la parter și îl găsi pe Brooks în bucătărie, privind încruntat o doză de coca-cola.

— S-a întâmplat ceva.

— Fără nici o legătură cu programul nostru. Brooks desfăcu dintr-o mișcare doza și bău cu sete. A avut loc o ceartă care putea degenera în scandal la biserica baptistă Hillside.

— Religia organizată are o istorie nefericită în ceea ce privește favorizarea violenței.

El își frecă de frunte doza rece.

— Ce s-a întâmplat acolo n-a avut nimic de-a face cu religia. Blake îi tot hărțuiește pe Conroy – iar azi-dimineață și-a continuat presiunile la biserică. Face o poveste ca asta publică, se face de râs, își pierde controlul. N-are de gând să renunțe. O să trebuiască să discut cu familia Conroy despre luarea unor măsuri legale pentru a...

În cele din urmă, reuși să se uite mai bine la ea.

— Arăți tare bine!

— M-am fardat. Mi s-a părut o ocazie potrivită.

— Foarte bine!

Când zâmbi, furia și stresul pe care Abigail i le citise în priviri mai devreme se topiră definitiv.

— Cum reușești să faci asta? Să te relaxezi atât de repede?

— Însoțesc o femeie frumoasă la un grătar, iar asta reușește, cu siguranță, să-mi înlăture proasta dispoziție. Unde-i chestia aia pe care ai pregătit-o?

Abigail scoase din frigider caserola cu preparatul și un bax de bere.

— Dacă crezi că e nevoie să te ocupi de asta acum, sunt convinsă că familia ta va înțelege.

— Nu scapi tu chiar atât de ușor! Colorată chestie! comentă el, ridicând capacul. Ești gata?

— Cred că da. Abigail îi prinse lesa lui Bert. Ai putea să mă pui la curent cu ariile de interes ale persoanelor care vor fi acolo, cu noi. Asta m-ar ajuta să port o conversație cu ele.

— Crede-mă, nu vei întâmpina nici o problemă în ceea ce privește subiectele de conversație. În drum spre ieșire, Brooks înșfăcă baxul de bere. De îndată ce vei anunța căsătoria noastră, toate femeile o să sară pe tine să le povestești despre planurile de nuntă.

— Noi nu avem astfel de planuri.

— Crede-mă pe cuvânt, iubito. O să ai înainte să se încheie ziua.

Abigail reflectă la cuvintele lui când se așeză pe scaunul de lângă șofer, cu castronul în poală, iar câinele ei începu să adulmece fiecare centimetru din spatele mașinii.

— S-ar putea să nu fie prea încântați.

— De ce? De noi doi? Brooks îi aruncă o privire rapidă. O să fie, cu siguranță!

— Nu cred că ar fi dacă ar cunoaște adevărata dimensiune a situației.

— Mi-aș dori să le pot spune, să-ți demonstreze că n-ai dreptate, dar e mai bine să n-o fac.

— Pari atât de calm. Eu am învățat să fiu calmă atunci când mă aștept la o schimbare, dar asta e cu totul altceva. E greu să fiu calmă, să aștept telefonul de la căpitanul Anson, să mă întreb ce vor spune și ce vor face autoritățile. Să mă gândesc la depunerea mărturiei, la faptul că aproape am terminat programul acela.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, suntem împreună. Asta mă ajută să-mi păstrez calmul.

Ea nu putea spune același lucru. Stomacul ei tresălta, inima îi bătea cu putere, iar cu fiecare kilometru cu care înaintau trebuia să lupte să-și țină

emoțiile în frâu. Încercă să-și imagineze situația ca pe o mutare într-o nouă comunitate, ca pe o ieșire în public, pentru prima oară, cu o nouă identitate. Emoțiile o copleșeau de fiecare dată, dar știa cum să și le ascundă, cum să se piardă în mulțime, astfel încât toți cei care ar fi remarcat-o să vadă exact ce dorea ea să le arate.

Metoda funcționase timp de doisprezece ani. Funcționase până la Brooks. El văzuse altceva, ceva mai mult, dar acum Abigail vedea asta drept o binecuvântare. Dacă n-ar fi făcut-o, ea n-ar fi avut această șansă la o viață adevărată.

Iar viața adevărată pe care ar fi putut s-o aibă avea să includă și grătare în curtea din spate. În momentul în care Brooks parcă mașina, Abigail își spuse în sinea ei că avea totul sub control.

— Relaxează-te, îi spuse el.

— Par tensionată?

— Nu, dar ești. Iau eu asta. Tu ia-l pe Bert.

Puse castronul sub braț, ridică baxul de bere și, după ce Abigail prinse lesa cu o mână sigură, se îndreptară către casă. Către sunetele de muzică și voci, către mirosul de carne friptă.

Abigail recunoscu trei dintre femeile prezente – pe mama lui Brooks și pe cele două surori ale bărbatului. Nu le recunoscu însă pe celelalte femei, pe bărbați sau pe copii. Numai ideea de a fi dintr-odată în mijlocul atâtor oameni străini o făcea să i se pună un nod în gât și să i se accelereze bătăile inimii.

Înainte să apuce să se dezmeticească, Sunny puse un platou pe masă și se grăbi să le vină în întâmpinare.

— Iată-vă, în sfârșit!

— Am avut o problemă de rezolvat, îi explică Brooks.

— Am auzit. Sunny o lăsă fără replică pe Abigail, îmbrățișând-o repede și strâns, după care îl mângâie nonșalant pe Bert. Uite ce bine arăți! Și aici ce este? se interesă ea.

— Orzo, reuși să îngaime Abigail. Sper că se potrivește cu restul meniului pregătit.

— De vreme ce meniul e destul de variat, o să se potrivească de minune! Și arată grozav! Brooks, mergi, te rog, și pune asta pe masă, apoi adu-i lui Abigail ceva de băut. Blenderul pentru margarita este extrem de solicitat azi!

— Te servesc eu, îi spuse Brooks lui Abigail. Mă întorc imediat.

— Fiica mea Mya – le-ai cunoscut pe Mya și pe Sybill – face niște margarita nemaipomenite! Ce-ar fi să-i dai drumul din lesă lui Bert, ca să se poată juca în voie cu Platon?

Abigail se lăsă pe vine, în timp ce cei doi câini se adulmecau unul pe altul și dădeau din coadă.

— *Ils sont amis. Amis,* Bert. *C'est tout.*

— O să se simtă confortabil cu atâția copii alergând în jur? întrebă Sunny.

— Da. E foarte blând, foarte răbdător. Nu atacă decât dacă primește comandă de la mine. Sau dacă aș fi atacată eu.

— O să ne asigurăm că nu te atacă nimeni. Hai să-i cunoști pe Mick și pe Hilly Conroy. Sunt prieteni vechi, iar acela este fiul lor, Russ – cel mai bun prieten al lui Brooks –, cu soția lui, Seline, și copilașul lor, CeeCee. Au avut ceva probleme, continuă Sunny să-i explice, în timp ce mergeau. Sper să reușesc să-i binedispun.

— E o situație destul de neplăcută. Brooks e foarte îngrijorat.

— Cu toții suntem. Iat-o pe Abigail, anunță Sunny, de îndată ce se

alăturară grupului.

— Era și timpul! Femeia mai tânără avea un ten măsliniu, neted, ce îi punea în evidență ochii verzi, strălucitori, cu care o cântări pe Abigail din cap până în picioare. Începeam să cred că ești doar o plăsmuire a imaginației lui Brooks.

— Nu, nu sunt.

„Sunt o plăsmuire a propriei mele imaginații", se gândi Abigail.

— Ea este Seline, cu fiica ei, CeeCee, și cu Russ al nostru. Ei sunt părinții lui Russ – prietenii noștri, Mick și Hilly.

— Te-am văzut prin oraș o dată sau de două ori, spuse Hilly. Îmi pare bine să te cunosc, în sfârșit!

— Mulțumesc. Regret cele întâmplate la hotelul vostru. E o clădire foarte frumoasă.

— Drăguț din partea ta că spui asta. Hilly își sprijini capul de brațul soțului ei, ca și cum ar fi căutat un strop de alinare. O să-l facem la loc și o să fie mai frumos ca niciodată. Nu, Mick? adăugă ea.

— Poți să fii sigură de asta! Am auzit că puștiul lui Blake ți-a făcut și ție ceva probleme.

— Intenția lui era să-i creeze probleme lui Brooks, însă nu i-a ieșit. Pare o persoană foarte stupidă și foarte înverșunată, cu apucături violente. Ar fi cazul să suporte consecințele.

— Am putea închina cu toții un pahar pentru asta, spuse Mya, venind către ei cu pași mari și ducând câte o margarita în fiecare mână. Tata l-a reținut pe Brooks pentru un minut, așa că ți-am adus eu băutura.

— O, mulțumesc! Arată... spumos. Abigail luă o înghițitură, descoperind dincolo de spumă gustul tare de tequila. E foarte bun.

— Înșelătoare prezentarea, nu-i așa? În timp ce vorbea, Sunny își trecu un braț pe după umerii lui Abigail. Ai avut dreptate în legătură cu Bert.

Uitându-se în direcția indicată de Sunny, Abigail îl văzu pe Bert șezând cooperant, în timp ce cățelușul se zbenguia în jurul lui, o fetiță cu picioare lungi îl ținea strâns cu brațele pe după gât, iar un băiețel blond îl mângâia pe spate.

— E foarte cuminte, o asigură Abigail. În plus, cred că-i place să i se acorde atenție.

— E mare cât un cal, comentă Seline.

Abigail vru să o contrazică. La urma urmei, chiar și un cal de dimensiuni medii ar fi fost considerabil mai mare. Apoi trebui să-și amintească să nu mai interpreteze lucrurile textual.

— Dimensiunile lui ar trebui să-i intimideze pe musafirii nepoftiți.

— Mai degrabă să-i sperie de-a dreptul, comentă Russ. Acum, că al doilea copil al nostru e pe drum, vreau s-o conving pe Seline să ne luăm un labrador.

— Un pudel!

— Câine de fete!

— Păi fete și suntem. Zicând acestea, Seline își sărută fiica pe obraz. Tu ești în minoritate! mai adăugă ea.

— Ăsta micu' poate o să echilibreze situația. Russ o bătu ușor pe soția lui cu degetul pe burtă. Un băiat are nevoie de un *câine*, nu de o jucărioară franțuzească.

— Pudelii sunt inteligenți.

— Într-adevăr, sunt o rasă extrem de inteligentă, o aprobă Abigail. Numai un border collie este considerat mai inteligent decât un pudel. Sunt agili și, dacă sunt dresați cum trebuie, sunt foarte pricepuți și ascultători.

— Vezi?

— Un labrador este un *câine* adevărat. Ei sunt inteligenți, adăugă Russ, încercând s-o câștige pe Abigail drept complice.

— Da, desigur. Sunt cea mai populară rasă din țara asta și din Marea Britanie. Sunt niște câini excelenți ca însoțitori. Sunt loiali, și cei mai mulți au o înclinație foarte accentuată spre joacă. Sunt grozavi în relația cu copiii mici.

— Copiii mici. Russ o ridică brusc pe CeeCee, făcând-o pe fetiță să râdă în timp ce o arunca în sus. Avem deja unul din ăștia, iar acum îl așteptăm pe-al doilea.

— Pudelii sunt foarte potriviți pentru copii.

Când Seline se întoarse spre Abigail, Sunny începu să râdă.

— Ai încurcat-o! Ăștia doi o să te transforme în arbitru. Da' las' că te salvez eu! Hai să-ți arăt grădina. Masa e gata în câteva minute.

— Poate n-ar fi rău să ia în calcul un Labradoodle[17], murmură Abigail, de îndată ce Sunny o trase după ea.

Nu era atât de dificil, constată ea. Timp de aproape douăzeci de minute, se plimbă prin grădină, discută cu familia și cu prietenii lui Brooks și răspunse la întrebări entuziaste ale unor copii curioși în privința lui Bert.

Până când lumea se strânse roată în jurul meselor de picnic, Abigail începuse deja să se simtă mai în largul ei. Și se relaxă și mai mult atunci când atenția celor prezenți se mută de la ea la mâncarea apetisantă.

Un grătar în curtea din spate avea avantajele lui, observă ea. Un decor neprotocolar pentru socializare, o varietate de specialități de mâncare, preparate de diverse persoane. Era ca un fel de ritual, oarecum tribal, cu adulți care ajutau la servire sau care hrăneau copiii ori aveau grijă de copii – ai lor sau ai altora –, cu câini prin preajmă, care, în ciuda grimasei ei dezaprobatoare, se bucurau de resturile de mâncare aruncate în direcția lor.

Și îi plăceau mult și cocktailurile margarita, așa tari și înspumate.

— Te distrezi? o întrebă Brooks.

— Da. Ai avut dreptate.

— Să nu uiți asta. Se aplecă să o sărute, apoi ridică sticla de bere. Presupun că veți fi cu toții interesați – începu el, fără a ridica vocea pentru a acoperi conversațiile purtate peste masă – să aflați că eu și Abigail ne vom căsători.

În momentul acela, toate discuțiile amuțiră.

— Ce-ai spus? întrebă Mya.

— Contează mai mult ce-a spus ea, replică Brooks și luă mâna lui Abigail. Iar ea a spus „da".

— O, Dumnezeule, Brooks! Chipul Myei străluci luminat de un zâmbet larg. Luă mâna soțului ei, o strânse tare, apoi sări de pe scaun și se repezi pe cealaltă parte a mesei, pentru a-l îmbrățișa pe Brooks din spate. O, Dumnezeule!

Apoi, parcă toată lumea începu să vorbească în același timp – cu Brooks, cu ea, unii cu alții. Nu știa ce să răspundă și nici ce să spună. Ritmul bătăilor inimii i se acceleră din nou, în timp ce Brooks și mama lui făceau schimb de priviri.

— Mamă? începu el.

Sunny aprobă cu o mișcare a capului, scoase un oftat prelung, după care se ridică. El se ridică în același timp cu ea, iar femeia întinse mâinile și îl strânse în brațe.

— Băiatul meu, murmură ea, apoi închise ochii. Când îi deschise din nou,

se uită direct în ochii lui Abigail și întinse o mână spre ea.

Abigail se ridică nesigură.

— Doamnă...

Sunny clătină doar din cap, o prinse de mână pe Abigail și o trase și pe ea în îmbrățișare.

— O să plâng acum, doar câteva secunde, le spuse Sunny. Sunt îndreptățită. Apoi o să mă duc să iau sticla de șampanie care ne-a rămas de la Anul Nou, ca să putem sărbători cum se cuvine.

Îi îmbrățișă strâns, după care se dădu ușor înapoi, ca să-l sărute pe Brooks pe amândoi obraji. Spre mirarea lui Abigail, Sunny îi prinse apoi fața în mâini și o sărută apăsat pe ambii obraji, pe rând.

— Îmi pare tare bine. Mă duc să aduc șampania.

— Are nevoie să fie singură un minut. Loren se ridică și se duse la fiul lui. Este fericită, dar are nevoie de un minut, să-și revină.

Bărbatul își îmbrățișă fiul, apoi se întoarse, s-o îmbrățișeze și pe Abigail.

— Bun venit în familie!

Râse, apoi o strânse în brațe, ridicând-o pe vârfurile picioarelor.

Cei prezenți începură să vorbească din nou toți odată, iar Abigail se trezi îmbrățișată de toată lumea, poticnindu-se în răspunsuri la întrebări despre când, unde și cum rămânea cu rochia ei de mireasă.

Peste toate întrebările, râsetele și felicitările acelea, auzi pocnetul dopului de la sticla de șampanie. Se sprijini de Brooks, se uită în sus, la el, iar privirile lor se întâlniră.

„Familie", se gândi ea.

Putea să aibă o familie și înțelegea – acum, că totul devenise palpabil – că avea să facă orice, absolut tot ce era nevoie, ca s-o poată păstra.

[12] Rasă de câini de origine australiană, rezultată din încrucișarea controlată a unui labrador cu un pudel standard sau de talie mică, de unde și denumirea (*labrador + poodle*). Primul astfel de câine a apărut în 1955. În prezent, există controverse cu privire la recunoașterea acestei rase. (n.tr.)

capitolul 28

Planuri de nuntă. Abigail le vedea ca pe un bulgăre de zăpadă mic și lucios, care se rostogolea pe versantul unui munte. Creștea, creștea, creștea, câștigând volum, greutate și viteză, până când avea să producă o adevărată avalanșă – imensă, dezastruoasă, asurzitoare.

În după-amiaza aceea însorită, petrecută în curtea din spate a casei familiei Gleason, avalanșa trecu peste ea ca un tăvălug.

— Și? Faceți nunta primăvara viitoare? o întrebă Mya.

— Primăvara? Eu...

— Nu. Pe sub masa de picnic, Brooks o bătu ușor pe Abigail cu palma pe coapsă. N-am de gând să aștept atât, adăugă el.

— Ai vorbit ca un bărbat care n-are nici cea mai vagă idee câte pregătiri presupune o nuntă. Noi am avut zece luni la dispoziție pentru nunta lui Sybill și a lui Jake și am muncit pe rupte ca să rezolvăm totul la timp.

— Dar a fost frumos, îi aminti Sybill.

— Eu mă gândeam că mergem doar la casa de căsătorii, începu Abigail, însă replica ei fu primită cu mai multe icnete dezaprobatoare din partea femeilor.

— Mușcă-ți limba! spuse Mya, fixând-o cu un deget amenințător.

Sybill o lovi pe sora ei cu cotul în coaste.

— Vrei ceva simplu.

— Da. Foarte simplu.

Abigail îl privi pe Brooks.

— Simplu, desigur. Pun pariu că sunt multe alternative simple între o fugă până la casa de cununii și jubileul de diamant care începe să capete formă în mintea Myei. Eu mă gândeam să facem nunta în toamnă – e suficient timp pentru o mică agitație, însă nu suficient pentru o mare desfășurare de forțe!

— Asta înseamnă mai puțin de șase luni! Mai puțin de șase luni pentru a găsi rochia perfectă, pentru a închiria localul potrivit, pentru a discuta cu organizatorii, fotografii...

— Fotografi? o întrerupse Abigail.

— Normal! Doar nu-l pui pe unchiul tău Andy să facă pozele!

— Eu nu am nici un unchi Andy.

În plus, evitase întotdeauna fotografii. Ilia o recunoscuse în New York, în câteva secunde, pe stradă. Dacă cumva, nu conta cum, vreo fotografie de-a ei era publicată pe internet sau în vreun ziar, asta ar fi putut duce la descoperirea ei și la dezastru. Ba chiar era foarte probabil să se întâmple asta.

— Și așa ajungem la următorul punct de pe ordinea de zi: lista de invitați. Eu pot să te ajut cu invitații din partea noastră. Am păstrat lista de la nunta mea și a lui Syb. Tu cam câte persoane estimezi din partea ta?

— De la mine nu e nimeni.

— Bine, dar... Mya nu avu nevoie nici de o împunsătură cu cotul, nici de un avertisment tăcut din partea lui Brooks pentru a se întrerupe. Își continuă discursul de parcă răspunsul lui Abigail era unul absolut firesc: Ei, asta simplifică lucrurile. Avem nevoie de o sesiune de planificare, de un prânz între fete – asta pentru că tu n-ai nici un amestec în treaba asta, îi spuse ea lui Brooks cu un zâmbet larg. Nunțile sunt planificate de către mirese.

— Mie-mi convine!

— Știu un magazin grozav cu articole de nuntă în Little Rock, continuă Mya.

— White Wedding, completă Seline. Chiar *este* grozav! De-acolo mi-am cumpărat rochia.

— Va trebui să ne rezervăm o zi, noi fetele, să mergem acolo, vedem ce găsim, luăm prânzul și ne consultăm, să vedem cu ce idei vine fiecare. Numai puțin, să-mi verific agenda. Mya își scoase telefonul și începu să scotocească în agendă. Am putea fixa întâlnirea pentru săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare, reuși Abigail să îngaime.

— Întotdeauna ți-a plăcut să-ți impui punctul de vedere, interveni Sunny, lăsându-se pe spate în scaun și sorbind din margarita. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le iubim la ea, Abigail, dar durează ceva până te obișnuiești cu felul ei de-a fi. Mya, ce-ar fi s-o lași câteva zile, să se acomodeze cu noul ei statut de logodnică?

— Chiar îmi place să-mi impun punctul de vedere. Mya râse și-și dădu părul pe spate atunci când soțul ei pufni, ascunzându-se după sticla de bere. Iar când vom fi surori? O să fiu și mai și! amenință ea.

— Vorbește serios! confirmă Sybill.

Abigail auzi zumzetul discret al telefonului care vibra în buzunarul lui Brooks. Când își coborî privirea, el îl scoase ușor din buzunar și se uită la apelant.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund.

Privirile li se întâlniră scurt, când Brooks se ridică în picioare pentru a se duce puțin mai încolo.

Părea ireal. Mya continua să vorbească despre magazine de nunți, flori, meniuri tip bufet sau servire clasică, iar în timpul ăsta Brooks discuta cu Anson despre decizii de care depindea însăși viața ei.

„Ca un bulgăre de zăpadă", se gândi ea din nou. „Se rostogolește, se rostogolește, crește, capătă greutate și volum, până ce ia întreg muntele cu el."

Acum nu mai era cale de întoarcere. Era forțată să meargă înainte.

— E totul în regulă? se interesă Sybill.

— Da, da, sunt bine. Doar că mă simt puțin copleșită.

— Și e numai începutul.

— Așa este. Abigail aruncă o privire către Brooks. A început.

Brooks se întoarse la masă și puse o mână pe umărul ei.

— Îmi pare rău, a apărut o problemă de care trebuie să mă ocup.

— Atunci, du-te și fă-ți treaba de polițist, îl îndemnă Mya. Putem s-o conducem noi pe Abigail acasă, când plecăm.

— Ah. Pentru o clipă, Abigail rămase fără replică. Mulțumesc, dar chiar trebuie să mă întorc acasă. Am de lucru ceva ce nu mai suportă întârziere.

— Atunci te sun mâine sau îți dau un e-mail. De fapt, mai bine îți dau e-mail. Așa pot să-ți trimit și niște link-uri. Dă-mi, te rog...

— Mya! Sunny o privi cu sprâncenele ridicate. Cum rămâne cu cele câteva zile de acomodare?

— Bine, bine. Ce să fac, dacă sunt născută să planific și să organizez petreceri? Trimite-mi un e-mail după ce termini cu perioada de acomodare.

Apucând la repezeală un șervețel de hârtie, Mya își notă propria adresă de e-mail.

Abigail avea sentimentul că avea să dureze mai mult de câteva zile.

— Așa am să fac. Mulțumesc mult pentru după-amiaza asta încântătoare.

— Abigail! Sunny veni la ea, o îmbrățișă strâns și-i șopti: Nu-ți face griji. O s-o țin la distanță pe Mya o săptămână sau două.

După ceva timp. După toate aparențele, după un grătar, oamenii nu-și luau, pur și simplu, rămas-bun. Se îmbrățișau, continuau o conversație deja începută, își făceau planuri pentru viitorul apropiat sau se jucau cu câinele. Și chiar strigau după tine și îți făceau cu mâna, după ce ajungeai la mașină.

— Înainte să-mi spui ce ți-a zis căpitanul Anson, vreau să-ți spun că familia ta e...

— Gălăgioasă? Insistentă?

— Nu. Mă rog, da, însă nu asta voiam să spun. Afectuoasă. Și e ceva absolut natural. Acum înțeleg mai bine, după ce mi-am petrecut după-amiaza cu ei. Mama ta... Să nu mă compătimești, pentru că nu-mi place când faci asta.

— Bine.

— Mama ta mi-a pus mâna pe după umeri. A fost un gest absolut firesc. Mă îndoiesc că a fost ceva planificat. Și a făcut asta de nenumărate ori, și cu ceilalți. Însă când a făcut asta cu mine, am simțit... Mi-am spus în sinea mea că așa procedează o mamă. Te atinge sau te ia în brațe fără un motiv anume. Fără să aibă un motiv important. Și apoi m-am gândit că, dacă vom avea copii, vreau să învăț să fiu genul de mamă care poate să atingă sau să ia în brațe pe negândite și fără să aibă un motiv anume pentru asta. Sper că voi avea ocazia s-o fac.

— O s-o ai.

— Anson a discutat cu cei de la FBI.

— Cea mai mare parte a zilei. Bănuiala lui e că ei au sperat – la început, cel puțin – să-l ia pe ocolite ca să ajungă la tine. Însă el a mers până în pânzele albe cu varianta contactului inopinat. Au fost foarte zgârciți cu informațiile pe care i le-au pasat, dar el este al naibii de sigur că urmează să-i pună sub supraveghere pe Cosgrove și pe Keegan.

— Din ce-a reușit să-și dea seama, ei au crezut povestea mea?

— Ai prezentat detaliile, pas cu pas, până la ceea ce ți-a spus John. Iar în ultimii ani ai fost o sursă extrem de valoroasă de informații pentru ei. Ce interes ai avea să minți în privința lui Cosgrove și a lui Keegan?

— N-ar avea nici o logică.

— Nu, n-ar avea. Vor să discute cu tine în persoană. Vor să te duci la ei. Îți promit protecție.

— Vor să mă interogheze, să se asigure că n-am fost complice la asasinarea lui John și a lui Terry. Dacă și când vor fi siguri de asta, vor dori să obțină acordul meu de a depune mărturie împotriva lui Korotki.

— Da, și vor dori chiar mai mult decât atât. Tu ai acces la o pistă către bucătăria internă a Volkovilor, ai acces la informații care ar putea – și e foarte probabil să o facă – să bage o mare parte din organizație în închisoare și să destabilizeze restul.

— Atâta vreme cât informațiile vin dintr-o sursă anonimă, autoritățile se pot folosi de ele. Când se va afla că datele sunt obținute pe căi ilegale, nu le vor mai fi de nici un folos.

— Nu, așa este. Dar e posibil să găsească o cale de compromis.

Abigail se gândise la asta și luase absolut totul în calcul.

— Eu nu le divulg procesul, chiar dacă îmi garantează imunitate pentru spargerea rețelelor. Am nevoie de acest proces pentru a distruge rețeaua. Ei n-au cum să facă ceea ce sper eu să fac – nu dispun nici de mijloacele tehnice, nici de cele legale. Eu aș fi expusă din nou dacă nu reușesc să le sparg rețeaua și să le deturnez fondurile.

— Să le deturnezi... Ai acces la banii lor?

— Aș putea avea, la o mare parte dintre fonduri. M-am gândit încotro să le canalizez în momentul în care voi fi gata să transfer fonduri din diverse conturi. Mă gândeam să fac niște donații substanțiale anonime către acțiunile caritabile pe care le voi considera potrivite la momentul respectiv.

Brooks își întoarse privirea de la șosea și o studie atent.

— O să-i cureți de bani.

— Da. Credeam că ai înțeles. Dacă au aproximativ o sută cincizeci de milioane de dolari în conturi din care pot face retrageri, o să-și revină cu ușurință. Și, în afară de asta, ar mai fi și proprietățile imobiliare, dar am ceva idei despre cum aș putea să le lichidez.

— Să le lichidezi.

— Probleme fiscale, transferuri de acte de proprietate – există proprietăți pe care autoritățile le pot confisca și le vor confisca ușor, dat fiind că au fost folosite în scopuri ilegale. Însă altele sunt destul de ingenios mascate. Nu vor mai fi, când voi termina eu cu ele. Nu e suficient să depun mărturie, Brooks, spuse ea, atunci când el parcă în fața casei ei. Nu e suficient să-l bag la închisoare pe Korotki, poate și pe Ilia și chiar pe Serghei. Cu resursele lor, cu banii lor, vor reuși să se regrupeze, să-și revină. Și vor ști că eu le-am făcut probleme. Nu vreau ca ei să afle cum a fost compromisă rețeaua lor. Și n-am de gând să le dezvălui autorităților metodele mele. Oricum n-ar putea aproba ceea ce mi-am propus să fac.

Coborî din mașină și îl privi peste capotă. Nu vreau să ajung din nou într-o casă conspirativă. Nu vreau să le spun unde sunt, chiar dacă voi fi de acord să depun mărturie. Nu am încredere în protecția lor. Am încredere doar în mine și în tine.

— Bine. Brooks îi deschise și câinelui portiera, apoi întinse o mână către mâna ei. Când va veni momentul acela, vom găsi un loc în Chicago. Noi doi. Vom fi singurii care vor ști unde se află. Vom sta acolo. Pentru întâlnire, vei alege tu locul. Un hotel, aș spune – poate în Virginia sau în Maryland. Iar lor nu le vom dezvălui locul până când nu vei fi sosit deja acolo.

— Așa e foarte bine. Dar tu nu poți veni cu mine.

— Ba da, pot. Atâta vreme cât ei nu mă văd.

Totul se oprea acum, absolut tot, chiar în clipa asta, dacă nu era alături de ea până la capăt.

— Presupun că poți aranja o altă cameră de hotel, astfel încât să pot vedea totul – și astfel avem o dovadă, în caz că ne va trebui una.

— Nu m-am gândit la asta. Ar fi trebuit, pentru că așa e cel mai bine.

— Vii și tu cu o idee, mai vin și eu cu una – așa merge treaba.

Se întoarse și se lipi de el.

— Când va începe, totul trebuie să se întâmple foarte repede. Totul trebuie să se întâmple repede și în ordinea corectă.

Nu voia să-l despartă de familia lui, în caz că lucrurile ieșeau prost. Înțelesese și asta – la un grătar în spatele casei. Trebuie să termin programul. Fără el, problema nu e rezolvată decât parțial.

— Atunci ocupă-te de asta, iar eu o să fac niște cercetări. Vreau să găsesc un loc pentru întâlnire.

— Virginia, propuse ea. Districtul Fairfax. Este destul de departe de capitală și la mai puțin de o oră distanță față de un mic aeroport regional, din Maryland. O să închiriez un avion.

— Să închiriezi? Pe bune?

— Probabil ai uitat că ai o iubită bogată.

Brooks râse.

— Nu știu cum am putut să uit asta.

— Dacă vor să-și aducă întăriri la întâlnire, să pună să fiu urmărită, o să putem scăpa ușor de ei pe drumurile de acolo. Apoi, cel mai probabil, vor căuta la aeroportul Dulles sau la Reagan National.

— Gata, rămâne stabilit! O sărută. Acum du-te și joacă-te cu virușii tăi.

*

Reuși să nu-i stea în cale, în cea mai mare parte a timpului. Dar, pentru Dumnezeu! După vreo două ore petrecute în fața calculatorului, un bărbat avea nevoie de o bere duminică seara. Și de niște chipsuri. Pe care fusese nevoit să le aducă pe furiș, pentru că ea n-avea nici măcar o firimitură de mâncare nesănătoasă în casă.

Când intră în bucătărie, ea era așezată pe scaun, cu mâinile în poală, și privea fix monitorul. El deschise ușor frigiderul, scoase o bere, aruncă o privire în direcția ei, apoi deschise dulapul în care ascunsese chipsurile. Cu smântână și ceapă.

Și atunci ea se întoarse.

— Ies într-o secundă.

— Am reușit.

El îi studie chipul și puse berea deoparte.

— Ai terminat programul.

— Da. Merge. Teoretic. L-am testat de mai multe ori. Nu pot să-l verific în rețea până la momentul potrivit, așa că nu pot fi absolut sigură. Dar sunt. Sunt convinsă că o să funcționeze.

El îi zâmbi larg, apoi veni la ea și o apucă de coate, ridicând-o ca s-o sărute.

— Ești un geniu!

— Da.

— Atunci cum se face că nu ești fericită?

— Ba sunt. Sunt... Am simțurile amorțite, cred. Eram convinsă că pot face asta, dar, când am făcut-o efectiv, mi-am dat seama că n-am crezut niciodată cu adevărat că sunt în stare s-o fac. Își apăsă tâmpla stângă cu degetele, pentru că o durea puțin capul. N-are nici o logică ce spun.

— Ba da, are.

— Brooks. Pot să le distrug rețeaua, să le virusez toate fișierele, toate programele. Pot să-i decuplez, indiferent ce sistem de operare sau computer folosește oricare dintre ei. Pot face asta, și, dacă o fac imediat după ce le deturnez fondurile, vor fi ruinați. Faliți.

Acum, își duse mâna la inimă. Iar înainte să fac asta, pot să le ofer autorităților suficiente informații pentru a le închide o serie de operațiuni, pentru a pune sub acuzare alți oameni de încredere, până când *bratva* Volkov ajunge să fie făcută bucăți – unele pe care nu vor reuși să le mai pună niciodată cap la cap.

— Îi dai cu picioarele în sus definitiv.

Abigail râse încet.

— Da. Da. N-am crezut cu adevărat că o să reușesc să fac asta, murmură ea. Dacă aș fi crezut, aș fi făcut-o înainte să fiu de acord să depun mărturie.

Brooks o privi impasibil.

— Vrei să renunți?

— M-ai lăsa. Abigail îi prinse fața în mâini, așa cum îi făcea el adesea. M-ai lăsa să renunț, deși asta contravine principiilor tale. Dar nu. N-am să renunț. Nu pot să renunț. Decizia asta face parte din ansamblu, din persoana care vreau să devin. Din persoana care ai vrea tu să fiu.

— Eu nu vreau decât să fii cea care ești acum.

— Eu vreau mai mult acum. Vreau mai mult de la Elizabeth. Vreau mai mult de la Abigail. Și îmi doresc ca tu să vrei mai mult de la mine acum. Mărturia mea, informațiile mele, pirateria, supervirusul, toate astea formează un ansamblu. Când totul se va termina, Elizabeth poate dispărea cu inima împăcată.

Închise ochii, apoi îi deschise și îi zâmbi.

— Iar Abigail se poate căsători cu tine cu inima împăcată. Îmi doresc atât de mult să mă căsătoresc cu tine. S-ar putea chiar să fiu dispusă să merg și la un magazin de nunți.

— Serios?

— Mi-e puțin teamă, dar e posibil s-o fac.

— Ei, *acum* pari fericită.

— Sunt. Foarte fericită. Imediat ce găsim un hotel, pot face aranjamentele necesare pentru transport. Putem să-l rugăm pe căpitanul tău să pună la punct detaliile întâlnirii. Am putea începe următoarea etapă.

— Am găsit hotelul. În Tysons Corner, Virginia. Clasă medie, chiar la ieșirea de pe autostradă.

— Aș vrea să văd site-ul hotelului și o hartă a zonei.

— Mă gândeam că ai să vrei. Am salvat link-urile pe laptopul meu.

— Am putea rezerva camerele și stabili întâlnirea pentru mâine sau poimâine. Așa le rămâne mai puțin timp autorităților ca să încerce să mă găsească.

— Poimâine. Trebuie să-mi refac programul, în așa fel încât să fiu acoperit la serviciu.

— Mai bine. Eu trebuie să fac aranjamentele pentru Bert.

— O să-l ia mama la ea.

— Ah, dar... Ezită, privind în jos, la câine. Mă gândeam la un adăpost autorizat, cu angajați profesioniști.

— Adică vrei să-l duci la închisoare?

— Un adăpost nu e închisoare. De data asta, două perechi de ochi cafenii o priveau insistent. Chiar i-a plăcut acolo în după-amiaza asta, dar le-aș cere părinților tăi prea mult, șovăi Abigail.

— O să fie încântați. În plus, asta face o familie. Obișnuiește-te cu ideea! Acum, du-te și verifică hotelul. Eu o să-i dau mamei un telefon.

— Bine.

Brooks își scoase mobilul din buzunar imediat ce Abigail ieși din bucătărie.

— Îmi rămâi dator, îi spuse el lui Bert.

Totul mergea conform planului, constată Abigail. Acum era în camera de refugiu, alegând cu atenție lucrurile de care avea nevoie pentru următorul pas.

Rezervă camerele de hotel sub două nume diferite, la ore diferite, de pe două calculatoare diferite. Brooks avea să se cazeze sub numele Lucas Boman

— În cazul ăsta, suntem amândoi foarte norocoși. Abigail se duse la el și îi luă mâna într-a ei. Cred că ar fi bine să mergem la culcare. Trebuie să fac câteva teste, pentru a mă asigura că penisul tău are o dimensiune satisfăcătoare.

— Norocul nostru, al amândurora, este că eu întotdeauna am avut rezultate bune la teste.

Mobilul lui începu să sune la două fără un sfert dimineața. Brooks se rostogoli până la marginea patului, întinzând mâna după el.

— Gleason.

— Salut, Brooks. Sunt Lindy.

— Ce s-a întâmplat, Lindy?

— Despre asta voiam să-ți vorbesc. Tybal este aici, cu mine.

— Rahat!

— Da, cam e, dar nu genul de rahat la care te gândești tu. Cred că vrei să auzi ce-are de zis.

Brooks se ridică în poziție șezândă.

— Unde ești?

— În momentul ăsta, suntem în camioneta mea, cam la opt sute de metri de casa Lowery. De vreme ce mașina ta nu e în oraș, m-am gândit că acolo ar trebui să fii.

— Asta e treaba poliției, Lindy. N-ar fi mai bine să mă văd cu amândoi la tine acasă?

— Mai bine nu, ținând cont de rahatul despre care îți vorbeam. Cel mai bine e să venim acolo, să discutăm în particular. În oraș, oamenii mai văd una-alta, chiar la o oră ca asta. Sau poate tocmai la o oră ca asta.

— Aici ai dreptate. Stai puțin. Acoperi telefonul cu mâna. La telefon e Lindy. Știi, de la restaurant, îi explică el lui Abigail.

— Da, știu cine e.

— Îmi spune că e cu Tybal Crew și că vor să discute cu mine în particular.

— Aici?

— Dacă nu era ceva important și nu era nevoie să vorbim în particular, Lindy nu m-ar fi sunat la două noaptea.

— Mă duc să mă îmbrac.

— O să discut cu ei jos, nu te deranjăm pe tine.

— Eu zic că, dacă cineva trebuie să vină aici la ora asta ca să discute cu tine, ar trebui să aud și eu ce are de zis.

— În regulă, atunci. Puse din nou telefonul la ureche. Ty e treaz?

— Acum, da. Sau, mă rog, suficient de treaz.

— Haideți, veniți.

Trecându-și o mână prin păr, Brooks puse telefonul deoparte. Îmi pare rău pentru treaba asta.

— Cu doar câteva zile în urmă, n-aș fi permis nimănui să vină aici așa. Dar, cu toate astea, nu sunt neliniștită. Aproape deloc. Mai degrabă, curioasă. Să fac niște cafea?

— Zău că nu mi-ar strica!

Îi făcu plăcere să-i pregătească acea cafea, gândindu-se că, în viitorul ei alături de Brooks, apelurile în miez de noapte și pregătirea unei cafele pentru persoane aflate la ananghie aveau să facă parte din rutina zilnică.

Nu spera decât că avea să fie o bună soție de polițist.

Și totuși, îi plăcea la fel de mult să știe că Bert, care-și primise ordinul de a se relaxa, stătea întins în colțul bucătăriei. De asemenea, nu uitase să-și seteze monitoarele computerului în modul screen saver – era o măsură de

precauție.

Nu știa foarte sigur cum ar fi trebuit să-i abordeze pe cei doi bărbați care veneau în vizită în miez de noapte, dar, când duse cafeaua în living, Brooks tocmai îi întâmpina la ușa din față.

Iar Lindy – cu o codiță împletită, lungă și cenușie, care atârna pe spatele unui tricou decolorat, cu formația Grateful Dead – deschidea drumul.

— Doamnă, i se adresă el înclinând capul. Îmi cer scuze că v-am deranjat la această oră târzie din noapte.

Zicând acestea, îl înghionti în burtă pe Tybal.

— Da, doamnă, răspunse Tybal. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Sunt convinsă că aveți motive serioase.

— Ar fi și cazul! bombăni Brooks. Of, Doamne! Ty, emani Rebel Yell prin toți porii!

— Îmi pare rău. Vârfurile urechilor bărbatului căpătară o nuanță de roz când lăsă capul în jos. Există circumstanțe atenuante. Mi-am primit jetonul de șaizeci de zile[18], iar acum trebuie s-o iau de la capăt.

— Toți mai deviem din când în când de la drum, Ty, îi spuse Lindy. Prima ta zi începe acum.

— Am mers la întruniri. Ty se mută de pe un picior pe altul și se uită la Abigail ca un urs zbârlit și sfios. Lindy este garantul meu. L-am sunat. Știu că ar fi trebuit să-l sun înainte să beau, dar măcar l-am sunat.

— Bine. Bine, hai, luați loc amândoi, le porunci Brooks. Și spuneți-mi odată ce naiba este cu voi aici la ora asta.

— Chestia e, Brooks, că eu ar trebui să te ucid. Ty începu să-și frângă mâinile uriașe, adăugând: N-am de gând să o fac.

— Sunt ușurat să aud asta. Stai naibii jos odată!

— Nu știam ce să fac. Ty se așează pe canapea și își sprijini capul în palme. Nici când au început să se mai destrame aburii whisky-ului, tot nu știam ce să fac. Așa că l-am sunat pe Lindy, iar el m-a mai ajutat să mă trezesc, am întors împreună problema pe toate părțile. Iar el mi-a spus că trebuie să venim să discutăm cu tine. Poate Lindy reușește să-ți explice mai bine. Eu nu știu cu ce să încep.

— Tu bea niște cafea, Ty, și îi spun eu lui Brooks despre ce e vorba. S-ar părea că pe Lincoln Blake l-a părăsit nevasta.

— Când? Brooks încruntă din sprâncene când își ridică propria cafea. Am văzut-o în dimineața asta.

— La biserică, da. Am auzit. Presupun că mai toată lumea a aflat deja povestea aia. După părerea mea, cred că de-acolo a pornit totul. Din câte am auzit, după ce au ajuns acasă, ea și-a pus lucrurile în vreo două valize și a plecat. Nepoata doamnei Harris, Carly, era pe-afară, cu treabă. A văzut-o suind valizele în mașină și a întrebat-o dacă pleca în călătorie. Doamna Blake i-a răspuns, pe cel mai calm ton cu putință, că își părăsește soțul și că nu se mai întoarce niciodată. Pur și simplu, s-a urcat în mașină și a plecat. Se pare că el s-a retras în biroul lui și n-a mai ieșit de-acolo toată ziua.

— Asta n-are cum să-i fi picat bine, comentă Brooks. Orgoliul lui Blake primise deja o lovitură în plin încă de dimineață.

— Dar și-a meritat-o, nu? În orice caz, Birdie Spitzer le mai face ceva treburi prin casă. Nu e genul căruia să-i placă bârfa și habar n-am cum de rezistă. Ea mi-a dezvăluit ce s-a întâmplat. Probabil era o poveste prea savuroasă ca să nu merite spusă. Zice că au fost ceva țipete, dar în casa aia sunt mereu țipete – din partea lui, cel puțin. Apoi, doamna a plecat, iar el s-a închis în birou. Mai târziu, Birdie a ciocănit la ușă, să vadă dacă voia cumva

să ia cina, iar el a urlat la ea, spunându-i să plece dracu' odată din casa lui și să nu se mai întoarcă.

— Blake a dat-o afară pe Birdie? Surprins, Brooks ridică din sprâncene. Muncește în casa aia de douăzeci de ani.

— Douăzeci și patru, susține ea. În august următor. Presupun că ăsta e un alt motiv pentru care a venit să spună povestea la restaurant. Nu știe dacă mai are sau nu o slujbă și nu știe dacă o mai vrea, chiar dacă el ar primi-o înapoi.

— Acum a rămas singur, spuse Abigail încetișor. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să vă întrerup.

— Nu face nimic. Oricum, ăsta e adevărul. A rămas singur în casa aia mare, fii-său e la închisoare, iar nevastă-sa l-a părăsit. Dacă e să fac speculații, aș spune că a stat și a rumegat puțin problema, ajungând în cele din urmă la concluzia că vinovatul pentru toată această situație este nimeni altul decât Brooks.

— E o concluzie cât se poate de greșită, bazată pe criterii complet eronate, începu Abigail. La concluzia domnului Blake mă refeream, nu la a dumneavoastră.

— Da, doamnă, aprobă Lindy și zâmbi. Asta este o manieră elegantă de a spune că mănâncă rahat, dacă nu vă deranjează exprimarea fără perdea.

— Nu mă deranjează. Da, mănâncă rahat.

Brooks luă o înghițitură de cafea și își îndreptă atenția către Ty.

— Câți bani ți-a oferit ca să mă omori, Ty?

— O, Dumnezeule! reuși să îngaime Abigail, sărind în picioare.

— Relaxează-te iubito, Ty n-are de gând să facă nici un rău nimănui. Am dreptate, Ty?

— Da, domnule. Da, doamnă, așa este. Am venit aici să vă spun. Lindy a zis că așa e cel mai bine, așa că iată-mă aici.

— Spune-mi cum a decurs discuția cu Blake.

— Bine. Vezi, m-a chemat acolo, la el acasă. N-am fost niciodată la el acasă, și cu siguranță e ceva impresionant. Ca dintr-un film. Mă gândeam că poate îmi oferă ceva de lucru – zău că nu mi-ar strica. M-a chemat în biroul ăla al lui și m-a pus să stau pe un scaun mare, de piele. Mi-a oferit ceva de băut. Am refuzat. Dar el a umplut un pahar și mi l-a pus acolo, lângă mine. Mai era și marca mea preferată. Am și eu o slăbiciune, Brooks.

— Știu.

— Dar n-am mai băut nici o picătură de când m-ai arestat, jur pe Dumnezeu că ăsta este adevărul. N-am mai băut nimic până în seara asta. Aveam o stare de agitație, stând acolo, în casa aia elegantă. El îmi tot spunea că un pahar n-are cum să-mi strice. Doar eram bărbat în toată firea, nu? Tot nu l-am luat.

— În regulă, Ty.

— Dar continua să repete asta și îmi tot spunea că are ceva de lucru, dar că el nu angajează fătălăi și... cum era cuvântul ăla pe care ți l-am spus, Lindy?

— Eunuci. Rahatul naibii! Îmi cer scuze, iar m-a luat gura pe dinainte.

— Sunt perfect de acord, îl asigură Abigail, apoi privi spre Ty. A asociat slăbiciunile dumitale cu bărbăția, după care le-a asociat pe amândouă cu dorința dumitale de a găsi ceva de lucru. O strategie crudă și manipulatoare.

— Asta m-a înfuriat teribil, dar teoria lui a sunat cât se poate de adevărat. Cum ai încercat să-mi calci în picioare orgoliul de bărbat, Brooks, cum m-ai umilit și m-ai castrat – așa a spus, că m-ai castrat, iar asta m-a făcut să mă

simt groaznic. Și m-a înfuriat. Iar paharul ăla de Rebel Yell era chiar acolo. Intenția mea a fost să-l beau doar pe acela, ca să-i demonstrez că pot. Dar am mai băut unul și încă unul, presupun, după aceea.

Ochii lui Ty se umplură de lacrimi, și, când coborî capul, umerii i se scuturară de plâns.

Abigail se ridică și părăsi încăperea.

— Am continuat să beau, pur și simplu, pentru că paharul era chiar acolo, lângă mine, și nu părea să se golească niciodată. Sunt alcoolic și știu foarte bine că nu sunt în stare să beau un pahar fără să urmeze, automat, un altul...

Abigail se întoarse în cameră cu o tavă cu fursecuri și o puse pe masă.

Privind-o cum ia un fursec și i-l întinde înduioșătorului Tybal, Brooks se gândi că o iubea mai mult decât viața însăși.

— S-a purtat nemilos cu dumneata, îi spuse ea lui Tybal. Ar trebui să-i fie rușine pentru ce ți-a făcut.

— Am continuat să beau și să mă înfurii. El continua să vorbească despre felul cum procedase Brooks, făcându-mă să par slab și laș în fața propriei mele soții, despre faptul că încearcă să distrugă orașul ăsta. De pildă, înscenarea pe care i-a pregătit-o băiatului lui... Și că trebuie să se facă urgent ceva în privința asta. El continua să vorbească, iar eu continuam să beau. A spus că e nevoie de cineva care să aibă tupeu și sânge în instalație. M-a întrebat dacă am tupeu. La dracu', normal că am! am spus. În cazul ăsta, mi-a zis că poate n-ar fi rău să te bat până sună apa-n tine, Brooks.

Ty clătină din cap, apoi și-l sprijini din nou în mâini.

— Am fost la întruniri, am fost la reuniunile grupului de susținere. Am ajuns să înțeleg că, de câte ori beau, simt nevoia să snopesc pe cineva în bătaie. Am rănit-o pe Missy din cauza asta. Și după toată băutura aia și tot ce mi-a spus, eram montat cum nu se putea mai bine. Mi s-a părut în regulă atunci când mi-a sugerat că o snopeală nu e de ajuns. Trebuia să fie ceva definitiv. Tu îmi nimicișeși bărbăția, nu? Singura metodă de a o recupera era să te ucid. Iar pentru că el avea să-mi rămână recunoscător, urma să-mi dea cinci mii de dolari. Drept recompensă, a spus. Mi-a dat jumătate din bani chiar atunci și acolo.

— Ți-a dat bani? îl întrerupse Brooks.

— Și i-am și luat. Mi-e rușine să recunosc, dar da. Erau bani gheață, și i-am luat. Însă nu i-am păstrat. Sunt la Lindy. El mi-a spus – domnul Blake, adică – să merg acasă și să-mi iau arma. Mi-a spus că ar trebui să aștept până după lăsarea întunericului, să stau aici, pe șosea. Apoi ar trebui să te sun, să-ți spun că sunt probleme. Iar apoi, când pleci cu mașina, n-am decât să te împușc. M-am dus acasă să-mi iau arma. Missy nu era acolo, e la soră-sa. Mi-am luat pușca, am încărcat-o, după care am început să mă gândesc de ce dracu' nu era Missy acasă. Mi-am adus aminte că-și cam luase câteva scatoalce. Nu știu cum să explic, dar m-am auzit gândind toate astea și mi s-a făcut rău. M-am speriat. L-am sunat pe Lindy, și el a venit imediat.

— Ai procedat foarte corect, Ty.

— Nu, nu-i adevărat. Am acceptat băutura. Am luat banii.

— Și l-ai sunat pe Lindy.

— Dumneata suferi de o boală, domnule Crew, spuse Abigail. El a exploatat această boală și a folosit-o împotriva dumitale.

— Și Lindy a spus același lucru. Mulțumesc, doamnă. Mi-e rușine să-i spun lui Missy. Încă mai e puțin ofticată pe tine, Brooks, dar se bucură că nu mai beau. Lucrurile merg mai bine între noi, iar ea știe care-i motivul. Dar

va fi mai ofticată dacă mă bagi în închisoare. Lindy a spus că n-o vei face...

— Lindy are dreptate. O să am nevoie de banii aceia, Lindy.

— Sunt în camioneta mea.

— Iar pe tine o să te rog să vii la secție, Ty, să dai o declarație oficială.

— Missy o să se enerveze rău de tot.

— Poate se va enerva puțin la început, când va afla că ai băut. Dar, dacă ascultă tot ce ai de spus, de la început până la sfârșit? Cred că o să fie mândră de tine.

— Crezi?

— Cred. Și eu sunt mândru de tine. Mă bucur că n-ai încercat să mă omori.

— Și eu mă bucur. Acum ce-o să faci, Brooks?

— O să pun toate astea cap la cap, apoi am să-l arestez pe Blake pentru racolare în vederea comiterii unei crime asupra unui ofițer de poliție.

---

[18] În programul de dezalcoolizare – jetoane de diferite culori, care certifică numărul de ore/zile/luni de când persoana respectivă n-a mai consumat alcool (n.tr.)

capitolul 29

„Următorul pas", își zise Abigail când se întoarse acasă după ce-l lăsase pe Bert la Sunny. Era ciudat și puțin trist, constată ea, să intre în casă fără Bert alături. „Doar pentru o scurtă perioadă de timp", își aminti ea. O excursie scurtă – care avea să schimbe totul.

Când Brooks ajungea acasă, aveau să meargă cu mașina până la aeroport, să ia avionul spre Virginia și să se cazeze în cele două camere pe care le rezervase. Avea suficient timp pentru a instala camerele și a face aranjamentele pentru furnizarea de conținut video.

Timp mai mult decât suficient pentru obsesii, griji, pentru a despica firul în patru – asta dacă avea să se lase în voia gândurilor.

Așadar, refuză să o facă. Se concentră pe activitatea din momentul acela și începu să se transforme în Catherine Kingston.

Când sosi acasă, Brooks strigă:

— Unde e nevasta mea?

Asta o făcu să zâmbească. Era soția cuiva.

— Sunt sus. E totul în regulă?

— Atât cât se poate. Blake și-a pus avocații la treabă, și mă aștept să aud o ofertă dintr-o clipă într-alta. Ar putea chiar să scape basma curată din chestia asta, dat fiind că își luase toate măsurile astfel încât capacitățile lui Ty să fie evident diminuate; dar, chiar și așa, el nu mai are nici un viitor în orașul ăsta! Nu mă aștept...

Brooks se întrerupse când ajunse în cadrul ușii și o văzu.

— Repet: Unde e nevasta mea?

— Am făcut o treabă bună, decise ea, studiindu-se în oglindă.

Stilul coafurii și machiajul realizat cu grijă îi ascuțeau unghiul maxilarului. Lentilele de contact îi întunecau culoarea verde a ochilor. Micile „adaosuri", atent făcute, o transformau dintr-o femeie slabă într-una cu forme.

— Probabil, odată ce vor afla la ce hotel am stat, vor solicita personalului materialul înregistrat de camerele de supraveghere. Până atunci ne vom fi întors deja acasă, însă ei vor verifica acel material pentru a vedea când m-am cazat și dacă am venit singură. De aceea, vom lua taxiuri diferite de la aeroport și ne vom caza la ore diferite.

— Pari mai înaltă. Cântărind-o din priviri, Brooks se duse lângă ea și o sărută. Cu siguranță ești mai înaltă.

— Am niște înălțătoare în pantofi. Doar doi centimetri și jumătate, dar contribuie la întreaga iluzie. Dacă ceva din toate astea ajunge la urechile persoanelor infiltrate de Volkovi, ei n-ar trebui să reușească să mă identifice. Abigail nu apare în sistem, iar asta va face extrem de dificilă stabilirea vreunei legături între Catherine Kingston sau Elizabeth Fitch și Abigail Lowery. Eu sunt gata atunci când ești și tu.

— Mă duc să iau gențile.

Brooks nu zburase niciodată cu un avion privat, dar decise că s-ar putea obișnui cu asta. Fără cozi, fără întârzieri, fără aglomerație, ci doar un zbor lin și lipsit de agitație.

În plus, îi plăceau și scaunele mari, din piele, poziționate astfel încât să stea față în față cu Abigail – sau Catherine, mai degrabă –, și, de asemenea, felul în care lumina cădea pe chipul ei, în timp ce zburau spre nord.

— Au deschis un dosar nou pe numele lui Cosgrove și al lui Keegan, îl anunță Abigail, butonând laptopul. Au solicitat mandate care să le permită monitorizarea tuturor dispozitivelor lor electronice și de comunicare. S-ar putea să descopere câte ceva. Îndeosebi Cosgrove dă dovadă de neglijență. Joacă jocuri de noroc, adăugă ea. Și online, și în cazinouri.

— Și cum se descurcă?

— Din datele pe care le-am dedus din veniturile lui și din obiceiurile de joc, pierde mai mult decât câștigă. Acest viciu și pierderile avute le-au permis Volkovilor să-l oblige să lucreze pentru ei pe vremea când mă aflam eu sub protecție.

— Probleme cu jocurile de noroc, murmură Brooks. Și cedează ușor la presiuni. În cazul ăsta, cum crezi că va reacționa când va afla că o sursă anonimă pretinde că deține informații despre conexiunile lui cu mafia Volkovilor?

Femeia ridică privirea și își coborî pe vârful nasului ochelarii de soare cu rame groase pe care îi adăugase personajului pe care îl crease.

— E o întrebare interesantă.

— Dacă e genul care cedează ușor la presiuni, șantajul l-ar putea determina să facă o greșeală.

— Nu e la fel de inteligent ca Keegan, acesta fiind și motivul pentru care n-a avansat așa rapid în rang, cred eu – nici în rândurile poliției, nici în organizația Volkov. După calculele mele, Volkovii l-ar fi eliminat până acum, dar, din câte se pare, ei consideră că ar avea o oarecare valoare.

— Ai fost vreodată la pescuit? o întrebă Brooks.

— Nu. Găsesc că e o chestie anostă ca hobby sau ca ocupație. Nu înțeleg ce legătură are pescuitul cu Cosgrove sau cu Volkovii.

Brooks ridică un deget spre ea.

— Mai întâi de toate, o să te iau eu la un moment dat la pescuit, ca să înțelegi diferența dintre relaxant și anost. În al doilea rând, uneori poți să prinzi în cârlig un pește mic și, în final, să ai surpriza să te alegi cu o pradă mai mare.

— Nu cred... A, e o metaforă. Cosgrove fiind peștele cel mic.

— Ei, vezi că te-ai prins? S-ar putea să merite încercarea de a-l prinde în cârlig.

— Da, e posibil. Lăcomia trage la lăcomie, iar principala lui motivație sunt banii. O amenințare, ceva care să vină cu câteva informații care să dovedească faptul că sursa deține probe. Iar dacă își folosește dispozitivele electronice sau telefoanele pentru a comunica, FBI-ul va avea suficiente motive pentru a-l chema la interogatoriu.

— Ceea ce ar putea duce la peștele cel mare despre care spuneam. Și ar da mai multă greutate mărturiei tale. Brooks îi întinse punguța cu covrigi pe care tocmai o desfăcuse, însă Abigail clătină din cap.

— Și care e momeala? Pentru că ai nevoie de momeală ca să atragi în cârlig chiar și un pește cât de mic.

Încuviințând ușor din cap, Brooks mușcă dintr-un covrig.

— Așteaptă să bagi la apă primul viermișor.

— Nu-mi place nici măcar cum sună chestia asta! În orice caz, în programul de protecție a martorilor era la un moment dat o femeie care depusese mărturie împotriva fostului ei prieten – un gangster de mâna a șaptea, implicat în cercurile de prostituție conduse de Volkovi în Chicago. A fost găsită violată și omorâtă în bătaie în Akron, Ohio, la trei luni după condamnare.

— Cosgrove era cel care se ocupa de ea?

— Nu, nu el era agentul care îi fusese repartizat, însă toate datele pe care am reușit să le adun la vremea aceea îl indicau pe el ca fiind cel care transmisese informațiile despre ea mai departe, către contactul lui din organizația Volkov. Cunosc suficiente detalii încât să compun un mesaj credibil și amenințător.

— O altă pietricică aruncată în râu.

— Ce râu? Àla cu peștii?

Râzând, el o atinse ușor cu piciorul.

— Ar putea fi, numai că, dacă rămânem la metafora aceea, nu cred că vrei să arunci nici o pietricică în râu. Ai putea să sperii peștii.

— Nu mai înțeleg nimic.

— În râul ăsta metaforic, aruncăm pietricele pentru că ne dorim să facem multe valuri.

— Aaa... Pietricică să fie, atunci.

Abigail reflectă câteva clipe, după care începu să compună.

Anya Rinki depune mărturie împotriva lui Dimitri Bardov. 8 iulie 2008. Intră în Programul de Protecție a Martorilor. Noua identitate: Sasha Simka. Transferată în Akron, Ohio; angajată ca vânzătoare la Monique's Boutique.

Caz repartizat agentului Robyn Treacher, de la poliția judiciară a Statelor Unite ale Americii. Dosarele cazului accesate de către William Cosgrove, 12 și 14 octombrie 2008 – nu există în arhivă autentificarea sau o cerere oficială pentru accesarea dosarelor.

E-mailul atașat a fost copiat din contul personal al lui William Cosgrove în contul lui Igor Bardov, fratele lui Dimitri, fiind trimis în data de 15 octombrie 2008.

15 000 de dolari depuși într-un cont deschis pe numele William Dwyer, alias William Cosgrove, în data de 16 octombrie 2008.

Anya Rinki, alias Sasha Simka, găsită violată și ucisă la data de 19 octombrie 2008.

Aceste informații vor fi transmise prin e-mail către administratorul Wayne Powell, în termen de 48 de ore, dacă nu sunteți de acord cu plata sumei de 50 000 de dolari. Detaliile privind expedierea banilor urmează a vă fi comunicate în următorul mesaj.

— Cred că am creat o pietricică de toată frumusețea, spuse ea, întorcând monitorul, astfel încât să poată citi și Brooks mesajul.

Zâmbetul lui Brooks se întinse treptat pe toată fața, înainte ca el să-și mute privirea de la monitor la ea.

— E bună și forma, și consistența. Aveai toate datele astea în minte?

— Sunt corecte.

— Ce anume conține e-mailul pe care vrei să-l atașezi?

— Spune așa: „Sasha Simka, Akron, 539 Eastwood, Apartament 3-B".

Zâmbetul de pe chipul lui Brooks se stinse atunci când bărbatul se îndepărtă de monitor.

— Deci Cosgrove a ucis-o pentru cincisprezece mii.

— Da. Faptul că n-a omorât-o el însuși în bătaie nu-l face mai puțin responsabil. Cred că va reacționa la chestia asta. Cred că va fi de acord să plătească. Imediat ce voi ști că a început monitorizarea, voi trimite mesajul.

— Pentru tine cât i-au plătit?

Tonul lui, aspru și rece, o făcu să aștepte un moment, ca să-și închidă laptopul.

— Avea datorii de cincizeci de mii de dolari la jocurile de noroc. Ilia a preluat datoriile lui Cosgrove, apoi s-a folosit de ele pentru a-l amenința.

— Și după ce n-ai fost... eliminată?

— I-au șters jumătate din datorie și i-au impus să muncească pentru ei pentru restul. Comisionul lui, deși eu am rămas în viață, a fost considerabil mai mare decât comisionul pe care l-a primit pentru Anya Rinki. Singura concluzie pe care o poți trage este că Korotki valorează mai mult pentru Serghei decât valora Dimitri Bardov.

De data asta, Brooks vorbi încet și foarte sigur pe spusele lui:

— Abigail, vor plăti pentru ce ți-au făcut ție, Anyei Rinki și tuturor celorlalți. Îți promit eu asta.

— Nu vreau să-mi faci un jurământ cu privire la lucruri pe care nu le poți controla.

Privirea lui nu se dezlipi nici o secundă de a ei.

— Indiferent ce-ar însemna asta și oricât ar dura.

Pentru că vorbele lui o emoționară și, totodată, o speriară puțin, Abigail privi pe fereastră.

— Începem să coborâm.

— Ai emoții?

— Nu. Se gândi o clipă, ca să fie sigură. Nu, nu am emoții în legătură cu ce se va întâmpla. Este realmente uimitor faptul că până nu demult eram absolut convinsă că n-aș putea face asta vreodată. Iar acum sunt absolut convinsă că pot și că trebuie s-o fac. Iar diferența este... Abigail îl prinse de mână și își împreună degetele cu ale lui. Asta. Pur și simplu asta.

— Chestia asta – Brooks o strânse și mai tare de mână – este al naibii de importantă.

*

Abigail se cază cu treizeci de minute înaintea lui Brooks, așa că, atunci când el îi bătu la ușă, ea apucase deja să monteze camerele și microfoanele în zona de relaxare a ceea ce hotelul numea apartament executiv. În camera lui – situată pe partea opusă a coridorului, două etaje mai jos – Abigail instală monitoarele și conectă echipamentul.

În ceva mai mult de o oră, reușise să instaleze, să conecteze și să testeze echipamentele.

— Imediat ce stabilim legătura, federalii își vor planta oamenii în hotel, îi spuse Brooks.

— Știu. Dar, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu mai avea nimic de făcut, decise ea. Nu mai avea ce măsuri de precauție să și ia. Hai să dăm telefon, hotărî ea.

Trebuia să aștepte singură, dar i se părea reconfortant să știe că el o putea urmări. Așa că, așteptând, începu să lucreze, iar când primi confirmarea emiterii mandatului de supraveghere a dispozitivelor electronice ale lui Cosgrove și ale lui Keegan, programă trimiterea mesajului de șantaj cu un decalaj de două ore – suficient pentru ca dispozitivele de monitorizare să fie instalate.

„O pietricică în râu", se gândi ea, după care privi direct în cameră și

zâmbi.

Pentru că monitoriza activitățile, știu exact când avionul care îi transporta pe directorul adjunct Gregory Cabot și pe agentul special Elyse Garrison primi confirmarea de decolare cu destinația Dulles International.

— Sunt pe drum încoace, spuse ea clar, și ar trebui să aterizeze la Dulles într-o oră și patruzeci de minute. Se uită la ceas și făcu calculele. Aș estima că vor ajunge la hotel până la ora zece. E posibil să mă pună sub observație și să aștepte până mâine-dimineață, dar cred totuși că vor veni în seara asta, pentru că așa vor avea control asupra situației – sau așa își închipuie ei.

Se ridică, dorindu-și să fi putut trage draperiile. Dar, cu echipamentul potrivit, cu un unghi bun de pe o clădire din apropiere, ei ar fi putut s-o monitorizeze în cameră.

— Cred că o să comand ceva de mâncare. Asta le-ar oferi ocazia să trimită un agent sub acoperire ca ospătar la room-service, ca să-și facă o idee în legătură cu mine și cu camera mea. S-ar putea să ne fie de folos dacă ei primesc o confirmare a faptului că sunt aici, singură.

Comandă o salată, o sticlă mare de apă, un vas cu ceai. Găsind că toată situația avea o intimitate stranie, Abigail își continuă monologul cu Brooks în timp ce porni televizorul, cu volumul la minimum, așa cum, presupunea ea, ar fi făcut cineva cazat singur într-o cameră de hotel.

Își verifică machiajul, peruca – deși tare și-ar fi dorit să scape de amândouă. Apoi îi veni ideea să deranjeze puțin patul, ca să pară că se întinsese acolo să se uite la televizor.

Când sosi masa, îi deschise ușa chelnerului și îi făcu un gest către masa din zona de relaxare.

Bărbatul avea părul închis la culoare, o constituție compactă și ceea ce Abigail descrise în gândul ei drept o privire ageră.

— Sunteți în oraș cu afaceri, domnișoară?

— Da.

— Sper că veți avea timp și de ceva distracție cât veți sta aici. Poftă bună, adăugă el, în momentul în care ea semnă bonul. Dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să sunați.

— Așa voi face. Mulțumesc. De fapt... Mă gândeam că poate ne aduceți mai multă apă sau eventual cafea, dacă dânșii preferă, atunci când vor sosi directorul adjunct și agentul special Garrison.

— Mă scuzați?

— Pantofii dumneavoastră, privirea și arma pe care o aveți ascunsă sub sacoul de chelner. Sper că le veți comunica directorului adjunct și agentului special că sunt gata să discut cu dumnealor în seara aceasta, dacă le este convenabil.

Iar asta, se gândi ea, transmitea mesajul clar și concis că *ea* continua să dețină controlul asupra situației.

— Desigur, putem aștepta până mâine, dacă dumnealor preferă să mă țină sub observație mai mult timp, dar nu intenționez să plec nicăieri. Am economisi timp dacă discutăm în seara asta. Și vă mulțumesc pentru că mi-ați adus masa. Salata arată foarte bine.

Bărbatul o privi îndelung.

— Doamnă..., mai spuse el în loc de salut și o lăsă singură.

— Ăsta n-a fost doar un impuls și n-am făcut-o ca să mă dau mare. Exact. Am simțit că, dacă ei înțeleg că eu înțeleg, am putea parcurge mai lin întregul proces. Pietricica a căzut în râu în timp ce discutam cu chelnerul de la FBI, mai adăugă ea. Acum cred că am să mănânc. Salata chiar arată bine.

În camera lui, ronțăind niște alune din minibar, Brooks clătină din cap.

Ce femeie avea!

După ce termină, Abigail puse tava dincolo de ușă. O mulțime de amprente, conchise ea, și suficient material ADN. Puteau să-i verifice amprentele în baza de date și astfel economiseau și mai mult timp.

Se așeză, bându-și ceaiul încet, monitorizându-și computerul în eventualitatea primirii unor alerte și gândindu-se cât de mult își dorea să fie acasă cu Brooks, cu câinele ei, cu grădinile ei. Acum știa – înțelegea cu adevărat – cât de minunat era să-ți fie dor de casă.

Când auzi bătaia în ușă, opri calculatorul, se ridică și se duse să-i privească pe vizor pe bărbatul acela dezirat și pe femeia cu constituție atletică.

— Da?

— Elizabeth Fitch?

— Vreți, vă rog, să țineți un act de identitate la vedere? Știa cum arătau, desigur, dar i se părea absurd să nu le ceară acest lucru. Deschise ușa. Vă rog, intrați.

— Director adjunct Cabot, se prezentă bărbatul, întinzându-i mâna.

— Da, vă mulțumesc mult că ați venit. Și dumneavoastră, doamnă agent special Garrison. Mă bucur să vă cunosc în persoană.

— Și eu asemenea, doamnă Fitch.

— Elizabeth, vă rog. Sau Liz. Ar trebui să ne așezăm. Dacă doriți niște cafea...

— Ni s-a spus că ați solicitat deja. Cabot zâmbi vag. Urmează să sosească. Agentul care v-a vizitat mai devreme este momentan ținta glumelor colegilor săi.

— Îmi pare rău. Mă așteptam să trimiteți pe cineva aici imediat ce vi se oferea ocazia. Și am un spirit de observație foarte bine dezvoltat.

— Ați reușit să rămâneți invizibilă pentru o bună bucată de vreme.

— Am vrut să rămân în viață.

— Și acum?

— Vreau să trăiesc. Am reușit să înțeleg că există o diferență între astea două.

Cabot dădu din cap aprobator.

— Vom dori să înregistrăm această discuție.

— Da, chiar aș prefera să o faceți.

— Instalează echipamentul, agent Garrison. Deschid eu, spuse el, când auzi bătaia în ușă.

Garrison scoase un computer dintr-o geantă.

— Aș dori să vă întreb de ce m-ați ales pe mine ca persoană de legătură.

— Sigur. Aveți un dosar exemplar. Proveniți dintr-un mediu familial solid și v-ați remarcat în școală, dar, cu toate acestea, v-ați rezervat timp și pentru activități extracurriculare și ați încheiat prietenii durabile. Am tras concluzia că sunteți o personalitate complexă, inteligentă și că aveți un simț acut al binelui și al răului. Acestea erau calități importante pentru scopurile urmărite de mine. În plus, bazându-mă pe instituțiile de învățământ superior pe care le-ați urmat și pe dosarul dumneavoastră de la Quantico și, mai apoi, de la Chicago, am tras concluzia că, deși erați foarte ambițioasă, ați dorit să reușiți în carieră și să avansați pe propriile dumneavoastră merite. Aveți un respect deosebit față de autoritate și față de lanțul ierarhic. Poate mai eludați regulile, dar le respectați ca fundament al sistemului și respectați sistemul ca mijloc de a face dreptate.

— Uau!

— Îmi cer scuze, știu că unele dintre cercetările mele în ceea ce vă privește au implicat invadarea intimității dumneavoastră. Am justificat această încălcare a intimității prin dorința de a vă servi drept sursă de informații în ceea ce privește organizația Volkov. Scopul scuză mijloacele. De cele mai multe ori, aceste cuvinte constituie doar o scuză pentru a face ceva rău, dar, în cazul de față, la momentul respectiv, am considerat că e singura mea opțiune viabilă. Doriți să vă servesc cu cafea, domnule director adjunct?

— Mă ocup eu.

Abigail tăcu câteva clipe, cât pentru a-și face o autoevaluare. Emoții, da, recunoscu ea. Inima îi bătea rapid, dar fără presiunea panicii.

— Presupun că mi-ați verificat identitatea, cu ajutorul amprentelor de pe vasele de la room-service.

Din nou, Cabot zâmbi ușor.

— Presupuneți corect. Doamnă agent?

— Da, domnule. Totul este pregătit.

— Vreți să ne spuneți numele dumneavoastră, ca să rămână consemnat la dosar?

— Mă numesc Elizabeth Fitch.

— Doamnă Fitch, ați contactat FBI-ul, printr-o persoană de legătură, exprimându-vă dorința de a da o declarație privind evenimentele care au avut loc în vara și toamna anului 2000.

— Așa este.

— Avem declarația dumneavoastră scrisă, așa cum este prevăzut, dar vă întreb încă o dată – ca să rămână consemnat și ca să ne spuneți cu cuvintele dumneavoastră: doriți să ne povestiți ce s-a întâmplat atunci?

— Da. În data de 3 iunie 2000, m-am certat cu mama mea. Acest aspect este important, pentru că niciodată până atunci nu mă certasem cu ea. Mama era – este încă, presupun – o personalitate dominantă. Eu eram, dimpotrivă, una foarte docilă. Însă în ziua aceea i-am sfidat dorințele și ordinele, iar asta a fost scânteia de la care au pornit toate evenimentele care au urmat.

Ascultând din nou povestea, Brooks simți că i se rupe iarăși inima de mila fetei aceleia tinere, disperate. Abigail vorbea cu atenție, dar Brooks o cunoștea de acum. Cunoștea pauzele acelea ușoare, când Abigail făcea eforturi să-și păstreze calmul, cunoștea schimbările subtile de inflexiune, modificările respirației.

Oare de câte ori trebuia să mai spună această poveste? În fața procurorilor, a judecătorului, a juraților. De câte ori trebuia să mai retrăiască tot coșmarul acela?

De câte ori trebuia să înceapă și să se oprească, iar să înceapă și iar să se oprească, atunci când cel care o asculta o întrerupea cu întrebări sau cu cereri de lămuriri suplimentare?

Însă ea nu ezita.

— Agenții Cosgrove și Keegan de la poliția judiciară au declarat – iar majoritatea covârșitoare a dovezilor susține declarațiile lor – că agentul Norton era deja împușcat atunci când ei au intrat în casa conspirativă ca să-și înceapă schimbul; au mai declarat că s-a tras asupra lor și că au ripostat cu armele din dotare, trăgând asupra uneia sau mai multor persoane necunoscute. La momentul respectiv, ei nu au putut ajunge la etaj. Pentru că Cosgrove fusese rănit, Keegan l-a scos afară din casă. Când a sunat să ceară ajutoare, a observat o persoană fugind de la locul evenimentelor. Nu a reușit să identifice persoana, pentru că era furtună, iar vizibilitatea era slabă. În

acel moment, casa conspirativă a explodat, din cauza a ceea ce s-a descoperit mai târziu a fi un sabotaj la cuptorul cu gaze.

— Da. Sperând să pară calmă, Abigail încuviință din cap, aprobând cuvintele lui Cabot. Este un rezumat corect al declarațiilor lor. Au mințit.

— Susțineți că doi agenți ai poliției judiciare ar fi dat declarații false?

— Declar sub jurământ că acești doi bărbați, în complicitate cu organizația Volkov, i-au ucis pe agenții Theresa Norton și pe John Barrow de la poliția judiciară.

— Doamnă Fitch...

— Aș dori să mă lăsați să termin. William Cosgrove și Steven Keegan, sub comanda celor din *bratva* Volkov, au intenționat să mă omoare, pentru a mă împiedica să depun mărturie împotriva lui Iakov Korotki și a altora. Au înscenat acea explozie pentru a-și crea o acoperire. Este declarația mea sub jurământ că acești doi bărbați continuă să primească bani de la organizația Volkov. John Barrow a murit în brațele mele, încercând să mă protejeze. Și-a dat viața ca să mă apere pe mine. Mi-a salvat viața spunându-mi să fug. Dacă n-ar fi făcut-o, aș fi murit în casa aceea.

Abigail se ridică, se duse la valiza deschisă așezată pe pat și scoase de acolo o pungă sigilată.

— Acesta este cardiganul pe care Terry mi l-a oferit în seara aceea, cu ocazia aniversării mele. Am urcat la etaj, să-l probez, înainte de sosirea lui Cosgrove și a lui Keegan. Îl aveam pe mine atunci când l-am ținut în brațe pe John, care sângera în urma rănilor multiple cauzate de o armă de foc. Acesta este sângele lui. Este sângele lui John.

Făcu o pauză când vocea i se stinse, copleșită de durere. Îi înmână punga agentului Garrison.

— John și Terry merită să li se facă dreptate, familiile lor merită să audă tot adevărul. Mi-a luat multă vreme ca să-mi adun curajul pentru a spune acest adevăr. Nu există nici o probă concretă în ceea ce îl privește pe atacatorul din ziua aceea, dar, încă o dată vă spun: există dovezi care ar putea fi interpretate cum că o tânără cu nervii întinși la maximum și-ar fi ucis protectorii în încercarea de a scăpa din această situație.

Abigail se așeză din nou și își puse mâinile în poală.

— Nu credeți asta. Nu credeți că aș fi putut ataca și ucide doi agenți cu experiență ai poliției judiciare, că aș fi rănit un altul, aș fi aruncat casa în aer și apoi aș fi fugit. Cu siguranță, este posibil, dar nu e deloc logic.

— John Barrow v-a învățat să mânuiți un pistol și să trageți cu el, comentă Garrison.

— Da și m-a învățat chiar foarte bine, ținând cont de timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție. Și da, am solicitat și am primit cinci mii de dolari bani gheață din fondul meu fiduciar, adăugă ea, înainte ca Garrison să aibă ocazia să o facă. Îmi doream siguranță și iluzia independenței. Știu că explozia a distrus ceva probe, dar probabil ați reușit să le reconstruiți. Trebuie să știți deja că Terry a murit în bucătărie, iar John la etaj. De asemenea, probabil ați aflat din rapoartele lor, precum și din rapoartele, întrevederile și declarațiile reprezentantului de la Protecția Copilului care mi-a fost repartizat, că n-am dat semne că m-aș afla sub un asemenea stres. Făcu o nouă pauză înainte de a continua: Dacă mi-ați studiat cât de cât istoricul familial, dacă ați aflat câte ceva despre viața mea de familie de dinainte de acel iunie, ați înțelege că nu eram stresată, ba eram chiar mai mulțumită decât fusesem vreodată în viață.

— Dacă Cosgrove și Keegan se fac, într-adevăr, vinovați de moartea agenților Norton și Barrow, ei vor fi aduși în fața justiției. Mărturia

dumneavoastră în ceea ce privește uciderea lui Alexi Gurevici și a lui Julie Masters și moartea agenților Norton și Barrow de la Poliția Judiciară a Statelor Unite este esențială în cadrul acestor investigații. Va trebui să vă asigurăm protecția și să vă transportăm înapoi la Chicago.

— Nu.

— Doamnă Fitch, sunteți, în același timp, martor și suspect în acest caz.

— Partea cu suspectul forțează prea mult limitele credibilității, și știm cu toții asta. Dacă îmi asigurați paza de protecție, mă condamnați la moarte. Ei vor ajunge la mine, indiferent pe cine ați pune să mă protejeze.

— Elizabeth. Liz, începu Garrison, aplecându-se spre ea. Ai avut încredere în mine și mi-ai oferit informații care au dus la arestări, la condamnări chiar... Ai încredere în mine și acum. Mă voi ocupa personal de protecția ta.

— Refuz să fiu responsabilă pentru moartea ta, pentru durerea părinților tăi. Îți promit, dacă reușesc să supraviețuiesc suficient, că voi fugi din nou mai degrabă decât să depun mărturie. Știu cum să mă ascund, și nu veți obține niciodată mărturia mea.

— Trebuie să mă crezi că nu vom permite să ți se întâmple nimic.

— Nu, nu cred. Cui i-ați mai putea încredința protecția mea? Ce ziceți de agentul Pickto?

Garrison se lăsă pe spate în scaun.

— Ce-i cu Pickto?

— Agentul special Anthony Pickto, în vârstă de treizeci și opt de ani, repartizat la Biroul din Chicago. Divorțat, fără copii. Slăbiciunea lui sunt femeile. Îi plac chiar și mai mult atunci când îi opun rezistență. A transmis informații legate de investigații în schimbul accesului la femei pe care Volkovii le aduc din Rusia în State și le forțează să se prostitueze. Îl mai și plătesc, dar asta este o altă discuție. Face săpături să afle cine este contactul din cadrul FBI-ului – adică dumneata, doamnă agent Garrison. Se apropie din ce în ce mai mult. Dacă află cine primește datele care au dus la aceste arestări, la aceste percheziții, vei fi ridicată. Interogată, torturată, violată. Te vor amenința cu torturarea și uciderea tuturor celor pe care îi iubești și poate chiar vor alege pe cineva ca exemplu, ca să-ți demonstreze că nu glumesc. Când nu le vei mai fi de nici un folos, te vor ucide. Agentul Pickto vă este subordonat direct dumneavoastră, domnule director adjunct.

— Da, confirmă Cabot. Așa este. Faceți niște acuzații foarte grave în privința unui agent cu o reputație bună.

— Nu sunt acuzații, sunt fapte. Și acesta este doar unul dintre motivele pentru care refuz să-mi pun viața în mâinile dumneavoastră. Am să vă ajut să-i trimiteți pe oamenii aceștia la închisoare, vă voi ajuta să distrugeți organizația Volkov, dar n-am să vă spun unde stau. Dacă nu știți, nu veți putea divulga această informație sub amenințare. Abigail băgă mâna în buzunar și scoase de acolo o unitate flash. Verificați informațiile pe care le-am strâns despre Pickto, iar apoi întrebați-vă dacă, înainte să le citiți, să le verificați, i-ați fi încredințat acestui om viața mea, viața acestui agent și viețile altor persoane aflate sub comanda dumneavoastră ori ale altor persoane din poliția judiciară. Nu m-ați fi găsit niciodată. Eu am venit la dumneavoastră de bunăvoie. Am să vă ofer tot ce vă trebuie și nu vă cer în schimb decât să mă lăsați să trăiesc. Lăsați-o pe Elizabeth Fitch să trăiască pentru a le face dreptate lui Julie, lui Terry și lui John. Și, după ce termină, lăsați-o să moară.

— Nu-ți pot promite că vom proceda așa cum vrei tu... Sunt oameni în

fața cărora trebuie să răspund pentru deciziile mele.

Nerăbdarea lui Abigail ieși la suprafață.

— Credeți că aș fi venit la voi dacă n-aș fi *știut* că puteți autoriza ceea ce vă cer? Aveți puterea necesară, aveți dovezile și aveți o influență considerabilă. Facem așa cum spun eu, iar Volkovii își vor încheia definitiv activitatea în Chicago, New York, New Jersey și Miami. De asemenea, îi veți elimina pe acei agenți și funcționari din sistemul judecătoresc sau din organele de urmărire penală care au lucrat pentru ei – de bunăvoie sau de teamă.

Fără să se mai simtă capabilă să stea jos, să simuleze calmul pe care nu-l avea, Abigail se ridică brusc.

— Aveam șaisprezece ani și, da, nu judecam foarte clar. Am fost nesăbuită. Într-o noapte din viața mea, am încălcat regulile. Însă nu merit să mor pentru asta, tot așa cum nici Julie n-ar fi meritat acest lucru! Dacă mă luați în custodie împotriva voinței mele, acest lucru va „transpira" către presă. Și se va vorbi despre fata aceea, despre doisprezece ani de exil și despre faptul că mi-am oferit ajutorul de bunăvoie, în ciuda riscurilor imense.

— Este o amenințare?

— Da, și încă una foarte serioasă. Superiorii voștri nu vor fi încântați de articolele ostile din presă, mai ales într-o perioadă în care se fac eforturi pentru a distruge *bratva* Volkovilor, și cu atât mai mult cu cât sunt implicați agenți FBI de încredere, precum Anthony Pickto. Poate dacă le veți explica toate aceste lucruri oamenilor în fața cărora răspundeți, veți obține și mai multă libertate de decizie.

— Oprește puțin înregistrarea, agent Garrison.

— Da, domnule.

— Vreau să dau un telefon.

Zicând acestea, bărbatul ieși din cameră cu pași mari. Abigail se așeză din nou, își puse mâinile în poală și își drese glasul.

— Să mai comand niște cafea?

— Nu, mulțumesc. Mie-mi ajunge. Joci dur, Liz.

— Joc pentru viața mea.

— Mda. Pickto. Ești sigură?

— Altminteri nu mi-aș permite să întinez numele, reputația și cariera cuiva.

— Bun. A tot pus niște întrebări. Nimic care să-mi dea de gândit, nimic deplasat, dar am auzit că a pus niște întrebări în legătură cu ultimele arestări din cadrul organizației Volkov. Iar dacă mă gândesc la întrebările lui în contextul de acum, asta îmi ridică serioase semne de întrebare. Eu, una, cred că aș fi avut încredere în el, recunoscu Garrison.

— Normal.

— Știi, dacă i se va ordona să te aducă la sediu, Cabot te va duce acolo fedeleș. Vreau să știi că, dacă se va întâmpla asta, eu chiar voi avea grijă să fii în siguranță.

— Dacă mă duce la sediu, o să scap, indiferent cât de strâns mă leagă. Voi găsi eu o cale. Dar după asta nu mă mai vedeți și nici nu mai aflați vreodată nimic de la mine!

— Te cred, murmură agentul Garrison.

— Pot fi foarte inventivă.

Trecură douăzeci de minute până când Cabot reveni în încăpere. Se așeză.

— Cred că putem ajunge la un compromis.

— Serios?

— O echipă de elită, formată din două persoane pe care le cunosc numai eu, îți va asigura paza într-un loc știut tot numai de mine.

— Și, când vor afla – pentru că vor afla – că deții aceste informații și îți vor răpi soția sau unul din copii, când îți vor trimite o mână sau o ureche, pe cine vei alege să salvezi?

Cabot își strânse pumnii pe genunchi.

— Ai o părere foarte proastă despre măsurile noastre de securitate.

— Eu am adresa ta, știu la ce școală sunt copiii tăi, unde lucrează soția ta, unde preferă să meargă la cumpărături. Crezi că ei nu pot avea acces la aceste informații, crezi că nu se vor folosi de orice mijloace pentru a le afla, din moment ce organizația lor este amenințată? Am să cooperez. Voi discuta cu procurorii, cu superiorii voștri. Voi depune mărturie în instanță. Dar n-am de gând să ajung iar într-o casă conspirativă și n-am de gând să intru în programul de protecție a martorilor când toate acestea se vor încheia. Ăsta este prețul meu. Și este un preț foarte mic pentru ceea ce ofer în schimb!

— Și dacă avansăm cu investigațiile, dacă ajungem suficient de departe, iar tu decizi să fugi din nou?

Abigail întinse mâna și luă punga în care se afla cardiganul pătat de sânge.

— Cardiganul de la Terry, sângele lui John. Le-am păstrat doisprezece ani de zile. Oriunde m-am dus, indiferent de identitatea pe care mi-am asumat-o, astea au fost întotdeauna cu mine. Am nevoie să las în urmă toată povestea asta și cel puțin o parte din durerea, suferința și sentimentul de vinovăție care mă apasă. Dar asta nu e posibil până nu fac ceea ce trebuie pentru Julie, John și Terry. Voi păstra contactul zilnic cu voi prin internet. Când se va anunța că am fost găsită și că voi depune mărturie, ei vor face tot ce le stă în putință pentru a afla cine știe unde sunt, cine mă protejează. Dar nu vor găsi nimic, pentru că nu este nimic de găsit. Și, când voi intra în sala de judecată în ziua aceea, totul se va termina pentru ei. Povestea asta se va încheia pentru noi toți. Asta e oferta mea.

Când cei doi plecară, când o lăsară în sfârșit singură, Abigail se întinse pe pat.

— Oare își va respecta promisiunea? Închise ochii, imaginându-și că Brooks era acolo, cu ea, și nu doar o privea din camera de dincolo de coridor. Și-o va respecta? repetă ea. Sunt atât de obosită. Mă bucur foarte tare că ești aici. Chiar aici, spuse ea și, strângând pumnul, și-l puse în dreptul inimii.

Brooks o privi lăsându-se în mrejele somnului și se gândi că, în cazul în care Cabot nu-și respecta promisiunea, avea să plătească cu vârf și îndesat. Chiar Brooks însuși avea să se asigure de asta.

Pentru moment însă, rămase acolo, de veghe, în timp ce ea dormea.

capitolul 30

Brooks îi remarcă pe oamenii de la FBI imediat ce se așeză să ia micul dejun la bufetul hotelului. Aruncă o privire rapidă către locul unde stătea Abigail, citindu-și ziarul la masa ei pentru o singură persoană. Cercetând încăperea absolut degajat, se prefăcu că dă și primește apeluri pe celularul său – era un om ocupat, ca oricare altul, aflat în trecere. Ținând în continuare telefonul la ureche, ieși din restaurant, având cu el doar un bagaj de mână.

În drum spre ieșire, trase alarma de incendiu.

Se opri din drum, așa cum ar fi făcut oricine – surprins, ușor iritat – și privi cum lumea din zona bufetului se ridică de la mese; nivelul de zgomot crescu, pentru că oamenii începuseră să vorbească toți odată.

Ea era în regulă, observă Brooks. Abigail se alătură rapid mulțimii care se îndrepta spre ieșire. În timp ce se mișca în zigzag, între ea și agenții care o urmăreau, alăturându-se, la rândul lui, mulțimii care se îndrepta spre ieșire, Abigail o luă brusc într-o parte și intră la toaletă. Dacă nu s-ar fi așteptat la mișcarea asta, dacă n-ar fi știut care era planul, Brooks n-ar fi remarcat la timp mișcarea.

Micșoră pasul o clipă.

— Alarmă de incendiu, spuse el la telefon. Nu, n-o să întârzii din cauza asta. Chiar acum mă îndrept spre ieșire, adăugă el, rămânând în urma agenților.

După ce băgă telefonul în buzunar, scoase o șapcă de baseball din geantă. În mers, își puse ochelarii de soare, înghesui în geantă jacheta pe care o purtase la bufet, lungi cureaua de la geantă, apoi o trecu peste cap, așezând-o în bandulieră.

Începuseră să o caute, remarcă Brooks. Unul dintre ei făcu imediat cale întoarsă, uitându-se prin mulțime și îndreptându-se către către hol și ieșirea principală.

În mai puțin de două minute de când el trăsese alarma, Abigail se strecură afară din toaletă și i se alătură. Părul ei blond era prins într-o coadă lungă, trasă prin fanta unei șepci de baseball ca a lui. Era încălțată cu șlapi, avea pe ea un hanorac roz cu glugă și scăpase de vreo cinci kilograme bune.

Ieșiră din hotel împreună, ținându-se de mână, după care se rupseră de mulțime și se urcară într-un taxi.

— Aeroportul Dulles, îi spuse Brooks șoferului. American Airlines.

— Dumnezeule! Crezi că e incendiu pe bune? întrebă Abigail, cu un ușor accent newyorkez.

— Nu știu, iubito, dar acum am scăpat.

La aeroport, coborâră în dreptul terminalului American Airlines, intrară în incintă, făcură un ocol, după care ieșiră și luară un alt taxi către terminalul pentru zboruri private.

— Nu-i poți condamna pe federali pentru că au vrut să te urmărească, comentă Brooks, odată ce urcară la bord.

— Nu.

— Și ești o blondă pe cinste!

Abigail zâmbi ușor, după care își trase laptopul în față.

— A răspuns Cosgrove.

— Deja?

Brooks înclină capul într-o parte, să arunce o privire.

Nu știu cine ești, dar îți atrag atenția că încerci să șantajezi un ofițer federal. Chestiunea aceasta va fi transmisă mai departe, pentru investigații imediate.

— Prima rundă din cacealmaua standard.

— Da, admise Abigail. Și am de gând s-o denunț. Ridică privirea. Sunt o foarte bună jucătoare de poker. Ironia face că tocmai el e cel care m-a învățat să joc.

Brooks privi în timp ce textul apărea pe monitor.

— Discipolul își depășește maestrul.

Rudolf Iankivich era conexiunea ta din interiorul organizației Volkov în acest caz. În prezent, el ispășește o condamnare de zece până la cincisprezece ani în închisoarea din Joliet. Am convingerea că superiorul tău va fi interesat să afle această informație. Suma de plată tocmai a crescut la 75 000 de dolari și va continua să crească cu câte 25 000 la fiecare lingură de rahat pe care încerci să mi-o servești. Din momentul ăsta, mai ai treizeci și șapte de ore.

— Lingură de rahat?

— Da. Cred că limbajul dur se justifică de data asta.

— Sunt nebun după tine!

Efuziunea lui bruscă o făcu să zâmbească.

— Știu să spun „rahat" în mai multe limbi. Te învăț, dacă vrei.

— Aștept cu nerăbdare!

Trimise e-mailul și oftă.

— Abia aștept să-l luăm pe Bert și să mergem acasă.

Lucrurile puteau fi exact așa – aveau să fie exact așa, se corectă ea, în timp ce stătea pe veranda din spate, cu un pahar de vin în mână și cu câinele culcat la picioarele ei.

Liniște, calm – da. Dar nu solitudine, nu cu Brooks aici, alături, pe un alt scaun, pe care îl cumpărase chiar el în drum spre casă.

— Crezi că mă voi obișnui cu toate astea? Să am o singură identitate, să fiu în siguranță, să fiu alături de tine?

— Sper că da, atât de mult încât să consideri că totul ți se cuvine, măcar din când în când.

— Nici nu-mi pot imagina asta. Întinse mâna după mâna lui. De-acum, lucrurile ar trebui să se precipite.

— Vom fi pregătiți.

Abigail mai rămase câteva clipe așa, cu mâna ei într-a lui, admirându-și grădina înfloritoare și pădurea liniștită. Încă o seară plăcută, constată ea, o seară din primăvara care trecea lin, lăsând locul verii.

— Mă duc să pregătesc cina.

— Nu este nevoie să te deranjezi. Găsim noi ceva de rontăit.

— Am chef să gătesc. Să intru într-o rutină. Așa, ca de zi cu zi.

Când el se uită la ea, Abigail citi în ochii lui și știu că el înțelesese.

— Zi cu zi... Sună bine.

Din punctul ei de vedere, nimeni nu putea aprecia această rutină la

adevărata ei valoare dacă nu dusese până atunci o viață lipsită de lucruri mărunte, de zi cu zi.

Își strânse toate lucrurile de care avea nevoie, pe deplin mulțumită atunci când el veni să se așeze la masă, ca să stea de vorbă în timp ce ea își vedea de treabă. Abigail tocă niște roșii lunguiețe și niște busuioc, mărunți niște usturoi, rase mozzarella, adăugă piper și turnă deasupra puțin ulei de măsline, pentru a lăsa totul la marinat. Începu, în joacă, să pregătească un platou cochet de aperitive.

— Mă gândeam că ne-am mai putea lua un câine – un pui, companie pentru Bert. L-ai putea boteza tu, de vreme ce eu i-am dat numele lui Bert.

— Doi câini, cât se poate de repede. Brooks reflectă puțin. Ar trebui să-i spunem Ernie.

— De ce?

Brooks ciuguli dintr-unul din ardeii iuți de pe platou.

— Bert și Ernie, știi... Muppets? *Sesame Street?*

— A, era un program pentru copii. Bert și Ernie sunt prieteni?

— Probabil chiar mai mult decât atât, dar, de vreme ce e vorba despre un program pentru copii, o să rămânem la prieteni.

— Eu l-am botezat pe Bert după Albert Einstein.

— Trebuia să-mi imaginez.

— E foarte deștept.

Computerul ei emise un semnal de avertizare.

— Am primit un e-mail, spuse ea, rupându-se de rutina pe care și-ar fi dorit-o zilnică.

Se duse la calculator, se aplecă deasupra monitorului și deschise fereastra contului de e-mail. E de la Cosgrove.

— A mușcat momeala.

Mă șantajezi pe mine, îi șantajezi pe Volkovi. Nu vei trăi suficient cât să te bucuri de bani. Retrage-te acum și trăiește-ți viața.

— Cu răspunsul ăsta, tocmai și-a recunoscut legătura cu Volkovii. Nu este ceva concret, dar e un început.

— Lasă-mă pe mine să-**i** răspund de data asta, îi ceru Brooks, după care se așeză pe scaun.

— Oh... Apoi incertitudinea lui Abigail se transformă într-un semn aprobator din cap. Așa e foarte bine.

Spune-le Volkovilor că tu ești cel șantajat, tu ești piatra atârnată de gâtul lor. Ei elimină astfel de pietre. Plătește acum și poți să-ți vezi în continuare de viața ta. Suma tocmai a crescut la 100 000. Mai ai douăzeci și nouă de ore.

— Îl rutez eu.

Brooks îi oferi locul și rămase în spatele ei, masându-i umerii, în timp ce o privea făcând un fel de magie ciudată cu tastatura.

— Acum ar putea să demaște cacealmaua. Ar putea lăsa să treacă termenul-limită, să aștepte până expiră.

— N-o va face. Brooks se aplecă și o sărută în creștetul capului. A schimbat registrul: nu mai folosește legea ca punct de sprijin, acum se folosește de Volkovi. A băgat-o pe mânecă. În următorul mesaj îți va cere o garanție. Cum poate fi sigur că nu îi mai ceri alți bani pe viitor?

— Asta este lipsit de logică. După ce termină cu rutarea mesajului, Abigail se răsuci în scaun pentru a-l privi în ochi pe Brooks. E o escrocherie, o jecmănire. Solicitarea unei garanții nu e o mutare logică și, în plus, l-ar mai

costa încă douăzeci și cinci de mii. Acum ar trebui fie să accepte să plătească, fie să ignore complet orice alte mesaje.

— Țin pariul, pe zece dolari.

— Poftim?

— Pun pariu pe zece dolari că va reveni cu un mesaj, jelind după o garanție.

Abigail se încruntă.

— Adică vrei să faci prinsoare pe răspunsul lui? Nu mi se pare adecvat.

El îi zâmbi strengărește.

— Ți-e frică? Ți-a astupat banu' gura?

— Asta e o expresie ridicolă. Nu, nu mi-e frică. Zece dolari.

Brooks o trase în picioare și o prinse în brațe. Începu apoi să o legene, ca într-un dans.

— Ce faci?

— Mă asigur că o să facem o figură frumoasă când vom dansa la nunta noastră.

— Sunt o dansatoare foarte bună.

— Da, ești.

Abigail puse capul pe umărul lui și închise ochii.

— Ar trebui să mi se pară ciudată toată situația asta – să dansez fără muzică, să fac pariuri și toate astea în timp ce punem la cale o chestie atât de importantă.

— Și? Ți se pare?

— Nu, deloc. Deschise ochii suprinsă, atunci când computerul anunță sosirea unui nou e-mail. Ce repede.

— E cu nervii întinși la maximum. Joacă strâns.

— Nu înțeleg ce înseamnă asta.

— E din baseball. Îți explic mai târziu. Hai să vedem ce-are de zis.

De unde știu că nu o să-mi mai ceri și alți bani mai târziu? Hai să facem o înțelegere.

— E o reacție absurdă, se plânse Abigail.

— Care tocmai te-a costat zece dolari. Răspunde scurt. Spune: „Nu poți ști. Fără înțelegeri. Ai ajuns la 125 000. Timpul trece".

Abigail îl studie pentru o clipă: nasul acela ușor încovoiat, ochii de culoarea alunei – acum cu o ușoară nuanță de verde –, părul negru și zburlit, care avea nevoie de o tunsoare.

— Cred că te pricepi foarte bine la jecmănit.

— Mulțumesc, iubito.

— Pun pastele la fiert până cântărește el situația. Asta face acum? Cântărește situația?

— Transpiră abundent, își toarnă ceva de băut, încearcă să-și dea seama cine-și bate joc de el... O, da, Brooks își imagina scena. Probabil se gândește să dea bir cu fugiții. N-are suficient timp la dispoziție să-și facă planurile, așa că va plăti și va începe să-și facă planurile după aceea.

Așezându-se în dreptul bufetului, Brooks luă o măslină de pe platou și și-o aruncă în gură, apoi îi umplu paharul lui Abigail. Iar când ea se întoarse cu spatele, îi aruncă lui Bert o felie de pepperoni.

Înainte ca pastele să fie gata, se auzi din nou semnalul de avertizare.

O singură plată. Dacă vii să-mi ceri mai mult pe urmă, o să-mi încerc norocul cu Volkovii. Cheltuiește-i repede, pentru că sunt pe urmele tale.

— Bravează.

— S-ar părea că-l înțelegi destul de bine, observă Abigail.

— Face parte din meseria mea. Ca să prinzi niște răufăcători, trebuie, mai întâi de toate, să-i înțelegi. Unde te gândeai să-l pui să-ți trimită banii?

— Am un cont deschis special. Odată ce va fi făcut transferul, voi trimite banii către o acțiune caritabilă dedicată copiilor polițiștilor căzuți la datorie.

— E o decizie lăudabilă și nu-mi place să le contest drepturile copiilor, dar...

— Te-ai gândit la un alt potențial destinatar?

— Keegan. Poți transfera banii lui Cosgrove în contul lui Keegan?

— O! Chipul ei se lumină deodată, precum al unei femei care tocmai primise în dar niște rubine. O, dar este *genial!*

— Am și eu momentele mele.

— Puțin spus! Asta îi implică pe amândoi. Și îi oferă FBI-ului un motiv plauzibil pentru a-i chema pe amândoi la interogatoriu.

— Iubito, poți considera că le-ai tras-o definitiv!

— Da, într-adevăr. Și da, pot face asta. O să dureze câteva minute.

— Nu te grăbi. Până termini tu, eu și Bert ieșim la o plimbărică.

În drum spre ușă, înhață alte două felii de pepperoni – una pentru el, cealaltă pentru câine. O seară numai bună pentru o mică plimbare, care îi oferea timpul necesar ca să verifice starea grădinii și să se gândească ce-ar mai putea face pe acolo în următoarea lui zi liberă.

— Aici e locul nostru, îi spuse el câinelui. Ei i-a fost scris să vină aici, iar mie mi-a fost scris s-o găsesc aici. Știu ce-ar spune ea acum. Brooks puse o mână pe capul lui Bert și îl smotoci ușor. Dar se înșală, adăugă el.

Atunci când Bert se sprijini de piciorul lui, așa cum făcea adesea cu Abigail, Brooks zâmbi.

— Da, știm noi ce știm, nu-i așa?

În timp ce își făceau mica plimbare de seară, Brooks o zări pe Abigail venind la ușă și zâmbindu-i.

— Am terminat. Cina este gata.

„Uită-te la ea“, se gândi Brooks, „cum stă acolo cu arma la brâu, cu zâmbetul pe buze și cu pastele pe masă“. O, da, știa el ce știa.

— Hai, Bert. Să mergem la masă.

Brooks își petrecu o parte din dimineață – prea mult chiar, după părerea lui – discutând cu procurorul despre cazurile Blake.

— Puștiul urlă după o înțelegere.

Big John Simpson, extrem de abil și râvnind la o viitoare carieră politică, se instalase comod în biroul lui Brooks. Poate chiar prea comod.

— Și ai de gând să-i faci o ofertă?

— Le economisim banii contribuabililor. Îl vom lăsa să pledeze vinovat pentru agresarea unui polițist, pentru împotrivire la arestare și pentru încălcarea unei proprietăți private. Îl închidem pentru vandalismul de la hotel și pentru atacurile de acolo. Nu-i oferim credit decât pentru atacul cu armă mortală. Asta pentru că n-o să reușim niciodată să facem în așa fel încât tentativa de crimă să stea în picioare. Primește între cinci și șapte ani cu executare, cu consiliere obligatorie.

— Și face doi ani și jumătate, poate cel mult trei.

Big John își trecu o glezna peste cealaltă, lăsând la vedere pantofii cu lustru de oglindă.

— Dacă e cuminte și întrunește condițiile. Crezi că te poți mulțumi cu asta?

— Mai contează?

Big John ridică un umăr, apoi luă o înghițitură de cafea.

— Eu te întreb.

Nu, nu vor reuși niciodată să facă în așa fel încât tentativa de omor să rămână în picioare, admise Brooks. Doi ani în închisoare puteau să aibă unul din două efecte posibile: ori îl transformau pe Justin Blake într-o ființă cât de cât normală, ori desăvârșeau procesul distrugerii lui.

Oricum ar fi stat lucrurile în final, Bickford avea să scape de nelegiuirile lui vreo doi ani de zile.

— Mă pot mulțumi cu asta. Dar cu taică-său cum rămâne?

— Avocații de oraș lucrează la scamatoriile lor de oraș. Cert este că aici avem un as în mânecă. Am făcut rost de înregistrările apelurilor lui Blake, care dovedesc că l-a sunat pe Tybal Crew. Avem trei martori diferiți care susțin că au văzut camioneta lui Crew în fața casei lui Blake în ziua respectivă. Banii au fost predați, iar amprentele lui Blake au fost găsite pe câteva dintre bancnote. Făcu o pauză de câteva clipe și își încrucișă din nou picioarele. Pretinde că l-ar fi angajat pe Ty să facă ceva treburi pe lângă casă și l-ar fi plătit în avans pentru că Ty avea nevoie de bani.

— *Kosseh sher.*

— Poftim?

— „Rahat" în limba farsi.

— Asta le întrece pe toate! zise Big John și chicoti. Da, e „rahat" în orice limbă. Putem aduce peste douăzeci de martori care ar putea jura că Blake nu plătește niciodată în avans, nu plătește niciodată cu bani gheață și cere *întotdeauna* o chitanță semnată. E-adevărat că Ty era cherchelit zdravăn la sfârșitul micii lor întrevederi, dar nu și-a schimbat povestea nici măcar cu un cuvânt. Așa că...

Ridică din umeri și mai luă o înghițitură de cafea.

— Dacă Lincoln Blake vrea să ajungă la proces, pe mine nu mă deranjează. O să și-o ia original de tot! Este acuzat de racolarea unui ucigaș plătit, în vederea uciderii unui ofițer de poliție. O să vrea să încheie o înțelegere înainte de finalizarea procesului. Oricum ar da-o, tot face închisoare!

— Și asta îmi convine!

— Perfect, atunci! Se ridică, în toată splendoarea celor doi metri înălțime. O să închei înțelegerea cu avocatul băiatului, adăugă el. Te-ai descurcat foarte bine, ca la carte, cu ambele arestări.

— Așa și trebuie să fie, nu?

— „Ar trebui să fie" și „este" nu sunt întotdeauna același lucru. Ținem legătura.

Nu, ce-i drept, nu erau întotdeauna același lucru, admise Brooks. Dar i-ar fi plăcut să revină la partea aceea cu treaba făcută bine, ca la carte. Doar atât. Voia ca toate celelalte să se încheie o dată pentru totdeauna, oricât de ciudate și de întortocheate erau anumite aspecte ale lor.

Rutina de zi cu zi, cum o numea Abigail. Era surprins de cât de mult învățase să aprecieze acea rutină.

Ieși din biroul său. Alma era la dispecerat, cu un creion după ureche și cu o cană roz cu ceai în dreptul cotului. Ash stătea la biroul lui, cu sprâncenele încruntate, în timp ce bătea de zor la tastatura sa. Prin stație se auzea vocea lui Boyd, care raporta un accident rutier minor la ieșirea de pe Rabbit Run, la Mill's Head.

Se putea mulțumi cu asta, constată Brooks. Da, se putea mulțumi cu toate

lucrurile astea, exact așa cum erau. Zi de zi.

Abigail își făcu apariția.

O cunoștea deja destul de bine, așa că deslușì tensiunea de pe chipul ei, cu toate că ea încerca să rămână impasibilă.

Alma o zări, la rândul ei.

— Ei, salut, salut. Am auzit veștile. Vreau să-ți urez numai bine, Abigail, pentru că acum faci parte din familie. Să știi că ți-ai ales un bărbat de toată isprava.

— Mulțumesc. Da, așa este. Un bărbat foarte bun. Salut, domnule ajutor de șef de poliție Hyderman.

— O, spuneți-mi Ash, doamnă. Îmi pare bine să vă văd.

— Abigail. Poți să-mi spui Abigail acum. Îmi pare rău că vă întrerup. Ai o clipă liberă? îl întrebă ea pe Brooks.

— Chiar două. Intră!

O luă de mână și continuă să o țină și după ce închise ușa biroului.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el.

— E de bine ce s-a întâmplat. Veștile acelea bune, oricare ar fi fost ele, aproape o lăsaseră fără suflare. M-a sunat Garrison, continuă ea. Raportul ei a fost scurt, având în vedere cele întâmplate, dar cuprinzător.

— Abigail, spune-mi odată despre ce e vorba!

— Eu... ah. Da. I-au ridicat pe Cosgrove și pe Keegan. Acum îi interoghează, iar asta s-ar putea să dureze ceva timp. Nu a amintit nimic despre șantaj, dar am urmărit o parte dintre comunicările interne, ca să spun așa. Firește, ei cred că Keegan l-a șantajat pe Cosgrove și se vor folosi de această informație pentru a-i strânge pe amândoi cu ușa. Mai mult decât atât. Asta e și mai important. I-au arestat pe Korotki și pe Ilia Volkov. L-au arestat pe Korotki pentru uciderea lui Julie și a lui Alexi, iar pe Ilia în calitate de complice după săvârșirea faptei.

— Stai jos, iubito.

— Nu pot. Se întâmplă. În sfârșit, se întâmplă. Mi-au cerut să mă văd cu procurorul federal și cu echipa lui ca să mă pregătească în vederea audierii.

— Când?

— Chiar acum. Am un plan. Abigail îl prinse de ambele mâini și strânse cât putu de tare. Am nevoie să ai încredere în mine.

— Spune-mi!

Într-o dimineață senină de iulie, la doisprezece ani și o lună de la ziua în care asistase la acele crime, Elizabeth Fitch păși în sala de judecată. Era îmbrăcată cu un costum negru, simplu, și o cămașă albă, și purta ceea ce părea a fi un minimum de machiaj. Singura bijuterie era o pereche de cercei lungi, eleganți.

Păși în boxa martorilor și jură să spună adevărul. Când făcu asta, privi direct în ochii lui Ilia Volkov.

Cât de puțin se schimbase, observă ea. Puțin mai împlinit la față și la corp, iar părul îi era aranjat cu mai multă pricepere. Dar era încă atât de atrăgător, de tânăr.

Și atât de rece, dincolo de toate astea. Acum reușea să vadă ceea ce tânăra Elizabeth nu remarcase. Răceala de dincolo de strălucirea aparentă.

El îi zâmbi, și toți anii aceia se topiră, rând pe rând.

Ilia considera că zâmbetul lui fusese intimidant, conchise ea. Dar zâmbetul acela o făcu să-și amintească și o ajută să-și ierte rătăcirea din noaptea aceea, în care sărutase un bărbat complice la uciderea prietenei sale.

— Vă rog să vă spuneți numele.

— Numele meu este Elizabeth Fitch.

Spuse povestea așa cum o relatase deja de-atâtea ori – aproape de prea multe ori pentru a mai putea suporta. Nu omise nici un detaliu și, întocmai cum fusese sfătuită, dădu frâu liber emoțiilor.

— Aceste evenimente au avut loc cu doisprezece ani în urmă, îi aminti procurorul federal. De ce v-a luat atât de mult pentru a vă hotărî să vă adresați poliției?

— M-am adresat poliției chiar în seara respectivă. Am luat legătura cu detectivii Brenda Griffith și cu Sean Riley de la Departamentul de Poliție din Chicago.

Și ei se aflau în sala de judecată. Se uită cu atenție la ei, la amândoi, și văzu semnele discrete de aprobare din partea lor.

— Am fost dusă la o casă conspirativă, după care am fost transferată sub protecția poliției judiciare a Statelor Unite și dusă la o altă casă, unde am rămas sub protecția agenților John Barrow, Theresa Norton, William Cosgrove și Lynda Peski, timp de încă trei luni, pentru că erau întârzieri cu procesul. Asta până în seara zilei în care am împlinit șaptesprezece ani.

— Ce s-a întâmplat la acea dată?

— Agenții Barrow și Norton de la poliția judiciară au fost uciși în timp ce mă protejau pe mine, atunci când agentul Cosgrove și un anume agent Keegan, care aranjase să o înlocuiască pe agentul Peski, au încercat să mă omoare.

Cu mâinile încleștate în poală, Abigail îndură obiecțiile, comentariile din sală.

— De unde știți acest lucru? vru să afle procurorul.

Își continuă povestea despre un cardigan cochet și o pereche de cercei, despre un tort aniversar. Despre țipete și focuri de armă, despre ultimele momente petrecute alături de John Barrow și ultimele cuvinte pe care acesta i le adresase.

— Avea o soție și doi copii pe care îi iubea foarte mult. Era un om bun, un om blând și curajos. Și-a dat propria lui viață ca s-o salveze pe-a mea. Și, când și-a dat seama că moare, când a știut că nu mă mai poate proteja, mi-a cerut să fug, pentru că doi dintre oamenii în care avusese încredere, doi dintre oamenii care făcuseră aceleași jurăminte ca el, își trădaseră jurămintele. Nu știa dacă mai erau și alții, nu știa în cine aș putea avea încredere, în afară de mine însămi. Și-a petrecut ultimele clipe din viață făcând tot ce putea pentru a se asigura că eu sunt în siguranță. Așa că am fugit.

— Iar în următorii doisprezece ani v-ați asumat o identitate falsă și ați rămas ascunsă de autorități.

— Da. Și de Volkovi, și de cei din cadrul autorităților care lucrează pentru Volkovi.

— Ce s-a schimbat acum, doamnă Fitch? De ce v-ați hotărât să depuneți mărturie aici și acum?

— Câtă vreme continuam să mă ascund, viața pentru care au murit John și Terry era în siguranță. Dar, atâta vreme cât continuam să mă ascund, nu se putea face dreptate pentru ei – și nici pentru Julie Masters. Iar astfel viața pe care ei au salvat-o nu putea fi trăită decât pe jumătate. Vreau ca oamenii să știe ce s-a făcut și vreau ca viața pe care ei au salvat-o să capete un sens. Am hotărât să nu mă mai ascund.

Nu ezită deloc cât își spuse povestea. Se gândise că avea să o doară dacă avea să fie numită mincinoasă, lașă, dacă adevărul ei, motivele ei, acțiunile

ei aveau să fie răstălmăcite și denaturate.

Dar nu se întâmplase așa. Teama aceea o făcuse doar să sape mai adânc, să vorbească mai concis. Își privise interlocutorul drept în ochi, iar vocea ei fusese puternică de la cap la coadă.

Mărturia odată încheiată, Abigail ieși din sala de judecată sub escortă, fiind condusă într-o sală de conferințe.

— Ai fost nemaipomenită, o felicită Garrison.

— Sper.

— Te-ai ținut tare, ai dat răspunsuri clare. Juriul te-a crezut. Te-au văzut la șaisprezece ani, Liz, apoi la șaptesprezece, exact așa cum te-au văzut acum. I-ai făcut să te vadă.

— Dacă m-au văzut, îi vor condamna. Trebuie să cred că o vor face.

— Crede-mă, tocmai ai închis ușa după ei și ai întors cheia. Ești pregătită pentru ce urmează?

— Sper că da.

Garrison o prinse de braț pentru o clipă și îi vorbi în șoaptă:

— Să fii sigură! Te putem scoate de aici în siguranță. Te putem proteja.

— Mulțumesc. Îi întinse o mână lui Garrison. Pentru tot. Sunt gata de plecare.

Garrison încuviință printr-o mișcare a capului și se întoarse pentru a da semnalul. Băgă în buzunar unitatea flash pe care i-o înmânase Abigail discret, întrebându-se ce avea să găsească pe ea.

O înconjurară din toate părțile, conducând-o repede prin clădire, către intrarea din spate, unde o aștepta o mașină. Luaseră toate măsurile de precauție necesare. Numai o echipă de agenți foarte atent selectată îi cunoștea traseul și momentul exact la care avea să părăsească clădirea.

Genunchii îi tremurau puțin, dar, când se împiedică, o mână o prinse de braț.

— Ușor, domnișoară. Gata, acum v-am prins.

Întoarse capul.

— Mulțumesc. Sunteți agentul Pickto, nu-i așa?

— Exact. Bărbatul o strânse ușor de braț, ca pentru a o liniști. O să ne asigurăm că totul e în regulă.

Păși afară, flancată, îndreptându-se rapid către mașina care aștepta.

„Brooks“, se gândi ea.

Împușcătura sună asemenea unei lovituri de ciocan pe piatră. Trupul ei tresări puternic, iar o pată de sânge înflori pe cămașa albă. Pentru o clipă, privi cum se întinde. Roșu pe alb, roșu pe alb.

Căzu sub pavăza creată de trupul agentului Garrison, auzi împușcăturile, haosul, simți că este ridicată, apoi simți o presiune pe piept.

Se mai gândi o dată la Brooks, după care totul deveni tulbure.

Pe bancheta din spate a mașinii, Garrison se aplecase deasupra trupului lui Abigail, protejând-o.

— Mergi! Mergi! Mergi! strigă ea la șofer. Scoate-o de-aici! Nu-i simt pulsul, nu reușesc să-i simt pulsul! Haide, Liz. Doamne, Dumnezeule!

„Brooks“, se gândi ea din nou. „Brooks. Bert. Frumoasa ei grădină de fluturi. Locul acela unde lumea se deschidea către dealuri.“

Viața ei.

Închise ochii și lăsă totul în urmă.

Elizabeth Fitch era declarată decedată la sosirea la spital, ora trei și șaisprezece minute după-amiaza.

Fix la ora cinci după-amiaza, Abigail Lowery urca la bordul unui avion

particular, cu destinația Little Rock.

— Doamne, Dumnezeule! Brooks îi prinse fața în mâini și o sărută. Iată-te, în sfârșit!

— Ai mai spus asta.

Lipindu-și fruntea de a ei, Brooks o îmbrățișă atât de strâns, încât fu cât pe ce să-și piardă suflul. Iată-te în sfârșit! repetă el. S-ar putea să repet asta pentru tot restul vieții.

— A fost un plan reușit. Ți-am spus că e un plan bun.

— Asta pentru că nu tu ai fost cea care a apăsat pe trăgaci.

— În cine altcineva aș fi putut avea încredere să mă omoare? S-o omoare pe Elizabeth?

— Am tras un glonț orb. Și, cu toate astea, mi-a tremurat mâna.

— Abia dacă am simțit impactul prin vesta antiglonț.

Și totuși, momentul acela o șocase. „Roșu pe alb", se gândi ea din nou. Chiar dacă știa că acele capsule cu sânge se spârseseră la comanda ei, pata aceea care continua să se întindă o șocase.

— Garrison s-a descurcat foarte bine, la fel și directorul adjunct. A condus ca un nebun. Abigail râse, ușor ametită. Să-l am pe Pickto chiar acolo, la scena împușcăturii, să știu că le va raporta Volkovilor că Elizabeth e moartă, că nu există nici un motiv de îndoială...

— Și, de vreme ce ai auzit zvonul cum că s-ar fi pus o recompensă pe capul tău, probabil se va găsi cineva care să-și asume meritul pentru asta. Și, chiar dacă n-o face nimeni, de-acum e oficial. Elizabeth Fitch a fost împușcată și ucisă în după-amiaza aceasta, după ce a depus mărturie în tribunalul federal.

— Procurorul federal a fost foarte amabil cu Elizabeth. „Acum, Elizabeth e moartă", se gândi ea. Avea să se despartă de Elizabeth. Îmi pare rău că nu știe despre mine, mai spuse Abigail.

— Dacă nu știe, va munci cu mai multă convingere la condamnările alea.

— În afară de tine, numai căpitanul Anson, Garrison, directorul adjunct și doctorul de la FBI care a declarat-o decedată pe Elizabeth știu cum s-a petrecut totul. E suficient ca să pot avea încredere. Am mai multă încredere decât am avut vreodată în viața mea.

Pentru că simțea nevoia să o atingă, să o atingă în permanență, îi aduse mâna în dreptul buzelor lui.

— Îți pare rău că a murit?

— Nu. A făcut ce trebuia să facă și a putut pleca mulțumită. Acum, mai am de făcut un singur lucru pentru ea.

Abigail deschise laptopul.

— I-am dat lui Garrison un USB care conține copii după toate arhivele Volkovilor – date financiare, schimburi de mesaje, adrese, nume, operațiuni. Acum, pentru Elizabeth, pentru Julie, pentru Terry, pentru John, o să distrug tot ce le-a mai rămas.

Îi trimise e-mailul lui Ilia, folosind adresa actualei lui amante, cu un text micuț și sexy, asemănător acelora pe care Abigail le accesase în trecut.

Atașamentul nu era vizibil. Asta, se gândi Abigail cu mândrie, era doar o parte din frumusețea strategiei.

— Cât durează până își face efectul?

— Va începe din clipa când va deschide e-mailul. Estimez un interval de aproximativ șaptezeci și două de ore până când totul va fi distrus, dar distrugerea va începe imediat. Abigail oftă. Știi ce mi-ar plăcea? Mi-ar plăcea să deschidem o sticlă de șampanie când ajungem acasă. Am una prin casă,

iar asta pare exact ocazia potrivită.

— Așa facem. Și mai am ceva de adăugat la treaba asta.

— Ce?

— O surpriză.

— Ce fel de surpriză?

— Genul de surpriză care chiar e o surpriză.

— Nu știu dacă îmi plac surprizele. Mai degrabă... Ah, uite. A deschis deja e-mailul. Satisfăcută, Abigail închise laptopul. Surpriză să fie, atunci!

epilog

Brooks voia să meargă cu șampania în locul acela al ei special, cu o priveliște minunată asupra dealurilor.

— Adică facem un fel de picnic? Să pun niște mâncare la pachet?

— Șampania e suficientă. Haide, Bert!

— Te ascultă, te urmează peste tot. Cred că te place pentru că-i dai mâncare pe furiș, atunci când ai impresia că nu te văd.

— M-ai prins.

Abigail râse și îi luă mâna într-a ei.

— Îmi place să te țin de mână în timp ce ne plimbăm. Îmi plac atât de multe lucruri. Îmi place să fiu liberă. Și sunt liberă datorită ție.

— Nu, nu datorită mie.

— Ai dreptate, nu e corect așa. Sunt liberă datorită nouă. Așa e mai bine.

— Încă mai porți armă.

— Pentru asta, s-ar putea să mai am nevoie de puțin timp.

— Iar eu s-ar putea să mai am nevoie de ceva timp până să reușesc să țintesc iar cu una.

— Brooks!

— Am făcut-o. A mers, așa că acum pot să-ți spun: faptul că am fost nevoit să fixez ținta aia pe tine a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea. Chiar dacă știam de ce și cum s-o fac, a fost ca și cum aș fi murit chiar în momentul acela.

— Ai făcut cel mai greu lucru pentru că mă iubești.

— Te iubesc. Brooks îi aduse din nou mâna în dreptul buzelor. Trebuie să știi că aș fi iubit-o pe Elizabeth, pe Liz sau pe oricine altcineva ai fi fost.

— Chiar știu asta. E cel mai grozav lucru pe care îl știu. Și știu o groază de lucruri.

— Inteligento!

Abigail râse și își zise că ar putea petrece ore întregi fără să facă nimic altceva decât să râdă.

— Știi, mă gândeam...

— Așa cum fac, de regulă, toți inteligenții.

— Global Network își închide porțile – șeful companiei se retrage. Vreau să o iau de la capăt.

— Făcând ce anume?

— Vreau să mă întorc la dezvoltarea de soft. Și la jocuri. Chiar mi-a plăcut asta. Nu mai vreau ca toată viața mea să se învârtă în jurul sistemelor de securitate. Zâmbi larg, iar de data asta ea fu cea care luă mâna lui și o duse la buze. Te am pe tine ca să-mi porți de grijă! mai spuse ea.

— Cred și eu! Doar sunt șeful poliției.

— Și poate, într-o bună zi, Departamentul de Poliție Bickford va dori sau va avea nevoie de o divizie de infracțiuni cibernetice. Sunt foarte calificată pentru asta și pot falsifica toate documentele și diplomele necesare.

Glumeam, în legătură cu ultima parte, spuse ea, în momentul în care el îi aruncă o privire lungă.

— Gata cu falsurile!

— Gata!

— Și cu spargerea de rețele.

Abigail făcu ochii mari.

— Gata? Definitiv? Putem limita interdicția? O să doresc să aflu cum funcționează virusul în următoarele câteva zile, iar după aceea... am terminat cu spargerea de rețele, cu excepția cazurilor în care discutăm despre asta și cădem de acord.

— Putem discuta despre asta.

— E vorba despre un compromis. Cuplurile discută și fac compromisuri. Vreau să discutăm despre invitarea prietenilor și a familiei tale la cină, despre planurile de nuntă, vreau să învăț să... Abigail tăcu brusc și rămase pe loc. O bancă, îngăimă ea. E o bancă minunată, exact acolo unde voiam eu să pun una.

— Iată surpriza ta. Bun venit acasă, Abigail.

Vederea i se tulbură atunci când făcu câțiva pași în față pentru a pipăi curba netedă a spătarului, brațele băncii. Semăna cu un buștean, scobit și lustruit până când căpătase un luciu satinat, iar pe mijlocul spătarului era cioplită o inimă, cu inițialele A.L. și B.G. în centru.

— O, Brooks!

— Demodat, știu, dar...

— Nu, nu-i adevărat! Ce cuvânt stupid! Prefer să spun că e romantic.

— Și eu.

— Este o surpriză minunată. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc mult!

Abigail își trecu brațele pe după gâtul lui, entuziasmată.

— Cu plăcere, dar vreau să și stau pe ea.

Ea se așeză și îl trase și pe el alături.

— Uită-te la dealurile astea, atât de verzi, când soarele coboară la asfințit, iar cerul începe să împrumute nuanțe de roșu și de auriu. Ah, ador locul ăsta! Putem să ne căsătorim aici? Chiar aici?

— Nu-mi vine în minte un loc mai potrivit. Și, dacă tot nu-mi vine alt loc în minte... Brooks scoase o cutiuță din buzunar. Hai să oficializăm lucrurile.

— Mi-ai cumpărat un inel!

— Normal că ți-am cumpărat un inel! Desfăcu capacul dintr-o mișcare Îți place?

Mica bijuterie sclipea în lumina delicată – asemenea vieții însăși, se gândi Abigail, ca o celebrare a tot ceea ce era adevărat și palpabil.

— Îmi place foarte mult. Ridică ochii, acum plini de lacrimi, pentru a întâlni privirea lui. Ai așteptat să mi-l dai acum pentru că ai știut că va însemna mai mult pentru mine. Nimeni nu m-a înțeles vreodată așa cum o faci tu. Nu cred în soartă sau în expresii de genul: „Așa a fost să fie". Dar cred în tine.

Își puse inelul pe deget.

Brooks o sărută pentru a pecetlui unirea lor, apoi deschise șampania, cu un pocnet rapid și vesel.

Abigail luă paharul pe care Brooks îl umpluse pentru ea și așteptă până când el umplu și al doilea pahar de plastic. Încruntă apoi sprâncenele când el turnă câteva picături într-un al treilea pahar, pe care îl puse pe pământ, pentru câine.

— N-are voie să bea așa ceva. Nu poți să-i dai șampanie unui câine!

— De ce nu?

— Pentru că... Îl privi fix pe Bert, care înclină capul într-o parte, privind-o cu ochii lui frumoși, de culoarea alunei. Bine, cedă ea. Dar numai de data asta.

Ciocni paharul de paharul lui Brooks.

— Curând, și pentru toată viața, voi deveni Abigail Gleason.

Și, în timp ce câinele lipăia fericit porția lui de șampanie, Abigail își sprijini capul pe umărul lui Brooks și privi soarele coborând peste dealuri. Peste dealurile de acasă.